Teol

BIBLIOTECA NAZIONALE VITT. EMANUELE ROMA
8 H
22 — K
25

Digitized by Google

Digitized by Google

SACRA MONARCHIA
S. LEONIS MAGNI
PONTIFICIS MAXIMI

Paſsim, & ubique fulgens

IN POLEMICA HISTORIA

CONCILII CHALCEDONENSIS

S C R I P T A

A JOANNE LAURENTIO LUCCHESINIO

Lucenſi è Societate Jeſu.

Ex qua in lucem profertur tota vis, quæ latebat in Actis, & Authenticis Literis ad eandem Synodum pertinentibus: Et Mendaciſſima Pronunciata Petri Suavis Polani de Ariſtocratica Forma Regiminis Antiquæ Eccleſiæ Perpetua Novarum Ratiocinationum ſerie penitus evertuntur.

AD SANCTISSIMUM D. N.

INNOCENTIUM XII.
PONTIFICEM MAXIMUM.

Cum Indice rerum locupletiſsimo.

ROMÆ, Typis Reverendæ Cameræ Apoſtolicæ. MDCXCIII.

S U P E R I O R U M P E R M I S S U.

Ad usum fris Dominici Pasterij Tertij Ord: S. Francisci —60

Digitized by Google

Digitized by Google

SS.MO DOMINO NOSTRO

INNOCENTIO XII.

PONTIFICI MAXIMO.

DUM Sanctos, BEATISSIME PATER, ad Pedes provolutus humillimum hoc offero vectigal obſequii, non ſequor communem ſua Opera conſecrantium morem, ut ſcilicet Panegyricos texant Magnis Principibus, quorum Patrocinium ambiunt, & ultro fateantur oblati à ſe munuſculi tenuitatem. Modeſtia illos Tua omnino recuſat, & ſupervacaneum eſſet Scriptori tenuiſſimo exi-

Digitized by Google

litatem ſui partus profiteri. Erectus igitur ab eximia humanitate Optimi Principis fiduciam potius induo affirmandi, non contemnendam eſſe materiam, quam pertractamus, licet nullo Auctoris artificio commendetur. Magnis quandoque placuit Viris abjectum Argumentum excolere, ut de Re Ruſtica ſcripſit Varro doctiſſimus Romanorum. Contra verò ſupra ſe ipſos aliquando aſſurgunt alii ad magna, licet imparibus viribus, tentanda, & Margaritas colligunt ſuo candore, ac magnitudine placituras, licet egregiæ ſcriptionis auro non illigatas. Hujuſmodi eſſe illas, quas conſecro Sanctiſſimo Nomini Tuo, eaſdem in Sacrorum Conciliorum Oceano expiſcatus, præfari audeo, & Cauſas recenſens hujuſce Nuncupationis ea tantùm ex innumeris innuo Divinis Donis in Te congeſtis, quæ ſuſcepto à me labori penitus conſerta ſunt. Pontificiam Orientalium Synodorum Hiſtoriam aggredior ſuo propemodum

jure

jure Maximi Pontificis ad pedes convolantem, ac præſertim Illius, qui, cum reſpuat Oratorum Præconia, uberrimam quotidie ſegetem laudum congerit Hiſtoricis, eas olim poſteris in præclarum exemplar, & admirationem ampliſſimè tradituris. Arcana hæc noſtra cenſeri poteſt Hiſtoria, cum in unum coaleſcat ex variis hinc inde decerptis ſegmentis, imo potius eruatur ex latebris, expendendo vim Aſſumptionum deliteſcentium in multiplici forma loquendi, agendique à Conciliis adhibita: ex qua in lucem proferimus, quænam eſſet Vetuſtis Temporibus de Romanæ Sedis Auctoritate Sententia Univerſalis Eccleſiæ. Hæc porrò Narratio, vim, ac poteſtatem, & quaſi ſecretos verborum, & rerum ſinus pervadens, Illi debetur, qui non prima tantùm ſpecie, ſed ſolida intimaque Virtute parit admirabilitatem: quemque ii magis ſuſpiciunt, quibus ſecretiores integerrimi illius ab ipſo ætatis flore animi ſen-

ſus

Digitized by Google

ſus introſpicere conſuetudo familiaris indulſit. Is certè eſt, de quo Arcana ſine ullo detrimento Famæ ſcribi poſſet Hiſtoria, imo cum inſigni laudum incremento: & cujus geſta ſiniſtram in partem interpretari nec ipſa queat virulenta indoles hoſtium Apoſtolicæ Cathedræ. Polemica eadem eſt, quam exaramus, Hiſtoria, poſt ſingulas cujus particulas cum Schiſmaticis frequentiſſimè congredimur, & Hæreticis. Et aurea in eoſdem tela Tui Mores iniiciunt, Beatissime Pater, ac geſtarum à Te rerum commemoratio, ſi obduratum in perfidia quorumdam ex iis animum non debellabit, at certè inſigni eos Romam allatrantes rubore perfundet. Non raró certamini inſiſtimus, ſed perpetua Ratiocinationum ſerie amicam pugnam urgemus: perinde ac Cæleſtes Ipſe quotidie ſagittas in Adverſarios Veritatis intorques. Non frequentiſſimæ tantùm, ſed (abſit vero invidia) & Novæ ſunt ferè omnes, quas in

me-

medium producimus, Animadverſiones: Ut Nova pariter ſunt pleraque Prodigia decorum omnium, quibus in amorem, ac venerationem Tui corda mortalium rapis. Pervulgatam Antiquo Ævo Eccleſię perſuaſionem repræſentamus Illi, qui Veterum inſtaurat Cæleſtia exempla Pontificum. Teterrimi Romæ hoſtis Petri Suavis Polani cineribus inſultamus, ſtolida ratiocinandi arte conficientis, Succeſſorum Petri Auctoritatem imminutam fuiſſe ob eam, quam ipſis deeſſe præſumit, perfectæ complexionem virtutis: dum (ſi quidquam vecordis huiuſce hominis Dialectica conſequi valet) Heroica Integritate Vitæ omnes fateri cogis obiti à Te Muneris Sanctimoniam. Experimenta propemodum innumera exercitæ à Petri Cathedra in Univerſam Eccleſiam Poteſtatis oculis opportunè ſubiicimus Illo regnante, qui omnium maximè ſui ſecurus fungi poteſt Divinâ ſua Chriſtiani populi Præfecturâ, cum

nihil

Digitized by Google

nihil in Illo ſit, quod carpat invidia, nulliſque Idem ſit amoris in Conſanguineos vinculis irretitus. Superbè jactavit olim Archimedes, Terram à ſe movendam, ſi conſiſtere extra Terræ ambitum potuiſſet: Affirmari ex vero poteſt, omnia Sanctiſſimo Pontificis illius Arbitrio licere in Chriſti cultorum animos, vices exercendo Divinitatis, qui Cælum incolens mente nullatenus adhæret Solo: utque idipſum præſtent, qui ei Sacro in Imperio ſuccedent, cavit Sanctiſſimis Legibus, ac publicæ rei mirificè profuturis. Leonem Magnum Orienti, univerſoque Orbi Chriſtiano jura dantem exhibemus ea tempeſtate, qua Solio inſidet magnanimos à Nobiliſſimis, & Principibus Proavis ſpiritus hauriens: Non modò frænum, ſi fortè in nos irruerent, Thraciæ Genſericis, & Attilis injecturus; & RASTRVM ad eos compeſcendos futurus IN PORTA; ſed etiam ad eos penitus proterendos Cæleſtia, ut jam præſtat, Chriſtianis arma

Prin-

Principibus præbiturus, & incendiarias jacturus Ollas in acies, & arces barbarorum: Pauperum, ut olim Leo, amantiſſimus Pater, eos incredibili charitate adoptans in filios, in Patriarchalis Palatii hoſpitium inducens, & pluribus centenis aureorum millibus donans: ſuaviſſimo alios quavis hebdomada excipiens alloquio, omneſque ab jis potentiorum injurias propulſans: Nihil Idem ſibi è Sacræ Sponſæ gaza delibans, nihilque ſumens è Principatu, præter laborem, & curas, quibus perpetuis urgetur: Egregios cum Leone peculiaribus Eccleſiis Paſtores præficiens, diſciplinam inſtaurans, uni Virtuti, ac Sapientiæ patere jubens aditum ad Honores, & omnium maxima ſolicitudine incenſus Catholicorum animos in priſcæ virtutis aurum revocandi, ac lucem iis afferendi, quos multiplicis tenebræ Superſtitionis involvunt. Ob hæc, & alia omnia Divina ornamenta, quæ Magni Cognomentum Leoni pepe-

Digitized by Google

rerunt, quæque in præſentia minimè deſideramus, eandem adhæſuram auguror iiſdem veſtigiis in ardua Heroum ſemita difficillimis temporibus inſiſtenti Nuncupationem. Sed, ut in iis immorer, quæ jucundiora profectò accident ſtudioſiſsimo immortalis hominum Salutis Parenti, Volumen Illi dicamus nonnihil eidem Saluti, Divino favente Numine, collaturum. Omnibus quidem Heterodoxis, niſi eos perditiſsimum Sacrarum Legum odium penitus dementaverit, plurimùm proderit hìc intueri pluſquam Trecenta Septuaginta Experimenta Pontificiæ in Chriſtianum quoque Orientem Poteſtatis, adeoque manu propemodum contingere, à Luthero, Calvino, Illyrico, inſani mendacii pluſquam trecenties Confeſsionem extundi, dum Romani Epiſcopi Regimen intra Suburbicarias Eccleſias ex Niceno Decreto continendum eſſe mortalium audaciſsimi fabulantur. At Græci Sectatores Ritus (qui latiſsimè

mè per Orientem , Septentrionem, ac Meridiem , per Tertiam certè Chriſto Domino conſecrati Orbis Partem, funduntur) victas tandem Veritati manus daturos hilari ſpe præſumo . Quid enim reponent , cum ſuos ſpectabunt Cæſares, Antiſtites,ac Patriarchas Romani Paſtoris virgam exoſculantes, Romanum Magiſterium adorantes Generales Synodos in Oriente celebratas, & Romanis Juſſionibus perinde obtemperantem Chalcedonem , & Conſtantinopolim , ac ipſa Romana Suburbia? Et hæc quidem pluſquam tercenteria manifeſtiſſimæ Veritatis documenta non in Latinis ſolùm Chalcedonenſis Concilii Actis,& Literis ad eandem Synodum ſpectantibus , ſed & in Græca eorumdem Actorum , & Literarum, pervulgata,& ab ipſis quoque Schiſmaticis recepta , Verſione intuebuntur, cujus verba , & contextum non rarò expendemus . Pudori non erit erectæ Græcorum indoli à Sexcentis triginta , qui

 Chal-

Chalcedone convenerunt (quorum quinque ſolummodo Latinum Ritum ſequebantur) ſuis Præſulibus edoceri. Iis accedet Atteſtatio aliorum ſupra bis mille; nam cæterarum quoque in Oriente celebratarum Synodorum Polemicam Hiſtoriam molimur, Sacram in Nicæna Silueſtri, in Sardicenſi Julii, Damaſi in Conſtantinopolitana, in Epheſina Cæleſtini, in Quinta Vigilii, Agathonis in Sexta, & utriuſque in Septima, & Octava, Primi ſcilicet, ac Secundi Adriani, Monarchiam uberrima ſerie recentium Ratiocinationum exhibituri. In unum Volumen congeſtas illas, quæ Chalcedonenſem præceſſerunt, Synodos conſequenti anno Sanctos Tuos ad pedes, favente Deo Optimo Maximo, afferendas confidimus; Beatissime Pater, neque defuturum ſuum cuilibet exinde volvendo anno vectigal obſequii. Diuturnum verò fore fauſtiſsimum Imperium Tuum, ac ſub illo Hæreſim, & Mahometicam Im-

pie-

pietatem profligandam , Fidei autem Concordiam in pulcherrimo Latini,Græcique Ritus diſcrimine ſanciendam ominamur . Hos certè triumphos promeretur Hominum Pater Sanctiſsimus , qui nil præter Divinam Gloriam anhelat . Stetit Auguriis fides , quibus ante annos omnino quadraginta puerili non ſemel carmine Florentiæ præſenſi eam , qua , Te in Solium evecto , fruimur in præſentia , fælicitatem . Quo quidem tempore peramanter excepiſti devinctiſsimum cultum Federici Parentis mei ; illum verò animo nunquam Tuo excidiſſe frequentiſsimè profiteri dignatus es . Ea eſt humanitas Maximi Principis , ut hanc quoque commemorare auſim Cauſam , quæ ad frequens tributum perſolvendum incendit geſtientem Scriptorem, præter cæteras jam recenſitas ipſi Argumento Scriptionis innatas. Vale, SANCTISSIME PATER, ac diutiſsimè Cæleſti hac Tui Regiminis forma in Cælum erige corda mortalium.

Digitized by Google

THYRSUS GONZALEZ
PRÆPOSITUS GENERALIS
SOCIETATIS JESU.

CUm Librum, cui Titulus (Sacra Monarchia S. Leonis Magni P.M. fulgens in Hiſtoria Concilii Chalcedonenſis) à P. Joanne Laurentio Luccheſinio Noſtræ Societatis Sacerdote conſcriptum, aliquot ejuſdem Societatis Theologi recognoverint, & in lucem edi poſſe probaverint, facultatem facimus, ut Typis mandetur, ſi iis, ad quos pertinet, ita videbitur. Cujus rei gratia has literas manu noſtra ſubſcriptas, & Sigillo noſtro munitas dedimus. Romæ 5. Iulii 1692.

Thyrſus Gonzalez.

Digitized by Google

DE mandato Reverendiſſimi Patris, & Magiſtri Fr. Thomæ Mariæ Ferrari Sac. Apoſt. Palatii Magiſtri evolvi Librum, cui Titulus eſt *Sacra Monarchia S. Leonis Magni Pontificis Maximi paſſim, & ubique fulgens in Polemica Hiſtoria Concilii Chalcedonenſis &c.* compoſitum ab A.R.P. Joanne Laurentio Lucchefinio è Societate Jeſu, qui Eccleſiaſticam Monarchiam in Romano Pontifice aſſertam exponit, contumaceſque Petri Suavis ſpiritus Veritatis expreſſæ malleo contundit. Non ſolùm nihil in illo offendi, quod morum diſciplinam, aut Fidei candorem læderet, imo potius Eloquentiæ amplitudinem, robur Doctrinæ, copiam Eruditionis, quæ omnia in tranſcurſu Sacri Concilii Chalcedonenſis ex Novis, & Validis Animadverſionibus ſedulò recollecta eo eleganti, ac facili ſtylò delineat, ùt non minus Doctrinâ juvet, quàm Styli amænitate delectet. Cum igitur iſte Liber fidelium imbuendæ Pietati, Doctis, ac rudibus edocendis, Hæreticorum Erroribus jugulandis, Sediſque Apoſtolicæ Juribus ſuſtinendis perutilis videatur, idcirco publica luce, atque laude dignum exiſtimo. In Ædibus Sancti Silueſtri Montis Quirinalis de Urbe Maii 8. 1693.

Don Cajetanus Paſſarellus Sanctæ Romanæ, & Univerſalis Inquiſitionis Qualificator Clericus Regularis.

Digitized by Google

TRia præcipuè ſuſpexi in Polemica Hiſtoria Concilii Chalcedonenſis ſcripta ab Admod. Reverendo Patre Joanne Laurentio Lucchefinio Societatis Jeſu Theologo; quam juſſu Reverendiſſimi P. Thomæ Mariæ Ferrari S. Palatii Apoſtolici Magiſtri attentè perlegi, videlicet, Acumen, Soliditatem, & Copiam Argumentorum, quibus Sacra Pontificatus Maximi Monarchia ſolidiſſimè confirmatur: Schiſmatici, Hæretici, ac Petrus Suavis Polanus evertuntur. Adeo ſolerter omnia, quæ ad hunc finem pertinent, in unum congeruntur, & intima Concilii mens exploratur, ut verè Nova, & Arcana hæc dici poſſit Hiſtoria, & magna ſit laus Auctori tribuenda, eò quòd ex patenti omnium piſcatui Conciliorum Oceano tot ipſe primus Margaritas in lucem produxerit. Non ſolùm Catholicam Fidem, Sacros Canones, optimoſque mores nullo prorſus verbo lædit, ſed etiam Aureum hoc Opus plurimùm Eccleſiæ Divinæ cenſeo profuturum, ideoque Typis digniſſimum eſſe. Datum in Seminario noſtro Sancti Pauli apud Sanctum Pancratium de Urbe. die 7. Maii 1693.

F. Liberius à Jeſu Carmelita Diſcalceatus in eodem Seminario Controverſiarum Prælector.

Imprimatur

Si videbitur Reverendiſs. P. Mag. Sac. Palatij Apoſt.

Horatius Epiſc. Neritonen. Viceſg.

Imprimatur

Fr. Thomas Maria Ferrari Ord. Prædic. Sac. Apoſt. Palatij Magiſter.

Digitized by Google

INDEX CAPITUM.

CAPUT PRIMUM.

Hiſtorica Synopſis Concilii Chalcedonenſis.

CAPUT SECUNDUM.

Expendendo ea, quæ Synodum ipſam præceſſerunt, animadvertimus Poteſtatem in Eccleſiam Orientalem, & Jus declarandæ Fidei exercitum à S. Leone Pontifice Maximo.

CAPUT TERTIUM.

Appellatio Eutychetis ad Leonem manifeſtè ſtabilitur, & quid ex ea eruatur.

CAPUT QUARTUM.

S. Flavianus Archiepiſcopus Conſtantinopolis Leonem Judicem Fidei reverenter agnoſcit, & ſupervacaneum putat Concilium, ſi Hæreſis Eutychetis à Leone damnetur.

CAPUT QUINTUM.

S. Leo Pontifex Maximus, ut Infallibilis Univerſalis Eccleſiæ Magiſter, Fidem declarat, & jubet Hæreſim condemnari.

CAPUT SEXTUM.

Cauſæ, ob quas Leo indulget celebrari Synodum Epheſinam Secundam, in qua nulla Quæſtio circa Fidem agitanda erat, ſed Pontificia ſolùm Definitio publicanda.

CAPUT SEPTIMUM.

S. Leo, ut Infallibilis, & antegreſſus Auctoritate Generalia Concilia, Leges præſcribit Epheſino Secundo de condemnanda Eutychetis Hæreſi.

CAPUT OCTAVUM.

S. Petri Chryſologi Archiepiſcopi Ravennatis ab Eutychete conſulti de Leonis Infallibilitate Sententia.

CAPUT NONUM.

Ex eo, quod Secunda Synodus Epheſina, non proſequens debito cultu Auctoritatem S. Leonis Magni, degeneraverit in Latrocinale, ac Satanicum Conciliabulum, oſtenditur, quàm neceſſarium ſit recto Eccleſiæ Regimini, ut Concilia, etiam Generalia, ſubſint Pontifici Maximo, eumque credant Erroris expertem. Ac primò expenditur injuria illata Pontificiis Legatis, quibus Prima Concilii Sedes ex Jure, ac Conſuetudine debebantur.

CAPUT DECIMUM.

Quia lectæ initio Synodi non fuerunt Literæ Pontificis Maximi, ejuſdem Concilii Præſidis, & Magiſtri, neque Epiſcopi ſequuti ſunt ductum Romanorum Legatorum, confirmata Hæreſis fuit.

CAPUT UNDECIMUM.

Secunda Synodus Epheſina non ſolùm falſa, ſed etiam Latrocinalis, & Satanica fuit, ac dici perpetuò meruit ab Eccleſia, quia receſſit à Duce, ac Præceptore Conciliorum Romano Pontifice.

CAPUT DUODECIMUM.

Impia in Epheſina Synodo Damnatio S. Flaviani Archiepiſcopi Conſtantinopolitani, qui ad S. Leonem Magnum, ut ſibi, & Concilio antecellentem, appellat. Cur à Leone Appellationem admittente allegentur Canones Nicæni, aut Sardicenſes.

Digitized by Google

CAPUT TERTIUMDECIMUM.

S. Leo Pontifex Maximus reiicit Epheſinam Synodum Secundam, & pro ſtabilienda Catholica veritate aliam celebrari contendit.

CAPUT QUARTUMDECIMUM.

Conſtantinopolitanæ curam gerit Eccleſiæ Paſtor omnium Leo: decreta condit de illius Urbis Præſule, ac exoratus à Bizantinis Fidem declarat.

CAPUT QUINTUMDECIMUM.

Valentinianus Imperator, & Galla Placidia Auguſta, ex notiſſimo Eccleſiæ ſenſu, affirmant, ſpectare ad Romanum Pontificem, qui falli nequit, Declarationem Fidei, & ad eumdem, ut Synodis præſtantem, pertinere Conciliorum Regimen, &, ſi erraverint, Condemnationem.

CAPUT SEXTUMDECIMUM.

Prodigium obſequii Apoſtolicæ Sedi præſtiti à Theodoſio, confeſſo Pontificiam eminentiam ſupra Concilia, etiam dum Leoni obſecundare abnuebat. Pœna ob hanc repugnantiã eidem inflicta.

CAPUT SEPTIMUMDECIMUM.

S. Leo præcipit, ad ſe, ut Infallibilem Judicem, mitti de more Profeſſionem Fidei ab Anatolio Archiepiſcopo Conſtantinopolis, electo ab Epheſino Concilio, quo proinde major iterum Leo à Cæſare agnoſcitur.

CAPUT DUODEVIGESIMUM.

Marcianus Imperator Valentiniani Collega veneratur Leonem, ut Eccleſiæ Univerſæ Principem, Auctorem, ac Ducem Conciliorum, illis præſtantiorem, & Infallibilem; cujus de Fide Definitiones debeant neceſſariò à Synodo publicari.

CAPUT UNDEVIGESIMUM.

Anatolius Conſtantinopolitanus probatur Catholicus Epiſcopus, quia ſequitur Fidem Leonis, qui rurſus cognoſcitur veritatis Magiſter, & Regula Conciliorum. Hoc ipſum oſtenditur ex honoribus habitis S. Flaviano, à Secunda Synodo Epheſina damnato.

CAPUT VIGESIMUM.

Indicitur Concilium primò Nicææ, deinde Chalcedone Auctoritate Leonis, qui ut Superior, & Infallibilis plurima eidem Synodo præcipit, jubetque ſuſcipi ſuam Fidei Definitionem: contra quas Juſſiones nullus in Synodo reclamavit, veluti præpoſtere factas.

CAPUT VIGESIMUMPRIMUM.

Primæ Chalcedonenſis Concilii Sedes tribuuntur Legatis Romani Pontificis: iidem jubent è ſubſelliis diſcedere Dioſcorum Alexandrinum Patriarcham, cui exprobratur, quòd Synodum celebraſſet ſine Leonis Auctoritate.

CAPUT VIGESIMUMSECUNDUM.

Synodus obtemperat Legatis Pontificiis, negans Dioſcoro ſedem inter Epiſcopos, eamque tribuens Theodoreto, licet damnato à Generali Concilio, quia reſtituto in priſtinum honoris gradum à Leone, qui Conciliis anterior erat.

CAPUT VIGESIMUMTERTIUM.

Reſipiſcunt plerique Præſulum, qui Epheſi damnaverant Flavianum, & Leonis Auctoritas agnoſcitur Infallibilis, & præſtantior definitione Synodi Univerſalis.

CAPUT VIGESIMUMQUARTUM.

In Dioſcoro, ac Eutychete reiicientibus omnem Explicationem Fidei, & confugientibus tantùm ad Sacras Literas, expenditur

tur Hæreticorum mos, ac neceſſitas Pontificiæ Infallibilitatis. Sæculares Judices ſententiam nō ferunt in Fidei Controverſiis.

CAPUT VIGESIMUMQUINTUM.

Horror oſtenſus à Patribus Chalcedonenſibus erga Dioſcorum, qui ſpreverat Appellationem ad Pontificem Maximum Synodo præcellentem: Hujus Epiſtola proponitur, ut certa Fidei Regula.

CAPUT VIGESIMUMSEXTUM.

Sæculares Judices doceri petunt ab Epiſcopis, hi verò, cæteroqui omnem novam Fidei Definitionem exoſi, velut ineluctabilem tamen admittunt illam, quam ſcripſerat Leo Conciliis præſtans, & non ſubjectus Erroris periculo.

CAPUT VIGESIMUMSEPTIMUM.

Non aliter à Chalcedonenſi Concilio ſuſcipitur Nicænum, & Epheſinum Primum, quàm iuxta Interpretationem Leonis, qui proinde agnoſcitur Major Synodis, & Infallibilis.

CAPUT VIGESIMUMOCTAVUM.

Legitur in Concilio Chalcedonenſi Leonis Litera, Magiſterium exercens, ac Synodo Leges præſcribens.

CAPUT VIGESIMUMNONUM.

Leonis Epiſtola, velut è Cælo ſcripta, & Infallibilis, miris à Concilio laudibus in Cælum fertur.

CAPUT TRIGESIMUM.

Eutychiani patent nonnulli, qui dubitare potuerunt de quibuſdam ſententiis Leonis Epiſtolæ. Cur eadem dubia ſoluta non ſint confugiendo ad Pontificiam Infallibilitatem.

CAPUT TRIGESIMUMPRIMUM.

Epiſcopi omnes, non exceptis quibuſdam adhuc Hæreſi addictis,

Leonis

Leonis Epiſtolæ iterum plaudunt, & ab alio inſtrui recuſant.

CAPUT TRIGESIMUMSECUNDUM.

Optimè erga Dioſcorum affecti deprehenduntur Epiſcopi, qui de Veritate Leonis Epiſtolæ dubitaverant.

CAPUT TRIGESIMUMTERTIUM.

Apoſtolici Legati præcipiunt Synodo diſcuſſionem ſupplicum Libellorum contra Dioſcorum, & jubent, eumdem ad ſententiam in illum ferendam accerſiri. Univerſalis Epiſcopus appellatur Leo.

CAPUT TRIGESIMUMQUARTUM.

Iterum Legati ſua utuntur auctoritate jubentes Concilio, quo Major patet Romanus Pontifex, nuncupatus rurſus frequenter Epiſcopus Univerſalis.

CAPUT TRIGESIMUMQUINTUM.

Ex Criminibus Dioſcoro exprobratis in Concilio liquet, quàm proiectè ſceleſti ſint illi, qui rebellare audent Apoſtolicæ Sedi.

CAPUT TRIGESIMUMSEXTUM.

In ipſum Cæſarem inſurgit Dioſcorus contemptor Pontificis Maximi. Pœna ſuperbiſſimo Capiti inflicta.

CAPUT TRIGESIMUMSEPTIMUM.

In Dioſcorum tertiò fruſtra vocatum ſententiam ferunt Leonis nomine Pontificii Nuncii exorati à Synodo, quæ ſe Leone minorem agnoſcit.

CAPUT TRIGESIMUMOCTAVUM.

Leonis ſententiam confirmat Synodus, ac Dioſcoro vertens crimini temerarium auſum in Apoſtolicam Sedem, hujus præſtantiam ſupra omnes Præſules, etiam conciliariter congregatos, multipli-

pliciter atteſtatur. Rurſus Univerſalis Eccleſiæ Papa dicitur Leo.

CAPUT TRIGESIMUMNONUM.

Judices, ac Senatus ad compeſcendam Hæreticorum quorumdam Præſulum calumniam de Vetuſta Fide innovata à Leonis Epiſtola interrogant Patres de Conformitate Nicæni, & Conſtantinopolitani Concilii cum ejuſdem Epiſtolæ Doctrina. Hujus Examen inſtitutum fuiſſe à Concilio Chalcedonenſi affirmare Suavis abſque inſania nequivit. Rurſus Leo dicitur Major Synodis, & Infallibilis.

CAPUT QUADRAGESIMUM.

Illyriciani, & Palæſtini Epiſcopi ſua dubia circa Leonis Epiſtolam refundunt in ignoratam à ſe Latinam linguam, ſed re ipſa reſiliunt ab hæreſi, ſeque Pontifici Maximo veræ Fidei Magiſtro ſubiiciunt. Iuvenalis, Thalaſſius, aliique tres Antiſtites Epheſinæ cum Dioſcoro conſpirationis frequenter accuſati, ac tunc excluſi à Synodo, ad eandem revocantur, & Catholici cenſentur, eo quòd Leonis, certiſſimi Veræ Fidei Magiſtri, Epiſtolæ ſubſcripſerint.

CAPUT QUADRAGESIMUMPRIMUM.

Tredecim Ægyptii Epiſcopi à Synodo Hæretici conclamantur, quia non recipiunt Pontificiam Epiſtolam, quam ſolam à ſe vulgandam pro defendenda Fide fuiſſe Patres profitentur, quæque non ideo Veritati conſona credenda eſt, quia vera docere videatur, ſed quia prodeat à Magiſtro errare inſcio. Paſchaſinus Legatus patet Arbiter Synodi.

CAPUT QUADRAGESIMUMSECUNDVM.

Eutychiani Monachi manifeſta Hæreſis à Concilio coarguuntur, eò quòd Leonis Literam, veluti certam Fidei Regulam, venerari detrectant: iidem majori veſania in Synodum Chalcedonenſem, quàm in Romanum Pontificem invehuntur.

CAPUT

CAPUT QUADRAGESIMUMTERTIUM.

In Controverſia de Photio Epiſcopo Tyri, & Euſtathio Berythi Synodus diffingit Anatolii Decreta, & adhæret ſententiæ Legatorum prohibentium Sacerdotio perſungi eos, qui ab Epiſcopatu meritò deiiciuntur. Abolentur Pragmaticæ, ideſt Leges præſcribi Conſtantinopoli de Rebus Eccleſiaſticis conſuetæ.

CAPUT QUADRAGESIMUMQUARTUM.

Formula Fidei, cui ſubſcripturi eſſent Ægyptii, aliique ad Catholicam Eccleſiam accedentes, ſcripta à Patribus, & propoſita Concilio reiicitur à Legâtis, jubentibus omnes conſentire Leonis Epiſtolæ.

CAPUT QUADRAGESIMUMQUINTUM.

Declaratur, licere noua Symbolo inſeri verba. Legati minantur, aliam in Occidente, contra Chalcedonenſem, Synodum celebrandam. Pontificia Auctoritas in ipſo æſtu certaminis multipliciter triumphat, & major oſtenditur Synodis, ac Errori exempta.

CAPUT QUADRAGESIMUMSEXTUM.

Præualet Juſſio Legatorum, & ad Regulam Literæ Leonis, qui Superior Synodis, & Infallibilis præſumitur, reformatur Definitio Fidei à Concilio Chalcedonenſi, quod manifeſtè declarat, fieri poſſe novam Explicationem Catholicæ Veritatis, contra id, quòd Schiſmatici affirmant, falsò obtendentes Epheſinam prohibitionem.

CAPUT QUADRAGESIMUMSEPTIMUM.

Marcianus Imperator Latinè primùm in honorem Leonis, & ejus Legatorum, ac deinde Græcè Synodum alloquitur, & Religionis Magiſtrum, ac Synodis præcellentem, veneratur Romanum Pontificem, ſummis in Cælum plauſibus à Concilio elatus.

Digitized by Google

tus. Fidei Definitio à Synodo ſubſcribitur, jurante in verba Leonis Univerſalis Eccleſiæ Papæ.

CAPUT QUADRAGESIMUMOCTAVUM.

In plurium Controverſiis Epiſcoporum præclarè fulget Suprema in Univerſam Eccleſiam, & Major Synodis, Leonis Auctoritas.

CAPUT QUADRAGESIMUMNONUM.

In Cauſa Maximi Antiocheni, & aliorum Præſulum apparet, atque eminet Pontificium Jus ſupra Generalia Concilia; Romanæ Cathedræ Infallibilitas, & nulla facultas Conſtantinopolitani Antiſtitis ad excipiendas Appellationes Orientalium non pertinentium ad ſuam Provinciam.

CAPUT QUINQUAGESIMUM.

Conduntur à Synodo Canones, quorum primus de ſervandis Regulis Patrum, conſtitutis à cæteris Conciliis, deſtruit alium de Conſtantinopolitana Sede aliis Orientalibus præferenda. Intruſus hic eſt, & ſubreptitius.

CAPUT QUINQUAGESIMUMPRIMUM.

Ex abſurdo initio Canonis inſtituentis Conſtantinopolitanum in Oriente Primatum evertitur Primatus idem, & unius Romani Antiſtitis ſupra Univerſam Eccleſiam Auctoritas confirmatur.

CAPUT QUINQUAGESIMUMSECUNDUM.

Non à Patribus intuitis amplitudinem Urbis imperantis, ſed ab Inſtitutione Chriſti Domini fluxiſſe Privilegia Romanæ Cathedræ, contra intruſi Canonis verba, demonſtratur.

CAPUT QUINQUAGESIMUMTERTIUM.

Ex Facto, & Verbis ipſiuſmet Synodi Chalcedonenſis, dum Fi-

 dem

Digitized by Google

dem contra Hæreticos declarabat, oſtenditur, non potuiſſe deinde decerni, ut Conſtantinopolitanus Præſul eſſet Æqualis Romano, & OEcumenicus.

CAPUT QUINQUAGESIMUMQUARTUM.

Detegitur aſtus Anatolii. Afferuntur Proteſtationes Romanorum Legatorum contra intruſum Canonem de Conſtantinopolitano in Oriente Primatu, qui multipliciter iterum ſubruitur.

CAPUT QUINQUAGESIMUMQUINTUM.

Ex Chalcedonenſium Præſulum ſubſcriptionibus manifeſtiſſimè liquet, nihil aliud ipſos decreviſſe, niſi ut certæ quædam Provinciæ Conſtantinopolitano ſubjicerentur, ideoque dolosè ab Anatolio inſertam fuiſſe Canoni Privilegiorum Æqualitatem cum Romano, & honorem Primæ in Oriente Sedis.

CAPUT QUINQUAGESIMUMSEXTUM.

Evidens Demonſtratio alieniſſimi Chalcedonenſium Patrum animi à decernenda æqualitate cum Romano, & Univerſalitate Præſulis Conſtantinopolitani.

CAPUT QUINQUAGESIMUMSEPTIMUM.

Allocutio Concilii Chalcedonenſis ad Marcianum Imperatorem declarat, licere Fidei Expoſitionem, & novorum Symbolo inſertionem verborum, ac Romano Pontifici, ut Infallibili Veritatis Magiſtro, ampliſſimè plaudit, nihilque aliud à Synodo factum affirmat in explicanda Fide, quàm ut ſe Leonis Magiſterio conformaret.

CAPUT QUINQUAGESIMUMOCTAVUM.

Concilii ad Leonem Magnum Literæ ipſum appellant Synodi Ducem, Magiſtrum, Caput, Patrem, ideoque Synodo ipſa Majorem, Infallibilem in Fide declaranda, & Epiſcopum Univerſalis Eccleſiæ. Petunt Confirmationem geſtorum omnium,

& etiam.

& etiam Canonis Conſtantinopolitano Archiepiſcopo faventis.

CAPUT QUINQUAGESIMUMNONUM.

S. *Leonis ad Anatolium Epiſtola Leges præſcribit Cæſareæ Urbis Antiſtiti, & reiicit Canonem de ipſius Primatu, licèt ſancitus à Concilio (cui Leo antecellebat) perhibeatur.*

CAPUT SEXAGESIMUM.

Conſtantinopolitanus in Oriente Primatus iterum evertitur in Pontificiis ad Marcianum, & Pulcheriam Literis, in quarum prima Inſcriptione ſe Leo dicit Epiſcopum Romanæ, & Univerſalis Eccleſiæ.

CAPUT SEXAGESIMUMPRIMUM.

Confirmatur Synodus à Leone in Literis ad ipſum Concilium, ad Maximum Antiochenum, & ad Marcianum datis, quoad Fidem tamen ſolummodo, non quoad Canonem de prærogativa Conſtantinopolitanæ Cathedræ, multiplici iterum ratione ſubverſum à Pontifice Maximo, Conciliis omnibus præcellente, ac Epiſcopo Univerſalis Eccleſiæ.

CAPUT SEXAGESIMUMSECUNDUM.

Sanctus Leo curam gerit Orientalis Eccleſiæ exagitatæ à Timotheo Alexandrino oſore Chalcedonenſis Concilii, & in Literis ad Leonem Auguſtum, qui ad ipſum, ut communem Chriſtianorum omnium Paſtorem, certumque Veritatis Magiſtrum, confugerat, eamdem ſibi ineſſe profitetur, quam Chriſtus Dominus Petro tradidit Auctoritatem ſupra Univerſam Eccleſiam.

CAPUT ULTIMUM.
ANACEPHALEOSIS,

Qua oſtenditur, ex Chalcedonenſi Concilio patere omnia illa, quæ

Digitized by Google

quæ de Pontifice Maximo prægloriosiſſima à Romanis dicuntur: ac precipuè, quod ſit Succeſſor Petri, Chriſtianorum omnium Pater, Rector, Paſtor, Magiſter, ac Supremus à quovis alio ad ſe appellantium Judex, Epiſcopus Eccleſiæ Univerſalis, præſtantior Generalibus Conciliis, & Infallibilis in declaranda Fide: nulliſque ab Epheſina Synodo vinculis irretitus, ne noua Symbolo verba inſeri jubeat.

AD

Digitized by Google

AD LECTOREM.

Miraris, opinor, Lector optime, conſilium ſcribendi Conciliorum Hiſtoriam, &: Siccine, inquis, nullus eſt finis ſupervacaneis de uno eodemque argumento Libris Typos vexandi? Parcius iſta; Divinæ enim, quam unicam exoptamus, nec tenuem ex noſtro qualicumque conatu orituram confidimus, Gloriæ ſtudio præfari audemus: penitus Novum eſſe laborem à nobis ſuſceptum, ſive Rem ipſam, ſive Modum, quo res pertractatur, expendas. Novitas primò promicat ex eo, quod reliqui Conciliorum enarratores exactè ſe tradere profiteantur quæcumque in iis contigerunt, omnes excutere ab iis damnatas Hæreſes, Canones omnes ſancitos, ac demum ſedulò explorare; quæ ſingularum ſunt Propria Synodorum; ſed quæ Conciliis omnibus Communis eſt, videlicet Juriſdictio in iiſdem exercita à Romanis Pontificibus, vix ab aliis Auctoribus attacta obiter, & curſim fuit. Nos verò Propria quidem ſingulorum Conciliorum ſatis evolvimus in compendium relata, ſcilicet ea cogendi occaſiones, declaratos in iis Articulos, & condita præcipua Decreta. Sed id primum, ac ſtudioſiſſimè quæſitum nobis obiicitur, quod pertinet ad Pontificiam Præfecturam, & Eccleſiæ Univerſæ Magiſterium: atque hoc ex Octo Generalibus Conciliis in Oriente celebratis, & Conſtantienſi indagamus.

Novitas quoque ſpondetur in fronte Operis, ubi hæc Hiſtoria contexta dicitur, ac perpetua quidem ſerie, ab ipſis Actis, Literis, aliiſque authenticis documentis ad eadem Concilia ſpectantibus, quorum verba, & ſæpe in longum producta, exſcribuntur, diverſis characteribus imprimenda, notatis in margine paginis Editionis Vaticanæ Græ-

cola-

Digitized by Google

colatinæ Annorum 1608. & 1609. ſummo cum ſtudio ac fide correctæ, adjectis quoque Verſionibus variis, à doctiſſimis viris, qui Pontificio juſſu invicem contulerunt plurima exempla manu exarata, & ſubjecta typis, vel ab ipſis Hæreticis, quorum initio indicem texunt. Nullus verò, quem ipſe viderim, tradens poſteris Conciliorum Hiſtoriam huic inſtitit formæ ad certam ſuæ narrationi fidem vindicandam: ſcilicet aut ſuo prius facta ipſa ſtylo Lectoribus exhibens, & authenticis eadem deinde verbis confirmans: aut aliquando Textum prius referens, ac ſua deinde illum explicatione dilucidans. Pro reliquis omnibus, præter prima duo, Conciliis utimur ſolummodo vulgatis Actis, & Literis Summorum Pontificum, Synodorum, Cæſarum, aliorumque eadem Concilia reſpicientibus, ideoque impreſſo illorum corpori inſertis. Sed ad lucem afferendam duobus primis, quorum Acta deſiderantur, conſulimus quoque Opera S. Athanaſii, aliorumque Sanctorum Patrum, vel Græcorum Schiſmaticorum Latino, Græcoque prælo ſubjecta, quæ indubiæ auctoritatis eſſe ſapiens nullus inficiabitur.

Novum pariter eſt, quod poſt ſingulas narrationis particulas pugnæ inſiſtamus, proferentes in medium Illationes pro controverſis Veritatibus aſſerendis: quod ceteri Scriptores aut nunquam, aut certè rariſſimè præſtiterunt.

At multò recentiſſima, nullique alteri tentata, eſt ineluctabilium Argumentorum copia pro Vaticani gloria decertantium, quæ à Synodis eruimus ferè innumera, & ex iis penè omnia (vero abſit invidia) nunc primùm animadverſa. Ut ex Chalcedonenſi exemplum petam, Decem, aut paulò plura ex hoc Concilio protulit egregius Auctor, qui poſt alios omnes quatuor ab hinc annis oſtendit, Apoſtolicæ Sedi ipſas quoque Synodos fuiſſe obſequentes. At nos ſeptuaginta producimus ſupra trecenta, & certè nullum ex his per vim quodammodo attractum, ſed validiſſima omnia, & innatam ſibi vim illico repræſentantia.

Ob

Ob has demum cauſas adeo Nova hæc Hiſtoria cenſeri poteſt, ut, licet expoſitam omnibus materiam excolat, & à pluribus pertractatam, idem tamen illi præfigi Titulus poſſet, quem ſuæ Procopius attribuit, *Hiſtoria Arcana*. Ita quippe in vim verborum omnium introſpicitur, quæ nobis ab Actis, aliiſque authenticis ſcriptis exhibentur, ut penè innumeræ Res, quæque abditam rerum vim oſtendunt, Adjuncta in aperto nunc primùm ſole ſtatuantur. Ceteris Sacræ Hiſtoriæ, aut Controverſiarum Scriptoribus, ut qui ex omnibus Theologicorum Locorum fontibus hauriebant argumenta, neceſſe non fuit intendere animum in omnes apices Conciliorum, quod nos, labore nec improbo, nec pœnitendo, præſtitimus. De illis Veritatibus, quæ hìc reſerantur, affirmari poſſe videtur id, quod lepidus Vates dixit de Vipera electro incluſa: Et latet, & lucet.

Vetuſta Concilia non inſtituerunt Quæſtiones, nec definiuerunt illa, quæ tunc pervulgata erant in Eccleſia circa Pontificiam Antecellentiam, & Infallibilitatem, ſed utramque perpetuò præſumpſerunt. Hujuſmodi Præſumptiones, utque appellantur in Scholis, Suppoſita, enucleamus ex modo loquendi, agendique à Synodis adhibito, atque hac arte Conciliorum Hiſtoriam contexímus. *Arcana* hæc non incongruè nuncuparetur, quamvis ex variis antea exiſtentibus, ſed nunquam digeſtis in ordinem, ſegmentis nunc primùm conflaretur. An non igitur idem *Arcanæ* nomen multò magis eidem congruit, cum aptus ipſis ſegmentis color perpetua ratiocinatione tribuendus ſit, qui in iiſdem latebat, antequam abdita in Præſuppoſitis vis proferretur in lucem?

Ferre nequivimus, deſudaſſe plurimos Interpretes, & Commentariorum Scriptores Myſteria quærentes in verbis Philoſophorum, imo & illuſtrium Poëtarum; & non expenſa deſtitui Generalia Concilia, Divini ſcilicet Spiritus Organa. Egregiè quoad alios Articulos explorarunt Synodorum

ram ſententiam Binius, Syrmundus, Albaſpineus, Labbè, aliique. At nihil ex illorum Notis mutuatos nos fuiſſe quoad ea, quæ hìc afferemus, & candidè affirmare poſſumus, & noſtra cum illis conferendo Lector eruditus comperiet. Ex ipſo igitur Vulgatæ Conciliorum Editionis fonte, non ex ullo, utcumque ditiſſimo ac pellucido, lacu potamus.

Statuta Operis Novitate ultro patet ejuſdem Utilitas. Cum Sectarum omnium contra Veram Religionem Errores, quibus innumerabilium etiam nunc mortalium animi obruuntur, evertere decreverimus, primò generatim attulimus Signa omnino Centum, & pleraque nondum animadverſa, Sinceræ Fidei, novaque Methodo eadem in aciem direximus in alio qualicumque Opere, quod inſcripſimus, *Demonſtrata Impiorum Inſania*. Et apertiſſimè quidem oſtendimus, mente deſtitutos eſſe Superſtitionis cujuſlibet Sectatores, quibus nulla ſuppetunt Indicia, & Argumenta, quod revelata Divinitus fuerint illa, quibus aſſenſum præſtant. Ea ſingulis claſſibus hoſtium Catholicæ Veritatis, videlicet Schiſmaticis, Hæreticis, Hebræis, Mahometanis, Ethnicis, Theiſtis, Atheis, aptavimus rationum momenta, quæ unicuique delirantium ſpeciei magis conſentanea viſa fuerunt: ac ratiocinationibus pluſquam Mille, earumque plurimis ipſi propemodum Senſuum experimento ſubjectis, ac manifeſtis, confecimus, prudentiſſimos evidenter eſſe Unius, Sanctæ, Catholicæ, & Apoſtolicæ Romanæ Eccleſiæ filios; alios verò, quos eadem ſuo nequaquam ſinu complectitur, ex veriſſima Magni Chryſoſtomi ſententia, *Valde Inſanos, ac Stupidos penitus eſſe, omniquе naturæ ſenſu privatos*.

Poſtquam his Veræ Fidei Signis conati ſumus generatim evertere Errores omnes eum eadem pugnantes, præcipuos nunc ex illis ſingillatim impugnaturi, opportunum cenſuimus, invadere primò Fundamentum ceterorum, in eo ſitum, quod minimè credatur, in terris exiſtere ſubjectum oculis Veræ Eccleſiæ Caput, & Infallibilem Religionis

Ma-

Magiſtrum. Si enim ineluctabiliter oſtendatur, hunc certè inveniri, ſubruuntur iterum generatim Articuli omnes contrarii Declarationibus, quæ ab hoc Præſide, ac Præceptore Eccleſiæ prodierunt. Cum igitur de hoc Duce, ac Magiſtro credentium, egregiè plurimi ſcripſerint, ut novam aliquam viam ineamus, animum adjecimus explorandis Conciliis, quorum atteſtatio ſummo eſt in pretio apud Catholicos omnes, magnaque ſaltem ex parte apud ipſos quoque Romæ Adverſarios. Ad ſemitam hanc inſiſtendam nos iuvitavit Synodus Florentina, quæ cum definiviſſet, *Romanum Pontificem eſſe Rectorem, & Gubernatorem totius Eccleſiæ, ipſique in Beato Petro traditam à Chriſto Domino fuiſſe poteſtatem paſcendi* (videlicet ſanâ certè Doctrinâ) *regendi, & gubernandi eamdem Univerſalem Eccleſiam*: deinde ſubnectit: *ſicut & in Actis OEcumenicorum Conciliorum continetur*. Ac profectò loquitur etiam de Synodis in Oriente celebratis; harum quippe maxima erat auctoritas apud Græcos, qui Concilio intererant Florentino. Vehementer admiror, aggreſſum nullum fuiſſe in aperto ſtatuere, quod in iiſdem Generalibus Synodis ingens contineatur copia Argumentorum Pontificiæ Poteſtatis: Hoc igitur ipſe præſtare certus ſedulâ curâ iterum Synodos perſcrutatus notas appinxi iis locis omnibus, ex quibus oriri videbam Argumentationes ad præſtitutum mihi finem conducentes. Ex his tot mihi frequentiſſimè in oculos incurrebant, nulla ut ſilua feris adeo affluat venatori, nullusque maris alveus tam diviti margaritarum prole piſcatori lenocinetur. Studium proinde hujuſcemodi, utcumque perpetua mentis contentione ſuſceptum, ne ulla præterflueret non animadverſa Aſſumptio (quam Præſuppoſitum Philoſophi nunc appellant) latens in modo agendi, aut loquendi à Conciliis adhibito, ſuaviſſimum tamen accidit mihi, ac ſimillimum venationi, aut piſcatui pluſquam regali.

Innuendum aliquid ſupereſt de Jucunditate, quæ ip-

C ſos

Digitized by Google

ſos quoque doctrinæ non egentes, aut incurioſos ad hoc oculis ſubiiciendum opus poteſt allicere. Hiſtoriam potius, quàm Controverſiarum Tractatum ea quoque de cauſa ſcribendam ſuſcepi, ut Lectoris voluptati conſulerem, ſed multò magis ejuſdem utilitati proſpiciens: de quo præfixo mihi juvandi fine ſermonem adhuc inſtituo, licet alterum delectandi ſtudium nunc attingam. Incerto aliquamdiu pependi animo, an diverſam ſcribendi formam inirem: iamque Nicænum Concilium Dialogo incluſeram, & Epheſinum uberibus Diſſertationibus fueram amplexus. Sed ea deinde refingere ſtatui, nec Methodo Tractatuum immorari, quamvis ab his majorem aliquam venari poſſem operoſæ molis, doctæque texturæ laudem, quam, tenuitati præterea meæ deſperandam, publico Lectorum commodo libenter poſthabeo. Animadverti, à Tractatibus exigi partitionem rerum; quæ producta in enormem longitudinem Capita ſecum tuliſſent, ſi ad eamdem Quæſtionem revocaſſem omnia, quæ Novem mihi expendendæ Synodi ſuggerebant. Præterea cum multiplex frequenter concluſio inferatur ex uno eodemque Conciliorum loco, atque loca hæc optima cum fide referre decreverim, eadem mihi ſæpe verba repetenda fuiſſent, facta iteratò narranda, & Præſumptiones diverſa ex occaſione pluries detegendæ. Ut ergo ſemel tantùm hoc præſtem, eruo ſtatim Aſſertiones omnes, quæ ab illis oriuntur, meum deinde Hiſtoricorum more proſequens iter. Methodum repræſentabit uberrimus Index, ex quo patebit, quàm facili negotio in Polemicam Tractationem hoc Opus redigi potuiſſet.

Nihil Utilitati detrahentes curam legendi, ac ſuavitatem conamur laceſſere Hiſtorico ſtylo, ac diſtributione in Capita, quorum Epigraphe ſemper promittat cognitionem non inanium rerum, ſcituque digniſſimarum.

Non inficior, injucundum videri poſſe, quod perpetuò abrumpentes iter pugnæ inſiſtamus. Sed breviſſima erunt ple-

plerumque certamina, cum lethales ictus, & vitam allaturi infligantur: quod mentis oculis mirum in modum blanditur. Atque hac quidem arte penſamus id, quod Hiſtoriæ hujuſcemodi neceſſariò deeſt; hæc enim profectò exhilarare nequit phantaſmata dulci conſuetorum præliorum horrore. Utcumque identidem hæreant Lectores, longum tamen brevi ſe tempore iter confeciſſe comperient.

Locupletari ſe geſtient Eruditorum animi ex eo, quod validiſſima ſemper Argumenta inſperatò proferantur in lucem ex illis Conciliorum locis, quæ huc uſque non fuerunt expenſa: perinde ac ſi quis ad Collem regreſſus, quem abditarum in viſceribus opum ſterilem plerique omnes crediderant, utcumque aliis palam expoſitis gazis affluentem; at nunc in eodem ſpectaret fodinarum rimas aurum ſpondentes, & promicantia cerneret latentium gemmarum indicia: vel remetiens Oceanum, quem coralliis tantùm ditatum expertus fuerat, aliis videlicet Veritatibus abunde refertum; at nunc eumdem aſpiceret primæ quoque magnitudinis Margaritis redundantem, quibus exornetur Corona Sacerdotis Regalis. Tot iſtæ erunt, eo pretio dignæ, ac tam feſtinanti manu, ne abrumpatur iter, collectæ, ut duo ſpondere auſim, quæ adſpirante Deo (Materiæ, quam præ manibus habeo, non tenuiſſimæ Artis beneficio) certè præſtabo. Primum, quod qui hoc Opus diſcendi cupidus dignetur evolvere, adnotare ſingula, ac redigere in compendium optabit. Alterum, quod hoc conficere nullatenus poterit, cum inanem omnem orationis luxum exoſus Argumenta breviſſimis verbis intorqueam, illam perpetuò ſcribendi normam ante oculos habens, ut Oratio

Semper ad eventum feſtinet, & in medias res,
Non ſecus ac notas, Auditorem rapiat.

Ad Chalcedonenſis primò exarandam Hiſtoriam Concilii plures me cauſæ impulerunt. Quia ſcilicet illius Acta, & Argumentis locupletiſſima, habemus: & ſingulari qua-

Digitized by Google

dam Religione Magnitudini, & Facundiæ illius Synodi Moderatoris S. Leonis addicti ſumus: Et hoc ex iis unum eſt Quatuor Primis Conciliis, quæ Quatuor Evangeliis comparantur: & ipſis Romæ rebellibus metum incutit: & ante barbarorum in Orientale Imperium irruptionem celebratum eſt, poſt quam Suavis ſomniat, plus nimiò in Synodis tributum fuiſſe Occidentalibus, à quibus Græci ſuppetias optarent: ac demum jucundius, & facilius nobis eſt novam primò ſcriptionem aggredi, quàm aliam aptare formam iis, quæ de Nicæna Synodo ſcripſimus, & Epheſina.

Ut autem hoc Specimen aliorum Hiſtoriæ Conciliorum in Chalcedonenſi ſubiiciamus nunc Lectorum oculis, à nobis diu reluctatis illi extorſerunt, quibus omnia debemus. Non differendam iidem affirmant ſummopere conducentium cognitionem rerum: alliciendos Operis brevitate ipſos quoque Apoſtolicæ Sedis oſores ad profuturum ſuo morbo pharmacum epotandum: inſiſtendum hujuſce ſeculi mori, quo plures ſeorſum de variis Hæreſibus Hiſtoriæ, vel de ſingulis Diſſertationes Conciliis prodierunt: mihi demum, aliis quoque curis implicito, neceſſitatem imponendam Operis, cujus nunc Specimen damus, quamprimùm abſolvendi. Quatuor verò id in partes, favente Deo Optimo Maximo, diſtribuemus, quarum Prima oſtendet Sacram Monarchiam Sanctorum Silveſtri, Iulii, Damaſi, Cæleſtini, Pontificum Maximorum paſſim, & ubique fulgentem in Polemica Hiſtoria Conciliorum Nicæni cum Sardicenſi ejuſdem Appendice, Conſtantinopolitani, & Epheſini; hæc ènim omnia uno, nec ingenti, Volumine complectemur. Secunda cenſebitur hæc ipſa de Synodo Chalcedonenſi, qua multò brevior erit pugnans narratio ceterarum. Exhibebit Tertia Sacram Monarchiam Vigilij, S. Agathonis, & Adriani Primi in Hiſtoria Quintæ, Sextæ, ac Septimæ Generalium Synodorum. Quarta demum repræſentabit Monarchas Eccleſiæ Adrianum Secundum, & Martinum Quintum in Hiſtoria Octauæ Syno-

di

di Generalis, & Conſtantienſis; quæ ſimul erit uberrima vi Argumentorum referta Synopſis utriuſque Magni Schiſmatis Orientalis, & Occidentalis.

Probas, ni fallor, Divinæ Gloriæ ſtudioſe Lector, quod ante improbabas, noſtrum Hiſtoriam Conciliorum ſcribendi conſilium. Sed quorſum, inquies, Corollaria in Petrum Suavem Polanum, egregiè jam peſſumdatum, ac penitus contritum ab incomparabili Sfortia Cardinali Pallavicino? Antequam congruentem magnæ huic interrogationi reſponſionem ſubiiciam, mearum partium eſt, de Opere Viri immortalitate famę digniſſimi contra virulentum illum, Eccleſiæque Divinæ pernicioſiſſimum Scriptorem proferre, quid cenſeam. Hanc verò Sententiam ſi heroicis nunc laudibus conveſtirem, clypeus hic videri poſſet prætenſus temeritati, cujus notam ſubire videor auſus attingere id, quod ab Eximio Romanæ Cauſæ Propugnatore abunde præſtitum eſt. Satius ergo duco, hìc illam inſerere, quam viginti ab hinc annis edidi in Carmine, inſcripto Encyclopædia; cum enim omnium complexionem doctrinarum neceſſariam iis eſſe decernerem, qui velint in ſingulis eminere, illius Exemplar ſtatui in Sfortia Cardinali Pallavicino. Sic igitur habent ii verſus colore aliquo hauſto ex Horatio in Sermonibus, & Arte Poëtica; nam cum Didaſcalicum cuderem carmen, tres in partes tribui eorum imitationem, qui hoc in genere præcelluerunt, Lucretii ſcilicet, Horatii, Virgilii:

Ut Divina Scientia, & os conjuret amicè
Facundum, laus Purpurei præclara Senatus
Sfortia propoſuit nobis Exemplar, in ævum
Æternum cujus diffundet gloria nomen.
Hoſtis erat, quo non alius truculentior: illum
Lactarant Charites, aſt improba corda Megeræ
Præbuerat fingenda Sacris infenſa Latinis.
In verum, & veri Cuſtodes ſparſerat, atri
Pulveris in Lybicis Auſter quantum excitat agris.

Qua-

BIBLIOTECA NAZ. ROYA VITT. EMANUELE

Quæſitus, qui ad humum audacem deduceret hoſtem,
Armis congreſſus paribus, qui Sacra Tridenti
Jura tueretur. Linguæ cum divite cultu
At niſi conſpiret doctrina, elidere fruſtra
Tentabit blandita nimis canis ora trifaucis.
An duo conveniant? & cui ſapientia Sacros
Explicuit fontes, quæ ſint ſcribenda, recludat?
At, cui nectare Suada ſuo calamum imbuit, illa
Victuris chartis conſignet? Inania vota!
Effari tantùm egregiis ſublimia verbis
Ille poteſt; eadem qui animo complectitur; at, qui
Doctrinâ excutitur, ſudet, fruſtraque laboret
Auſus facundis Divina recludere verbis.
Nonne vides, patria ut poſtquam ſermone refulſit
Grande Opus, haud quiſquam verbis veſtire Latinis
Partum animæ magnæ potuit, niſi qui ingenio par
Doctrinamque repræſentat, linguamque diſerti
Auctoris? Muſis is mitibus, atque ſeverìs
Ex æquo charus; præclaro hoc fœdere quantum
Romuleæ prodeſt fidei! Quæ gratia caſti
Sermonis! quæ vis, & Regia forma! Regendis
Ut populis ſtatuit leges! Tribus omnia chartis
Clarius ut profert Divina arcana Sacrorum,
Quàm libris alii prægrandibus! Hoſtis acumen
Contra ipſum pugnare docet: quæque aurea nectit,
Effugiſſe negat vecordem vincula Proteum.
Jamque ille aſſuetus volitare per ora virorum
Deciſis humilis pennis iacet. Aurea centum
Fama tubis effert Victoris nomen ad Aſtra.
Naturam quæris, ſive artem? Mirus utraque
Dicitur: atque alios cùm Sfortia vicerit, una
Vincere in Hiſtoria ſeſe, perhibetur: & alta
Cum mens ediderit fœcundo plurima partu,
Creditur hæc primùm non illi debita morti.

Sa-

Digitized by Google

Sæcula ſupra iſtam palleſcent cana, diſertum
Quam beat eloquium, & magnarum pondera rerum.

Liquet igitur, & numeris omnibus abſolutiſſimam à me cenſeri exaratam à Pallavicino Hiſtoriam Tridentini Concilij, & Petrum Suavem Polanum ab egregio Antagoniſta penitus labefactatum. Sed num inanis proinde labor futurus erit, ſi extincto inſultemus, ac effoſſos cineres diſpergendos vento tribuamus? Utinam non ſupereſſent Hæretici Patronum illum ſuum miserè adhuc depereuntes, qui vel Hiſtoriam Sfortiæ minimè legunt, vel, utcumque innumeris aſſertæ argumentis, veritati pernegant fidem. Eam ſcilicet adhibebunt tibi? reponent omnes, ac plurimi non ſine ſtomacho. Sed viderint illi, quò rem deducam. Perneceſſarium erat inſiſtere veſtigiis Colubri, qui tortuoſas mille ſemitas ingreſſus ubique Mendaciorum venenum afflauit. Hoc Divinum ferè in modum peregit Sfortia; & quia paucis Mendacia verbis proferri poſſunt, plurima frequenter neceſſaria ſunt Aſſertori, ac Vindici Veritatis, coactus fuit producere in longum Admirabilis Hiſtoriæ Libros; quamvis

Non ſunt longa, quibus nihil eſt, quod demere poſſis.

Poſt relatum de Hoſte triumphum, ac verè opima ſpolia in Vaticanum illata, ſupereſſe video artificium Hæreticis commodandi brevitate, ac nonnullarum in Suavem pugnantium recenſione rerum, quas niſi vltro concedant, omninò amentes habendi ſint. Has ut ſeligerem, in Adverſarii Ideam, ipſique propoſitum Finem introſpexi. Internecino ille odio flagrans in Sacram Pontificis Maximi Monarchiam, præcipuam eius contra Lutherum, alioſque Sectarios Arcem, OEcumenicum videlicet Tridenti celebratum Concilium evertere adortus fuit. Hoc aſſequi ſe poſſe credidit, ſi triplex adhiberet armorum genus, quorum Primum fuit, ſi audacter præſumeret, ac veluti Notorium perpetuò inculcaret, Vetuſtam Eccleſiam Ariſtocratico ferè more adminiſtratam fuiſſe, nihilque in Univerſum, præſertim verò in Generalibus

bus Synodis congregatam, Juris fuiſſe Romano Epiſcopo, cujus proinde Legatos Concilii Præſides cum Tridentini Patres nequaquam excuſſerint, nullo ſint in pretio habenda illorum Decreta. Secundum, ſi perpetuò inveheretur in Romanos Mores, & Curiæ Conſuetudines, quibus cum par, ut ipſe affirmat; medela neque à Synodo, neque à Pontificibus fuerit allata, æqua ſuperſit Hæreticis Rebellionis cauſa. Tertium, ſi plurimas ex Fidei Definitionibus, & Morum Decretis in ſingulis quibuſque Seſſionibus ſancitas impugnaret, ac ludibrio, velut erroris, aut ineptiarum compertas, traduceret.

Secundum ex triplici hoc armorum genere,& quodammodo nuper inventas bombardas, præclarè jam dirutas, ne intuitu quidem dignabimur, quia, cùm de recentibus rebus quæſtio ſit, Veritas ultro prodit in lucem, & in oculos, utcumque renuentes, incurrit. Ac licet nævus aliquis, aut labes quoque in nonnullorum moribus ſupereſſet, num proinde Chriſtiani detrectent Imperium Seruatoris noſtri disertè præcipientis: *Omnia, quæcumque dixerint vobis, facite*; quamvis ea, quæ dicunt, Magiſtri Religionis opere ipſo non ſemper implerent? Calumniæ igitur, aut ſtultæ querelæ reſponſione non egent, & ultro corruunt, ſi oſtendatur, Sanctum, Divinitus inſtitutum, ac ut tale cognitum, & exceptum ab Univerſa Vetuſta Eccleſia in Synodis congregata, eſſe Univerſale Regimen, ac Pontificium Magiſterium quoad Articulos Fidei.

Tertia quoque Veterum, ut ita dicam, Arietum forma, penitus à Sfortia aliiſque plurimis comminuta, terrorem nullum iniicit nobis; Sacroſancta enim Fidei, Morumque Decreta Tridenti conſtituta præclari Controverſiarum Scriptores mirificè propugnarunt, inque aliis ante Tridentinum Conciliis fuiſſe olim ſancita oſtenderunt.

Primum igitur ſupereſt Armorum genus, quod latentibus Cuniculis comparaverim, quodque omnium maximè noxium

Digitized by Google

noxium machinamentum disjectum quidem, everſumque penitus eſt ab ingenioſiſſimo eruditiſſimoque Romanæ Cauſæ Defenſore; cui tamen profundius effodiendo, ſubruendoque non fruſtra collaborabimus. Incredibili munitus audacia in arenam proſilivit Hoſtis teterrimus, & perinde ac ſi Sæculis, locisque Eccleſiæ omnibus interfuiſſet, ſuis omne paginis Ævum jactabundus inſeruit, definiens ex tripode, nullo Veterum Scriptorum loco deſignato, quodnam olim eſſet Sacræ Reipublicæ Regimen, quis coëgerit Synodos, quis illis præfuerit, quos intra fines Romanus ſe Epiſcopus contineret: ut nulla ſpectaret ad illum (ſic enim vecors affirmat) Generalium Eccleſiæ Cœtuum Præfectura, nulla Orientis Adminiſtratio, nullum Jus excipiendi ad ſe provocantium Appellationes: utque paulatim frontem erexerit, ſibique præpoſteram arrogaverit Auctoritatem: quæ, aliaque ſexcenta mendacia tam confidenter pronunciat, abuſus præſumpta ignoratione anteactarum ætatum, qua ſui Lectores caligent, ut, niſi illi egregiè caveant ſibi, vehementiſſimum ſubeant deceptionis periculum. Illud præ cæteris perpetuò obgannit, Chriſtiana olim, ac Libera fuiſſe Concilia, quia ea Cæſares indixerint, perque ſe, aut ſuos Miniſtros temperaverint, nullum in ea Jus fuerit Romano Antiſtiti: ſuffragium tulerint, præter Epiſcopos, Viri omnes docti, licet hæreſibus addicti: & in danda Sententia non Eccleſiaſticas quoque Traditiones, non Sanctorum doctrinam Patrum, non aliarum placita Synodorum, non reſcripta Pontificum, ſed Sacras tantummodò Literas juxta propriam ab unoquoque ipſis tributam interpretationem exploraverint. Idipſum prǽſtandum Tridenti fuiſſe affirmat à Præſulibus, omni, ſi quod ipſis cum Romano interceſſiſſet, fœdere, aut obedientiæ Jurejurando ſolutis: redigendos in ordinem Apoſtolicos Legatos: admittendos cum Jure deliberativi ſuffragii aſſeclas Lutheri, Zuinglii, Calvini: nihil demum præter Divinorum Oraculorum Literam conſulendum. Quæ quia præſtita minimè fuerint,

Chriſtianum proinde ac Liberum nequaquam fuiſſe Concilium. De imminuta porrò Libertate querelæ perpetuæ ſunt, licet ne unum quidem Articulum proferre unquam Suavis poſſit in medium, cujus definiendi legem ab Urbe Roma Tridentini Patres acceperint. Enimverò ſi hanc cum Chalcedonenſi Synodo comparemus, omni Tridentum, nulla Chalcedonem Libertate potitam aſſirmabimus. Ex uniuerſa demum Vetuſtate Concilium nullum inveniemus iuxta Suavis vota temperatum, præter Epheſinum Secundum, in quo Dioſcori furor prohibuit Romanos Legatos ſui muneris miniſterio, & lectione Epiſtolæ Pontificiæ, legem damnandi Eutychetem Synodo præſcribentis: Hæretici tulere ſuffragium: ſpretiſque alijs omnibus fontibus veritatis, comprobatum eſt id, quod in Conſtantinopolitana Synodo dixerat Eutyches, *ſolas videlicet ſe ſcrutari Scripturas*. Tartarea Latrocinalis hujuſce Concilii Acta, quod Suavi eſt omnium norma Synodorum, inſerta habemus Actis OEcumenici Concilii Chalcedonenſis, cujus Hiſtoriam enucleantibus nobis ultro ſe ingerit anſa in os exprobrandi Suavi plura mendacia, quàm quæ Pauſanias fuiſſe commemorat in foro Mendaciorum apud Cecropios. Probroſum hujuſce hominis nomen poſt ſingulas Hiſtoriæ noſtræ particulas poſſet perpetuò compellari; ſemper enim aliquid eſſet, quod contra inſanas ejus Aſſumptiones ratiocinando conficerem. Sed, licet hoc identidem ſolùm præſtans, in Meridiano Sole ſtatuam, idem, quod in præſentia eſt, fuiſſe olim Eccleſiæ Regimen, videlicet Monarchicum, nihilque deinde ſibi fuiſſe à Romanis Pontificibus arrogatum, quod ultro iiſdem non deferret obſequentiſſimè ante annos Mille ducentos ampliſſimum Orientalium pluſquam Sexcentorum Patrum Concilium. Imo parcius multò ſua in Tridentinum Auctoritate uſos, quàm S. Leo Magnus utendum illâ ſibi fuiſſe cenſuerit in Chalcedonenſe.

PRO-

PRONUNCIATA
PETRI SUAVIS POLANI,
QUÆ AB HAC HISTORIA
Manifeſti Mendacij coarguuntur.

1. A*Riſtocraticum olim erat Eccleſiæ Regimen.*
Conſtat de Mendacio ex tota huius Concilij Hiſtoria.

2. *Paulatim evaſit Monarchicum.*
Liquet oppoſitum ex toto Libro, ac præſertim ubi frequenter Leonis Auctoritas eadem oſtenditur cum illa S. Petri, cui tributa dicitur à Salvatore ſuæ Vineæ Cuſtodia. num.312. & ſeqq.

3. *Nulla olim fuit Juriſdictio Epiſcopalis, ſed ſolùm munus corrigendi.*
Summa Dioſcori Poteſtas, cuius abuſus illi exprobratur cap.35. & 36. falſitatem evincit.

4. *Deinde Inſpectionis eminentia delata fuit Epiſcopis.*
Ex ijſdem capitibus Suavis mendax patet.

5. *Poſtmodum prærogativa præſidendi conceſſa fuit Antiſtitibus Urbium, in quibus Præfecti reſidebant, ideſt Romano, Alexandrino, & Antiocheno.*
Quoad Romanum frequentiſſimè oſtenditur falſitas ex eo, quod Divus Petrus dicatur accepiſſe Auctoritatem à Chriſto Domino, & eadem à Concilio agnoſcatur Poteſtas in Leone, quæ fuit in Petro.

6. *Romanus præerat tantùm Romæ, ac Civitatibus Suburbicarÿs.*
At S. Leo Juriſdictionem exercet etiam in Eccleſiam Orientalem: ac nullus conqueritur, imo ne ipſi quidem Hæretici, quaſi eamdem vſurpaſſet. Et ad illum num.7. appellat à Synodo Conſtantinopolitana Eutyches Hæreſiarcha.

7. *Hoc genus Regiminis à ſola Conſuetudine fuit introductum.*
Concilium Chalcedonenſe in literis ad Leonem n.312. & alibi ait, Cuſtodiam ſuæ Eccleſiæ ab ipſo Chriſto Domino tributam fuiſſe S. Leoni.

8. *Deinde Canone ſancitum fuit à Concilio Nicæno.*
Impoſtura deprehenditur ex eo, quod Juriſdictio Pontificia exercita fuerit à S. Leone Magno in totam Eccleſiam Orientalem, ac de hoc nemo conqueratur, dum num. 252. & ſeq. ſermo eſt de Canonibus Nicænis, qui ſervari jubentur.

9. *In Orientali Eccleſia perpetuò manſit Hierarchia ſtatuta à Canone Nicæno.*
In hoc Concilio num.251. & ſeq. tribuitur Præſuli Conſtantinopolitano Auctoritas, de qua ſermo nullus eſt in Nicæno; ideoque Hierarchia ſaltem ex parte immutata eſt in Eccleſia Orientali.

10. *In Occidentali paſſa eſt mutationem ob quoſdam Abbates, ac deinde Ordines Cluniacenſem, ac Ciſtercienſem, quos Romanus Pontifex exemit à Juriſdictione Epiſcoporum.*
Hæc ſomnia evaneſcunt ex eo, quod toto Libro demonſtretur ampliſſima S. Leonis Auctoritas in totam Eccleſiam, nec minor illâ, quam Romani Pontifices exercuerunt poſt exortos Cluniacenſes, ac Ciſtercienſes.

11. *Parva fuerunt initia Romani Pontificatus.*
Hæc Synodus num.312. affirmat, S. Leonem, adeoque S.Petrum, præpoſitum à Salvatore fuiſſe totiſue Vineę, ac ideo fuiſſe Maxima Initia Romani Pontificatus.

12. *Eius Potentia paulatim crevit in infinitum.*
Mendax oſtenditur Suavis ex eo, quod tam magnum fuerit exercitium Potentiæ in S. Leone, ut deinde augeri nequiverit.

13. *Aucta eſt poſt Sæculum Undecimum.*
Manifeſtatur falſitas ex eo, quod toto Libro pateat

Summa,

Summa, & Univerſalis Auctoritas D. Leonis in Eccleſiam quoque Orientalem Sæculo Quinto.

14. *Multò major erat, quando habita eſt Synodus Tridentina, quàm fuerit ante Annum Milleſimum à Chriſti adventu.*

Impoſtura evincitur ex eo, quod major eſſe nequiverit, quàm quæ culta fuit in Leone à Concilio Chalcedonenſi.

15. *Olim re ipſa Romanus Epiſcopus ſolùm præerat Romæ, antequam illi attribuerentur Eccleſiæ Suburbicariæ.*

Falſitas promicat ex eo, quod Chalcedonenſes Patres dicant, tributam fuiſſe S. Petro à Chriſto Domino totius Adminiſtrationem Eccleſiæ.

16. *Nulla in Romanam Cathedram prærogativa derivata fuit ex eo, quod illam Petrus inſederit.*

Non ſemel Synodus dicit, magnum fuiſſe, ac non ferendum Dioſcori crimen illius inſaniam erectam contra Leonem, cui Ovilis ſui Cuſtodia tradita fuerat à Salvatore: ac frequenter una, & eadem agnoſcitur Petri, ac Leonis Auctoritas.

17. *Jus Romano nullum fuit in Epiſcopos, quorum Diœceſes erant extra Suburbicarias.*

Falſitas dilucidatur ex eadem ampliſſima Poteſtate in totam Eccleſiam, quæ Petro, ac Leoni dicitur attributa.

18. *Ideoque nullum penitus in Epiſcopos Orientales.*

Reus Mendacii deprehenditur ex iiſdem, quæ ſupra notavimus, & ex Juriſdictione, quam in illos paſſim exercet Leo.

19. *Multòque minus in Orientales Synodos.*

Luce meridiana clarior eſt falſitas ex obſequio, quo Leonem venerata eſt Synodus Chalcedonenſis.

20. *Ex hoc neceſſariò ſequeretur, non licuiſſe ad Romanum appellare à ſententia Præſulum Orientalium.*

Oſtenditur Mendacium ex Appellatione Eutychetis à S. Fla-

S. Flaviano, ac Synodo Conſtantinopolitana, quam S. Leo admittit num. 7. & 8.

21. *Ac multò minus à Iudicio lato ab Orientalibus Synodis.*

Falſitas redarguitur ex eo, quod Patres damnent Dioſcorum ob Appellationem S. Flaviani ad S. Leonem ab illo rejectam.

22. *Præſertim ſi hæ fuiſſent Generales.*

Generalis erat Synodus Epheſina Secunda, à qua Flavianus provocaverat ad Leonem.

23. *Olim Epiſcopatus omnes pro uno habebantur, cuius partem ſinguli tenebant, non tamquam ſibi propriam, ac peculiarem, ſed ita ut in univerſum ab omnibus regeretur; ſingulis tamen in ea regenda potiſſimùm occupatis, quæ ipſorum curæ ſpeciatim eſſet demandata.*

Fabula patet ex Controverſijs Juriſdictionalibus agitatis inter plures Epiſcopos nu. 196. & ſeq. nu. 236. & ſeq.

24. *Romanus dici nequit Epiſcopus Eccleſiæ Univerſalis.*

Frequentiſſimè hic titulus Leoni tribuitur in hac Synodo

25. *Antiſtitum Dignitatem penè univerſam ipſis ademptam Romanus Pontifex ad ſe traxit.*

Uniuerſa hæc Hiſtoria in aperto ſtatuit Impoſturam, cum Leo jus exerceat in univerſum Chriſtianum Orbem.

26. *Pontificibus formidabile, ac odioſum eſt Concilium Ultramontanum, & liberum.*

Falſitatem teſtatur hoc ipſum Concilium, quod ultra mare celebrari à Græcis Leo præcepit.

27. *Sola Concilia diſſolvunt Fidei Controverſias.*

S. Flavianus num. 15. ſufficere dicit Declarationem Catholicæ veritatis factam à S. Leone: eamdem quærunt ConſtantinopolitaniCives contra Generale Concilium Epheſinum Secundum: Ac Synodus Chalcedonenſis frequenter affirmat, nihil aliud à ſe præſtandum fuiſſe, niſi ut eamdem publicaret.

28. *Con-*

28. *Convocatio Conciliorum ſolùm ſpectat ad Imperatores.*
Ex Mendaciis conflatum Suavem oſtendit Marcianus Cæſar, qui hanc Synodum celebratam dicit Auctore Leone.

29. *Re ipſa ſoli Cæſares convocarunt omnes Antiquas Generales Synodos.*
Indictam fuiſſe Chalcedonenſem à Leone conſtat ex Actis.

30. *Ex hoc ſequeretur, iniquè damnatum fuiſſe Dioſcorum ob Synodum Secundam Epheſinam celebratam ſine Facultate Apoſtolicæ Sedis, ſed cum Poteſtate illi tradita à Theodoſio Juniore Imperatore.*
At illum ob hanc ipſam Cauſam damnat hæc Synodus num. 97.

31. *Ad eoſdem Cæſares pertinebat Regimen Generalium Synodorum.*
Conſtat de Falſitate ex Præfectura exercita à Legatis Pontificijs, & ex eo, quod Cæſarei Judices ne idoneos quidem ſe dicant ad ſententiam ferendam.

32. *Re ipſa illis præſederunt per ſe, vel per ſuos Miniſtros.*
Ex iiſdem capitibus liquet de falſitate.

33. *Chalcedonenſi præfuit Marcianus, ac Judices ab illo deſignati.*
Legenti hæc Acta incredibilis videbitur Audacia hujus Impoſtoris.

34. *Romanus Pontifex in ſe tranſtulit in Occidente Auctoritatem convocandi Concilia, quæ olim erat Imperatorum.*
Ex eo, quod contigit in hac Synodo Orientali, Suavis oſtenditur ridiculæ fabulæ auctor.

35. *Et eorumdem Conciliorum Præfecturam.*
At illam exercuit in Chalcedonenſe, quod non fuit Occidentale.

36. *Hæc olim non fuit indulta Pontificiis Nunciis in Synodis Orientalibus.*

Omnia

Omnia hæc Acta falſitatem teſtantur.

37. *In Synodis ferenda eſt ſententia non ſolùm ab Epiſcopis, ſed & ab aliis doctis viris.*

Nullus præter Epiſcopos ſententiam tulit in Synodo Chalcedonenſi.

38. *Etiam à Laicis.*

Idoneum ſe non eſſe ad illam ferendam affirmat Florentius Patricius, & Exconſul num. 109.

39. *Hanc eſſe ſententiam Suavis infertur ex eo, quod affirmet, ita contigiſſe in Concilio Hieroſolymitano, cui Apoſtoli quidam interfuerunt.*

Ex eo, quod Florentius de ſe dixit, Suavis fabula redarguitur.

40. *Univerſalia olim dicta fuerunt Concilia in Oriente à conſenſu Quatuor Patriarcharum.*

At huic, quod ſemper Univerſale habitum fuit ab Eccleſia, non conſenſit Dioſcorus Alexandrinus Patriarcha ab illo damnatus.

41. *Principalis ſolùm Controverſia, quæ Synodo Cauſam dederat, relinquebatur Definitioni Patrum à Cæſaribus, vel eorum Miniſtris.*

Aperitur falſitas ex eo, quod non ſola Catholica Veritas contra Eutychetem, ſed omnes, etiam minimæ, Controverſiæ Juriſdictionales Patribus decernendæ relinquantur à Cæſareis Judicibus.

42. *Cernere hoc eſt in Concilio Chalcedonenſi.*

Abutitur Suavis præſumpta Lectorum ſuorum ignorantia, cum penitus oppoſitum pateat legenti hæc Acta.

43. *Liberum non fuit Tridentinum Concilium.*

Illud cum Chalcedonenſi comparantes Impoſturam manifeſtiſſimè deprehendent.

44. *Libertas defuit, licet pro ſola Controverſia de Juſtificatione habitæ fuerint Centum Congregationes.*

At in Chalcedonenſi ſe teneri ad ſubſcribendum Pontificiæ

tificiæ Literæ declaranti Fidem illico Patres præſumpſerunt.

45. *Libertas viguit in Conciliis Orientalibus, quibus præerant Cæſares, aut eorum Miniſtri.*

Chalcedonenſi præſediſſe Pontificios Nuncios ipſa propemodum manu contingitur; ſique liberum fuit, eadem libertas Tridentino à fortiori vindicatur.

46. *Deſperanda fuit Proteſtantibus tolerabilis aliqua conditio, ſi debebant inconcuſſa permanere illa, quæ continebantur in Conſtitutione Leonis Decimi contra Lutherum.*

Sed multò plura fuerant Proteſtantibus promiſſa, quàm Eutychianis, juſſis à Leone Magno ſolummodo ſperare veniam, ſi reſipuiſſent: neque tamen has querelas excitarunt in Concilio Chalcedonenſi.

47. *Eſt arcanum Curiæ Romanæ Poteſtas tributa Legatis abrumpendi, vel transferendi Concilia.*

Hæc Poteſtas præſumpta fuit in Legatis à Marciano, & Univerſali Concilio Chalcedonenſi. num. 220.

48. *Umbratile fuit obſequium Græcorum erga Romanam Sedem in Concilio Florentino.*

Tam inſigne fuit in hac Synodo Chalcedonenſi, ut malignus Impoſtoris animus apertiſſimè pateat in carpendo alio, quod effulſit in Synodo Florentina.

Præter hæc Pronunciata, quæ Propria ſunt Petri Suavis, ſuperſunt alia duo, quæ illi cum Catholicis quibuſdam Theologis Communia ſunt, quique à ſe illa defendi poſſe credunt abſque ulla læſione Sanctiſſimæ Fidei. Ea verò ſunt.

49. *Romanus Pontifex non eſt anteferendus Generalibus Synodis.*

50. *Idem non eſt prorſus Infallibilis, dum ex Cathedra declarat Fidei Dogmata.*

Licet hæc omnino falſa putemus, nullam tamen de iis graviorem Cenſuram à nobis ferri profitemur, dum

 ſolum-

ſolummodo Lectoribus exhibemus, quid de iis præſumpſiſſe Vetuſtam Eccleſiam exiſtimemus.

PRONUNCIATA
Aliis, ac præcipuè Proteſtantibus
A SUAVI TRIBUTA,
De quorum falſitate liquidò conſtabit hanc Hiſtoriam expendentibus.

1. *NVllus Patrum dixit Romanum Epiſcopum eſſe Caput Epiſcoporum.*

Mendacii reos Proteſtantes dicunt omnes Patres Chalcedonenſes, qui hunc Titulum Leoni tributum probant num.93. & eumdem illi tribuunt num.310.

2. *Non derivatur per Pontificem in alios Epiſcopos Sacra Poteſtas à Chriſto manans.*

Contrarium dicunt Chalcedonenſes Epiſcopi Conciliariter congregati. num.308. & ſeq. ac 316. ac 347.

3. *Iniqua eſt opinio, & quæ ſapit Tyrannidem, præferre Pontificis Poteſtatem Auctoritati totius Eccleſiæ.*

Inſanam Hæreticorum temeritatem damnat hæc Synodus, in qua congregata Eccleſia Leonis Magiſterium veneratur.

4. *Ob Præfecturam Synodorum negatam Pontificiis Nunciis probari poterant Synodi, inter quas, ac Tridentinam interceſſerant Anni octingenti.*

At illam exercuerunt ſupra hoc Concilium celebratum annis mille, ac ferè centum ante Tridentinum.

5. *Cæſari, ac Regibus non ſolùm dandus eſt locus in deliberationibus Synodalibus, ſed etiam Poteſtas decernendi.*

Mar-

Digitized by Google

Marcianus Imperator relinquit omnia decernenda Concilio Patrum, quos veritatem edoctos à Leone fuiſſe affirmat.

6. *Controverſiæ ſolvendæ ſunt in Conciliis iuxta purum putum Dei verbum.*

Damnatur Eutyches, qui hoc fieri poſtulaverat in Synodo Conſtantinopolitana. num.107.

7. *Ex hac Regula ſequeretur, improbari non poſſe Conciliabulum Epheſinum, in quo abſolutus fuit Eutyches, profeſſus in Synodo Conſtantinopolitana, ſolas ſe ſcrutari Scripturas.*

Sed illud execrata eſt Synodus Chalcedonenſis.

8. *Si Controverſia ferveat inter Pontificem, ac Sectarios, pars utraque litigantium ſtare debet ante liberum Concilium.*

Dioſcorus, ac Socii cornua erexerant contra Leonem; neque tamen Pontifex Maximus, veluti pars una, ſtetit ante Tribunal Chalcedonenſe, imo Leges eidem præſcripſit de Dioſcoro, ac Sociis condemnandis, & Concilium illi obedivit obſequentiſſimè.

9. *Liberum dici nequit Concilium, niſi prius Epiſcopi ſolvantur à Juramento fidelitatis, quo Pontifex præſumit, illos ſibi obſtringi.*

De hac ſolutione à Juramento actum non fuit in hac Synodo, imo Patres exclamarunt, non poſſe in dubium revocari veritatem à Leone declaratam.

10. *Cum Pontifex Romanus in ſuis Diplomatis doctrinam Proteſtantium appellaſſet Hæreſim, optimo Jure illum hi Judicem recuſabant.*

Hoc affirmare auſi non ſunt Eutychiani, qui ante Concilium Chalcedonenſe fuerant à Leone damnati tamquam Hæretici.

11. *In Conciliis promulgari poſſunt Decreta Sacris Literis planè contraria.*

Si ſermo ſit de Synodis, quæ Pontificis Maximi Regi-

men excutiunt, verum ab iis affirmari docet Prædatoria Synodus Epheſina. Si de aliis Romano Antiſtiti obſequentibus, blaſphemos evincit Synodus Chalcedonenſis.

12. *Definitionibus Conciliorum non ineſt Certitudo veritatis, niſi prius Epiſcopi ſolvantur à Juramento fidei, quam ſibi deberi præſumunt Romani Pontifices.*

Imo Infallibilis Auctoritas tribuitur Chalcedonenſi, quia ſe obſtrictam putavit ad obtemperandum Leoni.

13. *Antiqui Patres detrectabant identidem Synodos, ne ſe Romano Epiſcopo ſubiicerent.*

Mendaces oſtendunt Proteſtantes ea, quæ à Flaviano ſcripta referuntur num. 16., & ab alijs Epiſcopis num. 370. Imo ſuperfluæ ab illis cenſentur Synodi, quia Catholica Veritas jam fuerat à Leone declarata.

14. *Concilium Tridentinum infringere potuiſſet ea, quæ Leo Decimus ante decreverat contra Lutherum.*

At Synodus Chalcedonenſis nihil à ſe imminui poſſe credidit ex iis, quæ Leo Magnus contra Eutychetem ſanciverat.

POLE-

POLEMICA HISTORIA CONCILII CHALCEDONENSIS.

CAPUT PRIMUM

Hiſtorica Synopſis hujus Concilii.

TRiumphavit de Neſtorio Catholica Religio in Synodo Epheſina: palmam de Eutychete referet in Chalcedonenſi. Conſtantinopolitanus hic Archimandrita mediam inire veritatis viam pertæſus, quam edocti à Cæleſtino Pontifice Maximo Epheſini Patres omnibus indigitaverant, ut longius à Neſtorio recederet, in aliam Hæreſim prolapſus eſt. Perſonas ille in Chriſto Domino geminaverat: hic duas illi relinquere noluit Naturas, quæ in una eademque Perſona ſubſiſtunt. Neſtorius (cum in animum nequiret admittere verum, ac naturale vinculum duas inter Naturas, Divinam ſcilicet, & Humanam, per quod, ut Athanaſius docet, *ſicut Anima rationalis, & caro unus eſt Homo, ita Deus & Homo unus eſt Chriſtus*) duos effinxit Dei Filios, Deum unum, hominem alterum, intimo ſolùm Amicitiæ nexu inter ſe conjunctos: & humani ſolummodo Filij Matrem fuiſſe Auguſtiſſimam Virginem blaſphemavit, cui proinde Matris Divinæ nuncupationem invidit. Ex geminis autem Dei Filiis, Nativo uno, & adoptivo altero, nulla inter ſe phyſica Unione connexis, unum conflari poſſe per Moralem ſolummodo, adeoque hyperbolicam appellationem indulſit, ea ratione, qua duorum cor Amicorum unum dicitur, & unus animus utriuſque. Ac potiori quidem jure, quia multò major Divinum inter, humanumque Filium, quàm.

quàm duos inter homines Amicitia intercedat, ſemperque Divinus adſit humano, ſuiſque illum donis uberrimè locupletet. Hoc opinionis portentum exoſus Eutyches aliud peperit non minus prodigiale monſtrum, affirmans, non modò aſſumptam in verum ſui conſortium à Verbo Divino humanam Naturam, ſed & humanam abſumptam fuiſſe penitus à Divina, inque ipſam Divinam immigraſſe: eo ferè pacto, quo Ignis ea, quæ comburit, in ſeſe immutat, ac validius certè, quia licet ſubſtantialis, ut Philoſophi loquuntur, dum lignum incenditur, ejuſdem ligni forma depereat, materia tamen, & reliquiæ ſuperſunt in cinere. Humanitas autem illico penitus, atque omni ex parte in Chriſto Domino, ut Eutyches delirat, interiit. Eumdem tamen hominem dici non vetat, ſed per præteritam (ut & nunc cum Dialecticis loquar) Denominationem; quia videlicet Homo erat ante Divinitatis *Inhumanationem*. Vocem adhibeo Eutychianis ſolennem, ac perpetuò uſurpatam in Latrocinali Synodo, quam Epheſi Dioſcorus Eutychetis Patronus adegit ad hunc Draconem Hæreſis, Conſtantinopoli à Flaviano paulò ante proſciſſæ, redintegrandum.

Utrique huic peſti ut è Tartaro prodiret ad magnam Orientis partem inficiendam divinitus permiſſum fuiſſe crediderim, quò ſui pompam exereret in ea extinguenda Pontificis Maximi Auctoritas, ac Leo Magnus in Chalcedonenſi contra Eutychetem Concilio pateret Eccleſiæ Moderator, ac Fidei Magiſter: perinde ac in Epheſino Primo contra Neſtorium fulſerat Cæleſtinus. Tam illuſtria certè, adeoque multiplicia in duplici hac Synodo fuerunt Argumenta Pontificiæ Poteſtatis, ut hæc ſolùm abunde ſint ad oſtendendum, multò majus in Vetuſta Eccleſia fuiſſe Supremæ Juriſdictionis Exercitium, quo tunc Romani Antiſtites, nullo reclamante, utebantur, quàm illud, quo, parcentes infælicitati temporis, utuntur in præſens. Vehementiſſimè admiratus fui, cum audivi, quemdam nuper Mythi-

thi-

Digitized by Google

thiſtoricum Lutheri de grege auſum fuiſſe affirmare, nihil è priſcis Conciliis extundere Romanos poſſe contra ſui Magiſtri ſententias. At enimuerò tot ex his tantùm duabus Synodis tela depromam (quod in aliis quoque expendendis & præſtiti, & Auſpice Divino Numine porrò præſtabo) ut hæ ſolùm ſatis ſuperque ſint ad illum perpetui in contexenda fabuloſa ſua Conciliorum Hiſtoria mendacii coarguendum. Ne reliquos veterum Hæreticorum, quos recentes Romæ perduelles ab Inferis revocarunt, Errores, à priſcis Conciliis damnatos, attingam, immorabor ſolùm in Fundamentali eorum Articulo, quo Sacram Romani Pontificis Præfecturam, & Magiſterium Eccleſiæ, perditum eunt. Eumdem Chriſtianorum Rectorem, ac Magiſtrum eſſe, Auctoritate Conciliorum evincens omnia unico ictu truncabo Tęnareę hujus Hydrę, novarum ſcilicet Hęreſum, capita. Si enim vera Doctrina è Vaticano prodit, ut Synodi aſſeverant, falſa ergo ſunt omnia, quæ contra Romanas ex Pontificia Cathedra Definitiones Lutherus, aliique comminiſcuntur.

Jam verò, quoniam nil tale animo deſtinanti mihi in longum abiit Præfatio in Hiſtoricam Synopſim hujuſce Concilii, nec illam omittam, quæ menti nunc obverſatur, animadverſionem: erupiſſe videlicet Conſtantinopoli utramque, de qua dicere aggreſſi ſumus, Neſtorii Hæreſim, & Eutychetis, illam quidem ab ejus urbis Antiſtite, hanc à celeberrimi Monaſterii Præſide: ut pateret, non Recentem Romam (ſic enim Bizantium dicebatur) at Veterem eſſe Veritatis Magiſtram. Atque hìc obiter notandum eſt præcipuarum Orientis urbium infortunium, cum omnes, ad quas penitus labefactandas opportuna viſa fuere Concilia, in illis Hæreſes natæ ſint: Alexandriæ ſcilicet Ariana confoſſa in Nicæno, præter vires Eutychianæ additas ab illius Signifero Dioſcoro Præſule Alexandrino, & ab Origene, ac Severo aliis, contra quas Synodus Quinta pugnavit:

vit: quod Severi, ac deinde Monothelitarum venenum vires etiam hauſit Antiochiæ. At Conſtantinopoli, præter jam recenſitum ignem excitatum à Neſtorio, & Eutychete, Macedonius exarſerat damnatus à Secunda Synodo: exinde quatuor Patriarchæ Monothelitæ anathemate perculſi à Sexta: alii pariter è Paſtoribus mutati in lupos, qui cum Cæſaribus Iconoclaſtis, proſciſſis à Septima, impiè conſpiraverunt: & par omnibus parricidis unus Patriarchatus invaſor Photius miſerrimi Schiſmatis Auctor, de quo Synodus Octava trophæum ſtatuit.

Interim Chalcedonenſis breviſſimam narrationem adorti, ut ea ſolùm, ex hujus Operis inſtituto, attingamus, quæ reſpiciunt Romani amplitudinem Sacerdotii, ordimur ab iis, quæ occaſionem dedere conflandæ Synodo, & à Literis eidem præviis, quæ, ut Prima Concilii Pars, eorundem Conciliorum inſeri Corpori conſueverunt.

Delatus ad S. Flavianum Conſtantinopolis Antiſtitem Eutyches fuit ab Euſebio Epiſcopo Dorylæo, quòd ſuam Hæreſim diſſeminaret. Flavianus autem Provincialem contra illum Synodum celebravit, à qua cum damnatus fuiſſet Eutyches, Appellationis libellum miſit ad S. Leonem Romanum Pontificem, Neſtorianæ perfidiæ Flavianum inſimulans, ac negans, auditum ſe, Synodo Epheſinæ adhærentem, cum ad Apoſtolicam Sedem provocaret.

Ex Epiſt. Eutychetis pag. 3. tom. 2. Conciliorum Editionis Vaticanæ 1609.

S. Leo graviter ob id commotus eſt, cum credi poſſet, debitum Petri Cathedræ honorem habitum à Flaviano nequaquam fuiſſe.

Ex Epiſt. Sancti Leonis 8. 9. 10. pag. 5.

Leoni, ut omnium Epiſcoporum Judici, certoque veræ Religionis Interpreti, ſui facti rationem reddit Flavianus, negans, appellatum ab Eutychete fuiſſe in Synodo, & Romam mittit Acta eiuſdem Synodi Conſtantinopolitanæ.

pag. 5.

Flaviani ſententiam à Leone confirmatam videns Eutyches appellat hæreticorum more à Pontificia Cathedra ad Theodoſium Juniorem Imperatorem, & confugit ad Dioſ-

pag. 8.

Dioſcorum ſceleſtiſſimum Patriarcham Alexandriæ, ſua hæreſi infectum, cui favens etiam Auguſtus indicit Epheſinam Synodum Secundam.

Cum Cæſar deceptus ab Aulicis hæreticis invaſiſſet ea, quæ ſpectabant ad Summum Pontificem, ſuo munere perfungitur Leo, mittens Legatos ad Concilium, & Epiſtolis ad Flavianum, & Synodum explicat Fidem. Legati petunt, prius legi Epiſtolas Leonis, quæ quoniam lectæ de more non ſunt, & ſuppreſſæ dolosè, nec datus Primus locus ipſis Legatis (ut præſtitum fuerat in Concilio Nicæno, Sardicenſi, & Epheſino Primo) recedunt: ac deinde redeunt, ut obſiſtant hæreticis. Ipſis tamen Legatis non præſidentibus omnia fiunt per vim, & nefas. Reclamant Legati, & non proficientes abſcedunt: ipſiſque non præſentibus abſolvitur Eutyches: probatur Hæreſis: Flavianus, & Euſebius Dorylenſis accuſator Eutychetis coniiciuntur in vincula. Ex quibus patet, quàm neceſſaria bono Eccleſiæ Regimini, atque ideo certè à Chriſto decreta, ſit Pontificia etiam in Synodis Præfectura. pag 4.

Flavianus à Concilio Univerſali appellat ad Sedem Apoſtolicam, & ob id penè occiditur à Dioſcoro; qui regreſſus Alexandriam, inaudito exemplo, in S. Leonem à ſua communione rejectum inſanus inſurgit. pag 4.

Leo, ut Superior Synodis, etiam Univerſalibus, damnat Epheſinum Secundum Conventum: & hortatur Theodoſium, ac Pulcheriam ejus Sororem ad novam Synodum cogendam pro damnanda iterum Latrocinali Epheſina coram Græcis Epiſcopis ad eam confluentibus. Valentinianus, & Auguſtæ Theodoſium per literas orant ad Leoni obtemperandum, quod cum ille minimè præſtitiſſet, & execratus Flavianum probaſſet Epheſinum Congreſſum, quem à Nicænis definitionibus alienum non eſſe opinabatur, paulò poſt interiit ab equo prolapſus, in pœnam moleſtiæ allatæ Pontifici Maximo. pag 4.

F A Mar-

pag 5. A Marciano novo Auguſto, & Pulcheria Concilium,
Leone Auctore, decernitur, & illi præſident Pontificii Le-
gati, quibus Primæ tribuuntur Sedes, quique omnium Pri-
mi ſubſcribunt Fidei Decreta; iis verò ſanciendis, & judi-
candis Epiſcopis, ſe nullatenus immiſcent Senatores, &
Seculares Judices, miſſi à Cæſare tantummodo ad turbas
compeſcendas, quæ graviſſimæ paulò ante flagraverant
Epheſi.

pag.5. Legati prohibent, inter Præſules conſidere Dioſco-
rum, cui, licet criminibus omnibus, & hæreſi inquinato,
tamen veluti ſummum ſcelus primò exprobratur, quod Sy-
nodum celebrare auſus fuiſſet ſine facultate Apoſtolicę Se-
dis, *quod nunquam licuit, nunquam factum eſt*.

pag.5. Leguntur Literæ Leonis, & Patres clamant: *Petrus
per Leonem ita locutus eſt*: & eaſdem Literas, ut Infallibilem
Fidei Regulam, exoſculantur.

pag 5. Damnatur Dioſcorus ex Leonis ſententia, quæ ab
Anatolio Antiſtite Conſtantinopolitano, & ab omnibus
comprobatur. Ex Regula Leonis Epiſtolæ declaratur Fi-
des: Epiſcopi lapſi in Epheſino Cœtu, venerati Leonis Li-
pag 5. teram, ut inviolabilem veritatis Normam, abſolvuntur.

pag.5. Pro Fidei Forma uberius declaranda conveniunt Apoſ-
tolici Legati cum Anatolio, & aliis, qui ad Leonis Epiſto-
lam, ut certam Catholicæ Doctrinæ Legem, reſpicientes
condemnant auſuros eidem refragari.

Marcianus hortatur Patres ad veram Fidem ſervandam
pag 6. Oratione prius Latinè, quàm Græcè habita in honorem
Leonis, & Legatorum, quos proſecuti reliqui omnes in
eorum Formulam ſubſcribunt ex præſcripto Leonis Epiſ-
tolæ.

Licet poſt diſceſſum Legatorum, & Judicum, editus
pag.6. fuerit quidam Canon de Conſtantinopolitanæ Sedis hono-
ribus amplificandis, occaſione Alexandrinæ tunc vacantis,
& paulò ante à Dioſcoro dedecoratæ, tamen nullius robo-
ris

ris fuit, quia & Legati regreſſi audaciam improbarunt, & illum deinde Leo rejecit.

Epiſcopi obſequentiſſimè petiverunt à Leone Confirmationem Synodi; ipſe autem ſolùm auctoritate ſua roboravit Fidei Decreta, & ut Superior ipſis Generalibus Conciliis compreſſit ambitum Conſtantinopolitani Præſulis, juſſitque ſervari Canones Nicænos, & retudit temeritatem Juvenalis Hieroſolymitani duabus Palæſtinis inhiantis: declarans, ſuos Legatos ſolùm miſſos pro Fide ſtabilienda, & ſcribens ad omnes Epiſcopos Chalcedonenſes, eamdem ſolùm Fidem à ſe confirmatam fuiſſe, & hanc ſolùm poteſtatem à ſe tributam Legatis: & ad hoc ſolummodo congregatum ſuo conſenſu Concilium, ideoque irritum fuiſſe quidquid Concilium ipſum ſine ſua Auctoritate tentaſſet. pag 6.

Ipſa tantummodo Fidei Dogmata ſancita ab hac Synodo ſummo ſemper in pretio habuit, & complexa fuit Eccleſia Dei, ut patet ex Collatione tertia Quintæ Synodi: ex Actione decimaſeptima Sextæ, in qua Leonis Epiſtola ad Flavianum appellatur *Recta Fidei Titulus*: idemque Septima, & Octava confirmant. Ac proinde fatentur, Summum Pontificem antecellere Generalibus Conciliis, cum ex Chalcedonenſi ea ſolùm recipiant, quæ Romæ comprobata fuerunt. pag. 7.

Præter Leonem autem, qui ſolùm Decreta Fidei firmavit, Gelaſius quoque ſpernit Canonem illum, ut conditum ſine Auctoritate Apoſtolicæ Sedis, & ab illa minimè admiſſum. Pelagius verò, & S. Gregorius Magnus cum dicunt, Canones editos fuiſſe ſtatim poſt Fidei Definitionem, loquuntur de Canonibus legitimis, non de intruſo, ſpectante ad Sedem Conſtantinopolitanam; hic enim additus fuit abſoluta Actione quartadecima, poſtquam Apoſtolici Legati diſceſſerant, ut liquet ex Actione ſextadecima.

Digitized by Google

CAPUT SECUNDUM.

Expendendo ea, quæ Synodum ipſam præceſſerunt, animadvertimus Poteſtatem in Eccleſiam Orientalem, & Jus declarandæ Fidei exercitum à S. Leone Pontifice Maximo.

pag. 8. 1. IN Epiſtola S. Leonis Magni ad Eutychetem hæc habentur: *Nos &c.* NECESSE EST AUXILIANTE DOMINO PROVIDERE QUATENUS NEFANDUM VIRUS HÆRESIS NESTORIANÆ (quam Eutyches iterum repullulare ſcripſerat ad Pontificem) RADICITUS POSSIT EXTINGUI. Ergo neceſſariò incumbit Romano Præſuli onus regendi Orientalem Eccleſiam, in qua Neſtorii venenum iterum ebullire ferebatur.

Pag. 243. Hiſtoria Concilii Tridentini ſcriptæ à Petro Suavi Polano in Latinum Sermonem verſa, ac editæ Francofurti apud Godefridum Tampachium anno 1621.

Itane, Petre Suavis, intra *Occidentales, & Suburbicarias* quidem, *Eccleſias* Romani olim Auctoritas Epiſcopi ſe habebat? Non ſemper virulenti hominis verba allegabimus; ſed, cum unum idemque fallax ejus Pronunciatum plerumque ſit illi non ſemel exprobrandum, ſuo unumquodque opportunè tempore in medium afferetur.

pag. 8. 2. Scribens autem ad Flavianum Leo, *Miramur*, inquit, *Fraternitatem tuam, quidquid illud ſcandali fuit*, NOBIS SILERE POTUISSE. Ergo Fidei Controverſiæ ad Romanum ſunt Pontificem, ut ad earumdem Judicem, deferendæ. Et ab omnibus quidem hoc præſtandum eſt, videlicet ab ipſis etiam Conſtantinopolitanis Antiſtitibus.

pag. 243. Et ſcripſiſſe Hieronymum, quod Ariſtocraticum olim fuerit Eccleſiarum Regimen, Suavis iniquus Interpres aſſeverat?

pag. 9. 3. Addit Leo. *Cum &c. Eutyches libellum* APPELLATIO-

Digitized by Google

NIS *ſe aſſerat obtuliſſe &c.* NON AGNOSCIMUS, QUA JUSTITIA *à communione Eccleſiæ fuerit ſeparatus*. Nullus ergo vetatur, ad Romanum Pontificem appellare à Conſtantinopolitanis Præſulibus, & Synodis; in Synodo enim, & de ſententia Synodi, fuerat Eutyches à Flaviano damnatus.

Et ea pronunciavit Suavis, ex quibus ſequeretur, improbatas olim fuiſſe Tranſmarinas Appellationes! Si videlicet, quemadmodum Polanus fabulatur, latitudo Pontificiæ poteſtatis ab antiqua Romæ Præfectura, ideſt iuxta Occidentales, & Suburbicarias Civitates, menſuram accepiſſet. pag. 245.

4. Tum imperans Cæſareæ Urbis Epiſcopo ait: FACTI TUI NOSSE VOLUMUS RATIONEM, *& uſque ad plenam notitiam cuncta deferri &c. Fraternitas tua per idoneam maximè, aptamque perſonam*, PLENISSIMA NOBIS RELATIONE SIGNIFICET, *quid contra antiquam Fidem Novitatis emerſerit, quod ſeveriori ſententia dignum fuerit vindicari*. Non ſolùm ergo Primatum Ordinis, ſed veram Juriſdictionem, & Magiſterium exercet Romanus ſupra Reliquos, etiàm Primarios, totius Orbis Antiſtites. pag. 9.

5. Cauſam verò ſui hujus Imperij ſubnectens inquit: *Ut amputatis diſſenſionibus Fides Catholica inviolata ſervetur, & his, qui prava defendunt, ab Errore revocatis*, NOSTRA AUCTORITATE, *quorum Fides probata fuerit*, MUNIATUR *&c. Dilectio tua &c. quàm pleniſſimè, & lucidè univerſa nobis (quod ante facere debuit)* INDICARE FESTINET. Diſſenſiones igitur amputandas, & Errores extinguendos affirmat, *ſi Veritas Auctoritate Pontificia muniatur*. An non ergo Infallibile cenſendum putat Oraculum ſuum ab Orientali etiam Eccleſia? Quis autem tributum ſibi putet à Pontifice Sapientiſſimo id, quod ſui juris non eſſet? Aut quod, perperam uſurpatum, Orientalis Eccleſia ſpernere impune potuerit? Illud certè nequaquam ſprevit Flavianus: & Univerſale, paulò poſt celebratum, Chalcedonenſe Concilium pag. 9.

adeo

Digitized by Google

adeo non carpſit Sacerdotum Principem, quaſi ſe Magiſtrum non ſubjectum Errori jactaſſet, ut potius, jurans in Leonis verba, dictata cælitus à Petro fuiſſe dixerit ea, quæ Leonis calamus exaraverat.

pag. 99. Et audet Suavis inducere Alexandrum Cardinalem Farneſium coram Cæſare affirmantem, ex vetuſtiſſimo more à ſolis Conciliis diſſolutas fuiſſe Fidei Controverſias? Hoc enimuerò Pronunciatum ex illius Principis ore nequivit excidere, nam octo OEcumenicas Synodos Orientales ferè omnes Decreta Apoſtolicæ Sedis anteceſſerunt definitiva Controverſiæ in Fidei materia, quæ agitabatur, quibus Romani Legati inſtructi cum poſtea ad Synodos acceſſiſſent, cogebant Patres id ſequi, & amplecti, quod Romæ Pontifex de conſilio ſuorum Epiſcoporum ſanciverat: ut præcipuè patet in Synodis Epheſina, Chalcedonenſi, Sexta Synodo, & aliis: aliæ verò hæreſes à ſola Sede Apoſtolica damnatæ ſunt. Id autem, quod Farneſio tribuit, Suavis ipſe diſertè aſſeverat pag. 3. ſecundæ Editionis Italicæ, in qua Concilium appellat, *l'unico rimedio di riunir le diviſioni, e accordar l'opinioni contrarie*; licet Interpres Latinus verterit: *quo nullum præſentius remedium potuit reperiri*.

pag 9. 6. Hanc demum ſuæ ad Flavianum Epiſtolæ coronidem imponit Leo. *Ne diſſenſio*, QUÆ IN SUIS INITIIS ABOLENDA EST, *nutriatur*. Lactandi ergo non ſunt Errores in Fide, præſtolando Generalia Concilia, quæ difficillimè coaleſcunt, nec frequenter cogi poſſunt ſine maximo ſingularum Eccleſiarum incommodo, à quibus abeſſe nequeunt frequenter Epiſcopi, præſertim quando recentes Hæreſes inſurrexerunt. *Diſſenſiones* igitur *aboleri* poſſunt, ac ſæpè debent per ſolam Definitionem Pontificis Maximi. Eadem proinde Pontificia Definitio credita fuit Infallibilis à Leone, qui pariter nulli Erroris diſcrimini obnoxiam ab Orientali Eccleſia exiſtimandam putavit.

CAPUT

CAPUT TERTIUM.

Appellatio Eutychetis ad Leonem manifeſtè ſtabilitur, & quid ex ea eruatur.

1. DE hac non exiguæ molis Volumen ante annos ferè triginta edidit in lucem Chriſtianus Lupus, eruditiſſimus vir. Sed abunde ſunt ipſius Leonis verba ad veritatem elucidandam. Quæſtio certè ſolùm potuiſſet inſtitui, an Appellatio interpoſita fuerit ante latam Sententiam, & an in Synodo ipſa Conſtantinopolitana: quod, ab Eutychete affirmatum, Flavianus inficiabatur. Sed nullus dubitationi ſupereſt locus quoad ipſam, quandocumque demum, & ubicumque habitam, Appellationem; ſic enim inquit Leo in Epiſtolâ ad Theodoſium. *Quamvis enim prædictus Presbyter (Eutyches)* AD APOSTOLI- pag 101.
CAM SEDEM *per libellum doloris ſui* QUERIMONIAM MISERIT. Exceperat ergo Leo ſupplicem Eutychetis libellum, in quo Appellatio continebatur. Non ſolùm ergo Catholici omnes ultro fatentur Pontificium Jus excipiendi Appellationes omnium Romam confugientium, ſed ipſi etiam Auctores Hæreſum, cujuſmodi Eutyches fuit, licere putant, ad Summum Pontificem provocare. Sive credant, ut certè credendum eſt, Jus hoc ab Inſtitutione Divina Chriſti Domini permanare; cum enim Supremus Ovium omnium Paſtor electus fuerit Petrus, ejuſque in cura Gregis Dominici Succeſſores, profectò iis, qui ſibi injuriam inferri arbitrantur à Minoribus Paſtoribus, appellare licet ad eorumdem Paſtorum ſubjectum oculis Principem. Sive ſtatuant, obtemperandum eſſe Decretis Nicæni, aut Sardicenſis Concilii, declarantibus idem Jus confugiendi ad Apoſtolicam Sedem: quod certè Jus Sanctæ huic Sedi tri-

butum

Digitized by Google

butum primò non fuit ab ipſo Concilio, ſed ab eodem eſt cognitum, ut Divinitus ante conceſſum.

Pag. 243. Ex præjactis à ſe fundamentis damnare Suavis cogitur ad Pontificem Maximum Appellationes, quas Eutyches ipſe admittit, & quibus utitur.

8. Poſtquam ab ipſo nefario Hereſum Inventore comprobatam vidimus Pontificiam hanc facultatem excipiendi Appellationes, fruſtra fortaſſe nunc adiicimus, eamdem exercitam à Leone fuiſſe. Juvat tamen attexere, Pontificem hunc Sapientiſſimum pariter, atque Sanctiſſimum, ſuo uſum Jure in favorem Eutychetis, nondum Hæreſis comperti, ſic de Flaviano ad Theodoſium ſcripſiſſe: pag. 10. *Quem credimus, vel poſt admonitionem, omnia ad noſtram notitiam relaturum, UT in lucem ductis his, quæ adhuc videntur occulta, ID, QUOD EVANGELICÆ, ET APOSTOLICÆ DOCTRINÆ CONVENIT, JUDICETUR.* Sibi ergo, ut Superiori, obtemperandum à Flaviano cenſet, ſeque Judicem ipſius Flaviani, & Synodi ab illo habitæ manifeſto jure præſumit eſſe, Univerſæque in Vera Fide à ſe explicanda Eccleſiæ Magiſtrum.

Pag. 243. At eumdem Suavis dixit Præſidem olim fuiſſe Romanæ, ac Suburbicariarum Eccleſiarum, quaſi cæteras excluderet.

CAPUT

CAPUT QUARTUM.

S. Flavianus Archiepiſcopus Conſtantinopolis Leonem Judicem Fidei reverenter agnoſcit, & ſupervacaneum putat Concilium, ſi Hæreſis Eutychetis à Leone damnetur.

9. IPſa Literarum, quas ad Leonem dedit Flavianus, Inſcriptio ſummum indicat cultum; cum enim *Fratrem* illum appellaſſet Leo, hunc ille compellat SANCTISSIMUM ; ET BEATISSIMUM PATREM. Porrò de Eutychete loquens, ſeque purgans apud Chriſti Vicarium, inquit: *Accuſatum verò eum à Reverendiſſimo Euſebio, & occurrentem in Sacrum Concilium, & voce ſua Sectam propriam retegentem, alienumque exiſtentem à recta Fide, damnavimus.* Idcirco igitur ſententiam ferre, inconſulta Sede Apoſtolica, in Eutychetem non fuerat veritus Sanctus Antiſtes, quia Hæreſis manifeſtæ ſua ipſius confeſſione reus erat Archimandrita nequiſſimus. pag. 10. & 13. pag. 10. & 12.

Ergo *Ariſtocraticum* olim non erat Eccleſiæ Regimen, & delirat Suavis ita loquens ex Divo Hieronymo, ut præſumat, Orientalibus ſe nullatenus rebus Romanos Pontifices immiſcuiſſe. pag. 245

10. Suum deinde obſequium erga Petri Cathedram Flavianus oſtendit, profeſſus, obtemperare ſe juſſioni Leonis, per hæc verba: *Sicut docebunt Veſtram Sanctitatem omnia, quæ ſuper eo ſunt geſta*, QUÆQUE DIREXIMUS CUM NOSTRIS HIS LITERIS. Imperialis igitur Urbis Præſul ſui facti rationem reddit Hierarchæ, ac Judici ſuo. pag. 10.

11. Mox negans, auſum ſe fuiſſe contemnere Appellationem ad Epiſcopum Univerſalis Eccleſiæ, quam Hæreſiarcha ſcripſerat, à ſe interpoſitam fuiſſe in ipſo Concilio,

Digitized by Google

lio, cum re vera, ſolùm illo abſoluto Romam confugiens
Pag 10. tentaſſet inhibere latæ ſententiæ vim, ait: *Eutyches direxit libellos plenos omni ſallacia, atque calliditate, dicens, Judicii tempore libellos ſe dediſſe Appellationis & nobis, & hic convenienti Sacro Concilio, &* APPELLASSE VESTRAM SANCTITATEM, QUOD NEQUAQUAM AB EO FACTUM EST *&c. Per fallaciam mendacii ſubrepere ſe Sanctis veſtris auribus putans.* Hinc conſtat, quod neque in ipſum hæreſis Auctorem intorſiſſet Excommunicationis fulmen Flavianus, ſi pendente cauſa Romam Eutyches provocaſſet.

pag. 243 Si ſtandum fuiſſet ſententiæ Petri Suavis, ſequeretur, quod Flavianus immani ſe crimine obſtrinxiſſet, pervertens Eccleſiarum fines, & Suburbicario Romæ Præſuli ſubiiciens Chriſtiani Orbis partem, quæ ad illum, ſi Polano credimus, ut ex ejus ſententia inferri poteſt, nequaquam ſpectabat.

12. Suo deinde, ac Synodali decreto robur adiici flagitat Pontificia Confirmatione: *Commotus itaque, Sanctiſſime Pater, ab his omnibus, quæ ab eo præſumpta ſunt, & ob*
pag. 10. *ea, quæ in noſtram Sanctiſſimam Eccleſiam facta ſunt, atque fiunt, pro conſueta fiducia fiducialiter age, ſecundùm quod Sacerdotio competit, propriamque faciens communem cauſam, & Sanctarum Eccleſiarum diſciplinam,* SIMUL DECERNERE DAMNATIONEM ADUERSUS EUM REGULARITER FACTAM ET PER PROPRIA SCRIPTA DIGNARE. Formidat ergo, pondus non ineſſe declarationibus ſuis, niſi à Leone firmentur: &, ad Romanum Epiſcopum pertinere omnium curam Eccleſiarum, atteſtatur.

Tantum auctoritatis incrementum accedere poterat Synodali definitioni à Romano Antiſtite. Juſſus igitur is non fuit à Nicæna Synodo, ſuburbicarias tantùm Eccleſias
pag. 243 procurare; licet hoc Suavis, Auctor Hæreticis gratiſſimus, opinari videatur.

13. Romani etiam Paſtoris ouem eſſe regnantem in Oriente Cæſarem certò præſumens, à Leone petit, ut dignetur,

Digitized by Google

netur, CONFORTARE *& piiſſimi & Chriſto deditiſſimi noſtri* IMPERATORIS FIDEM. pag. 10.

14. Tum ſubdit: *Cauſa enim eget ſolummodo veſtro ſolatio, atque defenſione, qua debeatis* CONSENSU PROPRIO AD TRANQUILLITATEM, ET PACEM CUNCTA PERDUCERE. Sapiens ergo, & Sanctus Antiſtes pacandam Orientis Eccleſiam ſperabat per aſſenſum Conſtantinopolitanæ Provinciali Synodo pręſtitum à Leone. Inani autem ſpe lactatus fuiſſet, niſi morem hunc Orientis Eccleſia Catholica eò uſque ſervaſſet, ut videlicet Romanis Declarationibus acquieſceret. pag. 11.

Sed totius vetuſtatis oblitus Petrus Suavis, licet eius, ſomniatos à ſe, mores vulgo mortalium confidentiſſimè obtrudens, ita loquitur, ac ſi verum ipſe putaret, à ſolis Synodis diremptas perpetuò fuiſſe Fidei Controverſias. pag. 35.

15. Addit exinde Teſtimonium ampliſſimum Pontificiæ in exponendis Veræ Fidei Articulis Infallibilitatis. SIC ENIM HÆRESIS, QUÆ SURREXIT, ET TURBÆ, QUÆ PROPTER EUM FACTÆ SUNT, FACILLIME DESTRUENTUR, *Deo cooperante per veſtras Sanctiſſimas Literas*. Deſtrui profectò Hæreſis per Leonis Literas nequiviſſet, niſi eaſdem, è Cathedra Petri dictatas, nulli ſubiici Errori poſſe, pervulgatum, & notorium Orbi Chriſtiano fuiſſet. pag. 11.

16. Quia verò Sanctus Præſul, cumque illo Sacra tunc Reſpublica, nequaquam neceſſarium putabat Conſenſum Ovium, ut veræ crederentur voces Paſtoris, ait: *Removebitur autem & Concilium, quod fieri divulgatur*, QUATENUS NEQUAQUAM UBIQUE TURBENTUR ECCLESIÆ. Infallibilis igitur eſt Pontificia Definitio, etiam ante Concilii, vel Eccleſiæ Confirmationem, ex Flaviani ſententia, & communi tunc Catholicorum omnium, quos idem confidebat, ultro adhęſuros Leonis Literis, ut Divinitatis Oraculo. Alioqui, ſupervacaneum fore Concilium ad novam labefactandam Hæreſim, ineptè pronunciaſſet. Prudenter etiam innuit, per frequentia Concilia *ubique turbari Eccleſias*. Ad hoc au- pag. 11.

Digitized by Google

tem incommodum evitandum neceſſe fuit, vigere in Eccleſia certum, perpetuòque apertum Tribunal, à quo poſſint quotidie naſcentes Errores damnari. Id porrò, quo Eccleſia ad optimum ſui Regimen indigebat, enimuerò decrevit Sapientiſſimus Deus.

En cauſam, ob quam Flavianus, aliiſque Sanctiſſimi Patres Concilia identidem detrectabant, *ne ſcilicet ubique turbentur Eccleſiæ*. Et ſcribit Suavis: *Ad hæc illi accuratè reſpondent* (ſcilicet Proteſtantes Epiſcopo Aquenſi) *ſimul cauſas afferunt, quibus adducti Pontificem, ſuoſque in rebus Fidei Judices averſantur, citatis in eam rem Sanctorum Patrum Exemplis, qui priſcis temporibus Concilia recuſarunt*: perinde videlicet, ac ſi ea fuiſſet cauſa recuſandi Concilia, quòd Pontificem, ſuoſque Judices averſarentur? At ideo potius ſupervacaneam eſſe Synodum Flavianus cenſet, quia jam à Leone, cui ſe ultro ſubiiciebat, declarata erat Catholica veritas. Sui præterea, juxta morem perpetuò mentientium, Suavis obliviſcitur, omnia tributa in Conciliis fuiſſe præſumens Romano Pontifici, quem Suburbicariarum Eccleſiarum Cuſtodem fuiſſe decreverat.

pag. 29.

CAPUT

CAPUT QUINTUM.

S. Leo Pontifex Maximus, ut Infallibilis Univerſalis Eccleſiæ Magiſter, Fidem declarat, & jubet Hæreſim condemnari.

17. Quia ſcriptam ad Flavianum celeberrimam Leonis Epiſtolam in Eutychetis condemnationem alibi expendemus, hìc ſolùm delibamus quædam loca ex illis, quas dedit ad Julianum Coenſem Epiſcopum & ad Archimandritas, in quibus præſcribi à ſe affirmat per alias ad Flavianum datas, quid credendum ſit contra Eutychetis deliria; inquit enim. *Licet per noſtros, quos ab Urbe pro Fidei cauſa direximus, pleniſſimas ad Flavianum Fratrem noſtrum literas miſerimus contra nimiæ Impietatis errorem &c.* pag. 13. *Cum jam per noſtros ad Fratrem Flavianum* SUFFICIENTES LITERAS MISERIMUS AD CONFIRMANDOS ANIMOS *non ſolùm Sacerdotum, ſed etiam Laicorum*. pag. 15. Damnatum igitur à ſe fuiſſe recentem Errorem affirmat, ſuaſque ſufficere Literas ad Chriſti cultores omnes intra veritatis fines continendos. An non igitur Univerſæ Præceptorem, cui ſemper Divina Veritas adſit, Eccleſiæ ſe profitetur?

Si vera eſſent, quæ Suavis affirmat, ſcilicet quod Romani Pontificis potentia à parvis initiis lapſu temporis creverit in infinitum, Leo Magnus ob uſurpatam Maximã Auctoritatẽ Reus immanis criminis Polano videretur. pag. 2. Sedquid moramur Impoſtorem nequiſſimum, quipaulò poſt hereticè blaſphemus ſcribit, Conciliũ Tridentinũ fuiſſe noſtri temporis Iliadem? Iliademne malorum ex recepta in aliis rebus formula? An fabulam, perinde ac Ilias fabuloſa fuit? At fabula profectò eſt ea, quam Suavis à ſe contexi profitetur,

Digitized by Google

tetur, hujuſce Synodi Hiſtoria? Quo Polanus nomine compellaſſet Concilium Chalcedonenſe, in quo Auctoritas Pontificia mirificè triumphavit? Suine temporis Odyſſeam? At nihil Romanis artibus tribuere potuiſſet, cum aperto in illud Imperio uſus fuerit Leo.

18. Monachorum autem Patres ita alloquitur: *Cum*
Pag.16. *propter cauſam Fidei, quam Eutyches perturbare tentavit,* DE
LATERE MEO MITTEREM, QVI DEFENSIONI VERITATIS ASSISTERENT, *congruum credidi, ut etiam ad veſtram dilectionem ſcripta dirigerem.* Vetuſtus hinc mos comprobatur mittendi Legatos à Latere Pontificio ad Fidem defendendam, & condemnandos Hæreticos; quod permiſſum ab aliis Epiſcopis, ipſoque Imperatore Conſtantinopoli regnante, nequaquam fuiſſet Romano Antiſtiti, niſi eumdem, ut Univerſæ Rectorem, Magiſtrum, & Judicem Eccleſiæ, Chriſtiani omnes Populi coluiſſent.

Sed ad Romanum Epiſcopum nullatenus pertinuiſſe
Pag.243 Orientales Cultores Chriſti Suavis opinabatur, ut ex ejus dictis colligitur.

19. Quod verò ſuum eſſet de Anteſignano recentis
Pag.16. Hæreſis Decretum exponens, ait: SENSUM *autem prædicti* EUTYCHETIS *&c. etiam nos* DETESTANDUM ESSE DECERNIMUS, *ita ut ſi aſſertor inſipiens in ſua pravitate voluerit permanere*, HABEAT CUM HIS CONSORTIUM, QUORUM EST SECUTUS ERROREM. *Sed ſi idem, ſpiritu Dei miſerante, correctus, impietatem ſui Erroris agnoverit, &, quæ Catholici execrantur, plena ſatisfactione damnaverit*, VOLUMUS EI MISERICORDIAM NON NEGARI. Ut Eccleſiæ igitur Doctor Hæreſim improbat, utque Judex Hæreſiarcharum pœnis Eutychetem ſubiicit, niſi reſipiſcat, & ut mitis Pater jubet miſericorditer ſuſcipi reſipiſcentem.

CAPUT

CAPUT SEXTUM.

Cauſæ, ob quas Leo indulget celebrari Synodum Epheſinam Secundam, in qua nulla Quæſtio circa Fidem agitanda erat, ſed Pontificia ſolùm Definitio publicanda.

20. R*ationabilibus cauſis ab indicenda Synodo fuiſſet abſtinendum*, ſcribit Leo ad Theodoſium: tum videlicet quia Controverſia excitata ab Eutyche te ſolvi poterat ſine Patrum congreſſu, ut idem ad Flavianum ſcripſerat Leo: *Quamvis evidenter appareat, rem, de qua agitur, nequaquam Synodali indigere tractatione*: tum quia ſententiam jam tulerat Pontifex ipſe de Catholica veritate, ideoque nuper exorta Hæreſis profligata ſatis jam fuerat. *Quid enim* (ut habetur in aliis Leonis Literis ad Imperatorem) *Catholica Eccleſia univerſaliter de Sacramento Dominicæ Incarnationis & credat, & doceat, ad Fratrem, & Coepiſcopum noſtrum Flavianum* PLENIUS CONTINENT SCRIPTA, QUÆ MISI. Neque verò, nimium ſibi à Leone tribui, blateret quiſpiam, cum & hunc Heroem Eccleſiæ, Agnomento Magnum, ipſi paſſim Hæretici venerentur, & Chalcedonenſe Concilium cenſuerit, meritò ſibi à Leone vindicatum Jus explicandi Fidem ea certitudine, quæ omnem ambigendi in poſterum facultatem adimeret.

pag. 231 — pag. 231 — pag. 172

Sed adeo huic denegatam à ſuis Lutheranis certitudinem Veritatis narrat Suavis, ut nec illam Conciliis indulgeant, *niſi prius Epiſcopi à Juramento Fidei Romano Antiſtiti ſervandæ ſolvantur*. pag. 309

21. Synodum tamen fieri non vetuit clementia Sanctiſſimi Patris, ut obſecundaret voluntati Imperatoris, utque

omnium

Digitized by Google

omnium conſenſu Patrum excepta Pontificia Definitio penè compelleret Eutychetem ad excutiendam animi no-
pag. 17. ctem. *Quoniam verò Pietas veſtra* (Theodoſium alloquitur Leo) *apud Epheſum conſtituit Synodale Concilium*, UT IMPERITO SENI EA, IN QUA NIMIS CALIGAT, VERITAS INNOTESCAT. En præcipua cauſa habendorum Conciliorum, videlicet ad Hæreticos obruendos tot Præſulum conſenſione, cum cæteroqui certa Doctrina Fidei ab Infallibili Petri Cathedra prodire poſſit.

22. Aliam mox cauſam ſubdit, ut ſcilicet Eutyches vel Hæreſim in Synodo publicè deteſtetur, vel palam in illa damnationi ſubjectus, alterutro exemplo ſuæ reſipiſcentiæ, vel pœnæ, populis à ſe deceptis prodeſſe poſſit. Sic
pag. 18. certè in datis ad Pulcheriam Literis ait: *Ac ſi ipſe, qui in hanc tentationem incidit, reſipiſcat, ita ut, quod* MALE SENSERAT, *propria voce, & ſubſcriptione condemnet*, COMMUNIO ILLI SUI ORDINIS REFORMETUR: videlicet reſtituatur communio, quæ ablata illi fuerat per Decretum Synodi Conſtantinopolita-
pag. 18. næ. At ſi ad Hæreſim animum obduraverit, *ut ſententiam damnationis exciperet, quam utique ſi in ſuo* SENSU *voluerit permanere*, NULLUS POTERIT RELAXARE. *Sedis enim Apoſtolicæ moderatio hanc temperantiam ſervat, ut & ſeverius agat cum obduratis, & veniam cupiat præſtare correctis*. Animadvertenda ſunt verba illa: *Nullus poterit relaxare*: neque ipſe videlicet Univerſalis Epiſcoporum Cœtus, quo proinde præſtantiorem ſe æquiſſimus Cuſtos Dignitatis ſibi Divinitus traditæ meritò profitetur.

23. Idem ſcripſerat ad Theodoſium, & palam edixerat, nullam, poſt ſua Decreta, de Fide Quæſtionem in Synodo inſtituendam eſſe: UT, QUIA DUBITARI NON POTEST, QUÆ
pag. 17. SIT CHRISTIANÆ CONFESSIONIS INTEGRITAS, *& totius Erroris pravitas damnaretur, & reſipiſcens, qui deviaverat, ſi pro venia ſupplicaret, Sacerdotalis ei benignitas ſubveniret*. Ambigi ergo nequit de Veritate, quam Petri Succeſſor edocuit, & ine-

ineluctabiliter damnandum à Synodo eſt, quod Romanus Pontifex ante damnavit. Falli ergo nequit idem ex Cathedra docens Eccleſiam, & Generalibus idem Conciliis, illum ſequi coactis, profectò præeſt.

At diffingi potuiſſe à Synodo Tridentina, ut Suavis narrat, Proteſtantes optabant quæcumque contra Lutheri Hæreſim Leo Decimus ante ſanciverat, &, niſi hæc ineſſet Concilio poteſtas, *illius nomen averſabantur*. pag. 11.

24. Eo etiam nomine celebrari Synodum ultro permittit, ut ſi Eutyches datam à ſe fidem non violaret, innoteſceret Orbi Chriſtiano cultus, quo Romanam Sedem Inventor ipſe nefarius Hæreſis proſequebatur: *Cum in libello ſuo*, ſcribit ad Cæſarem Leo, *quem ad nos miſit, hoc ſaltem ſibi ad promerendam veniam reſervaverit*, UT CORRECTURUM SE ESSE PROMITTERET, QUIDQUID NOSTRA SENTENTIA DE IIS, QUÆ MALE SENSERAT, IMPROBASSET. Hoc autem licet nondum Eutyches præſtitiſſet, ſperari tamen poterat, tot Præſulum adhortationibus urgendum eſſe, ne à ſponſione, in os illi ingeſta, reſiliret. pag. 17.

25. A ſuis demum Legatis, Concilii Præſidibus, medelam omnibus Orientalis Eccleſiæ morbis afferendam dicit, atque hac etiam de cauſa Synodo uti decernit, ut Pontificiæ Auctoritatis Inſtrumento: *Fratres*, Theodoſio ſcribit, *meos Julianum Epiſcopum, & Renatum Presbyterum, & Filium meum Hilarum Diaconum miſi, qui ad vicem præſentiæ meæ pro negotii qualitate ſufficerent*. Et Pulcheriæ addit, nullatenus in Synodo, ſibi proinde ſubjecta, à ſua ſententia diſcedendum. *In his Fratribus meis, quos vice mea miſi, me quoque adeſſe cum cæteris, qui adfuerint, æſtimate*: QUIBUS *ſecundùm cauſam, ſatis mihi, & geſtorum ſerie, & ipſius, de quo agitur, confeſſione patefactam*, EVIDENTER ET PLENE, QUID SERVANDUM ESSET, OSTENDI. Hoc porrò erat, quemadmodum ſtatim ſubdit, ut, niſi palinodiam caneret, Eutyches cum ſua Hæreſi condemnaretur. pag. 17.

Haſne Leonis Epiſtolas delibaverat Petrus Suavis
pag. 141. Romanum Epiſcopum orbans jure in Orientales ſeorſum acceptas Eccleſias? Equidem credo, non ignotas Polano fuiſſe hujuſmodi Leonis epiſtolas, ſed manifeſtum Eccleſiæ hoſtem ex pravo in Pontificem genio in contrarias partes abſtractum.

26. Ab ipſis autem Legatis ſuis Præſules omnes edocendos affirmat, & ſcandala omnia de medio tollenda: quod, non niſi nomine Supremi Eccleſiæ Rectoris, exequi poterant. Sic certè Flavianum alloquitur: *Nec neceſſarium*
pag. 23. *fuit nunc amplius ſcribi, cum propitio Deo de his, quæ cauſæ credimus convenire*, PER EA, QUÆ IPSI PORTABUNT, SCRIPTA SIS PLENIUS INSTRUENDUS. Et in aliis literis ad Theodoſium: *Fra-*
pag. 23. *tribus meis, qui amputandis ſcandalis pro cauſæ æquitate ſufficiant, quique præſentiæ meæ impleant vicem.* An non igitur Magiſtrum, & Rectorem ſe oſtendit Univerſalis Eccleſiæ?

Sed arrogatam ſibi à Romanis Pontificibus Poteſta-
pag. 148 tem Concilia convocandi, quam Cæſarum fuiſſe dicit, Suavis affirmat.

CAPUT

CAPUT SEPTIMUM.

S. Leo, ut Infallibilis, & antegreſſus Auctoritate Generalia Concilia, Leges præſcribit Epheſino Secundo de condemnanda Eutychetis Hæreſi.

27. EXpedit recenſere hîc totam Epiſtolam ab hoc immortalis, & verè Magni, nominis Pontifice datam ad Epheſinum Conventum, quæ tamen occultata fuit, licet Pontificii Legati eam ſuggeſſerint, non permittente publicationem impio Dioſcoro Patriarcha Alexandriæ, qui Concilii regimen, ſeu verius Tyrannidem, invaſit. *Religioſa clementiſſimi Principis* pag. 10. *fides, ſciens, ad ſuam gloriam maximè pertinere, ſi intra Eccleſiam Catholicam nullum erroris germen exſurgeret, hanc reverentiam Divinis detulit inſtitutis,* UT AD SANCTÆ DISPOSITIONIS EFFECTUM AUCTORITATEM APOSTOLICÆ SEDIS ADHIBERET. Divina igitur Inſtitutione Chriſti Domini confugiendum eſt ad Romanam Sedem ad Hæreſes extirpandas. Ex his præterea verbis liquet, petitam à Theodoſio fuiſſe facultatem Leonis pro Synodo celebranda; ideoque licet frequenter ejuſdem Convocator Cæſar ipſe dicatur, non proinde Summus excluditur Pontifex, cujus Auctoritas eo in negotio nequaquam fuerit adhibita.

28. TANQUAM AB IPSO BEATISSIMO PETRO CUPERET DECLARARI, pag. 10. *quod in ejus confeſſione laudatum ſit, quando dicente Domino: Quem me eſſe dicunt homines Filium hominis? varias quidem diverſorum opiniones Diſcipuli memorarunt, ſed cum ab eis, quid ipſi crederent, quæreretur, Princeps Apoſtolorum plenitudinem fidei brevi ſermone complexus: Tu es, inquit, Chriſtus*

Filius Dei vivi : hoc eſt : Tu , qui es verè Filius Dei vivi , ita, inquam , verus in Deitate , verus in carne , & ſalva geminæ proprietate naturæ utrimque unus. Mirabili ſapientia inſinuat, à Petro per ejus Succeſſorem declarandum fuiſſe Myſterium Dominicæ Incarnationis contra Eutychetis errores , cum ipſe Petrus omnium primus Arcanum idem celebraſſet , & in elucidanda Fide nequeat errare , ut clarius oſtendunt ea , quæ conſequuntur , videlicet .

pag.10. 29. *Quod ſi Eutyches intelligenter , ac vivaciter crederet,* NEQUAQUAM AB HUJUS FIDEI TRAMITE DEVIARET. *Propter quam ei reſpondetur à Domino : Beatus es Simon Bar-Jona , quia caro , & ſanguis non revelavit tibi , ſed Pater meus , qui eſt in Cælis , & ego dico tibi , quia tu es Petrus, & ſuper hanc petram ædificabo Eccleſiam meam, & portæ inferi non prævalebunt adverſus eam .* Inſinuat hìc , ex Divina promiſſione fundandæ ſupra Petram Eccleſiæ , nulliſque unquam Tartari viribus diruendæ , oriri certiſſimam veritatem Apoſtolicæ Romanæ Fidei, quia cęteroqui ea deficiente corrueret ædificium in Petro fundatum, & Dæmon mendacii Pater ob illud à ſe labefactatum triumpharet .

pag.12. 30. *Nimis autem à compage hujus ædificationis alienus eſt, qui &* B. PETRI CONFESSIONEM NON CAPIT , ET CHRISTI ECCLESIÆ CONTRADICIT , *oſtendens , ſe nullum unquam ſtudium cognoſcendæ veritatis habuiſſe , & ſuperfluè honorabilem viſum, qui nulla maturitate cordis ornavit canitiem ſenectutis . Verùm quia etiam talium non eſt negligenda curatio, & piè ac religioſè Chriſtianiſſimus Imperator haberi voluit Epiſcopale Concilium , ut pleniore judicio omnis poſſit error aboleri .* Idem profectò eſt , *B. Petri confeſſionem non capere , & Chriſti Eccleſiæ contradicere* , quia vera Chriſti Eccleſia numquam à Petri Fide receſſit . Licet autem habendi Concilii cauſa eſſe dicatur , *ut pleniore judicio omnis poſſit error aboleri*, non tamen proinde ſequitur , nequaquam ſufficere Pontificiam Condemnationem ad errorem penitus extinguendum , ſed

ſolùm

ſolùm oſtenditur, facilius deleri Hæreſes, cum omnes Epiſcopi ſententiæ Pontificis Maximi publica, & ſolenni conſpiratione ſubſcribunt, & in Eccleſiæ Senatu populis omnibus indicitur Catholica veritas. Plenius ergo Judicium dicitur quoad ſolennitatis pompam, non quoad augendam Infallibilitatem. Cæterùm quod *plenius illud judicium* Antiſtitum ad Synodum confluentium revocare non poſſet in dubium ea, quæ Romæ fuerant declarata, ex conſequentibus verbis apertiſſimè conſtat.

31. *Fratres noſtros Julianum Epiſcopum, Renatum Preſbyterum, & Filium meum Hilarum Diaconum, cumque his Dulcitium Notarium probatæ nobis fidei miſi, qui vice mea Sancto Conventui veſtræ Fraternitatis interſint, & communi vobiſcum ſententia, quæ Deo ſint placitura, conſtituant, hoc eſt*, UT PRIMITUS PESTIFERO ERRORE DAMNATO, *etiam de ipſius, qui imprudenter erravit, reſtitutione tractetur; ſi tamen Doctrinam veritatis amplectens* SENSUS HÆRETICOS, *quibus imperitia ejus fuerat irretita, plenè apertèque* PROPRIA VOCE, ET SUBSCRIPTIONE DAMNAVERIT. Quamvis igitur communi ſententia Epiſcopi rem conſtituant in Synodis, ac definiant Articulos Fidei, nihilominus hinc non eruitur, exemptos illos eſſe à Pontificio Regimine, cum Leo illis, laturis de Eutychete ſententiam, Leges præſcribat *de peſtifero errore primitus damnando*, & adigendo Hæreſiarcha ad idem præſtandum, ſi reſtitui cupiebat in Eccleſiaſtici honoris gradum. Has porrò Leges præſcribere Univerſali Concilio nequiviſſet, niſi eidem præſtans, & Infallibilis in ſancienda Fide: ac niſi talem exiſtimandum ſe ab ipſa Synodo Sapientiſſimus Pontifex crediſſet. Pag. 2[illegible]

Leges præſcribit Leo Univerſali, & Orientali quidem, Concilio? At idem, Suavi teſte, à ſolis Cæſaribus fuit indictum, & ab eorumdem Miniſtris temperatum. Quid, quod ſi ad Romanum Antiſtitem Orientalium Synodorum cura nequaquam ſpectaſſet, ut Polanus alibi omnino præ- Pag. 148. & 243.

ſumit,

ſumit, ſolummodo ei licuiſſet, ſuam cum cæteris per ſuos Nuncios proferre ſententiam.

32. Quid, quod Eutyches ipſe nulli obnoxium errori

pag. 22. confeſſus fuerat Leonem, qui de illo ſubdit: *Quod etiam in libello, quem ad nos miſerat, eſt profeſſus,* SPONDENS, PER

pag. 22. OMNIA NOSTRAM SECUTURUM SE ESSE SENTENTIAM. Ita demum claudit Epiſtolam Pontificio verè ſtylo exaratam: *Acceptis autem Fratris, & Coepiſcopi noſtri Flaviani literis plenius ad eum de his, quæ ad nos videtur retuliſſe, reſcripſimus,* UT ABOLITO HOC, QUO INQUINATUS VIDEBATUR, ERRORE, *in laudem, & gloriam Dei per totum Mundum Una ſit Fides, & una eademque confeſſio, & in nomine Jeſu omne genuflectatur Cæleſtium, Terreſtrium, & Infernorum, & omnis lingua confiteatur, quia Dominus Jeſus Chriſtus in gloria eſt Dei Patris. Amen. Data Idibus Junii, Aſterio, & Protogene Viris Clariſſimis Conſulibus.* En iterùm, ut Concilio Superior, & Infallibilis, jubet penitus aboleri Eutychetis errorem.

pag. 19. 66. 70. 107. 343 413. & alibi paſſim. Si hæc Suavis exararet Hiſtoriam, induceret Eutychianos affirmantes, Concilium fruſtra congregandum, ſi ſequi cogebatur ſententiam Leonis Magni, cum toties narraverit querelas Proteſtantium, eo quòd non liceret Tridentinæ Synodo diruere decreta Leonis Decimi contra Lutherum.

CAPUT

CAPUT OCTAVUM.

S. Petri Chryſologi Archiepiſcopi Ravennatis ab Eutychete conſulti de Leonis Infallibilitate Sententia.

33. PEculiare de hac, licet breviſſimum, inſtituimus Caput ob ſummam auctoritatem Sapientiſſimi pariter, & Sanctiſſimi Præſulis, cujus, tunc etiam in Oriente celeberrimi, auxilium Eutyches imploravit. Prius tamen (aurifodinas, quas nobis exhibet Conciliorum corpus recto conſequenter ordine effodientes) ex altera Leonis ad Fauſtum Presbyterum, & Archimandritam Epiſtola hæc delibamus. *Si quæ verò Fidei Quæſtiones invenientur*, ADMONEMUS, UT *de his*, *quæ ad* pag.12. *communem utilitatem pertinent*, LATIUS NOBIS SCRIBAS. Ad Summum ergo Pontificem, ut ad Judicem, & Eccleſiæ Præceptorem Controverſiæ Fidei ſunt deferendæ, & ex ipſo quidem etiam Oriente, quamvis Catholicæ ſtudioſiſſimus veritatis Flavianus in Conſtantinopolitana tunc Cathedra conſideret.

34. Sic autem Petrus Chryſologus Eutycheti reſpondet: *In omnibus hortamur te, Frater honorabilis, ut his, quæ* pag.15. *à Beatiſſimo* PAPA *Romanæ Civitatis ſcripta ſunt, obedienter attendas*, QUONIAM B. PETRUS, QUI IN PROPRIA SEDE ET VIVIT, ET PRÆSIDET, PRÆSTAT QUÆRENTIBUS FIDEI VERITATEM. Licet à primis uſque Eccleſię temporibus adhiberi cæperit Paternum, ac venerabile *Papæ* nomen, antonomaſticè tributum Univerſali Chriſtianorum Patri, ut alibi oſtendimus, non contemnendum tamen argumentum habemus, quod idem meritò Antiſtitum Maximo aptetur, ex eo, quod illud Chryſolo-

Digitized by Google

ſologus uſurpaverit. At quanta vis ineſt verbis illis: *Beatus Petrus in propria Sede & vivit, & præſidet?* Eadem ergo Auctoritas eſt in Petri Succeſſoribus, quam eidem Petro contulit Chriſtus. Ac ſi Petro noſtræ ſalutis Auctor ſpopondit, *numquam defecturam illius Fidem*, perinde quoque è Romana Cathedra Eccleſiam docentibus *perpetuò præſtat Petrus veritatem Fidei*, in qua proinde *dum confirmant Fratres*, errare non poſſunt.

pag. 243 & in tota ſua fabuloſa Hiſtoria. At nullum ex eo, quod illam Petrus inſediſſet, Romanæ Cathedræ Privilegium acceſſiſſe Suavis cum Chryſologo certare auſus opinabatur.

35. De ſe verò ita ſcribit aureo fluens calamo, & ſermone Ravennas Antiſtes. *Nos enim pro ſtudio pacis*, ET FIDEI, EXTRA CONSENSUM ROMANÆ CIVITATIS EPISCOPI CAUSAS FIDEI AUDIRE NON POSSUMUS. *pag. 23.* Non ſolùm ergo immiſcere ſe nequeunt cæteri Præſules Controverſiis jam delatis ad Romanum Tribunal, ſed neque *illas audire*: atque hoc præſtare vetantur non tantummodo ne pacem lædant, ſed etiam *ne ipſam Fidem*, cujus Magiſter, & Judex falli neſcius eſt Romanus Epiſcopus, idemque Univerſæ Præſes Eccleſiæ.

CAPUT

CAPUT NONUM.

Ex eo, quod Secunda Synodus Epheſina, non proſequens debito cultu Auctoritatem S.Leonis Magni, degeneraverit in Latrocinale, ac Satanicum Conciliabulum, oſtenditur, quàm neceſſarium ſit recto Eccleſiæ Regimini, ut Concilia, etiam Generalia, ſubſint Pontifici Maximo, eumque credant Erroris expertem. Ac primò expenditur injuria illata Pontificiis Legatis, quibus Primæ Concilii Sedes ex Jure, ac Conſuetudine debebantur.

HOrrore concutitur, quicumque miſeri hujus Conventus palmaria ſcelera propemodum intuetur. Oculis penè ſubiici affirmo, quia recenſentur, & quaſi pinguntur in Generali Concilio Chalcedonenſi, in quo lecta fuerunt Acta Epheſina, & exprobrata Dioſcoro ſua crimina, fraudes, violentia, Tyrannis. Omnia hic in compendium redigimus, licet in Corpore Conciliorum pleraque ad hanc Tartaream Synodum pertinentia referantur in Secunda Parte, non in Prima, quam nunc expendimus. Sed quia nos Polemicam Hiſtoriam conteximus, ſeriem temporis, quo res ipſæ contigerunt, non quo narratæ Chalcedone ſunt, proſequi maluimus.

36. Ac primò quidem generatim ſtatuimus, cauſam ruinæ fuiſſe, quòd ſpreta fuerit Leonis Auctoritas, ut ipſemet conqueritur in Epiſtola ad Theodoſium, in qua ſermonem habens de ſuis Legatis, ait: *Præſertim cum ad* pag 24.
Epiſcopale Concilium, quod haberi apud Epheſum præcepiſtis [illegible]

I (con-

(connivente videlicet ipſo Leone, ut ſupra oſtendimus Capite Sexto) *tam inſtructi ſint miſſi, ut ſi ſcripta, quæ vel ad S Synodum, vel ad Flavianum Epiſcopum detulerunt, Epiſcoporum publicari auribus Alexandrinus permiſiſſet Antiſtes, ita manifeſtatione puriſſimæ Fidei, quam Divinitus inſpiratam & accepimus, & tenemus,* OMNIUM CONCERTATIONUM STREPITUS QUIEVISSET, *ut nec imperitia ultra deſiperet, nec occaſionem nocendi æmulatio reperiret. Sed dum privatæ cauſæ Religionis exercentur obtentu, commiſſum eſt impietate paucorum, quod univerſam Eccleſiam vulneraret.* Hi porrò pauci, quorum impietas lethale vulnus univerſæ inflixit Eccleſiæ, fuerunt Dioſcorus, & alii cum ipſo Rebellionis Duces. Cæterùm horum audacia tanta fuit, ut, cum omne ſibi jus arrogarent, nequiverint reliqui adhærere Præſidi Eccleſiæ. Idcirco exclamaverunt Orientales Epiſcopi
pag.64. in Concilio Chalcedonenſi: *Ejectus eſt: nullus ſuſcepit nomen Leonis.* Quid ex hoc excuſſo legitimi Rectoris jugo contigerit, mox in medium proferemus. Interim liquet, immunes criminum fuiſſe Pontificios Legatos. Ac præterea conſtat, neceſſe omnino eſſe, ut ab iis Concilia in officio contineantur, ne in præceps ruant, ideoque Synodis Pontifex Maximus antecellat. Id autem, quod neceſſarium eſt ad bonum Eccleſiæ Regimen, profectò Deus Optimus Maximus ſervari præcepit.

Aliam inibat ratiocinandi ſemitam Petrus Suavis, cui cordis livor tenebras offundebat mentis acumini; ideoque Sacram omnem Conciliorum Præfecturam exo-
pag.148. ſus, temperata illa ſolùm à Cæſaribus, vel Cæſareis Miniſtris fuiſſe præſumebat.

37. Ominari licuit ex ipſo initio, infauſtum fore Cœtus hujuſce progreſſum, quia, contra Jus, & Eccleſiæ conſuetudinem, Dioſcorus Alexandrinus Præſul Primam Sedem occupavit: ſic enim lectum eſt in Concilio Chalce-
pag.64. donenſi: *Reſidentibus in S. Eccleſia Reverendiſſimis, & Sanctiſſi-*

ctiſſimis Epiſcopis Dioſcoro Alexandrino , & Juliano agente vices, & tenente locum Sanctiſſimi, & Beatiſſimi Epiſcopi Romanæ Eccleſiæ Leonis , & Juvenali Hieroſolymorum , & Domno Antiocheno , & Flaviano Conſtantinopolis. Inverſus ergo eſt ordo , cum Dioſcorus omnia pro arbitrio moderaretur; Primus enim locus deferendus erat Pontificiis Legatis, ut delatus fuerat in Sacris, ex jure, & æquo celebratis , Conciliis , videlicet Nicæno , Sardicenſi , & Epheſino Primo . Conſtantinopolitano autem Romani Legati non interfuerant. Neque ſuffragari ullatenus Dioſcoro poterat S. Cyrillus, qui primus omnium conſederat in altero Epheſino ; hoc enim non præſtiterat, ut Alexandrinus Antiſtes, ſed ut vices gerens Cæleſtini Pontificis Maximi. Semel autem perverſo ſedium ordine non ſolùm Romanis, ſed aliis etiam Præſulibus injuriam Dioſcorus intulit; nam Hieroſolymitanus Antiocheno contra Nicænas ſanctiones anteivit.

Digitized by Google

CAPUT DECIMUM.

Quia lectæ initio Synodi non fuerunt Literæ Pontificis Maximi, ejuſdem Concilii Præſidis, & Magiſtri, neque Epiſcopi ſecuti ſunt ductum Romanorum Legatorum, confirmata Hæreſis fuit.

38. PErebat Eccleſiaſtica Lex, & Conſuetudo, ut initio Synodi legerentur Apoſtolicæ Literæ; atque hinc etiam arguitur ſummus cultus, quo Romanum, veluti Directorem ac Ducem ſuum, reliqui Epiſcopi proſequebantur. Vetuit autem hoc Dioſcori impietas, & perjurio crimen ſuum geminavit, cum enim inſtitum ſæpe à Legatis, aliiſque fuiſſet, ut Leonis Literæ legerentur, & ad hoc permittendum multiplici ſe jurejurando Dioſcorus obſtrinxiſſet, numquam tamen datam Pàtribus fidem ſervavit. Ita illi in os exprobravit Chalcedone Aëtius Archidiaconus Conſtantinopolitanus: *Neque ſuſcepta eſt Epiſtola, neque lecta eſt.* pag. 67. Et septies juravit coram omnibus, facere eam recitari, & *non eſt lecta. Et pejeravit, quia juravit.* Et poſt hæc Aëtii verba ſic proſequuntur Acta Chalcedonenſia: *Theodorus Reverendiſſimus Epiſcopus Claudiopolis Iſauriæ dixit: Quia juravit, omnes ſcimus: Et quia non eſt lecta, confitemur.*

Cur verò Pontificiæ legendæ erant in Orientali Synodo Epiſtolæ, ſi nulla ad Leonem, Auctore Petro Suavi, pag. 143 Orientalis Eccleſiæ cura ſpectabat: ſique illi uſurpata erat auctoritas, quippe quæ ex parvis initiis paulatim creviſſet, & Romæ, & in Suburbicariis Eccleſiis limitatam poteſtatem habuiſſet?

Ve-

39. Vetita hæc Pontificiarum Literarum lectio recenſetur à Synodo Chalcedonenſi veluti primum, & maximum Dioſcori crimen in Literis datis ad Marcianum Auguſtum poſt Actionem tertiam: PRIMUM *quidem, quia Epiſtolam à Sanctiſſimo Archiepiſcopo Senioris Romæ Leone directam ad ſanctæ memoriæ Flavianum quondam Conſtantinopolitanæ urbis Epiſcopum recitari prohibuit Reverendiſſimis Epiſcopis Epheſi congregatis, & hoc poſt promiſſiones ſuas, & juramenta plurima, ſicut nos præſentes novimus.* SECUNDO *verò, quia Eutychi &c.* Et in aliis ejuſdem Concilii ad Pulcheriam hæc habentur. FRATRIBUS ENIM SCANDALA PONEBAT, UT NEQUAM, *& in ore ſuo abundavit nequitia, fallacia ſua Literarum Romani Pontificis abnuens lectionem.* Quocirca ipſius Hæreſis patrocinio, ſuſcepto à Dioſcoro, præfertur hoc ſcelus, quod primo loco ſtatuitur, veluti peſtilens aliorum omnium ſcaturigo, & *ſcandalum fratribus appoſitum*, ut in terram proni à celſo rectæ Fidei ſtatu corruerent. Hoc autem indicat, ſententiam fuiſſe Chalcedonenſis Concilii, quod Literæ illæ ab Infallibili calamo profluxiſſent, ab illo exaratæ, cui eſſet ab Epheſinis Patribus obtemperandum. Cæteroqui enim nulla fuiſſet gravitas in querelis de omiſſa hujuſmodi lectione Literarum, quæ neque datæ fuiſſent ab habente majorem, quàm ipſa Synodus, Auctoritatem, neque ab illo, cui Divina veritas ſemper adeſſet.

pag 267

pag 268

40. Sed non minorem in Leone, quàm in Petro, certitudinem veritatis à ſe agnoſci Chalcedonenſe Concilium disertè profitetur, ſic enim paulò ante ſcripſerat ad Pulcheriam. *Chriſto ad intelligentiam proſperè dirigente, qui oſtendit in Leone mirabili Veritatem, quia* SICUT SAPIENTE PETRO, ITA ILLO UTITUR ASSERTORE. pag. 268

Nulla eſt, ſi verba Suavis excutimus, in Orientales Epiſcopos Romani Auctoritas: aliqua, & certè maxima, eſt apud Sexcentos triginta Chalcedonenſes Patres. Sed pag. 19. 66 107. 243. & ubique.

for-

fortaſſe non deerunt, qui pluris ampliſſima illa Synodo Suavem faciant, & cum Vate illo dicant:

Victrix cauſa Diis placuit, ſed victa Catoni.

41. Ut integritati veræ Fidei Concilia rectè proſpiciant, ſequi debent ductum Literarum Rectoris Eccleſiæ, vel ejuſdem Legatorum. Neutrum autem Epheſi contigit ſub Dioſcoro; ideoque iidem Legati, cum Hæreſi conſtanter obſtitiſſent, omnia deinde agi per vim, & nefas intuiti, ſe à Satanico Cœtu proripuerunt. Ita Leo in Literis
pag. 24. ad Theodoſium: *Quod noſtri ab Apoſtolica Sede directi* ADEO IMPIUM, ET CATHOLICÆ FIDEI CONTRARIUM ESSE VIDERUNT, *ut ad conſentiendum nulla potuerint oppreſſione compelli, conſtanterque in eadem Synodo, ut decuit, fuerint proteſtati, nequaquam id, quod conſtituebatur, Sedem Apoſtolicam recepturam.* De ſua verò fuga, à reliquis etiam Legatis paulò poſt arrepta, ſic Hilarus eorum unus certiorem facit Pulcheriam.
pag. 30. *Innocentem me, integrumque ſervavi; licet nulla flagella, nulla tormenta me poſſent facere ejus conſentire ſententiæ, ſed omnibus derelictis exinde diſceſſi, per incognita, & invia loca Romam veniens, ut Reverendiſſimo Papæ omnium, quæ in Epheſo geſta ſunt, idoneus nunciator exiſterem.*

42. Deſtituti legitimis Ducibus, videlicet Apoſtolicis Literis, & Legatis Concilio præſidere prohibitis, quid Epheſini demum Patres præſtiterunt? Flavianum Catholicæ Fidei Vindicem condemnarunt, & in priſtinum honoris gradum reſtituerunt Eutychetem ejuſdem Hæreſi inſano plauſu faventes: ut inter Acta Epheſina lectum fuit in
pag. 118 Chalcedonenſi Concilio. *S. Synodus dixit: Tolle, incende Euſebium* (Eutychetis Accuſatorem) *Iſte vivus ardeat, iſte in duos fiat. Sicut partitus eſt, partiatur. Dioſcorus Epiſcopus Alexandrinus dixit: Tolerabilis vobis eſt iſte ſermo: Poſt inhumanationem dicere duas Naturas? S.Synodus dixit: Anathema ei, qui dixerit. Dioſcorus Epiſcopus dixit: Quoniam & voces veſtras neceſſarias habeo, & manus, ſi quis non po-*

teſt

teſt clamare, manum extendat. S. Synodus dixit: Si quis dicit duo, ſit anathema. Duas ergo in Chriſto Domino Naturas eſſe pernegarunt, adhærentes Eutycheti, qui humanam in Divinam immigraſſe ſtolidus aſſirmabat. Enimuerò non omnes Epiſcopi adeo turpiter inſaniverunt, imo cum legerentur hæc Acta Epheſina in Concilio Chalcedonenſi, *Orientales, & qui cum ipſis Reverendiſſimi Epiſcopi dixerunt: Iſta nemo dixit. Anathema ei, qui dixit iſta. Homicida dixit. Ægyptii dixerunt hæc. Iſta Pharaonis ſunt: Anathema, qui iſta dixerunt. Hæc Dioſcori ſunt: homicidæ ſunt.* Plerique tamen ivere, ſeu potius abrepti ſunt, in ſententiam Dioſcori, & certè à Synodo confirmata Hæreſis fuit. Errare igitur poſſunt ipſa etiam Generalia Concilia (nam Generale fuiſſe hoc Epheſinum dubitat nemo) niſi à Rectore ſuo, & Infallibili veritatis Magiſtro, Maximo videlicet Pontifice, temperentur. Infallibilem eumdem eſſe arguo ex hoc ipſo, quod Synodi Univerſales à ſuo Capite ſeparatę errare poſſint; nam cæteroqui ſi etiam ipſe, ut Synodi, ſubjectus eſſet Errori, incerta omnia in Eccleſia fluctuarent, cui proinde malè conſultum eſſet à Conditore ſuo. Hoc autem dici ſine palmari blaſphemia nequit. Neque reponas, ſatis proſpici veritati, ſi Pontificia Confirmatio accedat Synodorum Definitioni; ideoque minimè neceſſariam eſſe Pontificis ejuſdem, ſeorſum à Synodo accepti, Infallibilitatem. Nam ſubiicio, contingere poſſe, ut Concilia cum Antiſtite Summo decertent: in quo eventu niſi certò ſtandum eſſet Romanis decretis, velut iueluctabilibus, quid præſtari oporteret? An alias cogere Synodos perinde fortaſſe cum Eccleſiæ Hierarcha pugnaturas nullo vnquam impoſito fine diſſidiis, & Paſtoribus à ſuo ſemper grege procul futuris? Præterea ſi Pontificia Confirmatio Synodis veram Fidem ſancientibus Infallibilitatem attribuit, quo pacto Infallibilitas deeſſe poteſt eidem Confirmationi?

pag. 120

CAPUT

CAPUT UNDECIMUM.

Secunda Synodus Epheſina non ſolùm falſa, ſed etiam Latrocinalis, & Satanica fuit, ac dici perpetuò meruit ab Eccleſia, quia receſſit à Duce, ac Præceptore Conciliorum Romano Pontifice.

43. IAm verò poſt Rem ipſam, ſcilicet Univerſalis Concilii lapſum in Hæreſim, curſim expendendus eſt Modus, quo in hoc infortunium fuit devolutum. Ex hoc pariter liquet, quàm neceſſaria Synodis ſit Pontificia, per Legatos, aut
pag.24. Literas, Præfectura. *Comperimus* (ſcribit Flaviano Leo) *conveniſſe ad Synodum plurimos Sacerdotes, quorum utique frequentia conſultationi, & judicio profuiſſet, ſi is, qui ſibi locum principem vindicabat, ſacerdotalem moderationem cuſtodire voluiſſet, ut (ſicut moris eſt) omnium ſententiis ex libertate prolatis, id tranquillo, & æquo conſtitueretur examine, quod & Fidei congrueret, & errantibus ſubveniret. In ipſo autem judicio non omnes, qui convenerant, interfuiſſe cognovimus. Nam alios rejectos, alios didicimus intromiſſos, qui pro ſupradicti Sacerdotis arbitrio* IMPIIS SUBSCRIPTIONIBUS CAPTIVAS MANUS DEDERUNT, *quod nociturum ſtatui ſuo ſcirent, niſi imperata feciſſent: talemque ab ipſo prolatam eſſe ſententiam, ut dum homo unus* (videlicet Flavianus) *impetitur, in omnem Eccleſiam ſæviretur.*

Hæc certè Synodus Proteſtantibus à Suavi frequenter in ſcænam inductis omnium eſt Idea Conciliorum, cui reliqua conformari optabant; licet eam commendare non audeant, ne videantur Eutychiani, & Luthero nequiores, non plaudente Cœtui, quem omnia Eccleſiæ ſæcula

impium

Digitized by Google

impium, & Prædatorium appellaverunt. Cæterùm in hoc tantùm Concilio ea omnia contigerunt, quæ fieri Proteſtantes fortaſſe optabant in Tridentino. Excuſſum videlicet eſt Maximi Pontificis jugum, illius Legati non præſederunt, lectæ non ſunt illius Literæ, admiſſi ſunt ad ſententias ferendas Hæretici, nec Epiſcopi tantùm, ſed & mille Monachi, qui fuſtibus potius, & enſibus, quàm ore, & calamo reliquos in flagitium impulerunt. *pag 88. 102.184 300 & alibi frequentiſſimè.*

44. At quæ vis illata fuit, quidve ſibi miſeri Antiſtites à Dioſcoro metuerunt? Cognoſcere hoc præſtat ex Chalcedonenſibus eorumdem clamoribus, ut conſtet, non in falſis tantummodo, ſed & in verè Latrocinales, & Satanicas turbas degenerare poſſe Concilia, niſi eis præſint Apoſtolici Nuncii, miſſi à Gubernatore Eccleſiæ, non ſolùm ubique gentium ſparſæ, ſed etiam in Synodis congregatæ. *Orientales, & qui cum ipſis Reverendiſſimi Epiſcopi dixerunt: In damnationem B. Flaviani Conſtantinopolitani Archiepiſcopi, & Euſebii Epiſcopi nullus voluntariè conſenſit. Violentia facta eſt, vis cum plagis. In pura charta ſubſcripſimus: minabatur nobis damnatio: minæ exilii tendebantur: Milites cum fuſtibus, & gladiis inſtabant: timebamus fuſtes, & gladios.* Ubi gladii et fustes, qualis Synodus est? *Milites propter hoc accepit Dioſcorus, ut nos terreret.* Et paulò poſt. *Obtulerunt nobis puras chartas Dioſcorus, & Juvenalis, multitudinem habentes ſeditioſorum hominum.* Et inferius. *Acacius Reverendiſſimus Epiſcopus Ariarathiæ dixit. Puræ chartæ ſubſcripſimus, compulſi, & violenter habiti, & multa mala perpeſſi, nolentes, ſed & per potentiam oppreſſi ſubnotavimus. Uſque ad veſperam enim tenuerunt nos recludentes in Eccleſia, & ægrotantes nos, neque quieſcere permiſerunt, neque recedere, ut aliquantulum recolligeremur; ſed milites nobis cum fuſtibus, & gladiis impoſuerunt, & Monachos: & ſic fecerunt ſubnotare.* Nec animadvertendum non eſt, quod Monachorum vis ingens, Barſuma Archimandrita duce, Militum furorem incendit. Adeo

pag 61. pag.65. pag.71.

Hæreſis efferaverat infelices Aſcetas, Sanctiſſimam ſuam diſciplinam dedecorantes, licet perpetuis jejuniis, & producto in horas plurimas diu noctuque cantu propemodum enectos. Ne ſibi igitur Schiſmatici Cœnobitæ blandiantur, qui, niſi verum Eccleſiæ Paſtorem venerentur, fruſtra dapibus parcent, & vigiliis intabeſcent, quibus dapibus ipſi etiam Eutychiani, ac Neſtoriani Monachi pepercerunt,& quibus pariter vigiliis intabuerunt. Quamvis ultro concedam, difficilius Materiales Hæreticos inventos fuiſſe, quàm nunc Schiſmatici reperiantur, quorum plurimos Ignorantia vinci neſcia, & pium cæteroqui vera credendi ſtudium fortaſſe reos eſſe non ſinit. ¶Ut autem ad Barſumam regrediar,ita de illo teſtatus eſt Chalcedone Baſilius Epiſcopus Seleuciæ Iſauriæ Dioſcorum allocutus: *Magnam nobis neceſſitatem impoſuiſti tunc, tam quidem ab his, qui foris, quique intus erant, quàm ex lingua tua. Irruebant enim in Eccleſiam milites cum armis. Inſtabant Monachi, qui cum Barſuma, & Parabalani* (ſcilicet qui circa balnea verſantur) *& multitudo alia grandis. Conjurentur omnes: conjuretur Auxonius Epiſcopus Ægyptius, conjuretur Athanaſius, quia dicebam: Noli, Domine, noli ſolvere totius Orbis opinionem.* Et paulò poſt. IN TALE NOS HOMICIDIUM TU (Dioſcore) COMPULISTI *per minas multitudinis poſt damnationem Beatiſſimi Flaviani. Coniicite, quantam tunc intulit violentiam omnium rerum poteſtatem adeptus, & judicii, cum etiam & nunc omne conturbet Concilium.* (ſcilicet Chalcedonenſe) *Sex illi tantùm relicti ſunt, & nos omnes conturbat. Omnibus nobis triſtibus effectis, & aliquantis quidem nolentibus emittere vocem, aliquantis autem fugientibus, exurgens ipſe, & ſtans in alto deſignabat, & dicebat: Videte: qui non vult ſubſcribere, ad me habet.* (videlicet: mihi adverſatur.) An non graſſatorum ducem ſe Dioſcorus præſtitit, poſtquam Pontifici Maximo rebellavit? An non Synodi à Romanis Legatis non temperatæ in impios, & ſacrilegos abeunt Cœtus?

Pag. 153. [margin, beside "locutus"]

CAPUT

CAPUT DUODECIMUM.

Impia in Epheſina Synodo damnatio S. Flaviani Archiepiſcopi Conſtantinopolitani, qui ad S. Leonem Magnum, ut ſibi, & Concilio antecellentem, appellat. Cur à Leone Appellationem admittente allegentur Canones Nicæni, aut Sardicenſes.

45. QUia certiſſimum ſemper à Vaticano prodit Oraculum veritatis, frequenter autem errant Synodi Romano Pontifici ſuo Capiti non unitæ, probata ſemper à Summis Pontificibus fuit Athanaſii Fides, ab Antiocheno, aliiſque Conciliis improbata; Flavianus autem, Religionis Catholicæ Propugnator egregius, per ſummam injuriam damnatus fuit ab Epheſino Conventu, ſed ab Apoſtolica Sede perpetuò defenſus. Modus initus ad eum, unà cum ipſa Fide, opprimendum ita deſcribitur ab Oneſiphoro Iconij Epiſcopo in Chalcedonenſi Concilio. *Poſtquam lecta ſunt hæc omnia, quæ nunc relecta ſunt, Regu-* pag. 154
la legebatur, in qua continebatur: Nullum debere jam de Fide quærere aliquid, neque Epiſcopum, neque Clericum; alioquin eſſe eum condemnatum; ſi autem Laicus eſt, ut excommunicatus exiſteret. Dico his, qui juxta me conſidebant, Epiſcopis ſub ſilentio: Regula iſta propter nihil aliud legitur, niſi ut Flavianus Epiſcopus damnetur. Erat autem mecum Reverendiſſimus Epiſcopus Synnadæ Marinianus, & Domnus Epi-

*phanius Pergenſis. Dicit mihi Pergenſis: Abſit; ſed ſi aliqua
forte indignatio procedat, contra Euſebium utique futura eſt;
nam contra Flavianum nemo erit inſanus, ut fruſtra tale aliquid
faciat. Poſt lectam hanc Regulam confeſtim dicit:* (ſcilicet
Dioſcorus) *Da hic Notarios. Et allata, & relecta eſt
Damnatio Beatiſſimi Flaviani. Tollens ergo ego alios Epiſcopos
ſurrexi, & tenui genua ipſius, dicens: Noli per veſtigia
Reverentiæ veſtræ: nihil dignum damnatione egit. Si autem
& reprehenſione dignus eſt, reprehendatur. Et exurgens de
Throno ſtans ſuper ſcabellum ſuum dixit: Seditionem mihi
movetis? Da Comites. Et ita timentes ſubſcripſimus.* Suffragatur
atteſtatio Mariniani Epiſcopi Synnadenſis, qui ſic pro-
pag.154 ſequitur. *Deinde ipſe* (videlicet Dioſcorus) *dicit: Etiamſi
lingua mihi præcidatur, aliam vocem non emitto. Sic irruit
multitudo, & permanebamus nos tenentes genua ejus, & rogantes
eum, & tunc emiſit hanc vocem: Ubi ſunt Comites?
Amans veritatem dico.* INGRESSI SUNT COMITES. INTRODUXERUNT
PROCONSULEM CUM MULTITUDINE MAGNA, ET CATENIS. *Poſt
hoc unuſquiſque noſtrum ſubſcripſit.* Quid magis violentum,
inſanum, ac Tyrannicum auditum unquam fuit?
Graſſatorum ne, an Præſulum ducem in hoc ſe facinore
Dioſcorus præſtitit?

An ſimile quid unquam contigit, cum Synodorum
pag. 305 & alibi frequentiſſimè. habenas flexerunt Pontificii Legati, quos ex Proteſtantium
ſententia orbare Suavis velle videtur recepto ſemper
in Eccleſia jure Conciliis præſidendi?

46. Sceleſtiſſimæ hujus damnationis accepto nuncio
graviter commotus Leo ita Flavianum compellat: *Quæ,
& quanta Dilectio tua pro Catholicæ Fidei defenſione patiatur
pag.23. per Diaconum, qui ab Epheſo furtim eſt lapſus, cognovimus.
&c. Scire debet Fraternitas tua,* NOS PRO COMMUNI CAUSA NIHIL
EORUM, QUÆ AGENDA SUNT, PRÆTERIRE, *ut primitus ad ea, quæ
univerſitati fidelium proſint, pervenire mereamur.* Curam
ergo ſe gerere profitetur ipſius Flaviani, tanquam ovis ad

ſe

ſe Paſtorem omnium pertinentis, ac præterea Uniuerſo Concilio, à quo damnatus Flavianus fuerat, & cujus vim infringere Leo decernebat, ſeipſum antecellere.

47. Ad eum certè, ut Superiorem Synodo, Flavianus appellavit. Liquet ex innumeris documentis, ac præſertim ex Epiſtola Leonis ad Theodoſium, in qua, loquens de immani crimine damnationis hujuſmodi, ait: *Quia, & noſtri fideliter reclamarunt, &* EISDEM LIBELLVM APPELLATIONIS FLAVIANUS EPISCOPUS DEDIT. pag. 15.

48. Nullus è Synodo, quamvis Tartarea, auſus eſt dicere, appellare ad Pontificem Maximum non licere damnatis à Generali Concilio. Perlegantur Acta Chalcedonenſia, & nihil tale inveniendum ſpondeo, licet in iis recenſeantur omnia, quæ in Epheſino Conventu contigerunt. Non ſilentur blaſphemæ, ac Hæreticæ Præſulum ſententiæ contra humanam, ac Divinam in Chriſto naturam. Ergo extaret hæc etiam Proteſtatio minimè permiſſæ à Synodis ad Summum Pontificem Appellationis, ſi quis illam Antiſtitum habuiſſet. Adeo igitur in Eccleſia Notorium erat, præcellere Synodis, etiam Generalibus, Romanum Epiſcopum, ut hoc inficiari nequiverit Dioſcorus ipſe, cæterique cum ipſo in Hæreſim lapſi.

Sed hoc inficiari audet ulterius in impietate progreſſus Petrus Suavis, qui Romanos Epiſcopos in Adminiſtratione Suburbicariarum Eccleſiarum hærere jubet, ideoque omnem improbare cogitur ad Tribunal, inter quod mare interjacet, Appellationem. pag. 145.

49. Excanduit quidem, ut ſaucius aper, Dioſcorus, & conjecto prius in vincula Flaviano, ac Euſebio Dorylæo Eutychetis accuſatore, mox FACTUS EX EPISCOPO CARNIFEX, *tot pugnis, calcibuſque contudit Flavianum, ut poſt triduum in exilio, graviſſimo plagarum dolore conflictatus, obierit*. Ex quo ſceleſtiſſimo in Sanctum Martyrem auſo evincitur primò, reclamari non potuiſſe contra Romanam pag. 4.

Pro-

Provocationem, ne per fictum quidem colorem juris; ideoque rabiem à Dioſcoro expletam more Tyrannorum, qui violentis manibus opprimunt, quos non poſſunt per æquitatem peſſumdare. Præterea patet, quem finem ſortiantur Synodi ab Eccleſiæ Gubernatore nequaquam directæ. In Tragica videlicet abeunt, & inaudita barbaræ crudelitatis portenta.

Idem contigiſſet de Synodo, quam Proteſtantes optabant, & de qua centies apud Suavem obganniunt, formanda videlicet ad arbitrium Lutheranorum, ſolvendaque ab obedientia Pontificis Maximi. Accenſita videlicet fuiſſet Antiocheno Arianorum, & Epheſino Eutychianorum Concilio.

pag. 19. 20. 29. 66. 70. 72. 84. 92. 105. 107. 119. 147. 305 343. 346 407. 413

50. At cur Appellationem Flaviani libenter excipiens Leo, non ſuam ab Inſtitutione Divina manantem Auctoritatem, ſed Nicænos Canones allegavit? Sic enim Theodoſio ſcribit, cui novum, intra Italiam habendum, Concilium proponit ad reſcindendam condemnationem Flaviani. *Quàm autem* POST APPELLATIONEM INTERPOSITAM HOC NECESSARIO POSTULETUR, *Canonum Nicææ habitorum Decreta teſtantur, quæ à totius Mundi ſunt Sacerdotibus conſtituta.* (pag 25.) Cauſa, propter quam hos Canones in medium affert prudentiſſimus Pontifex, ea certè eſt, ut Orientalium ſuffragio Præſulum, & Concilii ſummo in pretio ab omnibus habiti, videlicet Nicæni, Imperatorem tunc refractarium, & ab Hæreticis deceptum, ipſoſque cum Dioſcoro inſanientes Epiſcopos adigat ad recens Concilium, in quo expendi rurſus volebat latam in Flavianum ſententiam. Cæterùm niti profectò poterat Leo verbis Chriſti Domini, Petrum eligentis ad Regimen Eccleſiæ ſuæ, ex quibus manat Regale Sacerdotium ſuccedentium Petro, cui certè innatum eſt Jus excipiendi omnium ad ſe confugientium Appellationes. Niſi hoc ipſum agnoviſſent Nicæni, aut Sardicenſes Patres, talia nunqnam Decreta condidiſſent.

Quis

Quis enim in animum poſſit inducere, à Generali Concilio tributum ultro, & ſponte fuiſſe Romano Epiſcopo Jus ſupra Epiſcopos univerſos in Synodo Univerſali coactos? At qui controverſias ab alio ſolutas iterum cognoſcere poteſt, & contrariam de illis ferre ſententiam priore abrogata, profectò alteri præſtat. An ex neceſſitate ad hoc adactos dices Concilii Patres, ne ſemel damnatis nullum præſidium ſupereſſet? At niſi ad hanc poteſtatem in Romano Pontifice cognoſcendam illos Divinæ Literæ compuliſſent, adjudicare illam poterant numeroſiori Concilio. Illi igitur ſive Nicæni, ſive Sardicenſes Canones nequaquam fuerunt novi Juris Inſtitutio, ſed confeſſio illius, quod ex Divina Inſtitutione neceſſariò proficiſcebatur. Nicænos dixi, vel Sardicenſes, quia & probabile admodum eſt, loquentes de Romana Appellatione Canones editos primùm Nicææ fuiſſe, licet cum aliis plurimis interierint, ab Arianis combuſti, ut conqueritur Athanaſius in Epiſtola ad ſolitariam vitam agentes: aut ſi ſermonem hic habet Leo de tertio, quarto, & quinto Canone Sardicenſi (licet nonnihil immutato Librariorum, aut Interpretum incuriâ) potuit eos Nicænos appellare, cum Sardicenſis Synodus appendix Nicænæ ſub ipſius Nicænæ nomine perpetuò circumferri conſueverit, ut oſtendemus agentes de ipſa Synodo Sardicenſi.

CAPUT

CAPUT TERTIUMDECIMUM.

S. Leo Pontifex Maximus reiicit Epheſinam Synodum Secundam, & pro ſtabilienda Catholica veritate aliam celebrari contendit.

51. Condemnatio Synodi hujuſce Prædatoriæ edita Romæ à Leone, qui præſtantiorem ſe Synodis, etiam Generalibus, hoc facto exhibuit, habetur ex Literis Hilari Diaconi ad Pulcheriam per hæc verba. *Veſtra igitur veneranda Clementia cognoſcat*, A PRÆFATO PAPA *cum omni Occidentali Concilio* REPROBARI OMNIA, QUÆ IN EPHESO *contra Canones, per tumultus, & odia ſecularia* A DIOSCORO EPISCOPO GESTA SUNT. Hoc autem Occidentale Concilium, de quo ſermo habetur, profectò non fuit Univerſale; ideoque infringere ſua non potuit auctoritate illa, quæ in Generali Epheſino geſta ſunt. At certè potuit Leo, omnibus Synodis antecellens. Et Univerſa quidem Eccleſia ſemper Epheſinum Secundum rejecit, quia à Leone damnatum. Licet autem à Chalcedonenſi, aliiſque Conciliis eadem prodiverit in hoc Epheſinum ſententia, tamen in ea ferenda judicium Leonis ſecuta ſunt, ut mox expendemus: & niſi in illud refunderetur cenſura reliquorum Conventuum, non eſſet ineluctabilis, ut liquet ex Antiocheno, Ariminenſi, atque hoc ipſo Epheſino, qui licet infregerint priorum Decreta Conciliorum, nullo tamen in pretio habita ſunt, quia illis Apoſtolicæ Sedis ſuffragium nequaquam robur adjecit.

Pag. 30.

52. Sed expedit, audire verba Sanctiſſimi ipſius Leonis, ſibi vindicantis poteſtatem ſolvendi Fidei Controverſias,

ſias,

Digitized by Google

ſias, cum ita Theodoſium alloquatur. *Olim & ab initio in Conciliis celebratis tantam nos percepimus à Beatiſſimo Petro Apoſtolorum Principe fiduciam*, ut AUCTORITATEM HABEAMUS AD VERITATEM *pro veſtra pace* DEFENDENDAM, QUATENUS NULLI LICEAT, SIC EAM MUNITAM IN ALIQUO COMMOVERE, DUM REPENTE LÆSIO REMOVETUR. Ipſe igitur Leo, quique illi in Pontificatu præceſſerant, auctoritate pollebant aſſerendi verum in Conciliis,& removendi læſionem ejuſdem veritatis, quam *nulli*, videlicet ne ipſi quidem Synodo, *commovere licebat*. Infallibilem ergo ſe eſſe profitetur Veræ Fidei Magiſtrum, & Conciliis præcellentem. pag. 26.

53. Et apertius in Literis ad Pulcheriam affirmat, præſcriptam à ſe fuiſſe Patribus Epheſinis Formam Fidei, quam quia per ſummum nefas audire prohibiti fuerant, idcirco lethale veritati vulnus inflixerant, cui à ſe medela tunc erat omnino afferenda. *Proteſtantes &c.* (loquitur de ſuis Legatis,) *nec ſe ab ea Fide ullâ iniuriâ ſeparandos*, QUAM PLENISSIME EXPOSITAM, ATQUE DIGESTAM, A SEDE B. PETRI APOSTOLI AD S. SYNODUM DETULISSENT. Attulerant ergo Fidem à Synodo ſubjectâ Pontifici confirmandam, ea ſolùm de cauſa, ut univerſo per ſuos Antiſtites innoteſceret Orienti. *Cujus cum recitatio poſcentibus Epiſcopis non ſit admiſſa*, *hoc*, *quod factum eſt ſine conſideratione Juſtitiæ* (videlicet exigentis, ut Eccleſiæ Præceptoris voces obſequenter à Synodis audiantur) ET CONTRA OMNIUM CANONUM DISCIPLINAM (declarantium ſcilicet Pontificiam ſupra Synodos Auctoritatem, ab Inſtitutione Divina manantem) *ratum haberi ratio nulla permittit*: ac proinde irritum illud eſſe decernit Leo Conciliis, etiam Generalibus, præſtans. pag. 27.

Spectabat igitur, Petre Suavis, ad Romanum Antiſtitem Orientalis quoque Eccleſiæ ſolicitudo. pag. 24.

54. Novum ergo Concilium eo ſolùm nomine fieri cupit amantiſſimus Pater, ut ſuavius in viam veritatis revocentur Antiſtites exerrantes. Et quia celebrari non poterat

L terat

terat ſine Imperatoris permiſſu, & pecunia, ut alibi oſtendimus, officioſè Theodoſium compellat, rogans, ut ab illo Synodus jubeatur, ſuggerente ſcilicet facultatem, & Pag. 25. auxilia eidem habendæ pernecceſſaria. *Generalem Synodum jubeatis intra Italiam celebrari, quæ omnes offenſiones ita aut repellat, aut mitiget, ne aliquid ultra ſit vel in Fide dubium, vel in charitate diviſum, convenientibus utique Orientalium Provinciarum Epiſcopis, quorum ſi qui ſuperati minis, atque iniuriis, à veritatis tramite deviarunt, ſalutaribus remediis in integrum revocentur: ipſique, quorum eſt cauſa durior, ſi conſiliis melioribus acquieſcant, ab Eccleſia unitate non excidant*. Cæſarem deinde urget ad ſuppetias labo-Pag. 25. ranti Fidei porrigendas ita Epiſtolam claudens: *Cum enim Eccleſiæ cauſas, tum Regni veſtri agamus, & ſalutis, ut* PROVINCIARUM VESTRARUM QUIETO JURE POTIAMINI, *defendite contra Hæreticos inconcuſſum Eccleſiæ ſtatum, ut & veſtrum Chriſti dexterâ defendatur Imperium*. Ipſius igitur humani cauſam Imperii Pontifices agunt, dum Hæreſes inſectantur, quas cum pariter impugnant Seculi Principes, Divinum in Regno adminiſtrando patrocinium promerentur, quod Theodoſio Juniori, ab Hæreticis miſerum in modum decepto, non adfuiſſe, quamprimùm intuebimur.

CAPUT

CAPUT QUARTUMDECIMUM.

Conſtantinopolitanæ curam gerit Eccleſiæ Paſtor omnium Leo: decreta condit de illius Urbis Præſule, ac exoratus à Bizantinis Fidem declarat.

55. EXtant geminæ Leonis ad Clerum, & Populum Cæſareę Urbis Epiſtolæ, à quibus manifeſtè liquet, ipſum agere partes Epiſcopi Eccleſiæ Univerſalis, ad quem proinde ſpectat omnium Chriſti ovium ſolicitudo. Neque ipſe tantùm ſe talem præfert, ſed & talem eum fuiſſe agnitum à Conſtantinopolitanis, conſtat è ſupplicibus illorum precibus eidem oblatis, ut in fine hujuſce Capitis evincemus. Interim ex prima Epiſtola hæc delibamus. *Quia Eccleſiam veſtram cognovimus diſſipatam, conſolandos, adhortandoſque* Pag.18. *vos eſſe credidimus noſtris Epiſtolis, ut pro Catholicæ Fidei defenſione perfidorum nequitiæ reſiſtatis.* Cùm ſemper illius Eccleſiæ incolumitati proſpexiſſet vigilantiſſimus Leo, etiam dum in ſuo Flavianus throno conſidebat, multò magis hoc præſtat, cum accepiſſet nuncium de eodem Flaviano in carcerem conjecto, ac metueret, ne vis etiam illius vitæ inferretur, ut certè fuit à ſceleſtiſſimo Dioſcoro illata.

56. Quoniam autem ſubjectus oculis Paſtorum Princeps decernere valet de Paſtoribus cæteris, ita de Conſtantinopolitano ſtatuit. *Quiſquis enim incolumi, atque ſuperſtite Flaviano Epiſcopo veſtro Sacerdotium ejus auſus fue-* Pag.18. *rit invadere*, NUNQUAM IN COMMUNIONE NOSTRA HABEBITUR, NEC INTER EPISCOPOS POTERIT NUMERARI. An non igitur Ro-

mano ſubiiciebatur Regiæ Urbis Antiſtes ? Deridendæ cæteroqui fuiſſent illæ Anathematis minæ, ac fruſtra ſcripſiſſet Leo, inter Epiſcopos cenſeri non poſſe illum, quem ipſe nequaquam probaſſet.

57. Oſtendit deinde exemplo Neſtorii pœnam, quæ à Vaticano cæteris Hæreticis imminebat. *Nos enim* SICUT NESTORIUM IN SUA PERVERSITATE ANATHEMATIZAVIMUS, *ita eos, qui veritatem carnis noſtræ in Domino Jeſu Chriſto denegant, pari execratione* DAMNAMUS. Atque hìc notandum eſt, de Pontificia ſolùm Neſtorii condemnatione ſermonem haberi, licet hoc monſtrum in Epheſina etiam Prima Synodo confoſſum fuiſſet. Ex quo indicatur Præſtantia Pontificis ſupra Concilium, quod executum eſt Cæleſtini Præcepta, & cui ex Romana Confirmatione robur acceſſit.

pag. 18.

58. In ſecunda verò Epiſtola ita Leo reſpondet Clero, & Populo Conſtantinopolis, qui ab eo flagitaverat declarationem Catholicæ veritatis. *Cui impietati* (ſcilicet Epheſinæ Synodo Secundæ) *ne in aliquo præberetis aſſenſum, ita per filium meum Epiphanium, & Dionyſium Romanæ Eccleſiæ Notarios cohortatoria ad Dilectionem veſtram ſcripta direximus, quibus* CONFIRMATIONEM, QUAM EXPETISTIS, ULTRO PRÆBUIMUS, *ut nos paternam vobis curam non dubitetis impendere, ac modis omnibus laborare, ut auxiliante miſericordia Dei omnia, quæ ab imperitis, & inſipientibus excitata ſunt, ſcandala deſtruantur. Nec quiſquam ſibi audeat de Sacerdotali honore blandiri, qui potuerit in execrandi ſenſus impietate convinci*. Expetiverant ergo Conſtantinopolitani à Leone Confirmationem Fidei, ac paternam cuſtodiam. Et illam quidem expetiverant ſtatim poſt Generale Concilium in Oriente celebratum, cui Theodoſius Junior Imperator, Hæreticorum laqueis irretitus, impensè favebat. Ipſum ergo Leonem potiorem Univerſali Synodo à ſe haberi Conſtantinopolis profitebatur; & inconcuſſam ab Urbe Roma veritatem declarandam ſperabat, quæ ab

pag. 18.

Ephe-

Digitized by Google

Epheſino Conventu minimè prodiiſſet. An non igitur in Vetuſta Eccleſia pervulgatum erat, Romanum Pontificem præſtare Conciliis, ac Erroris immunem eſſe in Fidei Articulis explicandis?

59. In fine autem Literæ, continentis mirabilem veræ Doctrinæ expoſitionem, ſic habet. HANC FIDEM, *Dilectiſſimi, veram, & indiſſolubilem &c.* PERSEVERANTER TENETE, ET CONSTANTER ASSERITE. Ut Magiſter igitur Veritatis, & Eccleſiæ Rector, præcipit Apoſtolico ritu, quid credendum ſit: veluti Paulus vetabat, credi contraria iis, quæ populis ipſe nunciaverat Arcana Divinitatis. pag. 30.

CAPUT

CAPUT QUINTUMDECIMUM.

Valentinianus Imperator, & Galla Placidia Auguſta, ex notiſſimo Eccleſiæ ſenſu, affirmant, ſpectare ad Romanum Pontificem, qui falli nequit, Declarationem Fidei, & ad eumdem, ut Synodis præſtantem, pertinere Conciliorum Regimen, &, ſi erraverint, Condemnationem.

60. CVm Valentinianus Theodoſii in Imperio Collega, & Galla Placidia Theodoſii, ac Pulcheriæ Mater, Romam ad Apoſtolorum limina religioſè veniſſent, ad Auguſtum Conſtantinopoli regnantem pro convocando ex Leonis voluntate novo Concilio dedere literas, ex quibus maniſeſtiſſimè conſtat, pervulgata tunc in Eccleſia fuiſſe illa, quæ in Capitis Titulo prænotavimus. Sic primò Valen-
pag. 11. tinianus inquit. *Rogatus ſum ſcribere veſtræ Manſuetudini de Fide, quæ, cum ſit conſervatrix omnium fidelium animarum, dicitur perturbata: quam nos à majoribus noſtris traditam debemus cum omni competenti devotione defendere, &* DIGNITATEM PROPRIÆ VENERATIONIS B. APOSTOLO PETRO INTEMERATAM ET IN NOSTRIS TEMPORIBUS CONSERVARE. Quæ iſta eſt dignitas B. Petri, niſi ut ipſe, ac ejus Succeſſores ſint certi Judices Veræ Fidei, à quorum ſententia nemini recedere liceat, ac ne ipſis quidem Conciliis?

De hac B. Petri Apoſtoli dignitate nunquam, cum ſuam ſententiam profert, Suavis comminiſcitur, ut queat tragicis omnia clamoribus permiſcere, quia Romanus Pontificatus *à parvis*, vt ipſe ait, *initiis lapſu temporis ex-*

cre-

creverit in infinitum. Parva ne fuerunt initia Poteſtatis exercitæ à Petro, cui ſuæ Vineæ, Univerſæ ſcilicet Eccleſiæ, cuſtodiam tradidit humani generis Liberator, ut Chalcedonenſe Concilium atteſtatur? Utcumque primis illis temporibus Eccleſiâ nondum latè diffusâ, & Cæſarum Ethnicorum inſectationibus impetitâ, ſuoque præclarè functis munere plerifque peculiarium Urbium Epiſcopis, neceſſe non fuerit Univerſali Præſidi adeo frequenter in reliquos Regale Sacerdotium exercere, innumera tamen ſunt experimenta protenſæ à Primis Pontificibus in totum Chriſtianum Orbem Auctoritatis. A Suave præterea inquiro, an *parva* illi videri poſſint *initia poteſtatis* ea, quæ in Leone Magno fulſerunt? Enimverò longiſſimi temporis lapſu, mille videlicet, ac ferè centum Annorum, qui Chalcedonenſe dirimunt à Tridentino Concilio, nullum hæc immenſa potentia incrementum acceperat.

61. Si quis diverſimode Cæſarea hæc verba explicare aggrederetur, os illi Valentinianus comprimeret, omne per ea, quæ conſequuntur, verba dubium eliminans. *Quatenus Beatiſſimus Romanæ Civitatis Epiſcopus, cui* PRINCIPATUM *Sacerdotii ſuper omnes antiquitas contulit, locum habeat, ac facultatem* DE FIDE, AC SACERDOTIBUS JUDICARE. Prohibendus ergo non erat per Seculi Principes à Judicio ferendo de Fide, ac Epiſcopis, qui Epheſi convenerant: quod Judicium ferendum de ipſis Univerſalibus Synodis oſtendit, Romanum Pontificem Synodis ipſis antecellere, ac Infallibilem eſſe. Alioqui enim, ſi etiam ipſe, veluti Synodi, errare poſſet, nihil certum in Eccleſia relinqueretur. pag. 31.

62. Verus præterea *Sacerdotii Principatus*, ac non ſolùm Primatus Ordinis, Romano Epiſcopo adjudicatur, dum aſſeritur ipſi facultas judicandi de reliquis Præſulibus, etiam conſlantibus Generale Concilium. Neque

pru-

prudenti cuipiam negotium faceſſere valet modus ille loquendi: *Cui Principatum Sacerdotii ſuper omnes antiquitas contulit*: perinde ac ſi non à Chriſto Domino in Petro, ſed à vetuſta Eccleſia tributum hunc Principatum fuiſſe Romanis Antiſtitibus Cæſar opinaretur. Ineptè hoc apud ſe ſtatueret, qui ſuperiora Valentiniani verba expendiſſet: DEBEMUS DIGNITATEM PROPRIÆ VENERATIONIS B. APOSTOLO PETRO INTEMERATAM CONSERVARE, *quatenus Beatiſſimus Romanæ Civitatis Epiſcopus, cui Principatum Sacerdotii ſuper omnes antiquitas contulit, locum habeat, ac facultatem de Fide, ac Sacerdotibus judicare*. A Beato igitur Apoſtolo Petro, cui Divinitus tradita eſt, manaſſe fatetur Imperator Pontificiam Auctoritatem; collatam autem ab antiquitate, videlicet cognitum ab ipſis primis Eccleſię temporibus fuiſſe, quod negari Succeſſoribus Petri non poſſent ea, quæ ipſis fuerant Divinitus attributa. Cæterùm nunquam reliqui Epiſcopi ultro, & ſponte ſeſe uni ſubjeciſſent, vt ſupra Capite Duodecimo num. 50. demonſtravimus. Verbum igitur *Conferre* ſumi non poteſt pro *Dare*, ſed pro *Agnoſcere* illum ei Principatum Sacerdotii à Deo collatum fuiſſe.

Non latebant Valentinianum ea, quæ incomperta fuerunt Petro Suavi, eam eruditionem jactanti, cui fides à Lectoribus, veluti Pythagoræ à Diſcipulis, præſtanda ſit. Idcirco res innumeras de priſcis Eccleſiæ temporibus effutiens Oraculorum more nullam unquam probare dignatur, aut ullum, ex quo eas acceperit, Auctorem indicare. Semel tantùm in fabuloſa ſua Hiſtoria Divum Hieronymum Teſtem appellat, qui docuerit, *Ariſtocraticam fuiſſe antiquam Eccleſiæ gubernationem, cum communi conſilio Presbyterii regeretur*. Sed nullum ſagax locum deſignat, ut illum cogantur Lectores in pluribus, iiſque prægrandibus Maximi Doctoris Voluminibus, oleum perdituri, & operam, indagare. Hieronymus enim (quidquid

pag. 143.

quid de peculiaribus quibuſdam Eccleſiis dixerit in Commentario cap. 1. Epiſt. ad Titum) certè ſi agatur de Regimine Univerſalis Eccleſiæ, præter alia plurima in honorem Apoſtolicæ Sedis ampliſſimè dicta, diſertè affirmat in Epiſtola ad Luciferianos: Ab ejus Throni in omnes ſacro dominatu pendere Eccleſiæ Unitatem; ejuſque cultu imminuto tot futura Schiſmata, quot Sacerdotes: & idipſum docet lib. 1. contra Jovin. *Ex duodecim Unus eligitur, ut Capite conſtituto Schiſmatum tolleretur occaſio*. Et in Epiſt. ad Ruſticum Monachum, quia Eccleſia ordinato Exercitui, ac Navi comparatur, inquit: *In, quamvis grandi, Exercitu Unius Signum expectatur: in Navi unus Gubernator*.

63. Addit exinde Cæſar Appellationem Flaviani, ut alteram cauſam Judicii neceſſariò à Leone iterum inſtituendi. *Hujus enim rei gratiâ* SECUNDUM SOLENNITATEM CONCILIORUM *Conſtantinopolitanus Epiſcopus* EUM *per libellos* APPELLAVIT *propter contentionem, quæ orta eſt de Fide*. Imperialis ergo ſententia eſt (quia pervulgata in Eccleſia) licere à Synodis Generalibus ad Romanum Pontificem appellare: atque hæc veritas, originem habens ab Inſtitutione Divina, fuerat ſolenniter à Conciliis comprobata. pag. 32.

64. Quo autem pacto Flaviani cauſam cognoſcere decreviſſet Leo, ſubdit Imperator his verbis: UT PRÆDICTUS SACERDOS *congregatis ex omni Orbe etiam reliquis Sacerdotibus intra Italiam, omni præjudicio ſubmoto, à principio omnem cauſam, quæ vertitur, ſolicita probatione cognoſcens,* SENTENTIAM FERAT, *quam Fides, & Ratio veræ Divinitatis expoſtulat*. Si veneno madidis in urbem Romam luminibus hæc Suavis ſcripta percurrere potuiſſet, triumphaſſet in hæc incidens verba, ex iis evinci affirmans, nequiviſſe à Leone abſque alio Concilio de priori Epheſino ferri ſententiam. Sed ſtolidè malignus fuiſſet, ultro enim ac ſponte Concilium moliebatur Leo ad veritatem ſuavius pag. 32.

adſtantibus Epiſcopis inſinuandam poſt novam ejuſdem, exuberanti charitate ineundam, diſcuſſionem. Cæterùm jam Latrocinium Epheſinum ipſe damnaverat, nec Italia solùm ipſius Oraculo, ſed ipſa etiam Conſtantinopolis acquieverat. Quid, quod, licet alia Synodus habenda eſſet, non tamen ipſa, ſed Leo laturus erat ſententiam,
pag. 31. ut Valentinianus teſtatur: *Ut prædictus Sacerdos, congregatis ex omni Orbe etiam reliquis Sacerdotibus &c. ſententiam ferat*. Hæc ipſa igitur verba in hoſtes Vaticani validiſſimè retorquentur, cum Conciliorum Regimen, Eminentiam ſupra Concilia, & inconcuſſam veritatem vindicent Pontifici Maximo.

Veritates Orbi Chriſtiano univerſo notiſſimas Suavis
pag. 243. negat, & fidem ſibi præſtandam à perfuſis qualicumque vetuſtatis notitia præſumit?

65. Poſt Cæſaream, ac verè palmarem Epiſtolam videri poſſum ſupervacaneè quędam ex Gallæ Placidiæ literis delibare. Sed quia paternum ſpirant Leonis amorem, & novis argumentis redundant veritatum, quas propugnamus, non fruſtra ſit in illis immorari. *Leo &c. Epiſco-*
pag. 31. *porum multitudine circumſeptus, quos ex innumerabilibus civitatibus Italiæ* PRO PRINCIPATU PROPRII LOCI, SEU DIGNITATE COLLEGIT: *& verbis permiſcens lachrymas ad communionem ſui fletus noſtros quoque gemitus provocavit*. Manifeſtus igitur omnibus erat *Principatus Apoſtolici Throni ſupra omnes Antiſtites*.

66. Tum poſt narratam lachrymarum cauſam, videlicet Epheſinum ſcelus, ait: *Hac itaque gratia tua Man-*
pag. 31. *ſuetudo tantis turbis reſiſtens veritatem Fidei Catholicæ Religionis immaculatam ſervari præcipiat, ut* SECUNDUM FORMAM, ET DEFINITIONEM APOSTOLICÆ SEDIS, *quam & nos tanquam præcellentem ſimiliter veneramur, in ſtatu Sacerdotii illæſo manente per omnia Flaviano*, AD CONCILIUM APOSTOLICÆ SEDIS JUDICIUM TRANSMITTATUR. Si *ſecundùm Formam, & Definitio-*

tionem Apoſtolicæ Sedis deſtruenda erant Acta Epheſina, & nouæ Synodi Decreta ſtatuenda, omnium ergo addictorum Chriſto mortalium, atque ipſorum Conciliorum Judex erat Romanus Epiſcopus, ipſiſque Synodis anterior, & Infallibilis; cæteroqui enim nulla patuiſſet via ad veritatem indagandam. Hæc certè non adeo diſertè ad Fratris filium Imperatorem, & Hæreticorum ſibilis aures non occludentem, Auguſta ſcripſiſſet, ſi ullus tunc Supremam hanc Romani Pontificis Auctoritatem in controverſiam revocaſſet.

67. Locuta porrò de Apoſtolica Sede, ita proſequitur: *In qua primus ille, qui Cæleſtes claves dignus fuit accipere*, PRINCIPATUM EPISCOPATUS ORDINAVIT. Petrus ergo (ſive hoc præſtiterit ex aperta revelatione voluntatis Divinæ, ſive ſecreto, at cæleſti certè impulſu, ſibi ſeligens Romanum Epiſcopatum uſque ad triumphalem interitum ſuum) jure Succeſſionis ***ordinavit*** Romæ non qualemcumque Primatum Sedis, ſed verum ***Epiſcopatus omnis Principatum***. Non inſaniebat ergo Galla Placidia cum illis, qui deinde Præſulem urbis Romæ prælatum cæteris fuiſſe dixerunt, quia Epiſcopus eſſet urbis imperantis. Arbitrio proinde ſeculi Principum majoris in Romano gradum honoris attribuerunt. Sed quorum Principum, Deus immortalis? Neronisne, Veſpaſiani, Titi? Sacer ille profectò Principatus cognitus fuit in Lino, Cleto, Clemente, non minus, quàm in Silveſtro, ut proinde illius Exordia nequeant ad Conſtantini tempora revocari. pag. 31.

Sed quid moramur in difflandis Petri Suavis ſomniis, pag. 113 quæ Quinto hoc, quod regnante Placidia tunc agitabatur, Seculo ne ipſis quidem Hæreticis illudebant?

68. *Quando ſcilicet decet nos, huic maximæ Civitati*, QUÆ DOMINA OMNIUM EST CIVITATUM, *in omnibus reverentiam conſervare*. Quæ vis hujuſmodi verbis ineſt? Et cur ita Cęſarem alibi Regnantem Imperatrix alloquitur? Nec ipſa pag. 31.

cum Valentiniano Placidia ſedem fixerat Romæ, ut profani Imperii causâ Domina hæc reliquarum urbium dici poſſet. Et licet fixiſſet, æquo animo ferre non potuiſſet Theodoſius, (quem *Patrem* alter Cæſar appellat) ſui Sedem Imperii Regiæ alterius Principis poſthaberi. Maniſeſtiſſimum igitur eſt, ob Sacrum Romani Pontificis Principatum ſupra omnem Eccleſiam appellari Romam Urbium omnium Reginam.

pag. 32. 69. Ita demum Epiſtolam claudit. *Diligentius autem etiam in hoc providere, ne,* QUOD PRISCIS TEMPORIBUS NOSTRA GENERATIO CUSTODIVIT, *ſub nobis imminui videatur, & per præſens exemplum* SCHISMATA GENERENTUR INTER EPISCOPOS, *& Sanctas Eccleſias*. Teſtatur ergo, à Theodoſio Magno Junioris Avo, aliiſque Cæſaribus Supremum, de quo verba ſuperius fecerat, cultum exhibitum fuiſſe Apoſtolicæ Sedi, cujus gratiâ Vetus Roma Novæ, ſcilicet Conſtantinopoli, imperabat. Ex eo autem, quod dicat, periculum Schiſmatis imminere, ſi novum aliquod contra Vetuſtas Conſuetudines exemplum induceretur, aliud eruitur argumentum neceſſitatis, ut Romanus Antiſtes Conciliis anteferatur, & Infallibilis ſit. Enimverò niſi hoc fuiſſet divinitus conſtitutum, aut ſi terræ Principes hoc convellere tentarent, frequentiſſimè in partes Eccleſia ſcinderetur.

CAPUT

CAPUT SEXTUMDECIMUM.

Prodigium obſequii Apoſtolicæ Sedi præſtiti à Theodoſio, confeſſo Pontificiam eminentiam ſupra Concilia, etiam dum Leoni obſecundare abnuebat. Pœnæ ob hanc repugnantiam eidem inflictæ.

70. TImens Auguſta, ne circumventus ab Hæreticis Cæſar ſuis votis obluctaretur, alias ad Pulcheriam literas dedit, quæ Religioſiſſima, ſummæque erat apud Theodoſium auctoritatis. In iis de Leone ſic habet. *Multitudine Sacerdo-* pag. 33.
tum Reverendiſſimus Leo Papa circumdatus PRO DIGNITATE SUI LOCI *nos primus adiit: qui propter interpoſitam gemitus ſui triſtitiam deſiderium ſuum verbis plenè inſinuare non poterat. Vicit tamen conſtantia ſapientiæ Sacerdotis, ut lachrymas paululum retineret,* ET CAUSAM VIOLATÆ FIDEI, TANQUAM HUJUS VINDEX, *manifeſto ſermone proferret.* Innotuerat igitur Orbi Chriſtiano, Pontificem Romanum eſſe *Vindicem Fidei*, hoc eſt ejuſdem Cuſtodem, Magiſtrum, & Judicem, à quo ad alterius tribunal provocari non poſſet.

At adeo poſſe à Pontificia Definitione ad aliud pro- pag. 19.
vocari Tribunal cenſebant Lutherani, quos frequentiſſimè 66. 70.
loquentes inducit Petrus Suavis, ut optarent Synodum, 107. 343.
quæ Leonis Decimi in Lutherum decreta poſſet reſcin- 413. & alibi paſ-
dere. ſim.

71. Ac ne Theodoſius Prædatorium Concilium Epheſinum prætexeret, abolendum illud eſſe Placidia certò aſſeverat. *Quidquid in illo tumultuoſo, miſerrimoque Con-* pag. 35.
cilio conſtitutum eſt, omni virtute removeatur, ut, omnibus

inte-

integris permanentibus, AD APOSTOLICÆ SEDIS JUDICIUM, *in qua Primus Apoſtolorum Beatus Petrus, qui etiam claves Regni Cælorum ſuſcipiens Sacerdotii Principatum tenuit*, EPISCOPATUS CAUSA MITTATUR. Rurſus hìc aſſeritur Principatus Romani Pontificis ortus ab Inſtitutione Divina Chriſti Domini, claves Cæli Petro tradentis: & ad ſolius Apoſtolicæ Sedis, neque alterius etiam Concilii, Judicium mittenda dicitur *cauſa Epiſcopatus*, videlicet non unius tantùm Epiſcopi, ſed quorumlibet, ipſam etiam Generalem Synodum conſtituentium. Hac proinde Major, & Infallibilis Romanus Epiſcopus affirmatur; profectò enim Tribunal aliquod non obnoxium Errori ſupereſſe debet in Orbe terrarum.

72. Coronidem Epiſtolæ ad Sanctam, ſapientiſſimamq; Nepotem ſuam ſcriptæ Placidia imponit dicens, profanum terrarum Regimen datum Chriſtianis Cæſaribus fuiſſe à Summo Pontifice: qua de re nihil affirmans illuſtria ſolùm recenſeo Imperatricis verba: *Debemus enim* pag. 33. *Primatum in omnibus* (in antecedenti periodo locuta fuerat de Apoſtolica Sede) *immortali converſationi tribuere, quæ totum Mundum propriæ virtutis dominatione complevit*, ET NOSTRO IMPERIO ORBEM GUBERNANDUM, SERVANDUMQUE COMMISIT.

73. Quid ad hæc Theodoſius, nam de Religione Pulcheriæ nulla poteſt ſuboriri ſuſpicio? Renuit ille quidem novum Concilium, ut ex illius Reſponſionibus ad Valentinianum, & Placidiam liquet. Sed nihil hinc extundere pro ſe Suavis valet; quid enim infertur ex eo, quod humana Divinæ poteſtati audeat obſtare? An idcirco ſuo Divinitas jure ſpoliatur? Quid verò ſi vel obſiſtendo eam Theodoſius viam inviverit, ut Pontificiam ſupra Concilia præſtantiam validiſſimè confirmaverit? Ita profectò ſeſe res habuit: atque hoc in eo contigit rerum articulo, quo Eudociâ (cujus ſuæ conjugis formam, ſapientiam, artes Theo-

Theodoſius deperibat) ab Eutychianis deceptâ, & Chryſaphio, aliiſque potentiſſimis Eunucorum in aula regnantibus, impensè Dioſcoro, & Eutycheti faventibus, prodigio ſimile videri potuit, quod Imperatoris Reſcripta fuerint ejuſmodi, quæ tela nobis præbeant, retorquenda in Aduerſarium Pontificię Poteſtatis. Integram damus Theodoſii Epiſtolam ad Valentinianum. *Et Romam perveniſſe* pag. 33.
tuam manſuetudinem, & petitionem oblatam à Leone Reverendiſſimo Patriarcha in ipſo principio literarum à tua Majeſtate ſignificatum eſt. Et de tua quidem incolumi in Romanam urbem reverſione gratias competentes Divinæ Majeſtati reddidimus, Domine Sanctiſſime Fili, & Venerabilis Imperator. De bis autem, quæ dixit memoratus Reverendiſſimus Vir, indicatum eſt ad eumdem latius, atque pleniſſimè, ſicut arbitramur: ET COGNOVIT, NOS IN NULLA PARTE A PATERNA RELIGIONE, ET MAJORUM TRADITIONE RESILIISSE. *Nibil enim aliud volumus, quàm Sacramenta paterna per ſucceſſionem nobis tradita inviolabiliter cuſtodiri. Propter hanc igitur cauſam, quoniam quoſdam cognovimus Sanctiſſimas Eccleſias nocibili novitate turbare, Synodum decrevimus Epheſi fieri. In præſentia quippe Reverendiſſimorum Epiſcoporum* CUM MULTA LIBERTATE, *ac integra veritate, & indigni Sacerdotio remoti ſunt, & qui judicati ſunt eſſe digni, ſuſcepti ſunt. Nibil igitur ab his contrarium Regulæ Fidei, aut Juſtitiæ factum eſſe cognovimus. Omnis igitur contentio ſacro judicio examinata eſt. Flavianus autem, qui reus inventus eſt nocibilis novitatis, debitam pœnam recepit, & hoc remoto omnis pax, & omnis concordia regnat in Eccleſiis, & nibil aliud, quàm veritas, viget.* In Epiſtola verò ad Amitam, confirmatas Epheſi fuiſſe Nicænas definitiones, affirmat: *Manifeſtum* pag. 34.
eſt, nibil nos, præter paternam Fidem, aut Dogmata Divina, vel Definitiones Reverendiſſimorum Epiſcoporum, QUI *tam ſub Divæ memoriæ Conſtantino* in NICÆA CIVITATE, QUAM DUDUM *noſtro præcepto* IN EPHESO (prima videlicet vice ſub Cyrillo,

lo, Legato Cæleſtini Pontificis) CONGREGATI SUNT, DEFINIVISSE, AUT DECREVISSE, AUT INTELLEXISSE. *Sed hoc ſolùm in Epheſo conſtitui juſſimus, ut omnes, qui nocibili læſione Eccleſias ſanctas turbaverunt, dignè removerentur.* Eumdem clypeum Nicæni, & Epheſini Primi Concilii prætendit in Literis ad Leonem. Quis non videt in Theodoſio Principum infelicitatem, vera geſtarum, vel maximarum, & ne ipſum quidem vulgum latentium, rerum cognitione fraudatam? Nihil contrarium Fidei, aut Juſtitiæ contigiſſe in Tartarea Synodo Cæſar affirmat: nihil contra Vetuſtam Religionem decretum fuiſſe, cum humana in Chriſto Natura fuiſſet abolita: nihil contra Nicænas definitiones conſtitutum, quæ in Symbolo exclamaverant: *Qui propter nos homines, & propter noſtram ſalutem deſcendit, & incarnatus eſt, & homo factus eſt.* At quo pacto incarnatus, & homo factus, ſi humanitatem, eam aſſumendo, deſtruxiſſet, ut Eutyches delirabat? At ita Præſules, & Monachi ſimulatione pietatis impoſuerant Principi, controverſiæ ſtatum non aſſecuto, neque ſe à Nicæna Fide deficere opinato. In omnibus ille Literis totus eſt in ſe purgando à ſuſpicione novitatis, cujus odio incendi ſe profitetur. At ne verbo quidem lædit Auctoritatem Leonis, quaſi Concilio minorem. Illum non carpit eo, quòd Synodum Epheſinam Secundam reſciderit, ſed tantùm dicit, ab illa Synodo confirmatam Antiquam Fidem: & in Quæſtione Facti de Antiſtitum innocentia, vel crimine, (quam ſolam inſtitui Cæſar optaverat) juſtam in Flavianum latam fuiſſe ſententiam. Non ſolùm ergo non abnuit Pontificiam in Synodos poteſtatem, ſed cùm ad Nicænam, & Epheſinam Primam confugiat (quæ certè à Romanorum Præſulum Præfectura per Legatos, & multiplici deinde illorum Confirmatione, vires acceperant) eorumdem Romæ Præſulum in Synodos Præſtantiæ ſuffragatur.

Pag. 143 Quot hinc eruuntur contra Suavem veritates, negan-

tem,

tem, ut ab ejus verbis infertur, Jus omne Apoſtolicæ Sedis in Orientales Epiſcopos, nedum in Synodos Generales, & in Oriente quidem celebratas, & Monarchico, inſtituto à Chriſto, Ariſtocraticum Eccleſiæ regimen ſubſtituentem?

74. Quia tamen gravis certè culpæ reus Theodoſius fuit, obiiciendo moram ſanctiſſimæ voluntati Leonis, pœna in ipſum ſubitò corruit in hoc mortalitatis theatro. Inter venandum quippe ex equo delapſus luxatis artubus repentino ferme fato ſublatus eſt, Princeps alioqui pius, ac temperantia, & moderatione ſpectabilis. Infelix hoc mortis genus Theodoſio, qui aliis illud ſceleribus non laceſſiverat, contigiſſe, quia voluntati Leonis minimè obſecundavit, univerſa tunc credidit Chriſtiana Reſpublica: & perſuaſionem hanc confirmavit ſucceſſio in Imperium Marciani, qui Religioſiſſimus in Apoſtolicum Thronum implevit Propheticum de Divina Eccleſia Vaticinium: *Et erunt Reges nutricii tui*.

Digitized by Google

CAPUT SEPTIMUMDECIMUM.

S. Leo præcipit, ad ſe, ut Infallibilem Judicem, mitti de more Profeſſionem Fidei ab Anatolio Archiepiſcopo Conſtantinopolis, electo ab Epheſino Concilio, quo proinde Major iterum Leo à Cæſare agnoſcitur.

75. CVm poſt Flaviani Sanctiſſimi Antiſtitis mortem ad Conſtantinopolitanas Infulas electus fuiſſet Anatolius Dioſcori Apocriſarius, Leo Pontifex literas dedit ad Theodoſium, cujus extincti fama nondum Romam pervaſerat, jubens, à novo Præſule certiorem ſe fieri Catholicæ, quam profiteretur, Religionis, ſi vellet in Sacro Cæſareæ urbis ſolio confirmari, & Pontificia communicatione frui. Prudentiſſimè orditur ex eo, quod Theodoſius affirmaverat in Epiſtola ad ipſum Leonem, ſe videlicet Nicænis definitionibus
pag. 35. adhærere: *Spem nobis ſecuritatis maximam præſtitiſtis Nicænum commendando Concilium, adeout ab illo, ſicut ſæpe jam ſcribitis, non patiamini Sacerdotes Domini deviare. Sed ne aliquid in præjudicium Catholicæ defenſionis viderer egiſſe, de ordinatione ejus, qui Conſtantinopolitanæ cæpit Eccleſiæ præſidere*, NIHIL INTERIM IN ALTERUTRAM PARTEM TEMERE RESCRIBENDUM PUTAVI, *non dilectionem negans, ſed* MANIFESTATIONEM CATHOLICÆ VERITATIS EXPECTANS. Hinc evincitur, petitam à Theodoſio fuiſſe Anatolii Confirmationem, de qua Leo *reſcribere* differt, quouſque illi innoteſcat integra Archiepiſcopi Fides. At certè neceſſarium minimè crediſiſſet Auguſtus, ad Leonem confugere, neque hoc, in illa cer-

tè

tè diſcrepantia ſententiæ ſuæ à Pontificia quoad Epheſinum paulò ante celebratum Concilium, præſtitiſſet, niſi luce meridiana fuiſſet clarius, flagitandum omnino eſſe à Sacerdotum Principe, ut reliqui Præſules in ſuo ſolio illius Auctoritate firmarentur. Atque hoc iterum facto, præter id, quod ſuperiori Capite expendimus, Theodoſius Cæſareum teſtimonium tulit præſtantiæ Pontificis ſupra Concilium: quia ab ipſa Epheſina Synodo ſuffectus fuerat Anatolius Flaviano; ut proinde ſi hæc fuiſſet Leonem antegreſſa, nullæ fuiſſent Epiſcopo Romano vires ad infringendum Synodale Decretum.

76. Poſt paternam deinde, & qualem exigebat decepti Principis infirmitas, cohortationem, diſertè de Anatolio præcipit: QUAMPRIMUM AD NOS CONSTANTINOPOLITANI EPISCOPI, *qualia debent probati, & Catholici Sacerdotis*, SCRIPTA PERVENIANT, *apertè ſcilicet, atque dilucidè proteſtantia, quod ſi quis de Incarnatione Verbi Dei aliud aliquid credat, aut aſſerat, quàm Catholicorum omnium*, ET MEA *profeſſio proteſtatur, hunc à ſua communione ſecernat: ut ei fraternam in Chriſto charitatem meritò poſſimus impendere*. pag. 35. Mos hinc antiquus aſſeritur, innumeris aliis probatu facillimus documentis, vt cæterarum Principum Eccleſiarum Sponſi in ſua Inauguratione Profeſſionem Catholicæ Fidei ad Romanum Pontificem mitterent, veluti ad Veræ certiſſimum Judicem Religionis. Neque illa ſuo pondere carent verba: *Ut Catholicorum omnium, & mea profeſſio proteſtatur*; perinde ac ſi oratio creſceret, & Profeſſio Pontificia robur adiiceret Univerſæ Catholicæ Eccleſiæ Profeſſioni: aut ſaltem, (ne incaſſum additum videatur, *& mea*) quia ſicut Catholici omnes conſtituentes Eccleſiam Capiti ſuo Romano Pontifici unitam errare nequeunt, ita Pontifex Maximus exemptus eſt erroris diſcrimini.

77. Ad Cæſareæ autem urbis Eccleſiam ordinandam ſuos à ſe mitti Legatos profitetur cum Fidei forma, in

Digitized by Google

cujus verba jurandum ab Anatolio ſit, adeoque in reliquos, vel maximos, totius Orbis Præſules Imperium, &
pag. 35. Magiſterium exercet, ſic enim proſequitur. *Ut autem ſalubribus curis velocior, plenior que auxiliante Domino per veſtræ clementiæ fidem præſtetur effectus, ad pietatem veſtram Fratres, & Coepiſcopos meos Abundium, & Aſterium, ſed & Baſilium, & Senatorem Presbyteros, quorum mihi devotio eſt probata, direxi,* PER QUOS, QUÆ NOSTRÆ FORMA SIT FIDEI, MANIFESTATIS INSTRUCTIONIBUS, QUAS MISIMUS, POSSITIS DILIGENTER AGNOSCERE, *ut ſi Conſtantinopolitanus Antiſtes in eandem confeſſionem toto corde conſentit, ſecuri, ut dignum eſt, de Eccleſiaſtica pace lætemur.*

pag. 243 Unane ex Suburbicariis Eccleſiis Conſtantinopolis eſt, Petre Suavis, qui eas affirmaſti ad Romanum olim Epiſcopum pertinuiſſe, quaſi cæteras ſeparares?

CAPUT

CAPUT DUODEVIGESIMUM.

Marcianus Imperator Valentiniani Collega veneratur Leonem, ut Eccleſiæ Univerſæ Principem, Auctorem, ac Ducem Conciliorum, illis præſtantiorem, & Infallibilem, cujus de Fide Definitiones debeant neceſſariò à Synodo publicari.

78. SAnctiſſimi Leonis Epiſtola Theodoſio inſcripta hunc ereptum invenit è conſortio mortalium, ideoque reddita fuit Marciano, quem Sponſum, adſcitum in Imperii quidem, non tamen thalami, conſortium, S. Pulcheria, certa ſervare illibatum Virginitatis florem, invitauit. Religioſiſſimus hic Princeps, addito etiam, ut moris erat, Valentiniani in Occidente imperantis nomine, ita Leonem alloquitur. *Ad hoc maximum Imperium venimus Dei providen-* pag. 36.
tia, & electione Senatus Excellentiſſimi, cunctæque militiæ. Vnde pro Reuerenda, & Catholica Religione Fidei Chriſtianorum, cujus auxiliis virtutem noſtræ potentiæ confidimus gubernari, Tuam Sanctitatem, Principatum in Episcopatu Divinæ Fidei possidentem, *ſacris literis in principio juſtum credimus alloquendam.* Quid, rogo, eſt, *Principatum in Epiſcopatu Divinæ Fidei poſſidere?* An ſolùm Primam Sedem in Synodis promereri? An hac ſolùm de cauſa Imperator juſtum crederet, Leonem obſequentibus literis convenire in aditu Principatus, eique ſuæ reddere Fidei rationem?

79. Mox *Concilii Auctorem* Epiſcopum Romanum appellat, poſtquam illius precibus Imperium commendavit. *Invitantes, atque rogantes, ut pro firmitate, & ſtatu noſtri* pag. 36.
Impe-

Digitized by Google

Imperii Æternam Divinitatem Tua Sanctitas deprecetur, ut & tale propoſitum, atque deſiderium habeamus, quatenus omni impio errore ſublato PER CELEBRANDAM SYNODUM TE AUCTORE *maxima pax circa omnes Epiſcopos Fidei Catholicæ fiat, ab omni ſcelere pura, & intemerata conſiſtens.*

Ceſarei diadematis dedecorator Suavi Marcianus videbitur, qui Auctorem Synodi velit eſſe Romanum Pontificem, cum hoc munus indicendi, & gubernandi Concilia Suavis idem Cæſarum ſolummodò fuiſſe contendat, affirmans, pag. 3. & 148. *Exemplo Conſtantini* (à quo ſolo Nicænum congregatum fuiſſe falsò præſumit) *qui eum ſequuti ſunt Imperatores ſurrepentibus ſubinde in Religione diſſidiis Concilia id genus convocarunt.*

80. In aliis autem Literis apertè Marcianus affirmat, *à Synodo declaranda eſſe illa, quæ Leo definiverit*, adeoque manifeſtiſſimè ipſum appellat Ducem, & Arbitrum Conciliorum, ipſiſque præpollentem, & Infallibilis veritatis Magiſtrum; alioqui enim ea, quæ Romæ definita fuiſſent, potuiſſent abrogari à Conciliis, non compulſis ad ea Chriſtianis omnibus populis indicenda. Niſi autem hæ veritates in Eccleſia pervulgatæ, ac notoriæ fuiſſent habitæ, an eas ſuis Cæſar Epiſtolis inſeruiſſet? Audiantur ipſamet Imperatoris verba. pag. 37. *Supereſt, ut ſi placuerit tuæ Beatitudini in has partes aduenire,* ET SYNODUM CELEBRARE, *hoc facere Religionis affectu dignetur, noſtris utique deſideriis Veſtra Sanctitas ſatisfaciet, & Sacræ Religioni, quæ utilia ſunt,* DECERNET. Ipſe ergo DECERNET, & illi Synodus obtemperabit. *Si verò hoc oneroſum eſt, ut tu ad has partes advenias, hoc ipſum nobis propriis literis Tua Sanctitas manifeſtet, quatenus &c. omnes Sanctiſſimi Epiſcopi debeant convenire, & quæ Chriſtianorum Religioni, atque Catholicæ Fidei proſint,* SICUT SANCTITAS TUA SECUNDUM ECCLESIASTICAS REGULAS DEFINIVERIT, *ſua diſpoſitione declarent. Declarare, ac diſponere* dicuntur Epiſcopi, quia verè ipſi quoque definiunt in Con-

ciliis,

Digitized by Google

ciliis, ſed iuxta ea, quæ prius fuerint à Præceptore Synodorum Pontifice Maximo *definita*, ſi opportunum ipſe putat, ſuam ante Synodos ſententiam, ſecundum *Eccleſiaſticas Regulas*, pro Eccleſiæ bono proferre. Neque inutilia proinde Concilia ſunt, quia & Præſulum conſilium auditur in iis, quæ prius decreta Romæ non fuerint, & Canones pro inſtauranda morum diſciplina conduntur, & ſingularum incommodis Eccleſiarum medela adhibetur, & in eadem omnes Antiſtites Fide, uberi illius, etiam oretenus allata, explicatione firmantur, & Hæretici redarguuntur erroris, & alia plurima è ſacris hiſce Congreſſibus naſcuntur bona, quæ non eſt hujus loci recenſere.

Fruſtraneum igitur non fuiſſet, Petre Suavis, neque profectò fuit Tridentinum Concilium, licet illi nequaquam liceret ſubvertere Antiquam Fidem à Leonis Decimi Conſtitutione firmatam.

pag. 20. 29. 66. 92. 105. & alibi paſſim.

CAPUT UNDEVIGESIMUM.

Anatolius Conſtantinopolitanus probatur Catholicus Epiſcopus, quia ſequitur Fidem Leonis, qui rurſus cognoſcitur veritatis Magiſter, & Regula Conciliorum. Hoc ipſum oſtenditur ex honoribus habitis S. Flaviano, à Secunda Synodo Epheſina damnato.

81. ATtexere præſtat Marciani Literis illas, quas ad Leonem dedit Pulcheria, teſtimonium ferens de ſyncera noui Præſulis Religione, quam integram eſſe comprobat ex eo, quod errare neſcię Apoſtolicæ Romanæ Cathedræ ſe diſcipulum profiteatur, exoſus illi contrariam, ideoque peſtilentem, Synodi Prædatoriæ doctrinam. Ex hoc inferri id, quod in Capitis titulo prænotavimus, nemo non
pag. 37. videt. *Anatolius in eadem Fide permanſit, atque Religione*, & TUARUM LITERARUM APOSTOLICAM CONFESSIONEM COMPLECTITUR *illo Errore ſublato, qui ab aliquibus nunc ortus eſt*. Ab Eutychete autem exortus error fuerat Epheſi à Concilio confirmatus, & ab Anatolio tamen rejectus, quia perculſus anathemate à Leone Religionis Magiſtro.

82. Licet ipſius Anatolii ad Summum Pontificem Literæ interierint, directas tamen ab ipſo fuiſſe conſtat ex
pag. 37. Epiſtola Pulcheriæ ſic loquentis: SICUT EX EJUS QUOQUE LITERIS CLARIUS TUA SANCTITAS AGNOSCERE POTUIT: & *Epiſtolæ ſim liter Catholicæ Fidei, quam ad ſanctæ memoriæ Flavianum Epiſcopum Tua Beatitudo direxit*, SINE ALIQUA DILATIONE SUBSCRIPSIT. Obtemperavit ergo Leoni Anatolius, licet ingenio prætumidus, quod deinde exeruit in Chalcedo-

cedo-

Digitized by Google

cedonenſi Concilio: nec à Vetuſta Conſuetudine exhibendi ſuam Fidem Pontificiæ Cenſuræ receſſit.

Non ſolùm igitur Flavianus Sanctitate inclytus Præſul, cujus modeſtiæ tribuere Suavis poſſet honorem ſponte habitum Apoſtolicæ Sedi, ſed Anatolius quoque, nulla animi demiſſione ſpectabilis, mendacii coarguit Polanum, affirmantem quodammodo Romanis Epiſcopis Suburbicariarum ſolummodo adminiſtrationem Eccleſiarum indultam olim fuiſſe. Pag. 243.

83. Omne deinde in Leone ſitum eſſe habendi Concilii arbitrium profeſſa, ita Pulcheria proſequitur: *Et propterea Tua Reverentia*, QUOCUMQUE MODO PROSPEXERIT, SIGNIFICARE DIGNETUR, *ut omnes etiam totius Orientis Epiſcopi, Thraciæ, atque Illyrici, ſicut etiam noſtro Domino piiſſimo Imperatori meo conjugi placuit, in unam civitatem velociter ab Orientalibus partibus valeant convenire: & illic facto Concilio, & de Catholica confeſſione*, ET DE HIS EPISCOPIS, *qui ante hoc ſegregati ſunt, ſicut Fides, & Chriſtiana pietas exigit*, TE AUCTORE DECERNANT. Igitur *quocumque modo proſpexerit Leo* Concilium inſtituendum erat, & *illo Auctore* decernendum non de iis tantùm, quæ ſunt *de Jure*, videlicet de ipſius Fidei Articulis, ſed de iis etiam, quæ ſunt *de Facto*, ſcilicet de ſingulorum Epiſcoporum Cauſis. Pag. 37.

84. De Flaviano demum ſic ait: *Super hæc autem ſciat Tua Sanctitas, quoniam præcepto noſtri Domini, ac tranquilliſſimi Principis mei conjugis in glorioſam civitatem Conſtantinopolim* SANCTÆ MEMORIÆ EPISCOPI FLAVIANI CORPUS ALLATUM EST, *& in Baſilica Apoſtolorum, in qua conſueverunt prædeceſſores Epiſcopi ſepeliri, competenter eſt poſitum*. Dignitate ſpoliatus, & Hæreſis notâ inuſtus à Synodo fuerat Flavianus; à Leone autem reſtitutus, & appellatus Catholicæ Fidei Propugnator. Honores igitur illi habiti ſpretum Pag. 38.

oſtendunt Synodale Judicium, eique prælatam ſententiam Pontificis Maximi.

pag. 343. 346 414 & alibi paſſim. Sed ne Occidentalibus quidem Conciliis eam præferendam eſſe cenſebant Lutherani, quorum auctoritati Suavis plurimùm defert.

Digitized by Google

CAPUT VIGESIMUM.

Indicitur Concilium primò Nicææ, deinde Chalcedone Auctoritate Leonis, qui ut Superior, & Infallibilis plurima eidem Synodo præcipit, jubetque ſuſcipi ſuam Fidei Definitionem: contra quas Juſſiones nullus in Synodo reclamavit, veluti præpoſterè factas.

85. IN Epiſtola, quam Sanctæ Synodo apud Nicæam conſtitutæ Leo inſcribit, de ſuis ita Legatis diſſerit: *In his Fratribus Paſchaſino & Lucentio Epiſcopis, Bonifacio & Baſilio Presbyteris, qui ab Apoſtolica Sede directi ſunt*, ME SYNODO VESTRA FRATERNITAS EXISTIMET PRÆSIDERE, *non abjuncta à vobis præſentia mea, qui nunc in Vicariis meis adſum, & jamdudum in Fidei Catholicæ prædicatione non deſum*. Coram verò ſe non adfuturum prædixerat, quia hoc *nec neceſſitas temporis* illius ab Urbe diſceſſum prohibentis: *nec ulla poterat conſuetudo permittere*. At Præfecturam Concilii, ut abſq; ulla controverſia ſuis Nunciis debitam, ita ſine ulla formidine iiſdem attribuit. Et, *ſe non defuiſſe*, affirmans *prædicatione Catholicæ veritatis*, inſinuare incipit id, quod exinde præcipit, videlicet, ut ſuam omnino in ſententiam Synodus eat. pag.411

Si Suavis, cum hæc legeretur Epiſtola, interfuiſſet, fortè exclamaſſet, præſidendi Concilio munus exercitum à Cæſaribus fuiſſe, aut ab eorumdem Miniſtris: neque incommodis Eccleſiæ proſpici opportunè poſſe, ſi Apoſtolici Legati Concilio præeſſent, cum affirmaverit: *Proteſtantes certiſſimum habuere documentum, neque in Concilio, ne-* pag.102

que alibi Papæ Miniſtris intervenientibus de tolerabili aliqua conditione quidquam ſibi eſſe ſperandum.

86. *Unde, Fratres chariſſimi,* REJECTA PENITUS AUDACIA
pag. 41. DISPUTANDI *contra Fidem Divinitus inſpiratam, vana errantium Infidelitas conquieſcat: nec liceat defendi, quod non licet credi.* Vetat ergo diſputationes de Fidei Articulis, ac Hæreſum Defenſiones.

An Paulus, Julius, Pius, tam diſertè quidpiam imperarunt Patribus Tridentinis, Petre Suavis, qui cum narraſſes, vetitum à Paulo Tertio ulteriorem progreſſum in Tractatu de Vulgata Bibliorum Editione, quouſque Romæ quædam circa illam expenderentur, exclamas: *Ea*
pag. 184. *ſcilicet erat libertas Concilii à Pontificis voluntate pendentis in rebus certis omittendis, & novis inchoandis.* At ſatiſne libera fuit Synodus Chalcedonenſis, cui definiendi Formulam Urbs Roma ſubmiſit?

87. Mox, Fidei Regulam ſtatuens ſuam ad Flavianum Epiſtolam, ita ſuperiorem verborum ambitum proſequitur: *Cum ſecundùm Euangelicas auctoritates, ſecundùm*
pag. 41. *Propheticas voces, Apoſtolicamque doctrinam,* PLENISSIME, ET LUCIDISSIME PER LITERAS *quas ad beatæ memoriæ Flavianum Epiſcopum miſimus,* FUERIT DECLARATUM, *quæ ſit de Sacramento Incarnationis Domini noſtri Jeſu Chriſti pia, & ſincera confeſſio.* Sua ergo Epiſtola eſt illa, contra quam diſputari prohibetur in Synodo, eique pugnantes opiniones defendi.

Interrogare iterum præſtat Petrum Suavem, an ullas hujuſmodi Conſtitutiones declarantes Arcana Fidei contra Lutherum, Zuinglium, alioſque novarum Hæreſum Inventores miſſæ à Romanis Pontificibus fuerint ad Synodum Tridentinam, vetitam inſtituere quæſtiones de Pœnitentia, Euchariſtia, aliiſque veritatibus Romæ ſancitis? Ne unum quidem Articulum Suavis recenſet, cujus Definitio fuerit ab iis Pontificibus imperata, quibus regnan-

gnantibus Synodus habebatur. Quod autem præceſſiſſet Leonis Decimi Conſtitutio contra Lutherum, nullatenus officit Concilii libertati, tum quia nihil in ea Conſtitutione continebatur, quod frequenter non fuiſſet in aliis antea Conciliis definitum: tum quia neque de ipſis in ea Conſtitutione contentis veritatibus prohibiti ſunt agitare quæſtionem ad eas dilucidius explicandas, & Hæreticos revincendos; licet falſitatis coargui non poſſet Apoſtolica Sedes à Patribus illi certò aſſenſuris ex Divina Promiſſione non permittendi labi in Errorem Cathedram Petri docentis Eccleſiam. Neque verò ea Fidei Dogmata explorantes Antiſtites Tridentini ullatenus in dubium revocarunt eorumdem veritatem: perinde ac expenſæ ab illis iterum ſunt Definitiones aliarum Generalium Synodorum, licet hæ quoque, poſtquam à Maximo Pontifice ſunt confirmatæ, nequeant erroris in Fide inſimulari. Major ergo in Tridentino Concilio Libertas indulta Patribus fuit, quàm olim permitti Leo Magnus opportunum putaverit, qui omnem vetuit *audaciam diſputandi contra Fidem Divinitus inſpiratam*. Et Suavis, per curſorios equos ab Urbe conſuetum ſubmitti Tridentum Divini Spiritus afflatum petulanti cachinno non ſemel jactavit? Interim liquet, certum ſe Divinarum Literarum Interpretem, ac Veritatis Magiſtrum profiteri Leonem, qui licere negat Generali Concilio contra ſuas Definitiones agitare certamen ingenii, nedum ab illis in declaranda Fide diſcedere.

88. Nec Præceptis parcit Sapientiſſimus, & Æquiſſimus Pontifex quoad ſingulorum Epiſcoporum Perſonas, ſed reſtitui Sedes jubet iis, qui eiſdem dejecti fuerant auctoritate Synodi Secundæ Epheſinæ, qua proinde majorem ſe præſtat. *Quia verò non ignoramus, per pravas æmulationes multarum Eccleſiarum ſtatum fuiſſe turbatum, plurimoſque Epiſcopos, quia Hæreſim non receperint, ſedibus ſuis pulſos, & in exilia deportatos, atque in locum ſuperſti-* pag 41.

tum

tum alios ſubſtitutos : Vulneribus his primitùs adhibeatur medicina justitiæ, *nec quiſquam ita careat propriis, ut alter utatur alienis; cum ſi, ut cupimus, errorem omnes reliquerint, nemini quidem perire honor debeat, ſed illis, qui pro Fide laborarunt, cum omni privilegio oporteat jus proprium reformari.*

89. Demum Juſſiones congeminans Leo confirmari jubet Decreta Fidei edita à Prima Synodo Epheſina contra Neſtorium, cumque illo, non expectata mox incipiendi Concilii Definitione, condemnat cum ſua Hæreſi Eutychetem. Nihil ergo Concilio ſuperfuit quoad Fidem declarandam, niſi ut Pontificiam ſententiam per Orbem
pag. 41. terræ latè vulgaret. *Prioris autem Epheſinæ Synodi, cui ſanctæ memoriæ Cyrillus Epiſcopus tunc præſedit*, in Nestorium specialiter statuta permaneant: *ne tunc damnata impietas ideo ſibi in aliquo blandiatur, quia Eutyches juſta execratione percellitur. Puritas enim Fidei, atque Doctrinæ, quam eodem, quo Sancti Patres noſtri, ſpiritu prædicamus, & Neſtorianam, & Eutychianam cum ſuis Auctoribus condemnat pariter, & perſequitur pravitatem.*

90. Quid ad hæc hiſcere Suavis auderet? An ſibi nimium arrogatum à Leone fuiſſe? At ſi hoc dicere non erubeſceret, cur de Regnantibus noſtra, & Patrum ætate Pontificibus conqueritur, quaſi nimium tribuant ſibi, cum parcius utantur poteſtate ſua, quàm Magni nominis Magiſtri Religionis olim uterentur? Pernego deinde, uſurpatum à Leone fuiſſe jus, quod ad ipſum minimè pertineret. Concilium certè Chalcedonenſe hanc obſequentiſſimè ſuſcepit Præceptis redundantem Epiſtolam, neque ullus de illa Patrum querimoniam inſtituit. Faſſa ergo Synodus fuit, obtemperandum ſibi eſſe Pontifici Maximo, antecellenti Generalibus Conciliis, & Infallibili Fidei Præceptori, ac Interpreti.

Hæc pro illis inferimus, qui prudenter norunt ratio-

cina-

Digitized by Google

cinari. At Lutherani, quorum querelas Polanus commemorat, hiſce auditis Pontificiis Præceptis exclamaſſent in gratiam Sectatorum Eutychetis, atque Neſtorii id ipſum, quod deinde ſui non compotes pro ſe ipſis intonuerunt: *Quomodo Pontificem cauſæ ſuæ Judicem admittant, qui hoc unum ſpectat, ut ipſorum doctrina, quam in omnibus Diplomatis ſuis vocat Hæreſim, aboleatur?*

91. Nicæam directas diximus Pontificias Literas, quia ea in urbe habenda Synodus erat. Sed, cum deinde ſubortus fuerit metus tumultuum, qui procul à Regia excitari ab Hæreticis poſſent, ſicut in Epheſino Latrocinio paulò ante contigerat, viſum eſt opportunius, Cœtum celebrari Chalcedone, in urbe videlicet Conſtantinopoli proximâ. Neque Tranſlatio Synodi decreta eſt ſine conſilio, & voluntate Legatorum Leonis. Conſtat hoc ex Cæſarea Litera, qua Patres Nicææ coactos Chalcedonem Marcianus invitat. *Nam & Religioſiſſimi Epiſcopi, & Preſbyteri, qui vice Sanctiſſimi, ac Deo dilectiſſimi Leonis Archiepiſcopi florentiſſimæ urbis Romæ venerunt, à noſtra tranquillitate petierunt, quatenus omnimodo nos adeſſe deberemus Sancto Concilio*, AFFIRMANTES, QUONIAM NON PATERENTUR, ILLUC ABSENTE NOSTRA PIETATE VENIRE. Quamvis ergo lata Lex eſſet, ne Cœtus ulli mortalium fierent abſque Imperatoris facultate, ideoque vetuſti Cæſares appellentur Conciliorum Convocatores, quia illa fieri permittebant: & eo etiam nomine; quòd tunc profano regimine præeſſent univerſis ferè Chriſtianis Provinciis, atque ipſorum auro veherentur Epiſcopi, & alerentur; tamen non ſolùm non indicebantur Concilia ſine Pontificis Maximi aſſenſu (ut alibi multiplici documento ſtatuimus) ſed nec ſine illo ab una in aliam urbem migrabant. pag. 421.

CAPUT

CAPUT VIGESIMUMPRIMUM.

Primæ Chalcedonenſis Concilii Sedes tribuuntur Legatis Romani Pontificis: iidem jubent, è ſubſelliis diſcedere Dioſcorum Alexandrinum Patriarcham, cui exprobratur, quod Synodum celebraſſet ſine Leonis Auctoritate.

92. IN ipſo Concilii aditu, dum eorum, qui convenerant, nomina recenſentur, omnium primi ex Patribus enumerantur Pontificii Legati. *Conveniente Sancto, & Univerſali* pag. 44. *Concilio ſecundùm Sacram Præceptionem in Chalcedonenſi urbe congregato, ideſt Paſchaſino, & Lucentio Reverendiſſimis Epiſcopis, & Bonifacio Religioſiſſimo Presbytero,* TENENTIBUS LOCUM SANCTISSIMI, ET REVERENDISSIMI ARCHIEPISCOPI ALMÆ URBIS ROMÆ LEONIS, *& Anatolio Sanctiſſimo Archiepiſcopo Conſtantinopolis novæ Romæ, & Dioſcoro Reverendiſſimo Epiſcopo Magnæ Alexandrinæ civitatis, & reliquis Sanctiſſimis, & Religioſiſſimis Epiſcopis, ideſt Maximo Antiochiæ Syriæ, Juvenali Hieroſolymorum, Quintillo Heracleæ Macedoniæ &c.* In ſedendo autem non ſolùm omnium Primi fuerunt, ſed lævam etiam partem occuparunt, quæ præſtantior eſt apud Græcos. *Et ex læva quidem parte ſedentibus Sanctiſſimis, & Reverendiſſimis Epiſcopis,* ET VICARIIS DEO AMICISSIMI, SANCTISSIMI, ET REVERENDISSIMI LEONIS ANTISTITIS PRISCÆ URBIS ROMÆ, *& Anatolio Religioſiſſimo Archiepiſcopo Conſtantinopolitanæ Regiæ civitatis, & Maximo Religioſiſſimo Epiſcopo Cæſareæ Cappadociæ, & Stephano Religioſiſſimo Epiſcopo Epheſi,*

Epheſi, & cæteris Religioſiſſimis Epiſcopis Orientis, & Ponti, & Aſianæ, & Thraciæ Regionum, exceptis Palæſtinis. Ex dextera verò parte ſimiliter conſidentibus Dioſcoro Religioſiſſimo Archiepiſcopo Alexandriæ, & Juvenali Hieroſolymorum, & Quintillo Religioſiſſimo Epiſcopo Heracleæ primæ Macedoniæ, & agente vices Anaſtaſii Religioſiſſimi Epiſcopi Theſſalonicenſis, & Petro Religioſiſſimo Epiſcopo Corinthi, & reliquis Ægyptiacæ Diœceſis, & Illyrici, inſuper etiam & Palæſtinis Religioſiſſimis Epiſcopis, antepoſitis in medio Sacroſanctis, & venerabilibus Evangeliis. Paſchaſinus ergo Lylibetanus in Sicilia Epiſcopus, & Lucentius Aſculanus, aut Eſculenſis, imo & Bonifacius Sacerdos ad Epiſcopatus apicem non evectus, quia Leonis Pontificis Maximi vices gerebant, ipſis Orientis Patriarchis anteferuntur. Fracta Dioſcori, ac Juvenalis arrogantia fuit; nam etiam ſecundus præhaberi ſibi Antiochenum juxta Nicænos Canones vidit, cui locum Epheſi præripuerat.

93. Sed multò lethalius vulnus inflixit Dioſcori ſuperbiæ Paſchaſinus Legatus, neque ſolùm Primatum Ordinis, ſed etiam Univerſalis Concilii Regimen Pontificio nomine exercuit, cum ſtare Dioſcorum juſſit à Synodo judicandum. *Paſchaſinus Reverendiſſimus Epiſcopus, & Vicarius Sedis Apoſtolicæ, cum in medio unà cum Reverendiſſimis Collegis ſuis ſtetiſſet, dixit:* BEATISSIMI, ATQUE APOSTOLICI VIRI PAPÆ URBIS ROMÆ, QUÆ EST CAPUT OMNIUM ECCLESIARUM, PRÆCEPTA HABEMUS *præ manibus, quibus* PRÆCIPERE *dignatus eſt ejus* APOSTOLATUS; UT DIOSCORUS ALEXANDRINUS ARCHIEPISCOPUS NON SEDEAT IN CONCILIO, *ſed audiendus intromittatur. Hoc nos obſervare* NECESSE EST. *Si ergo præcipit veſtra magnificentia, aut ille egrediatur, aut nos eximus.* Plurima hìc ſunt notatu digna: & primum quidem, quod *Præcepta* nuncupat ea, quæ à Leone decreta fuerant; ac rurſus edicit: *præcipere dignatus eſt ejus Apoſtolatus.* Jubet ergo Synodo Pontifex, ut eidem anterior. pag. 51.

P Ro-

Digitized by Google

94. Romanam præterea *Caput omnium Eccleſiarum* appellat, atque hoc utitur nomine, cum ſermo eſt de Juriſdictione, quam præcipiendo exercet in reliqua Eccleſiæ membra, conſtituentia Generale Concilium. Hac ergo *Capitis* Appellatione, non qualemcumque Primatum indicari, ſed verum Dominatum, oſtendit, qualem in cæteras partes invicem nexas, & corpus conflantes, obtinet animantis Caput.

95. Et *Apoſtolatum* antonomaſticè dicit Romani Antiſtitis Præfecturam: quæ ſacra nuncupatio frequenter iterata fuit in hoc Concilio: atque ex illa infertur, vigere in Romana Cathedra indubitabile Fidei Magiſterium, quod ipſi olim Apoſtoli exercuerunt. Aliæ quidem etiam Sedes, ut Antiochena Petri, Epheſina Ioannis, Hieroſolymitana Jacobi, dictæ ſunt Apoſtolicæ, quia in illis Apoſtoli conſederunt, ſed ut de his ſermonem haberi intelligatur, addendum eſt peculiare ſingularum nomen; cum contra quando ſine addito *Sedes* dicitur *Apoſtolica*, Romanam intelligi, omnibus liqueat. Neque ulla præter illam appellata generatim fuit *Apoſtolatus*.

96. Nullus contra hæc Epiſcoporum, ac ne ipſe quidem, utcumque mortalium contumaciſſimus, Dioſcorus, auſus eſt loqui. Silentio igitur ſuo comprobaverunt *Jus præcipiendi Conciliis ad Maximum Pontificem* ſpectans, Titulum *Capitis Eccleſiarum omnium* Romanæ debitum, ac Pontificium *Apoſtolatum*. Interrogaverunt quidem Seculares Judices, miſſi à Cæſare non ad ſententiam cum Patribus ferendam (ut manifeſtiſſimè ſuo loco dilucidabimus) ſed ad turbas compeſcendas, quid obiiceretur Dioſcoro. Sed hæc interlocutio anſam dedit novis Argumentis Romanæ in Synodos Juriſdictionis.

Interim animadvertenda eſt Petri Suavis vecordia, qui Suburbicarias tantùm Eccleſias Romanæ ſubiicit, Pag. 243 quam omnium eſſe Caput Eccleſiarum nullus è Sexcentis

tri-

triginta Chalcedonenſibus Patribus inficiatus eſt.

97. Cum igitur Judices, ac Senatus interrogaſſent: *Quid enim ſpecialiter ingeritur Dioſcoro Reverendiſſimo Epiſcopo? Lucentius Reverendiſſimus Epiſcopus, ac Vicarius Sedis Apoſtolicæ dixit: Judicii ſui neceſſe eſt eum dare rationem, quia cum perſonam judicandi non haberet,* PRÆSUMPSIT, ET SYNODUM AUSUS EST FACERE SINE AUCTORITATE SEDIS APOSTOLICÆ, QUOD NUNQUAM LICUIT, NUNQUAM FACTUM EST. Celeberrimus hic eſt hujuſce Concilii locus (& Primus ferè inter huc uſque hoc in Libro allatos, quem alii expenderint) ex quo Controverſiarum Scriptores evincunt, Nicænum & alia Concilia celebrata fuiſſe juſſu, vel ſaltem indultu Romani Pontificis, atque illo Auctore ac Duce. Cumque, contrarium *non licere*, affirmetur, conſtat, vel agnitum ab Eccleſia fuiſſe, hoc ab Inſtitutione Divina manare, qua tradita Petro, & Succeſſoribus fuit à Chriſto Domino Eccleſiæ adminiſtratio: vel (quod in idem recidit) extitiſſe Canones, ſive Nicænos, ſive Sardicenſes, vetantes Concilia, pro quibus habendis non adeſſet Conceſſio, aut Juſſio Pontificia. Hoc in idem recidere diximus, quia (ut alibi oſtendimus) hujuſmodi Canones editi nequaquam fuiſſent, niſi hoc Maximorum Pontificum Jus à Divina Inſtitutione fluxiſſet. Dioſcorus porrò celebraſſe dicitur Synodum Epheſinam ſine Auctoritate Apoſtolicæ Sedis, quia munus Legatorum Leonis invaſit, neque illius Literas legi permiſit, à quibus inſtrui, ac regi Synodus debuiſſet.

pag. 51.

Quod nunquam licuiſſe, nec factum unquam fuiſſe Chalcedonenſe Concilium aſſenſum eſt, ut ſcilicet Synodi haberentur ſine Auctoritate Apoſtolicæ Sedis, olim perpetuò contigiſſe opinatur Suavis, qui locutus de Caroli Magni Succeſſoribus, & Gothorum in Hiſpania Regibus, ait. *Tandem excluſis penitus à rerum Eccleſiaſticarum tractatione Principibus deſiit uſum habere hoc genus Con-*

pag. 149.

ciliorum (quæ ſcilicet à Cæſaribus , aut Regibus coacta fuiſſe præſumit) & *permanſit alterum illud ſolùm ab ipſis Eccleſiaſticis congregatum, quod prope totum in ſe Romanus Pontifex derivavit, miſſis eò, ubi haberi debebat, ſuis ad præſidendum Legatis : etiam arrogata ſibi ante aliquot ſæcula poteſtate, quæ Romanorum Imperatorum fuerat, Concilia ex univerſo Imperio convocandi, & ubi coram adeſſet, per ſe præſidendi; ſi abeſſet, per Præfectum, qui ſuo nomine præſideret, & negotium omne moderaretur.*

CAPUT

CAPUT VIGESIMUMSECUNDUM.

Synodus obtemperat Legatis Pontificiis, negans Dioſcoro ſedem inter Epiſcopos, eamque tribuens Theodoreto, licet damnato à Generali Concilio, quia reſtituto in priſtinum honoris gradum à Leone, qui Conciliis anterior erat.

98. POſt ea in Dioſcorum Lucentii ver-
ba *Paſchaſinus Reverendiſſimus Epi-* pag. 53.
ſcopus, & Vicarius Sedis Apoſtolicæ
dixit: NOS CONTRA PRÆCEPTA BEA-
TISSIMI, ATQUE APOSTOLICI PAPÆ GU-
BERNATORIS SEDIS APOSTOLICÆ VENIRE
NON POSSUMUS, *nec contra Eccleſiaſ-*
ticas Regulas, vel contra Patrum inſtituta. Iterum igitur
Pontificia *Præcepta* inculcavit, perque *Eccleſiaſticas Re-*
gulas illum, de quo diximus, Canonem viſus eſt indica-
re. Tunc Judices, & Senatores dixerunt: *Convenit, vos* pag. 53.
ſpecialiter, quid erraverit, exponere; nimis enim genera-
tim Dioſcoro exprobrata videbatur celebratio Synodi
perperam facta. Sed *Lucentius vir venerandus, & Vica-* pag. 53.
rius Sedis Apoſtolicæ dixit: NON PATIMUR *tantam injuriam,*
nec vobis fieri, nec nobis, ut iſte ſedeat, qui judicandus ad-
venit. Et prævaluit quidem juſſio Pontificia, nam illico
ſubnectunt Acta, diſceſſiſſe, abſque ulla ſuæ cauſæ diſcuſ-
ſione, Dioſcorum è Sede, quam inter Epiſcopos occupa-
bat ex dextera parte, & coactum, in media Concilii ca-
vea Euſebium Dorylæum audire, qui ſua illi crimina in os
ingerere aggreſſus fuit. *Et Dioſcoro Religioſiſſimo Epiſcopo* pag. 53.
Alexandriæ, ſecundùm juſſionem glorioſiſſimorum Judicum,
& am-

Digitized by Google

& ampliſſimi Senatus (qui videlicet compulerunt Dioſcorum, fruſtra ipſorum patrocinio prius aliquamdiu tectum, ad obtemperandum Pontificiis Legatis) RESIDENTE IN MEDIO, *& reſidentibus Romanis, & Reverendiſſimis Epiſcopis in propriis locis, & tacentibus, Euſebius Religioſiſſimus Epiſcopus Dorylææ civitatis &c.* Tanquam Reus igitur *in medio reſedit*, neque unquam in poſterum ad ſubſellia Judicum ceteros inter Epiſcopos regreſſus eſt.

Immane Suavi crimen videretur excluſus à ſubſelliis Judicum Dioſcorus ob Synodum ab illo habitam abſque Auctoritate Pontificis Maximi, cum affirmaverit, à Cæſaribus olim convocata fuiſſe Concilia, atque omnino præſumere videatur, nullam fuiſſe neceſſariam, præter Cæſaream, facultatem, quæ certè Dioſcoro à Theodoſio Juniore tunc imperante, ac ab Hæreticis decepto, fuerat indulta. *pag. 3. & 148.*

99. Sicut in expulſione Dioſcori, ita in reſtitutione Theodoreti fulſit Pontificis Maximi Auctoritas. De hoc præclariſſimo viro plura locuturi in Hiſtoria Synodi Epheſinæ Primæ, nunc ipſa tantùm afferimus Chalcedonenſis Acta Concilii, ex quibus patet, nullam habitam fuiſſe rationem Condemnationis in illum latæ ab Epheſino Secundo Conventu, quia eam corruere manifeſtum erat, eo quòd Synodo præſtans Leo aboleviſſet Synodale decretum. Igitur *glorioſiſſimi Judices, & ampliſſimus Senatus dixerunt: Ingrediatur & Reverendiſſimus Epiſcopus Theodoretus, ut ſit particeps Synodi*, QUIA ET RESTITUIT EI EPISCOPATUM SANCTISSIMUS ARCHIEPISCOPUS LEO, *& Sacratiſſimus, & piiſſimus Imperator ſanxit, eum adeſſe Sancta Synodo*. Licet ſermo habeatur de Cæſarea quoque juſſione, tamen conſtat, Marcianum, verè pium, ac religioſum Principem, huic ſe rei immiſcuiſſe ſolùm, ut Pontificiam ſententiam exequeretur, & diffingeret Mandatum Theodoſii, qui deceptus adhæſerat Prædatoriæ Synodo Epheſinæ. *pag. 16.*

Ob-

100. Obſtrepere quidem auſi cum Dioſcoro ſunt plurimi Epiſcopi, ſed irriti fuerunt clamores, quos nondum excuſſus (ut quamprimùm patebit) ab ipſorum animis Eutyches concitavit. *Et ingreſſo Theodoreto Reverendiſſimo Epiſcopo Ægyptii, & Illyriciani, & Palæſtini Reverendiſsimi Epiſcopi clamaverunt: Miſeremini: Fides perit. Iſtum Canones eiiciunt: hunc foras mittite: Magiſtrum Neſtorii foras mittite &c. Dioſcorus Reverendiſsimus Epiſcopus Alexandriæ dixit: Cyrillus cur eiicitur, qui ab iſto eſt anathematizatus?* invidiam ob præteritam noxam Theodoreto conflans, qui, non niſi poſt reſipiſcentiam, pacemque initam cum Cyrillo, ſuſceptus fuerat à Leone. Licet autem Dioſcori fautores iterum inclamaſſent: *Synodus Orthodoxa Theodoretum non ſuſcipit*; Judices tamen, & Ampliſſimus Senatus, auditis contrariis clamoribus Antiſtitum Orientis, & Ponti, & Aſiæ, ac Thraciæ, adeoque multò numeroſioris partis Concilii, Dioſcorum cum aſſeclis execrati, dixerunt: *Theodoretus Reverendiſsimus Epiſcopus* PROPRIUM RECIPIENS LOCUM A SANCTISSIMO EPISCOPO INCLYTÆ URBIS ROMÆ *in locum nunc Accuſatoris ingreſſus eſt*. Proprium ergo recepit locum, quia illi tributus fuit à Sanctiſſimo Epiſcopo urbis Romæ. Neque ulla hìc ab ipſis Secularibus Judicibus fit Imperatoris mentio, licet Theodoretus, prudenter redimens vexationem, quam formidabat, preces ante Synodum Cæſari porrexiſſet, & audiens fremitum hoſtium ſuorum paulò ante dixiſſet: *Preces obtuli Sacratiſſimis, & piiſsimis, & Chriſtianiſsimis Mundi Dominis, & enarravi, quæ in me acta ſunt funera, & precor has perlegi*. Hæc porrò, de quibus loquitur, funera fuerant anathemata in illum Epheſi jacta in Secunda Tartarea Synodo ſub Dioſcoro. De illis certè, quibus meritò fuerat impetitus in Primo Sacroſancto Epheſino Concilio, conqueſtus numquam fuit, ſed ſui criminis, quo diras illas laceſſiverat, veniam à Pontifice Maximo ſupplex petivit, &

pag. 56. pag. 57. pag. 57. pag. 57.

impe-

impetravit. Injuſtè igitur, quia numquam relapſus in Hæreſim, proſciſſus iterum Epheſi fuerat. At hoc Prædatoriæ, licet Univerſalis, Synodi fulmen evanidum fuit, quia illius alas decuſſit, & ignem diſſlavit Major Conciliis Apoſtolicæ Sedis Auctoritas.

At nullum in ſingulos Orientis Antiſtites, nedum in
ag. 245. Orientales Synodos Generales, Jus eſſe Romano Epiſcopo, juxta ſuæ doctrinæ Principia, Suavis opinabatur.

CAPUT

CAPUT VIGESIMUMTERTIUM.

Reſipiſcunt plerique Præſulum, qui Epheſi damnaverant Flavianum, & Leonis Auctoritas agnoſcitur Infallibilis, & præſtantior definitione Synodi Univerſalis.

101. Electa in Concilio Chalcedonenſi ſunt Acta Synodi Conſtantinopolitanæ ſub Flaviano in Eutychetem, & Latrocinalis Epheſinæ ſub Dioſcoro in ipſum Flavianum, de qua ſupra diſſeruimus. Hæc verò dum legerentur, *Orientales, & qui cum ipſis Reverendiſſimi Epiſcopi clamaverunt: Omnes peccavimus, omnes veniam poſtulamus*: idemque peculiari nomine præſtiterunt Thalaſſius, & Euſebius Ancyranus, alter à Dorylæo, & Euſtathius, principes inter aſſeclas Dioſcori, & Juvenalis. Neque ſemel tantùm, aut iterum, ſed frequentiſſimè profeſſi ſunt, ſe adactos à Dioſcoro *ad ſubſcribendum in pura charta*; neque enim illas plerique blaſphemias protulerunt, quæ in falſis Epheſinis Actis continebantur. Ut hæc pro arbitrio poſteris Dioſcorus traderet, à ſuis illa tantùm, & Juvenalis, ac Thalaſſii, Notariis excipi voluerat; ii verò, quos introduxerant reliqui Epiſcopi, ſuo perſungi munere prohibiti ſunt. Ita illi Stephanus Epheſinus Antiſtes improperavit: *Excipiebant Notarii mei, Julianus, qui nunc eſt Reverendiſſimus Epiſcopus Sebedi, & Criſpinus Diaconus: & venerunt Notarii Reverendiſſimi Epiſcopi Dioſcori, & deleverunt tabulas eorum*, ET DIGITOS EORUM PENE FREGERUNT, *volentes tollere & thecas eorum*. Si nec ipſi ſua in Eccleſia Epheſino Epiſcopo licuit veritatis monu-

pag. 76.
pag. 77.

menta conficere, quid advenis Præſulibus licuiſſe putandum eſt? Adeo Veritas exulat, & Juſtitia, cum Synodi à Legatis Apoſtolicæ Sedis, Divinitus ipſis præpoſitæ Synodis, minimè temperantur.

Sed ſolos olim interfuiſſe Cæſareos Præſides decernit Suavis, qui certè, ac armis quidem præcinƈti, in Prędatoria Synodo Dioſcori latus muniverunt. pag.148.

102. Cum lecta fuiſſet declaratio Catholicæ veritatis lata in Synodo Conſtantinopolitana à Flaviano, ac tunc in Chalcedonenſi Judices inquirerent ex Patribus: *Ita ne exponens Fidem s. m. Flavianus Orthodoxam Catholicam Religionem ſalvavit, an erravit in ea? Paſchaſinus Reverendiſſimus Epiſcopus Vicarius Sedis Apoſtolicæ dixit: Sanctè, & integrè, & Catholicè Fidem expoſuit beatæ memoriæ Flavianus*, SIQUIDEM EJUS FIDEI EXPOSITIO CUM BEATISSIMI, ATQUE APOSTOLICI VIRI PAPÆ ROMANI EPISTOLA CONCORDAT. Unicum ergo argumentum, ex quo infertur, ſanctam, integram, & Catholicam eſſe Flaviani Fidem, eruitur ex eo, quod conveniat cum Epiſtola Pontificia: & particula illa *Siquidem* manifeſtè habet vim *Cauſalis*. Summus igitur Pontifex cenſetur Infallibili pollens Auctoritate in vera Fide explicanda; cæteroqui enim nullum robur ineſſet huic ratiocinationi: *Flaviani Fides Fidei Pontificiæ cohæret. Ergo Catholica eſt.* Hinc præterea infertur, eumdem Antiſtitem Maximum præcellere Synodis, quæ Flaviani Fidem damnaverant. pag 95.

103. Neque verò ad rem Suavis blateraret, hanc Pontificii tantùm Legati, non Concilii Chalcedonenſis fuiſſe ſententiam, ideoque nos inniti Teſti, qui ſuſpicionem parere meritò poſſit nimiæ propenſionis erga ſui Principis Auctoritatem. Nullus enim in Synodo contra hujuſmodi Argumentum reclamavit; imo & aliqui ſtatim illud inculcarunt, & paulò poſt cęteri ſua idem ſubſcriptione confirmaverunt. Non ſolùm ergo ſilendo viſi ſunt aſ-

ſen-

Digitized by Google

ſentiri (quod ſatis eſſet) ſed etiam apertè plaudendo Pontificiam Infallibilitatem, & Præſtantiam ſupra Synodos roborarunt.

104. Ulterius progreſſus alter Legatus, neceſſarium eſſe, dixit, à Synodo condemnari Latrocinium Epheſinum. *Lucentius Reverendiſſimus Epiſcopus Vicarius Sedis Apoſtolicæ dixit*: QUONIAM S. M. FLAVIANI FIDES CONCORDAT CUM APOSTOLICA SEDE, *& Patrum traditione, ſententiam, qua illum ab Hæreticis conſtat eſſe damnatum, ipſam in eos retorqueri à S. Synodo*, NECESSE EST. Hìc etiam adhibetur *Cauſalis* particula *Quoniam*, & cohærentia cum Leonis Fide Catholicam Flaviano vindicat veritatem. Additur autem *Patrum Traditio*, à qua recedere Pontifices nequeunt, quià in veritate, dum Eccleſiam erudiunt, ſunt Divinitus ſolidati. *Hæreticos* autem nuncupat illos, qui Flavianum in Epheſino Congreſſu diris devoverant: *& conſtare* dicit, infectos Hæreſi eoſdem fuiſſe, quia talis prodiverat à Vaticani Oraculo declaratio. Et *neceſſe eſt*, affirmans, *à Sancta Synodo* Chalcedonenſi *in eos retorqueri ſententiam*, an non Leonem ejuſdem Synodi Arbitrum, adeoque Moderatorem eſſe ſtatuit, & Magiſtrum? Enimverò Pontifici Maximo Præſtantiam aſſerit non ſolùm ſupra Satanicum Epheſinum Cœtum, ſed etiam ſupra Sacroſanctum Concilium Chalcedonenſe in Sancto Spiritu congregatum. pag. 95.

105. Num aliquis fortaſſe Præſulum conqueſtus eſt, quòd hujuſmodi NECESSITAS ampliſſimæ Synodo imponeretur? Profectò ſi Concilium adigebatur ad infligendam Hæreſis notam Patribus Epheſinis, qui faverant Eutycheti, & ad comprobandam ut Catholicam Flaviani Fidem Pontificiæ declarationi adhærentem: igitur in dubium revocare non poterat veritates Romæ definitas, ſed illas tantummodo ſua Confirmatione, quaſi tuba multiplici, latè vulgare. Ita certè ſeſe res habuit, atque ita ſe habere Chalcedonenſes Patres profeſſi ſunt, haudquaquam

conati excutere hanc ſibi injectam NECESSITATEM.

Incentores illis non adfuerunt Lutherani, qui Chalcedonenſibus Patribus ſuggeſſiſſent verba, quæ loquentes
pag. 88. ipſos inducit Suavis: *Se Concilium liberum, & Chriſtianum ſemper poſtulaſſe, non tam ut ſuam cuique ſententiam proferre liceat, aut ut Turcas, & Infideles ab eo Cœtu arceant, quàm ut eos, qui Sacramentis, aliiſque pactionibus in caput ſuum conjurarunt, Judices refugiant: & Sacroſancto Dei Verbo præeunte omnes de doctrina Controverſiæ explorentur, ac definiantur*. Rectus ſcilicet verbi Divini Interpres habitus non fuiſſet Leo, ſed unuſquiſque alius vel ex ipſa Hæreticorum fæce, & nullus Apoſtolicæ Cathedræ, aliis Conciliis nullus, vetuſtiſſimis, ac ſemper inconcuſſis Traditionibus honor nullus habendus fuiſſet?

106. Poſtquam hæc Latii linguâ Lucentius edixit, ita
pag. 95. narrationem proſecuntur Acta Concilii. *Qua voce Græcè interpretata per Conſtantinum venerandum Secretarium Sacri Conſiſtorii Maximus Reverendiſſimus Epiſcopus Antiochiæ Syriæ dixit: S.M. Archiepiſcopus Flavianus Orthodoxè*, ET CONSONANTER BEATISSIMO, ET SANCTISSIMO LEONI *Fidem expoſuit, & omnes eam promptè ſuſcipimus*. Conſonantiam igitur cum Leonis Fide amplexus eſt, & communi quidem omnium nomine, veluti certiſſimum Argumentum, quod *Orthodoxa* eſſet Flaviani Fides. Quamvis autem non omnes tunc ſingillatim ad eamdem ſe Leonis retulerint Auctoritatem, prodigio tamen ſimile videri poteſt, quod illâ, veluti fulmine, afflatus fuerit Juvenalis Hieroſolymitanus. Princeps hic poſt Dioſcorum fuerat in Prædatoria Synodo Epheſina latæ in Flavianum ſententiæ, & adhuc in Chalcedonenſi contumaciam ſpirabat: cumque ſuis Palæſtinis Epiſcopis dexteram ſubſelliorum partem inſederat prope Dioſcorum, deinde ab illa pulſum, tum ne in ſiniſtra potiorem locum cederet Maximo Antiocheno, tum ut prope ſe conſidentibus facilius fortaſſe, ac vividius

ſuſ-

Digitized by Google

ſuffragaretur. Allatâ verò Legatorum Leonis, ac deinde Maximi ſententiâ hæc de Juvenali narrant Acta. *Exurgens Reverendiſſimus Epiſcopus Juvenalis ſimul cum ipſis* (Epiſcopis videlicet Palæſtinis) *tranſiit in alteram partem: & clamaverunt Orientales, & qui cum ipſis Reverendiſſimi Epiſcopi*: DEUS BENE ADDUXIT TE, ORTHODOXE: *bene veniſti*. Quemadmodum igitur Maximus voce, ita pedibus (vetuſto Romani Senatus more) Juvenalis, aliique Palæſtini Præſules, iverunt in Leonis ſententiam. Cæteri autem *Orthodoxum* ipſum eſſe inclamantes, eo quòd re ipſa fateretur *Neceſſitatem* damnandi ut Hæreticum Epheſinum Conventum, cujus ipſe præcipuus poſt Dioſcorum ductor fuerat, quia hæc Neceſſitas à Pontifice Maximo imponebatur, ejuſdem Romanæ Sedis Infallibilitati, ac Eminentiæ ſupra Concilia, ſunt præclariſſimè ſuffragati. pag 95.

CAPUT

CAPUT VIGESIMUMQUARTUM.

In Dioſcoro, ac Eutychete reiicientibus omnem Explicationem Fidei, & confugientibus tantùm ad Sacras Literas, expenditur Hæreticorum mos, ac neceſſitas Pontificiæ Infallibilitatis. Seculares Judices ſententiam non ferunt in Fidei Controverſiis.

106. IUvenalis præſidio nudatum ſe Dioſcorus videns ad Sanctos primò Patres, perperam à ſe intellectos, provocavit: cumque legeretur in Actis, Præſules, qui Conſtantinopolitanæ Synodo interfuerant, duas in Chriſto Domino agnoviſſe Naturas, auſus eſt exclamare:
pag.99. *Ex duabus ſuſcipio, duas non ſuſcipio. Cogor & impudenter agere: de anima eſt mihi ſermo.* Simulatam hanc ſceleſtiſſimi nebulonis Religionem ferre non valuit Euſebius Epiſcopus Dorylæi, qui proinde: *Tu enim*, inquit, *du-*
pag 99. *dum occidiſti Sanctiſſimum Archiepiſcopum Flavianum, mihi autem vitæ intuliſti diſcrimen*; nunc verò, ſcilicet, admittendi criminis metu conflictaris, ne aſſenſum præbeas Apoſtolicæ Cathedræ, ac Univerſali Concilio eandem obſequentiſſimè venerato? Dioſcori quoque arrogantiam
pag.100 compeſcens *Paſchaſinus Venerabilis Epiſcopus dixit*: *Licuit Flaviano Epiſcopo, iſto audiente, tantum loqui, quantum iſte loquitur? Glorioſiſſimi Judices, & Ampliſſimus Senatus dixerunt: Sed in præſenti Synodus cum juſtitia celebratur.* *Lucen-*

tius

Digitized by Google

tius Reverendiſſimus Epiſcopus, *& Vicarius Sedis Apoſtolicæ dixit*: *Juſta eſt Synodus*? DETUR ERGO HUIC, ET ILLI JUSTA SENTENTIA. Judices quidem, & Senatus frequenter interloqui conſueverunt, ut libera omnibus purgandi ſeſe facultas tribueretur; ſed Legatorum conſtantia è Supremo numquam ſuæ Auctoritatis gradu dejecta eſt; ideoque Lucentius iterum edixit, ſententiam omnino ferendam eſſe in Dioſcorum, ac Eutychetem.

107. In hunc Acta Conſtantinopolitana ſub Flaviano cum legerentur, narratum eſt, quod cum Sanctorum ſelectas Patrum ſententias, repugnantes illius erroribus, eidem Synodus exprobraret, hæc repoſuerat ſtolidè ſuperbus Archimandrita: *Si verò aliquid contigit*, *eos* (ſcilicet Sanctos Patres) *in aliquibus dictis aut falli*, *aut errare*, *hoc neque reprehendere*, *neque ſubſcribere*; SOLAS AUTEM SCRIPTURAS SCRUTARI *tamquam firmiores Sanctorum Patrum expoſitionibus*, *quia Divinæ Scripturæ*, *ut dicebat*, *meliores ſunt Patrum Doctrinis*. Neque Patres igitur, neque Concilia, quæ Patrum ſententias interpretantur, in pretio olim habebant Hæretici (ſicut nec habenda à ſuis Lutheranis cenſebat Suavis) qui ſecurius aſſequi ſe poſſe Divinarum ſenſum Literarum confidunt, quàm Univerſa Chriſtiana Reſpublica in Synodis congregata illum fuerit aſſecuta. Quæ hominum monſtra hæc ſunt, Deus immortalis! qui ſibi adjudicant Infallibilitatem in Sacris Voluminibus explanandis, cum eamdem negent Succeſſoribus Petri, licet illis eamdem Servator humani generis in ipſo Petro ſpoponderit, juſſo *confirmare fratres in Fide*, quam in ipſo *nunquam defecturam* efficacibus, quia *ſemper auditis à Patre*, ſuis precibus exoravit? Pag. 103

108. Ex ipſis Conſtantinopolitanis, & Epheſinis Actis relectis Chalcedone, jamque partim expenſis Capitibus 9., 10., 11., & 12. pauca nunc delibare proſequimur, ex quibus liquet, nondum à quibuſdam Epiſcopis

in

Digitized by Google

in Chalcedonenſi Concilio conſidentibus Hæreſim expulſam animo in hac prima Synodi Actione fuiſſe. Nil proinde mirum, ſi profeſſi non ſunt, ineluctabilem eſſe Leonis Auctoritatem. Lectæ fuerant inſanæ voces intorquentium Epheſi Anathema in eos, qui Divinam humanamque Chriſto Domino naturam tribuerant: & Chalcedone Orientales aliique Epiſcopi negaverant, à ſuo unquam
pag. 118 ore hujuſmodi blaſphemias prodiviſſe; ſed *Ægyptii Reverendiſſimi Epiſcopi clamaverunt*. ISTA TUNC DIXIMUS, ET NUNC DICIMUS. Neque in hac Prima ſolùm Actione, ſed & in Quarta obſtinatum in perfidia exhibuerunt animum, ac *Hæretici* palam à reliquis Præſulibus ſunt appellati. Nicæni ſe, malè adhibito, clypeo Concilii tuebantur, cui proinde conſentaneam eſſe Leonis Epiſtolam poſtea Synodus aſſeveravit, nullatenus in dubium revocans illius veritatem, ſed obſtruens Hæreticorum os ad Nicæna decreta confugientium. At hæc ſuo apertius loco in meridiana luce ſtatuemus. Interim cum Hæretici, ut nulli Concilio ſuccumbant, ab uno ad aliud, ſed à ſeipſis pro arbitrio explicatum, provocent, patet neceſſitas certi Conciliorum Interpretis, & Magiſtri, Apoſtolicæ videlicet Cathedræ, ſupra ipſos Synodos eminentis.

Inſignem hæc inter portenta locum obtinent Proteſtantes, quorum poſtulata frequenter commemorat Pe-
pag. 107. trus Suavis, exigentium, ut ad lydium *puri puti Verbi Divini* lapidem omnia in Conciliis expendantur.

109. Cum legerentur Conſtantinopolitana in Eutychetem Acta, & narratio perveniſſet ad Interrogationem,
pag. 145 qua Florentius Patricius ex illo quæſiverat: *Duas Naturas dicis, & conſubſtantialem nobis? dic*: veritus religioſus Princeps, Expræfectus Prætorii, & Exconſul, ne Chalcedonenſes Patres opinarentur, in Cæſarea illum urbe auſum fuiſſe quæſtionibus de Fide ſeſe ingerere, opportunum
pag. 145 putavit, omnem à ſe ſuſpicionem amoliri. Quare *poſtquam*

reci-

Digitized by Google

*recitatum eſt, magnificentiſſimus Patricius dixit: Quod dixi,
dic, non quaſi interloquens dixi, ſed exhortans eum, ut con-
ſentiret his, quæ à Sancta Synodo dicebantur.* Cumque pau-
lò poſt adjectum fuiſſet: *Magnificentiſſimus, & glorioſiſ-* pag.145
*ſimus Expræfectis, & Conſulibus, & Patricius Florentius di-
xit: Confiteris duas Naturas poſt adunationem? Dic. Si non
dixeris, damnaberis:* proteſtatus iterum fuit Chalcedone,
ſe non fuiſſe diſcuſſorem Myſteriorum Fidei: *Et cum reci-* pag.146.
*tarentur, Magnificentiſſimus Patricius dixit: Iſtud, dic: Si
non dixeris, damnaberis: non quaſi interloquens dixi, ſed
quia videbam inſtantes ei omnes, hortabar eum conſentire.*
Cum demum tertiò ſe compellatum audiret, diſertè nega-
vit, à ſe dicta fuiſſe illa, quæ tunc ſibi tribuebantur, & aper-
tè profeſſus eſt, vetitam Secularibus Judicibus eſſe Ar-
ticulorum Fidei perquiſitionem: *Magnificentiſſimus, &* pag.146
*glorioſiſſimus Patricius Florentius dixit: Qui non dicit, Ex
duabus Naturis, & duas Naturas, non credit rectè. Et cum
legerentur, Magnificentiſſimus Patricius dixit: Hanc inter-
locutionem non dixi;* NEQUE ENIM IDONEUS ERAM DICERE: ut-
que melius hunc locum interpretamur ex Græcis Actis:
NEQUE ENIM IDONEUS ERAM DOGMATIZARE. Prudenter hìc mar-
gini Conciliorum Collectores appingunt: *Principes Seculi* pag.146
idonei non ſunt, qui tractent Eccleſiaſtica Dogmata. Ex-
pungenda deinde ex Actis hæc verba fuiſſe Florentius affir-
mavit, ſi ea notata in illis animadvertiſſet: *Magnificentiſ-* pag.146
*ſimus Patricius dixit: Quando mihi relecta ſunt geſta, ut ea
reprehenderem? Quippe cum quærenti mihi ea relegere, non de-
derunt.* Si nec in Urbe Cæſarea, nec regnante Juniori
Theodoſio Eutychetis fautore, nec in Synodo non niſi
Provinciali, idoneum ſe Florentius exiſtimavit ad feren-
dam ſententiam, imo & ad interloquendum de Fidei Con-
troverſiis, multò minus hoc præſtare auſus fuiſſet in Gene-
rali Concilio, procul ab urbe Regia, & imperante Mar-
ciano Religioſiſſimo, & Eccleſiaſticarum Legum obſer-

vantiſſimo Principe. Qui ergo Chalcedonenſi Concilio interfuiſſe leguntur Judices, ac Senatus, aderant ſolùm ad turbas compeſcendas, non ad ſolvendas Fidei Quæſtiones: ac Synodum quidem patrocinio tegebant, illam verò nequaquam moderabantur. Hinc etiam eruitur, neque ipſos Cæſares fuiſſe præcipuos Conciliorum Convocatores, licet hæc honoris gratiâ indicta ab illis fuiſſe dicantur. Ille quippe Synodis præeſt, qui eaſdem cogi jubet. Cum ergo profectò Cæſarei Adminiſtri Synodis non præfuerint, conſtat, quod neç ipſi Cæſares fuerint præcipui Synodorum Juſſores, ſed executi ſint Pontificis Maximi voluntatem, cujus Legati fuerunt Conciliorum Moderatores.

Cur ſententiæ ferendæ idoneum ſe Florentius Patricius, Exconſul, & Judex à Cæſare deſignatus, minimè arbitrabatur, ſi Petrus Suavis confidentiſſimè pronunciavit, habitas initio naſcentis Eccleſiæ fuiſſe Synodos *convocatis* pag. 2. *Hieroſolymam quatuor Apoſtolis, & quotquot in ea Civitate commorabantur, fidelibus*? Iverunt igitur, auctore Suavi, in ſuffragia omnes, pueri videlicet etiam, & fœminæ, & multa omnino hominum millia? Idem præterea frequenter inducit Principes Proteſtantes, & alios Provinciarum Rectores dicentes, *ſe nullum facturos operæ pretium, ſi id ge-* pag. 20. *nus Conciliorum congregetur, in quo ſolis Epiſcopis, & Præſulibus jus ſuffragii concedatur*. Ac paulò ante ſtatuerat eo- pag. 19. rumdem ore. *Ejuſmodi Concilium, quale ab annis Octingentis obtinuit, omnino reiiciunt, ac repudiant, neque illius ſe judicio ſubmittunt Proteſtantes*. Siccine? Non reiiciebant igitur Synodum, quæ imitaretur morem Chalcedonenſis habitæ annis Mille ac centum ante Tridentinam. Sed in illa non ſolùm non tulere ſententiam Eutyches, Dioſcorus, aliique profeſſi Hæreſim, ſed neque Cæſarei Judices Catholicæ Fidei retinentiſſimi.

110. Prope finem Actionis Primæ Chalcedonenſis Con-

Concilij lectum eſt ex Epheſinis Actis decretum Dioſcori prohibentis Declarationem Fidei, & falsò affirmantis, vetitam illam à Primo Epheſino Conventu fuiſſe . Hoc autem eo ſolùm conſilio dixit, ut Flavianus, ac Euſebius Dorylæus condemnarentur, qui nullius Hæreſis, & explicatæ ſolummodo Fidei, rei inſimulabantur. Sufficiat ſpecimen dare in ſententia, quam protulit Juvenalis, tunc Dioſcori Signifer: *Seſe alienos à Sacerdotio, & gradu Epiſcopali monſtraverunt Flavianus, & Euſebius, qui conati ſunt addere, & minuere aliquid de Sancta Fide, quæ in Nicæa à Sancto Concilio expoſita eſt, quam & confirmavit Sancta & Univerſalis Synodus in hac Epheſia civitate pridem collecta. Quapropter juſtum eſt, eos, qui audent addere aliquid Fidei, aut minuere, alienos eſſe à Sacerdotio, & maximè qui tantam fecerunt confuſionem. Unde & ego conſona decerno Sanctæ, & Univerſali Synodo, & Sanctiſſimo Archiepiſcopo Dioſcoro, alienans eos ab Epiſcopatus dignitate.* Cum expendemus verba Epheſini Decreti, demonſtrabimus, nullatenus ab illo vetari, nec porrò vetari potuiſſe, celebrandis in poſterum Synodis Explicationem Fidei, multòque minus præſcriptam Legem ullam fuiſſe Maximis Pontificibus, quibus minorem ſe Sanctiſſimus ille Cœtus multiplici argumento profeſſus eſt. Dogmata ſolùm contraria veritatibus eò uſque definitis inſeri Symbolo, aut quomodocumque ſanciri, neceſſariò interdixit. Hìc porrò ſolùm innuimus, quod ſi naſcentes in dies Controverſiæ ſolvi non poſſent, & ea diſertè declarari, quæ implicitè continentur in Articulis antea definitis, Hæreſes invaleſcerent, neque via ſupereſſet ad illas è medio tollendas. Cum verò Veterum Synodorum Definitiones Hæretici ad ſuorum Errorum tutelam detorqueant, (quo pacto Eutychiani abutebantur nomine Nicænorum Patrum) cumque nihil repugnans perfidiæ ſuæ declarari velint à Novis Conciliis, profectò conſopiri cupiunt in impietate populos à ſe de-

pag.181.

ceptos. Perneceſſarium igitur eſt, opportunas identidem fieri ab Eccleſiæ Magiſtro, Antiſtite Summo, declarationes, aut ab eodem præſcribi, ut fiant à Sacris Epiſcoporum Congreſſibus. Niſi autem Erroris expers in hoc eidem ineſſet Auctoritas, Hæretici Nova Concilia perpetuò criminarentur, ut auſa contra Vetuſta pugnare. Neceſſe igitur eſt ad ſecurum Eccleſiæ Magiſterium, ut Infallibilis ſit in explicanda Fide Pontifex Maximus. Id autem, quo Eccleſia indiget ad optimum ſui Regimen, divinitus conſtitutum eſſe, vix ipſe Suavis inficiatus fuiſſet.

CAPUT

CAPUT VIGESIMUMQUINTUM.

Horror oſtenſus à Patribus Chalcedonenſibus erga Dioſcorum, qui ſpreverat Appellationem ad Pontificem Maximum Synodo præcellentem. Hujus Epiſtola proponitur, ut certa Fidei Regula.

111. AUdita condemnatione ſui lata à Dioſcoro Flavianus exclamavit (ut recenſitum eſt in Chalcedonenſi Concilio) *Appello à te. Hilarus Diaconus Romanæ Eccleſiæ. dixit: Contradicitur*. Cum huc legendo ventum eſſet, *Orientales, & qui cum ipſis Reverendiſſimi Epiſcopi clamaverunt. Anathema Dioſcoro.* HAC HORA DAMNAVIT, HAC HORA DAMNETUR. *Sancte Domine, tu illum vindica. Catholice Imperator, tu illum vindica.* LEONI MULTOS ANNOS. *Patriarchæ multos annos*. Digniſſimus animadverſione videtur horror, & execratio, qua Præſules optimi correpti ſunt audientes contemptam à Dioſcoro fuiſſe Appellationem ad Eccleſiæ Hierarcham. Compeſcere ſe proinde nequiverunt, quin clamoribus abrumperent lectionem cæterorum, quæ in Epheſino Latrocinio contigerant, atque in Dioſcorum, qui primæ huic Actioni aderat, inveherentur. Immane igitur crimen viſum eſt, quod præſtantior Univerſali Conciiio Epheſino habitus non fuerit Romanus Epiſcopus, ad quem, ut Synodo antecellentem, Flavianus appellaverat. Ac tale quidem hoc Dioſcori ſcelus exiſtimatum fuit, ut in illius ultionem implorandum eſſet Secularis etiam Poteſtatis auxilium. Idcirco non ſolùm elatis in Cælum vo-

pag 183

pag 183

cibus

Digitized by Google

cibus dixerunt: *Sancte Domine, tu illum vindica*; ſed etiam, *Catholice Imperator, tu illum vindica*.

Sexcentos igitur, ac triginta, quotquot ſcilicet erant Chalcedonenſes Præſules, Teſtes habemus, qui palmaris mendacii Suavem inſimulant, ita coarctantem intra Suburbicarias Eccleſias Pontificiam Auctoritatem, ut ex hoc ſequatur, omnino non licere Tranſmarinas Appellationes. Non modò permiſſum affirmant, provocare ad Romanum à ſingulorum ſententia Præſulum, ſed etiam à Decretis Univerſalis Concilii, ac immane crimen eſſe putant, ſi hujuſmodi Appellatio reiiciatur.

pag. 143

112. Neque alium in Dioſcoro reatum explorandum eſſe Patres cenſuerunt, cum ſatis ſuperque eſſet ad illum è piorum ſodalitio abigendum, quod veritus non fuiſſet Leonis Auctoritatem. Vis maxima ineſt vocibus illis: *Hac hora damnavit*: videlicet non coercuit Sententiam contra Flavianum poſt Romanam Appellationem: *hac hora damnetur*. Neque prætermittendus eſt abſque nota plauſus ille: *Leoni multos annos*: *Patriarchæ multos annos*; oſtendit enim impetum geſtientis obſequii erga Chriſtianorum omnium Patrem, ac perfugium eorum, qui à Synodis injuſtè damnantur. Cum verò idem *Patriarcha* nuncupetur, dum ſermo eſt de Orientalibus Antiſtitibus ad illum confugientibus, indicatur, eumdem agnoſci Principem Patrum non ſolùm intuitu populorum ſpectantium ad Occidentem Solem, ſed etiam ad Orientem, & ubicumque demum terrarum. Quod ſi quis ineptiret affirmans, Patriarchæ nomen cadere ſupra Præſulem Conſtantinopolis, profectò in vetuſtis Eccleſiæ monumentis egregiè peregrinaretur; hic enim Titulus numquam illius Urbis Antiſtiti tributus fuit in Synodis ante Quintum Concilium: inque hoc ipſo Chalcedonenſi Anatolius ſemper dictus fuit *Archiepiſcopus*. Neque ullus de illo ſermo fuerat in Actis Epheſinis, quæ tunc legebantur; erat enim eo

pag 148

tem-

Digitized by Google

tempore Anatolius ſolummodo Dioſcori Apocriſarius. At Flaviano, qui jam receptus in Cælum fuerat, ſtultum fuiſſet multos in terris annos precari.

113. Producta in longum Actione Prima, antequam Patres dimitterentur, ut animum ad habendum Secundum Congreſſum compararent, interfati ſunt Judices, & Senatus, videri ſibi, omnium ſententiis, ac ſubſcriptionibus de more damnandum Dioſcorum, & alios, qui primas partes obiverant in Prædatoria Synodo Epheſina. Non à ſe ipſis autem, ſed à Catholicis Epiſcopis dicendam Sententiam juxta Concilia, & Patres. Deinde verò, quaſi certam Definitionis ferendę Regulam, Leonis Epiſtolam proponentes, hęc ſubiiciunt: *Etenim Reverendiſſimus Archiepiſcopus Senioris Urbis Romæ* Leo *adverſus Eutychis inſidam, & contrariam Catholicæ Religioni emergentem dubitationem* visus est *ad Reverendę memorię Flavianum* misisse Epistolam. Non magni ponderis videri poteſt, quod Seculares Judices certam Fidei Legem opinentur eſſe Literam ex Apoſtolica Sede dictatam, cum hoc ipſum cenſuerit Univerſa Synodus, multò majori pollens auctoritate. Sed neque contemnendum videtur Seculare Judicium, ex quo congruenter arguitur, pervulgatam ea tempeſtate fuiſſe, ac Notoriam omnibus Chriſti cultoribus Pontificiam Infallibilitatem. pag. 194

CAPUT

Digitized by Google

CAPUT VIGESIMUMSEXTUM.

Seculares Judices doceri petunt ab Epiſcopis; hi verò, cæteroqui omnem novam Fidei Definitionem exoſi, velut ineluctabilem tamen admittunt illam, quam ſcripſerat Leo Conciliis præſtans, & non ſubjectus Erroris periculo.

114. NOn immorabimur ulterius in expendendo Sedium ordine, ſicut enim in Prima præſtitum fuerat Actione, ita in hac Secunda, quam explorare aggredimur, & in cæteris, ſemper omnium Primi Leonis Legati conſederunt. Præſtat verò commemorare initium ſermonis habiti à Judicibus, & Senatu, qui cum de Flaviano, ac Euſebio Dorylæo dixiſſent: *Oſtenſi ſunt tunc*
pag.101 *crudeliter, & non decenter damnati*, ideoque videri poſſent, ingerere ſe ferendæ in eorum condemnatores Sententiæ, ut hujus à ſe audaciæ ſuſpicionem amoverent,
pag.101 ſubjecerunt ea, quæ ſecuntur. DOCERI, QUÆ AD RELIGIONEM PERTINENT, RECTE DESIDERAMUS, *& omnem ambiguitatem auferri ex omnium Sanctorum Patrum concordia, & conſenſu, & conſona expoſitione, & doctrina. Feſtinate ſine ullo timore, & gratia, atque inimicitia, Fidem puram exponere, itaut & qui videntur non eadem cum omnibus ſapere, per veritatis agnitionem ad concordiam revocentur. Scire enim vos volumus, quod tam Sereniſſimus, & piiſſimus Terræ Dominus, quàm nos Catholicam Fidem à Sanctis trecentis de-*

cem,

Digitized by Google

cem, & octo, & à Sanctis centum, & quinquaginta, nec non etiam & à cæteris Sanctiſſimis, & glorioſiſſimis Patribus traditam cuſtodimus, & ſecundùm ipſam credimus. Igitur *doceri cupiunt à Patribus*, neque ulli ſuffragari, aut nocere volunt Interlocutiones ſuas. Ex hoc autem efficitur, Cæſares non eſſe precipuos Conciliorum Convocatores, perinde ac ipſorum Miniſtri non ſolùm eorumdem Præſides minimè ſunt, ſed neque cum Epiſcoporum ultimis Sententiam ferunt in rebus ad Religionem ſpectantibus.

Sed cur à Hieroſolymitana conſuetudine, commendata à Petro Suavi, reſiliebant, nec exemplo præibant Lutheranis, quos idem frequènter inducit ſuffragium in Synodis efflagitantes? *pag.2.*

115. Quia verò Fidei Expoſitionem ac Doctrinam, ex omnium Epiſcoporum conſenſu, & concordia Judices ac Senatus flagitaverant, ingrata hujuſmodi poſtulatio Patribus accidit. *Reverendiſſimi Epiſcopi clamaverunt: Expoſitionem alteram nullus facit*: NEQUE TENTAMUS, NEQUE AUDEMUS EXPONERE. *Docuerunt enim Patres, & in ſcriptis cuſtodiuntur, quæ ab eis ſunt expoſita, & citra ea docere non poſſumus.* Dupliciter interpretari poſſumus hujuſmodi Exclamationem. Aut enim Præſules formidarunt, Judices, ac Senatum optare aliquid addi Declarationi Catholicæ veritatis à Leone ad Flavianum ſubmiſſæ: aut omnino manum admovere Fidei quomodocumque elucidandæ detrectabant. Si quidpiam addere Pontificiæ Definitioni perhorruerunt, ipſam enimverò conteſtati ſunt certiſſimam eſſe rectè credendi Normam. Si qualemcumque novam Expoſitionem averſati ſunt, eximium deinde honorem habuerunt Literis Leonis, quibus, velut è Cælo miſſo Veritatis Oraculo, dedere plauſum. *pag.221*

116. Et profeſſi quidem Patres illico ſunt, à Leone prodire poſſe Fidei Explicationem, quam vetitam eſſe Univerſali Synodo inclamaverant. Huic proinde præ-

ſtantem Pontificem Maximum, & ab errandi periculo longius, quàm ipſa Synodus, remotum affirmaverunt. Hæc certè vis verbis mox afferendis ineſt, ſi eorum penetralia, & latentem in illis emphaſim introſpiciamus. Poſt averſionem quippe animi oſtenſam à Patribus erga Fidei Expoſitionem à Concilio formandam, ſubiiciunt Acta. *Cecropius Reverendiſſimus Epiſcopus Sebaſtopolitanus dixit*; pag. 101 *Emerſerunt, quæ ad Eutychen pertinebant, & ſuper iis* FORMA DATA EST A SANCTISSIMO ARCHIEPISCOPO ROMANÆ URBIS, ET SEQUIMUR EAM, ET EPISTOLÆ OMNES SUBSCRIPSIMUS. *Reverendiſſimi Epiſcopi clamaverunt*: ITA OMNES DICIMUS. *Sufficiunt, quæ expoſita ſunt*. ALTERAM EXPOSITIONEM NON LICET FIERI. Hoc enimverò non unius Cecropii, ſed omnium Epiſcoporum Pronunciatum abunde eſt ad triumphum veritatibus plurimis afferendum. Primò ſcilicet hinc eruitur, manifeſtam fuiſſe Chalcedonenſium Patrum ſententiam, quod Prima Sacroſancta Synodus Epheſina dum prohibere viſa fuit novas Expoſitiones Fidei, illas Romano interdicere Pontifici minimè ſomniavit. Cæteroqui enim quonam pacto hanc à Leone prolatam ultro excepiſſent, ſi eam tradendo Pontifex Epheſina Decreta ſpreviſſet, à quibus etiam Romano Antiſtiti leges præſcribi opinati fuiſſent? Et audent hac tempeſtate Schiſmatici affirmare, ipſi etiam Petri Succeſſori ab Epheſino Concilio injecta fuiſſe vincula, quibus quoniam innodari noluerit, excuſſus fuerit à Regimine Univerſalis Eccleſiæ? Et ſunt, qui proinde ſolius nunc Occidentis Romano Patriarchæ Juriſdictionem attribuant, & alii omnino pauci blaſphement, ipſum à quavis excidiſſe Sacra Chriſtiani Populi Præfectura? Ad os illorum veſaniæ comprimendum palmaris hæc ſufficiat Chalcedonenſium Patrum Atteſtatio.

117. Non ſolùm ex hoc loco pulcherrimo fabuloſæ Romani Pontificis compedes infringuntur, ſed etiam illius Principatus ſupra Generales Synodos vindicatur. Secunda

da quippe, profectò Univerſalis, Epheſina ſanciverat Fidem pugnantem cum illa, quæ in Leonis Epiſtola continebatur. Si ergo huic Epiſtolæ ſtandum eſſe Patres decernunt, majorem in illa fatentur, quàm in numeroſiſſimo Epiſcoporum Cætu Auctoritatem.

118. At quod Infallibilis omnino ſit Pontificia Definitio, disertè Chalcedonenſes Patres inclamant. Cum enim Cecropius dixiſſet: FORMA DATA EST A SANCTISSIMO ARCHIEPISCOPO ROMANÆ URBIS: cæteri Præſules intonuerunt: ALTERAM EXPOSITIONEM NON LICET FIERI. At cur non liceret, ſi Pontificia Fidei Forma refingi, ac reformari poſſet? pag.101

Neque ſuâ fraudati notâ hinc mihi abeant Nuncii Hæretici Principis apud Suavem affirmantes, *Pontifici non permittendum, ut Præſidis auctoritatem ſibi ſumat, ſed ei Concilio ſe ſubmittat, & Epiſcopis juſjurandum remittat, quò libera ſint ſuffragia*. At minimè ſibi licere putant Chalcedonenſes Patres de alia, præter illam, quam ipſis præſcripſerat Leo Pontifex Maximus, Fidei Formula cogitare. pag.407

119. Licet omnes Epiſcopi Leonis Epiſtolæ ſubſcripſiſſe perhibeantur, quia plerique id, ac ferè omnes præſtiterunt, ſupererant tamen nonnulli venenum Eutychetis adhuc foventes animo. Ad hos reſpiciens *Florentius Reverendiſſimus Epiſcopus Sardium dixit &c. Quamvis in noſtra perſona*, QUI EPISTOLÆ SANCTISSIMI LEONIS SUBSCRIPSIMUS, *non indigeamus correctione*. Iterum ergo Romanum Catholicæ Veritatis Magiſterium obſequenter exceptum cenſetur comprobatio certiſſima veræ Fidei, eorum mentes illuſtrantis, qui ſe Apoſtolicæ diſcipulos Cathedræ profitentur. At certum hujuſmodi argumentum nequaquam eſſet, ſi Apoſtolica eadem Cathedra errare docendo poſſet. pag.101

CAPUT VIGESIMUMSEPTIMUM.

Non aliter à Chalcedonenſi Concilio ſuſcipitur Nicænum, & Epheſinum Primum, quàm juxta Interpretationem Leonis, qui proinde agnoſcitur Major Synodis, & Infallibilis.

120. IN hæc hucuſque allata, & mox afferenda incidens Concilii loca incredibili ſimul gaudio, admiratione, dolore corripior: gaudio quidem, quòd hęc mihi acutiſſima cæleſte hoc armamentarium tela ſuppeditet: admiratione autem ac dolore, quòd non omnes vitali hucuſque ab
pag.101 iiſdem vulnere ſauciati fuerint. *Cecropius Reverendiſſimus Epiſcopus Sebaſtopolitanæ civitatis dixit &c. Precamur, ut ea, quæ Sanctorum Patrum trecentorum decem, & octo ſunt,* ET QUÆ SANCTISSIMI LEONIS, RECITENTUR. Quemadmodum igitur à Sanctis Nicænis Patribus certas proponi putabat credendi Leges, ita & ab Epiſtola Leonis Pontificis Maximi. Cumque nemo fuerit refragatus, parem ſaltem in uno Leone confiteri viſa eſt Synodus, ac in Sanctis Trecentis decem & octo Patribus Auctoritatem. In illis autem, utpote Capiti ſuo Pontifici Maximo conjunctiſſimis, Supremam, & nulli ſubjectam Errori Catholica ſemper Eccleſia venerata fuit.

121. Sed levia ſint iſta. Nec ipſam Nicænam Auctoritatem aliter inanimum admiſerunt Chalcedonenſes Epiſcopi, quàm perinde ac illam Leo Pontifex interpretabatur. Poſt lectum certè Nicænum Symbolum *Reve-*
pag.101 *rendiſſimi Epiſcopi clamaverunt. Hæc Catholicorum Fides &c.*

Omnes

Digitized by Google

Omnes ita credimus. Papa Leo sic credit. *Cyrillus ita credidit*. Papa Leo ita interpretatus est. Ergo Leonis Interpretatio, & Maximi Pontificis Fides eſt certa Chriſtiano Populo credendi Norma: & neque ipſi Sacroſancto, ac Evangeliis comparato, Nicæno Concilio aliter præſtandus aſſenſus eſt, quàm juxta Pontificiam Interpretationem. At omnino contrariam adhibuerat Epheſina Secunda Synodus Generalis? Quidtum? Non Synodali, ſed Pontificiæ adhęrendum eſt Explicationi ex Chalcedonenſis Concilii Sententia. Idem igitur Concilium potiorem Synodis habet Romanum Pontificem, eumdemque cenſet impotem falli. Profectò enim certus aliquis Interpres veri ſupereſſe debet, ſi optimo magiſterio inſtruenda eſt Eccleſia Dei. At inſtruendam eſſe quis neget? Si ergo non exempta neceſſariò Errori ſunt in explicanda Fide Concilia à Romano Pontifice non directa, & illuſtrata, tanquam à ſuo Capite, ac Rectore, neque hæc ipſa cogi frequenter poſſunt: procul abeſſe debet ab errandi periculo Apoſtolica Sedes, à qua confirmari fratres in Catholica veritate præcepit Deus humanitatem indutus. Verba illa: *Cyrillus ita credidit*: adjecta ſunt ad infringendam audaciam Dioſcori, qui Succeſſor, ac dedecorator Infularum Cyrilli, ejuſdemque conſanguineorum crudeliſſimus inſectator, exiſtimari tamen volebat doctrinæ Cyrilli contra Neſtorium defenſor. Quid, quod eamdem Cyrilli doctrinam probaverat, utque ſuam adſciverat Sancta Prima Synodus Epheſina, à Cœleſtino, Xyſto, ac Leone, Romanis Pontificibus confirmata. Plauſus ergo datus Fidei Cyrilli in Epheſinam Primam Synodum, Romanoſque Pontifices redundavit. Imo ab horum ſolummodo Confirmatione certitudinem hauſit Cyrilli fides, alioqui ſubjecta deceptionis periculo. Nec omiſerim animadvertere, exclamatum quidem fuiſſe à Synodo: *Cyrillus ita credidit*; non autem: *Cyrillus ita interpretatus eſt*: veluti

dictum

Digitized by Google

dictum fuerat de Leone, qui proinde ſolus habitus fuit certus Synodorum Explanator.

Et iniquum fortaſſe videtur Suavi, quod Pontificiæ Chriſtianus populus Definitioni ſubiiciatur; inducit enim Conventum Smalchaldicum ita loquentem : *Opinionem eſſe iniquam, & quæ ſapit Tyrannidem, Pontificis poteſtatem Eccleſiæ totius auctoritati præferre?* Quod autem Hæreticorum ore loquens venenum, quod ipſe animo conceperat, videatur effundere, liquet ex innumeris locis Mythiſtoriæ, quam contexit, in quibus perpetuò Vaticanum impugnat, & Novatoribus ſuffragatur, quos Eccleſiæ Reformatores appellat: veluti cum de Hermanno Colonienſi, qui ad Lutheri partes poſtea transgreſſus eſt, ait: *Eccleſiæ ſuæ emendationem cogitans Concilium Epiſcoporum ſuæ ditionis coegerat, in quo Decreta de Religione facta*. Inſultat Romanis, poſt Zuinglii, ac Lutheri mortem meliora ſperantibus, hoc uſus impio, & vecordi epiphonemate : *Illuſtri argumento, tam copioſam meſſem ab altiori cauſa, quàm Zuinglii coloni opera proveniſſe*. Ac de Luthero ait : *Quæ deinceps ad noſtra uſque tempora ſunt conſecuta, ſatis ſuperque teſtatum reliquerunt, mutationis tantæ cauſas alias fuiſſe multò potentiores, abſtruſioreſque, Lutherum verò tantummodo Miniſtrum*. Conqueſtus de Maria Britanniæ Regina, quæ Fidei perduelles inſectabatur: *Tunc primùm*, inquit, *non ſine multorum admiratione auditum, Reformationis Auctores Religionis cauſâ ſanguinem effundere*. Sed fruſtra ſit, argumenta venari ad patefaciendum Suavis animum Hæreticis addictiſſimum, cum extent illius ad eoſdem Epiſtolæ flagrantiſſimum votum ſpirantes Reformatæ, quam appellat, Fidei per Italiam quoque ſpargendæ. Niſi fortè, cum Romanam, quam medullitus deteſtabatur, Religionem palam profiteretur, nulla illius cordi Religio inerat.

pag. 84.

pag. 135.

pag. 65.

pag. 162.

pag. 434.

122. Quod oſtendimus de Nicæno, idem affirmamus de

de Epheſino Primo Sacroſancto Concilio. Hoc enim Chalcedonenſes Patres roborari profeſſi ſunt Confirmatione Leonis. Narratur quidem in Actis, lectas poſt Nicænum Symbolum fuiſſe duas Epiſtolas Cyrilli, ad Neſtorium unam, alteram ad Joannem Antiochenum. Sed quis ignorat, Epiſtolas illas probatas, & ſubſcriptas ab Epheſino Concilio fuiſſe, ideoque illarum ſententias cenſeri Univerſæ Synodi ſanctiones? Vis ergo, quæ illis Epiſtolis à Leonis Comprobatione tribuitur, præbetur pariter Epheſino Concilio. Igitur poſt Epiſtolarum Cyrilli lectionem *Reverendiſſimi Epiſcopi clamaverunt: Omnes ſic credimus.* PAPA LEO SIC CREDIT: *Anathema ei, qui partit, & ei, qui divid t.* HÆC FIDES LEONIS ARCHIEPISCOPI. LEO SIC CREDIT. LEO, *& Anatolius ita credunt. Omnes ſic credimus: ſicut Cyrillus, ita credimus. Æterna memoria Cyrilli. Sicut Epiſtolæ Cyrilli habent, ita ſapimus: Sic credimus, ſic credidimus:* LEO ARCHIEPISCOPUS ITA SAPIT, ITA CREDIT, ITA SCRIPSIT. Quis non videt, magnam in eo vim fieri, quod Literæ illæ, adeoque Concilium Epheſinum à Leone verum, & integrum, cenſeatur? Oſtendunt enimverò Patres, non adeo ſe impelli ad Epiſtolas illas, adeoque ad Synodum ſuſcipiendam, ab earumdem Epiſtolarum, ipſiuſque Synodi, ut à Leonis, Auctoritate. Ipſa ergo Synodo potiorem, & ab erroris periculo remotiorem exiſtimant Pontificem Maximum. pag 104

123. Nimium, ideoque nihil, hac noſtra ratiocinatione evinci Suavis affirmaret; non ſolius enim Leonis, ſed etiam Anatolii nomen inſertum plauſibus fuit. Si ergo quidpiam ex Leonis, id ipſum ex Anatolii compellatione conficitur. At pretium Epheſinæ Primæ Synodi non augetur ex eo, quòd illam Conſtantinopolitanus Præſul admittat. Neque igitur ſumit incrementum ex eo, quòd illam probet Romanus. Ita ne verò? Sed, heus tu, cui livor hebetat mentem, eodemne pacto Leonis, & Anatolii nomen

Digitized by Google

nomen ad robur adiiciendum Literis Cyrilli, ſeu verius Epheſinis Definitionibus, affertur à Synodo Chalcedonenſi? Semel tantùm Anatolius, neque ſeorſum, ſed Leoni additus recenſetur: *Leo, & Anatolius ita credunt*. Et additum ab uno, vel altero eidem addicto Antiſtite fuiſſe crediderim ad illum laudibus urgendum ad veræ Fidei defenſionem, & cavendum, ne illius animum in præceps aliquando raperet amor Dioſcori, cujus fuerat Apocriſarius. Vel ſuſpicari non vetor, ab ipſo Anatolio fuiſſe nonnullis inſinuatum, ut ſe quoque honoris gratiâ compellarent, veluti, præter Romanum, celebratus fuerat Alexandrinus Præſul Cyrillus. Jam tum enim fortaſſe incendebatur ambitu Primæ poſt Romanam Sedis, quo deinde in hoc ipſo Concilio infęliciſſimè patuit inflatus. Si Patrum plerique Anatolio quoque plauſiſſent, non ſemel tantùm, ſed frequenter appellatus fuiſſet, ut probabili conjectura opinamur. At ea ſolummodo Conciliorum placita contemni nequeunt, quæ certò ſcimus, aut prudenter ratiocinando conſequimur, pleriſque Patrum arriſiſſe. Hujuſmodi eſt comprobatio Epiſtolarum Cyrilli, & Epheſini Concilii petita ab auctoritate Leonis, cujus nomen quinquies ab Epiſcopis Chalcedone congregatis inclamatur: neque in medio tantùm exclamationum æſtu, ſed & in earumdem initio, atque fine. Papa Leo sic credit. Hæc Fides Leonis Archiepiscopi. Leo sic credit. Leo, et Anatolius ita credunt. Leo Archiepiscopus sic sapit, ita credit, ita scripsit. Ac tantum quidem Pontificiæ Fidei tribuitur, ut poſt eam prima vice relatam Excommunicatio feratur in illos, qui ab eadem diſcedunt. Papa Leo sic credit. Anathema ei, qui partit, et ei, qui dividit: videlicet unam Chriſti Domini Perſonam ſcindit in geminas. Uno Verbo. Locus Conciliorum unus alteri adſtipulatur. Innumera porrò ſunt, ex quibus liquet, habitam fuiſſe à Patribus Infallibilem Pontificis Maximi Ecclesiæ

Pag. 104 Pag 204 Pag. 204

cleſiam docentis fidem. Nullus verò penitus, qui decus idem Conſtantinopolitano Præſuli attribuat. Utque in iſtis, quos nunc expendimus, plauſibus immoremur, viſum Patribus fuit, à Leonis tantùm Interpretatione lucem accedere veritati Nicænæ, & ab ejuſdem non voce tantùm, ſed & ſcripto vires, & nervos ſumere Cyrilli Epiſtolas: *Leo ita credit, ita ſcripſit*: ac mox ipſius Leonis Litera veluti Lex, & Regula credendi certiſſima ſtatuetur à Synodo. Nihil tale de Anatolii voce, vel ſcriptis innuunt Chalcedonenſes Patres. Ergo non ſolùm ex eo, quòd ſemel idem fuerit ab aliquibus compellatus, non deteritur Argumentum à nobis numero ſuperiori contortum in Hoſtem Romanæ gloriæ; ſed potius ex eo, quòd ſemel tantummodo, veluti ſubſcriptum Græcorum Jota, Leoni additus fuerit hic tumidus Apoſtolicæ Sedis propemodum Antagoniſtes, videlicet Anatolius Conſtantinopolitanus, idem infra eamdem valido conatu deprimitur.

Digitized by Google

CAPUT VIGESIMUMOCTAVUM.

Legitur in Concilio Chalcedonenſi Leonis Litera, Magiſterium exercens, ac Synodo Leges præſcribens.

124. STatim poſt lectum Nicænum
Symbolum, & Epiſtolas Cyril-
li, quæ Synodi Epheſinæ De-
creta cenſebantur, quæque à
Leonis Confirmatione firmita-
tem hauſerant certiſſimæ veri-
pag. 204. tatis, *Glorioſiſſimi Judices, &*
Ampliſſimus Senatus dixerunt:
RECITETUR ET EPISTOLA DEO DIGNISSIMI ARCHIEPISCOPI RE-
GIÆ ET SENIORIS ROMÆ LEONIS. Revocarunt illi quidem
ſolummodo in animum Patrum id, quod in Literis ad
Chalcedonenſem Synodum datis præſcripſerat Leo, vi-
delicet ut ſua ad Flavianum Epiſtola legeretur, ac juxta
illam ferretur in Eutychetem Sententia: ut Capite Vige-
ſimo oſtendimus. Cum autem illam legi univerſi Patres
aſſenſi fuerint, imo & vehementer optaverint, re ipſa
confeſſi ſunt, judicandi de rebus Fidei Regulam ab illa eſ-
ſe petendam Epiſtola, velut à Nicæno atque Epheſino
Primo Concilio.

125. Initium ſolummodo, & quaſdam ejuſdem elo-
quentiſſimæ ſimul, ac ſapientiſſimæ ad Flavianum Epiſto-
pag. 204. læ particulas delibamus. *Lectis dilectionis tuæ literis*,
QUAS MIRAMUR FUISSE TAM SERAS. Statim enim admonendus
fuiſſet Romanus Fidei Magiſter de Recenti, quæ in Urbe
Cæſarea eruperat, Eutychetis Hæreſi. Anatolius ergo
Flaviani Succeſſor commonefactus coram Univerſa Syno-
do fuit, ſe quoque ovem eſſe ſpectantem ad Ovile Ro-

mani

mani Paſtoris, ac diſcipulum à Petri Cathedra erudiendum: neque contra hiſcere auſus eſt.

126. Profertur deinde à Leone mirabilis explicatio Catholicæ Veritatis circa Divinæ Incarnationis Myſterium, & impugnatio Eutychianæ blaſphemiæ, quæ hujuſmodi cenſurâ perſtringitur: *Cum* TAM IMPIE *duarum Naturarum ante Incarnationem Unigenitus Dei Filius fuiſſe dicatur*, QUAM NEFARIE, *poſtquam Verbum Caro factum eſt, Natura in eo ſingularis* ASSERITUR. Cum duplex Eutychetis error *impius* abſque ulla hæſitatione à Pontifice dicatur, atque *nefarius*, nullum profectò Synodo relinquitur Arbitrium de illis conferendi certamen. pag. 210

127. Hæreſis à ſe explicatæ Condemnationem omnino præcipiens Leo ſubjecto ſibi Concilio, ideoque ſua uſus Auctoritate quoad *Jus* Fidei, solùm quoad *Factum* infligendæ in Hæreſis Auctorem pœnæ liberam indulget Synodo facultatem moderationis exercendæ erga reſipiſcentem: *De quo ſi fideliter, atque utiliter dolet &c.* NON ERIT REPREHENSIBILIS *erga correctum quantacumque* MISERATIO. pag. 210

128. Sed in hac ipſa Sententia in Hæreſiarcham ferenda conſilium quidem Præſulum non detrectat, Judicium verò reſervat ſuis Legatis: AD OMNEM VERO CAUSAM PIE AC FIDELITER EXEQUENDAM *fratres noſtros Julianum Epiſcopum, & Renatum Presbyterum tituli S. Clementis, ſed & filium meum Hilarum Diaconum vice noſtra direximus: quibus Dulcitium Notarium noſtrum, cujus fides nobis eſt ſæpè probata, ſociavimus, confidentes adfuturum Divinitatis auxilium, ut is, qui erraverat, damnata* SENSUS SUI *pravitate, ſalvetur*. Quamvis hìc nominentur Pontificii Legati ad Epheſinum directi Concilium, quod in Prædatorium degeneravit; tamen cum hanc ipſam Epiſtolam in Chalcedonenſi legi præceperit Leo, & ampliſſimam aliis Legatis tribuerit ejuſdem Chalcedonenſis Concilii Præfecturam, pag. 210

proculdubio idem ferendæ in reos Sententię Jus novis Legatis inhæſit, ex vi quoque hujus Epiſtolæ, præter alia quamplurima argumenta. Prætermittamus cætera hujus, verè Pontificiæ, Literæ loca, quam miris laudibus omnia deinde ſecula ſunt proſecuta, cum Narratio feſtinet ad plauſus illi datos à Chalcedonenſi Concilio.

CAPUT

Digitized by Google

CAPUT VIGESIMUMNONUM.

Leonis Epiſtola, velut è Cælo ſcripta, & Infallibilis, miris à Concilio laudibus in Cælum fertur.

129. IN aliquibus Græcis Codicibus
hujus Concilii poſt hanc Epiſ-
tolam inſeruntur teſtimonia
quædam Sanctorum Patrum,
Hilarii, Gregorii Nazianzeni,
Ambroſii, Joannis Chryſoſto-
mi, Auguſtini, Cyrilli, adjun-
cta à S. Leone Magno alteri ſuæ ad Leonem Auguſtum
Epiſtolæ. Sed utcumque hìc etiam à quibuſdam recen-
ſeantur, profectò, quod lecta fuerint in Concilio, nullum
veſtigium ſupereſt, imo Acta oſtendunt, ſtatim poſt audi-
tam Epiſtolam Pontificiam inclamaſſe Patres. Sic enim
inquiunt eadem Acta. *Poſt lectionem autem prædictæ Epiſ-* pag. 216.
*tolæ Reverendiſſimi Epiſcopi clamaverunt : Hæc Patrum Fi-
des, hæc Apoſtolorum Fides*. OMNES ITA CREDIMUS. ORTHO-
DOXI ITA CREDUNT. ANATHEMA EI, QUI ITA NON CREDIT. Quàm
vividum ex hujuſmodi vocibus promicat geſtientis animi
obſequium! Alacrius certè non intonuerunt optimi Antiſ-
tites poſt lectam Nicænam, & Epheſinam in Cyrilli Epiſ-
tolis Fidem. Imo illi auctoritatis incrementum addide-
runt ex ipſius Leonis ſuffragio. Nunc autem ab unius
Leonis atteſtatione ſatis evinci credunt, Paternam, &
Apoſtolicam eſſe illam, quæ in Pontificiis Epiſtolis conti-
nebatur, ac talem eſſe, quam Catholici omnes ample-
ctantur, & à qua recedentes Anathemate percelli de-
beant.

Et affirmare potuit Petrus Suavis: *Epiſcopi* Tridenti pag. 21.

con-

congregati *ſperabant, Concilium illud Antiſtitum dignitatem in integrum reſtituturum, quam penè univerſam ipſis ademptam Pontifex Romanus ad ſe traxerat*. Et ſperare poterant, auferendam Maximo Præſuli poteſtatem, quam à Chriſto collatam à ſe imminui non poſſe probè viderunt Chalcedonenſes Patres? Quam præterea exercebat evoluto proximè ſeculo Romanus Pontifex poteſtatem, quam Leo Magnus Quinto poſt reparatam mortalium ſalutem non exercuerit?

130. Sed cur nullius Teſtificationem adjectam dicimus ad Leonis Epiſtolam comprobandam? Negavimus, quemquam in terris quæſitum fuiſſe veritatis teſtem, qui vel tunc degeret inter mortales, vel ſcripſiſſet, dum in hoc exilio ætatem ageret: quia nullum ſingillatim à Patribus Chalcedonenſibus in medium allatum invenimus. Sed alium à Cælo accerſitum non diffitemur; poſt verba enim ſuperius relata ſucclamarunt: PETRUS PER LEONEM
Pag. 215 ITA LOCUTUS EST. APOSTOLI ITA DOCUERUNT. *Piè, & verè Leo docuit*. A Leonis igitur calamo exarata illa fuiſſe credunt, quæ cælitus illi ſuggeſſerit Petrus, univerſumque cum ſuo Principe Apoſtolorum Collegium. Hæc affirmantes Antiſtites, niſi Leonis Epiſtolæ tribuerent Infallibilitatem, à Cælo ſe poſſe decipi formidarent. Hæc autem ſuſpicio ab eorum ſapientia longiſſimè abfuit. Imo perinde ac Cæleſtia Oracula ſuis obſequenter capitibus Pontificiam Epiſtolam impoſuerunt. Petrum quoq; præ cæteris Apoſtolis compellando indicare voluerunt, illi Leonem in Pontificatu Maximo ſucceſſiſſe; ideoq; par eſſe, ut præ reliquis eidem adeſſet Coryphæus Diſcipulorum Chriſti, qui non Leoni, cæteriſque Pontificibus minus, quàm Petro, Fidei conſtantiam, dum Eccleſiam docerent, exoravit à Patre Divino.

131. Neque omittenda ſunt verba, quæ conſequuntur:
Pag. 215 *Cyrillus ita docuit. Cyrilli æterna memoria*. LEO, ET CY-

RILLUS

Digitized by Google

ILLUS SIMILITER DOCUERUNT. *Anathema ei, qui ſic non credit. Hæc vera Fides*. Additur nunc quidem etiam Cyrilli ſuffragium, ſed *Cæleſtis* jam abſque illo habita fuerat Leonis doctrina. Licet autem jam Cælo donatus Cyrillus eſſet, & illuſtrem inter Sanctos Eccleſię Patres occuparet ſedem, & illius effata, conſentanea Leonis Epiſtolæ, Generale Sanctum Concilium Epheſinum adoptaſſet in ſua, primum tamen Leo in Synodalibus plauſibus locum tenet. *Leo, & Cyrillus ſimiliter docuerunt*. Hinc etiam indicari ſummum erga Præſidem Eccleſiæ cultum, nemo non videt, præter Suavem, cujus oculi veneno livoris ſuffundebantur.

132. Exclamant denique Antiſtites: *Hæc in Epheſo lecta non ſunt*. HÆC DIOSCORUS OCCULTAVIT. Cauſam igitur Hæreſis in Epheſino Latrocinio confirmatæ refundunt in ſuppreſſam doloſè Pontificiam Epiſtolam. Num verò illâ deſtituti Epiſcopi ſcrutari non poterant Sacras Literas, Sanctos Patres, & alia eò uſque celebrata Concilia? Profectò poterant, & ad id præſtandum omnino tenebantur. Sed optimus, & maximus Deus, qui Religionis Magiſtrum voluit Eccleſiæ præſidere, permittit, in præceps labi Synodos, quæ ab illo erudiri detrectant. Hoc fateri mihi videntur Chalcedonenſes Patres, dum conqueruntur, quod Epheſi lecta non fuerit Epiſtola Leonis, cui Magiſterium ſimul, & Præfecturam Conciliorum attribuunt. pag. 115

Hoc in pretio fuit habitus ante annos mille ducentos Romanus Epiſcopus ab ampliſſimo, & numeroſiſſimo Græcorum Concilio. Quàm ferrea fuit frons Petro Suavi appellare non verito Synodum Tridentinam *Remedium in ſpeciem efficax moderandæ immenſæ potentiæ* Romani Pontificis, *quæ ab parvis initiis lapſu temporis excreverat in infinitum*! Tridentinine Patres inire poterant inſanum conſilium imminuendi exercitium Potentiæ Sacroſanctæ, quam nullæ aliæ Synodi deterere fuerant auſæ? Et quęnam fuerunt pag. 2.

Digitized by Google

runt parva illa initia, de quibus ſermonem Scriptor hic vecors inſtituit, nihil deterritus ab Evangelio narrante, juſſum à Reparatore noſtro fuiſſe Petrum ſuas oves paſcere, Univerſam videlicet Eccleſiam, *Chriſti Vineam*, procurare, juxta interpretationem hujus ipſius Chalcedonenſis Concilii? Quam præterea, ut iterum hoc in atrocem hoſtem retorqueam, exercebat ineunte Tridentina Synodo Romanus Hierarcha Poteſtatem, & quam exercet in præſens, cujus uſum in Leone Magno Chalcedonenſes Patres obſequentiſſima veneratione non fuerint proſecuti?

CAPUT TRIGESIMUM.

Eutychiani patent nonnulli, qui dubitare potuerunt de quibuſdam ſententiis Leonis Epiſtolæ. Cur eadem dubia ſoluta non ſint confugiendo ad Pontificiam Infallibilitatem.

133. PLauſerant pleriq; Antiſtitum Leonis Epiſtolæ, ideoque cum potior Concilii pars aſſenſa fuiſſet illius explicationi Catholicæ contra Eutychetem ac Dioſcorum veritatis, nihil circa Fidem ſupererat definiendum. Pleriq; illius Epiſtolæ apices omnes venerati fuerant, ſicut à Lege Divina *Jota unum, aut unus apex non præteribit*. Fuere tamen nonnulli ex Illyrico, & Palæſtina Epiſcopi, qui de tribus earum Literarum ſententiis dubitarent. Neceſſarium puto, hìc omnia Concilii, dubitationes hujuſmodi narrantis, verba recenſere, ut pateat, in controverſiam revocari non potuiſſe Leonis Oracula, niſi ab illis, qui quoad alios etiam Fidei Articulos, compertos Catholicis omnibus, claudicarent. Nulli proinde admirationem faceſſere poteſt, quod Præſules Eutychianæ hæreſi addicti de Pontificia Infallibilitate ſuſpicarentur. Noſtri operis inſtitutum eſt, oſtendere, in Vetuſta Eccleſia pervulgatum, & notorium Catholicis omnibus fuiſſe, quod Pontifex Maximus errare nequeat, dum Eccleſiam ipſam è Cathedra de Arcanis Divinis informat. Quod autem idem de illo Hæretici opinarentur, probare aggreſſi non ſumus, licet non rarò ad eumdem, ut falli neſcium, illos confugiſſe demonſtraverimus, & porrò demonſtraturi ſimus. Igitur ſic habent Acta Concilii: *Et cum legeretur* pag.215

pars prædictæ Epiſtolæ, quæ continet : Et ad reſolvendum conditionis noſtræ debitum natura inviolabilis naturæ eſt unita paſſibili, ut quod his remediis congruebat, unus atque idem Mediator Dei, & hominum Homo Chriſtus Ieſus & mori poſſet ex uno, & mori non poſſet ex altero. Dubitantibus Illyricianis, & Palæſtinis Reverendiſſimis Epiſcopis Aetius Reverendus Diaconus Sanctæ Conſtantinopolitanæ Eccleſiæ legit Cyrilli San. Mem. Alexandrinæ magnæ civitatis quondam Epiſcopi capitulum ita continens: Quoniam verò iterum proprium ejus corpus gratiâ Dei, ſicut ait Paulus, pro omnibus guſtavit mortem; ideo dicitur ipſe paſſus propter nos mortem, non tanquam in experimentum vincens mortis, quod ad ſuam pertinebat naturam (dementis eſt enim hoc dicere, aut ſapere) ſed quia, ſecundùm quod nuper dixi, caro ejus guſtavit mortem. Cur Cyrilli auctoritas allegetur, mox oſtendemus. Interim animadverto, quod nullus Catholica inſtructus Catecheſi puer ignorabat, inviolabilem naturam Divinam fuiſſe in Chriſto Domino conjunctam humanæ, quæ pati poſſet; ac proinde mortuum illum quidem ſecundùm humanitatem fuiſſe, non ſecundùm Divinitatem. An de hoc dubitare potuiſſent Antiſtites illi, niſi deſtructam in Reparatore noſtræ ſalutis humanam naturam putaſſent, Eutychetis inſaniâ delirantes? Neque minus abſurda fuit dubitatio altera, ſic ab Actis enarrata. *Similiter cum legeretur ex Epiſtola* pag. 216 *pars, quæ continet : Agit enim utraque forma cum alterius communione quod proprium eſt: Verbo ſcilicet operante, quod Verbi eſt, & carne exequente, quod carnis eſt. Unum horum coruſcat miraculis, aliud ſuccumbit injuriis : dubitantibus Illyricianis, & Palæſtinis Epiſcopis, Aetius Archidiaconus Sanctæ Conſtantinopolitanæ Eccleſiæ legit Sa. Me. Cyrilli capitulum continens ita: Quædam ſunt voces quàm maximè Deum decentes, quædam verò decentes humanitatem, quædam verò medium quemdam tenentes ordinem, inſinuantes, Filium Dei Deum eſſe, & hominem ſimul.* Qui hanc unam veritatem com-

compertam habet (habent autem Catholici omnes) quod videlicet Deus pariter, & homo fuerit Chriſtus, abſque ulla ambiguitate credit, operari Divinitatem ea, quæ Divina ſunt, exempli causâ Miracula; humanitatem autem exequi, aut perpeti ea, quæ ſunt humana, verbi gratiâ ſuccumbere injuriis. Num Præſules, niſi cum Eutychete humanitatem à Chriſto abrogaſſent, & immigraſſe in Divinam naturam ſtolidè opinati fuiſſent, ignoraſſent ea, quæ pleriſque ab aratro, piſtrino, & caupona ad Eccleſiam accedentibus notiſſima ſunt? Poſtremum denique dubium eoſdem non minus Eutychianæ veſaniæ coarguit. *Similiter cum legeretur ex eadem Epiſtola pars, quę ita continet. Quamvis in Domino Jeſu Chriſto Dei, & hominis una Perſona ſit, aliud tamen eſt, unde in utroque communis eſt contumelia, aliud, unde communis eſt Gloria. De noſtro enim illi eſt minor Patre humanitas, de Patre illi eſt æqualis cum Patre Divinitas: dubitantibus Illyricianis, & Palæſtinis Epiſcopis Theodoretus Reverendiſſimus Epiſcopus Cyri dixit: Eſt ſimiliter exemplum beatiſſimi Cyrilli ita habens: Et factum hominem, & non mutantem, quod proprium eſt; permanſit enim id, quod erat, intelligitur verò omnino & aliud in alio, quod habitat, ideſt Divina natura in humanitate.* pag. 216 Quamvis Theodoreti eruditiſſimi viri memoriæ obverſatus non fuiſſet locus, quem ſcriptum in Cyrilli codice Aetius Archidiaconus prę manibus non habebat, quod tamen ſubeſſe dubium poterat Leonis verbis, duplicem in Chriſto Naturam, unamque Perſonam aſtruentibus, & aliud eſſe humanam, aliud Divinam naturam, ac ſecundùm primam illum eſſe Patre *minorem*, ſecundùm alteram *æqualem* affirmantibus? Quoties hæc veritas ab Athanaſio, aliiſque Patribus fuerat inculcata, inſultantibus Ario, qui eo Evangelii textu, *Pater major me eſt*, dementiſſimè nitebatur? Manifeſtum quippe eſt, Dominum tunc locutum de ſua humanitate fuiſſe, cujus causâ major illo eſt Pater; ideoque nihil colligi ex-

inde poteſt ad inferendum, quod Patri æqualis non ſit ſecundùm naturam Divinam. Hæc profectò non latuiſſent Præſules illos, niſi in Servatore noſtro humanitatem abſorptam, abſumptamque penitus opinati fuiſſent.

134. Supervacaneum non fuit, ſedulò recenſere dubitationes de Doctrina Leonis Epiſtolæ ſubortas, cum per ſummam veſaniam Suavis affirmaverit, illius Examen inſtitutum à Chalcedonenſi Concilio fuiſſe, quaſi Univerſa de illius veritate Synodus dubitaſſet. Atque hic certè eſt Argumentorum Achilles, quo à ſe probari Polanus putat, incerta fuiſſe de Pontificia Infallibilitate Concilia. Sed Therſitem verius appellaverim figmentum hoc, quo paulò eos Antiſtites, eoſque Hæreſi adhuc infectos, producit in medium, tamquam repræſentantes Synodum Univerſalem. Hi certè ſolummodo Illyriciani, & Palæſtini Epiſcopi hæſitare ſe circa tres illas Epiſtolæ Pontificiæ ſententias profeſſi ſunt. At de nulla penitus ambigua fuit Synodus Univerſa, vel numeroſior Synodi pars. Nam ſuffragia, quibus deinde Actione Quarta Patres omnes Leonis Epiſtolæ vindicarunt Conformitatem cum Definitionibus trium eò uſque celebratarum Generalium Synodorum, nullatenus fuerunt ejuſdem Examen Epiſtolæ, ſed confutatio Calumniæ, qua Hæretici mentiebantur, à Chalcedonenſi Concilio, Literas illas amplexo, probari novam, cumque vetuſta pugnantem doctrinam. At hæc ſuo maniſeſtiſſimè loco ſtatuemus.

135. Interim liquet, de notiſſimis Catholicæ Fidei Articulis, hoc eſt de humana, ac Divina in Chriſto natura dubitaviſſe, qui de Leonis Epiſtolæ veritate incerti fuerunt. Quid, quod Hæreſim ſapere paulò poſt iidem in hac ipſa Actione viſi ſunt, incredibilem erga Dioſcorum amorem præſeferentes, & eorum aliqui in Actione Quarta *Hæretici* ſunt palam à Patribus appellati. At cur eorum hic dubia ſciſſa non ſunt affirmando, falli non poſſe Ponti-

ficem

ſicem Maximum iis in Literis, quas cum juſſiſſet in publica Synodo legi, profitebatur à ſe per illas Eccleſiam edoceri? Itane verò non ſolvendus nodus Auctoritate Cyrilli, ſed, ut Gordius, Alexandrino enſe Pontificiæ Infallibilitatis ſcindendus erat? At cur Auguſtinus non pepercit labori ſcribendi Librum de Conſenſu Evangeliſtarum? Reſpondere dubitantibus de veritate Sacræ narrationis à pluribus exaratæ, eo quòd una pugnans alteri alicubi videatur, uno verbo potuiſſet, negans, ullam ex ipſis falli, quia omnes ſunt Infallibiles? Hanc non inivit viam Sapientiſſimus Eccleſiæ Doctor: non iniverunt alii plurimi, qui ad os Infidelibus obſtruendum in aperto ſole ſtatuerunt fœdus, quod uni cum altero Sacroſancto Hiſtorico intercedit, vel uni cum altero Univerſali, & ab Apoſtolica Sede confirmato Concilio. Ita igitur licet impos falli haberetur à Synodo Litera Pontificia (quemadmodum innumeris argumentis frequentiſſimè Synodus eadem oſtendit) tamen arbitrati non ſunt Patres, opportunum eſſe, ad hanc Infallibilitatem confugere ad fauces infirmorum in fide Antiſtitum occludendas. Sed cum iidem magno in pretio haberent, & meritò quidem, Doctrinam Cyrilli, ac ſe jactarent illius contra Neſtorium Defenſores: conſonam eidem eſſe oſtenderunt Leonis Epiſtolam. Fide credenda jam erant, quæ in Literis Cyrilli continebantur, quia comprobata ab Epheſino Primo Concilio, directo ab Apoſtolica Sede, & ab eadem ampliſſimè confirmato. Divina pariter fides præſtanda erat Leonis Epiſtolæ, à Petri Cathedra directæ pro credendi Forma ad Synodum Univerſalem. Hanc igitur conferendo cum aliis à Cyrillo datis Chalcedonenſes Patres ſcriptum unum Infallibile cum alio pariter Infallibili contulerunt, eo pacto, quo Evangelium Lucæ facto ipſo cum Marci narratione confertur. Sicut ergo Evangeliorum Collatores non proinde negant eorum Infallibilitatem, quam verbis nequaquam allegant: ita

Digitized by Google

ita qui Pontificiam cum Cyrilli Epiſtolis comparaverunt, non inficiati ſunt Leonis Infallibilitatem, aliàs à ſe frequentiſſimè aſſertam.

136. Quod Chalcedonenſes Patres oſtenderint, eamdem eſſe Leonis, & Cyrilli doctrinam, ſolummodo ut Hæreticos in veritatis viam revocarent, & non quia putarent Pontificiam Auctoritatem aliena atteſtatione fulciendam eſſe, manifeſtiſſimè conſtat ex iis, quæ paulò ante contigerant. Cum enim è ſuo ſenſu Catholici Epiſcopi locuti ſunt, veram eſſe Leonis Fidem, & cælitus à Petro dictatam illam Epiſtolam, inclamarunt, nihil de Cyrillo ſoliciti, quia probè noverant, certiſſimum ipſi Leoni aſſenſum neceſſariò adhibendum eſſe. Nunc autem in Cyrilli conſenſione vim faciunt, alienæ ſe infirmitati accommodantes.

Libet hìc animum advertere ad ſtultas querelas Petri Suavis, qui de Norimbergenſi decreto locutus addit: pag. 33. *Ex quibus apparet, Edictum, quod flammam controverſiarum credebatur extincturum, eamdem violentius accendiſſe, eòque magis piorum hominum mentibus fixum, immotùmque ſedit liberi Concilii deſiderium, cujus beneficio utriſque partibus ei ſe ſubmittentibus, à tot tantiſque malis liberatio expectaretur*. Ita ne verò *pars utraque*, Catholica videlicet, atque hujus Caput Pontifex Maximus, & Hæretica, *ſubiicere ſe* Concilio debuiſſet? At quid ſimile Eutyches, ac Dioſcorus, atque hi, de quibus nunc loquimur, Præſules flagitarunt? An Chalcedonenſes Antiſtites obtemperare Leoni, *parti* ſcilicet uni, iuxta Suavis nomenclaturam, recuſaverunt?

CAPUT

CAPUT TRIGESIMUMPRIMUM.

Epiſcopi omnes, non exceptis quibuſdam adhuc Hæreſi addictis, Leonis Epiſtolæ iterum plaudunt, & ab alio inſtrui recuſant.

137. ILlico ſubnectunt Acta iis, quæ huc uſque perpendimus, ea, quæ ſecuntur. *Magnificentiſſimi Judices* (pag. 216), *& ampliſſimus Senatus dixerunt: Poſt hæc omnia adhuc quis dubitat? Reverendiſſimi Epiſcopi clamaverunt: Nemo dubitat.* Sive victas manus præbentes, ſive metu perculſi Heretici ſuos Catholicorum clamoribus immiſcuerint, certè hinc evincitur cultus, quo Maximum ſunt Antiſtitem proſecuti.

138. Obſequium idem patet ex Titulo *Domini, & Patris*, quo Præſul unus omnium nomine Leonem compellavit. *Atticus Reverendiſſimus Epiſcopus Nicopolitanæ civitatis* (pag. 216.) dixit: QUONIAM NUNC DOMINI NOSTRI, ET SANCTISSIMI PATRIS, *& Archiepiſcopi* LEONIS *adornantis Apoſtolicam Sedem lecta eſt Epiſtola*. Niſi Uniuerſa Synodus minorem ſe Romano Epiſcopo habuiſſet, reclamaſſet aliquis affirmans, eas *Domini, & Patris Noſtri* appellationes tribuendas Leoni non eſſe à Patribus conciliariter coactis. *Dominus* certè non uni tantùm imperat *Servo*, *ac Pater filio* ſeorſum ab aliis accepto, ſed omnibus etiam ſimul congregatis.

139. Idem Atticus memor Præceptorum Leonis, qui, præter Eutychetem, Neſtorium quoque juſſerat iterum condemnari, *Oportet*, inquit, *& beatæ memoriæ Cyrilli* (pag. 216) *Epi-*

Epiſtolam ſcriptam ad Neſtorium, in qua jubet, eum conſentire duodecim Capitulis, & hanc dari nobis, ut in tempore diſceptationis parati inveniamur. Reverendiſſimi Epiſcopi clamaverunt: Si jubetis dari nobis inducias, petimus Patres ſimul perſcrutari. An hìc aliquis fortaſse dicet, petitam fuiſſe perſcrutationem Patrum, quia in controverſiam revocanda eſſet explicata à Leone Veritas Fidei? Sed ſtatim Acta ſubiiciunt. *Magnificentiſſimi, & glorioſiſſimi Judices, & ampliſſimus Senatus dixerunt: Differatur audientia uſque ad quinque dies, ut inter eos conveniat Veſtra Sanctitas ad Sanctiſſimum Archiepiſcopum Anatolium, & communiter de Fide tractetis, &, qui dubitant, doceantur. Omnes Reverendiſſimi Epiſcopi clamaverunt: Nos ita credimus.* SICUT LEO, ITA CREDIMUS. *Noſtrum nullus dubitat: nos jam ſubſcripſimus.* Si nullus amplius dubitabat, atque *omnes, ſicut Leo, credebant*, ſeque *illius Epiſtolæ ſubſcripſiſſe* profitebantur omnes, nullum igitur de illius veritate Scrutinium, aut Examen inſtituendum erat. Quis ergo ſenſus inerat verbis illis: *Petimus, Patres ſimul perſcrutari?*. Enimverò non Sanctorum Patrum ſcripta expendenda erant, ut pateret, utrum conſentanea eſſent Leonis Epiſtolæ, quæ jam omnium comprobatione celebrata erat. Sed ipſi Concilii Patres in unum convenire cupiebant, ET SIMUL PERSCRUTARI modum, & Græca verba eligere ad fidem definiendam, juxta Formam ſibi præſcriptam ab Epiſtola Pontificia: vel optabant coaleſcere in unum Patres omnes AD SIMUL PERSCRUTANDUM, an Illyriciani, & Palæſtini Epiſcopi omni dubitatione depoſita firmi in Catholica veritate, ac ſtabiles invenirentur. Atque hæc quidem ſecunda interpretatio magis congruit iis, quæ conſecuntur, verbis. Judices enim, ac Senatus arbitrati ſunt, nequaquam opportunum eſſe omnium conventum ad paucos erudiendos. *Magnificentiſſimi, ac glorioſiſſimi Judices, & Ampliſſimus Senatus dixerunt: Non eſt neceſſarium omnes vos convenire.*

pag. 116

nire. Sed quia conveniens eſt omnibus dubitantibus perſuadere, Reverendiſſimus Archiepiſcopus Anatolius ELIGAT DE HIS, QUI SUBSCRIPSERUNT, *quos putaverit idoneos eſſe ad docendum eos, qui dubitant*. Convenire igitur ſimul omnes optabant Epiſcopi ad alios alliciendos ad Leonis obſequium, non verò ad certamen inſtituendum de illius Epiſtolæ Veritate.

140. At cur proponunt Judices Anatolium, & non Pontificios Legatos ad eligendos idoneos Hæreticorum Magiſtros? Fortaſſe quia Græcos magiſterio Græcorum aptos melius Anatolius ipſe cognitos habebat, & quia Latina Legatorum lingua vel comperta Palæſtinis illis, & Illyricianis Epiſcopis nequaquam erat, vel, cum plenè ipſius Latinæ dictionis, qua Pontificia Litera ſcripta erat, vim non aſſequerentur, opportunius erat, ipſos à Græcis quibuſdam utriuſque Idiomatis optimè conſciis erudiri. Quamvis deinde à Legatis ipſis de veritate informatos ſe fuiſſe profeſſi fuerint. Cæterùm quod ad Lydium Pontificiæ Literæ lapidem explorandum eſſet purum ſynceræ Fidei aurum, evidenter patet ex eo, quod non alij Præceptores dubitantium eligendi eſſent, quàm nonnulli ex iis, qui, calamo quoque, neque ſolùm ore, probaverant Leonis Fidem. *Anatolius eligat de his, qui ſubſcripſerunt, quos putaverit idoneos eſſe ad docendum eos, qui dubitant.* pag. 217

141. Quid demum infertur ex eo, quod recuſantes alienam inſtructionem ex Illyrico, & Palæſtina Præſules inclamaverint: *Nos ita credimus: omnes ita credimus*. SICUT LEO, ITA CREDIMUS. *Nullus noſtrum dubitat*. NOS JAM SUBSCRIPSIMUS: atque hæc ultima verba nunc proferentes egregiè mentiti deinde ſint eorum nonnulli, qui in Quarta Actione ſubſcribere Leonis Epiſtolæ detrectarunt? Mihi quidem hinc manifeſtè videtur evinci, adeo pervulgatum apud Orthodoxos omnes fuiſſe, cenſendos eſſe Fidei perduelles illos, qui non crederent, veriſſimam eſſe doctri- pag. 216

nam Pontificis Maximi, ut, ne tales illi Antiſtites haberentur, ſimulaverint aſſenſum, quem eidem nequaquam ſcripto præſtiterant.

Mutata profectò fuiſſe tempora, & impietatem in Occidente nimis prævaluiſſe fateri cogimur, ſi ullum ve-
vi. 33. ſtigium veritatis ineſt huic dicto Petri Suavis. *At Pontifici nihil juxta, ac Concilium erat formidabile, atque odioſum: in primis Ultramontanum, liberum, cui interſuturi eſſent ii, qui excuſſo Papalis obedientiæ jugo alios in ſuam ſententiam nullo negotio videbantur attracturi*. Maximi Pontificis obedientiam excuſſerat Dioſcorus Alexandrinus Patriarcha, & Secunda, ab eodem dementata, Generalis Synodus Epheſina. Neque tamen formidavit Leo, in ſuam à Rebellibus ſententiam reliquos pertrahendos in alio Concilio, non ultra montes tantùm Italiæ finitimos, ſed ultra mare in ipſo ſinu Orientalis Imperii, atque ab Epiſcopis ferè omnibus Græcis, celebrando.

CAPUT

Digitized by Google

CAPUT TRIGESIMUMSECUNDUM.

Optimè erga Dioſcorum affecti deprehenduntur Epiſcopi, qui de Veritate Leonis Epiſtolæ dubitaverant.

142. QVamvis Illyriciani, & Palæſtini Epiſcopi proteſtati fuiſſent, nullum ſuis in mentibus dubium ſupereſſe, ac ſe omnes in Leonis verba juraſſe, nihilominus hæſit apud alios perſuaſio, quod adhuc fluctuarent, & incertarum opinionum vento circumferrentur: ac proinde, velut in Fide dubii, infideles eſſent. Quod ita reliqui apud animum ſuum ſtatuerent, apparet, atque eminet ex eo, quod poſt ſupra relatas Exclamationes, quibus, *Noſtrum nullus dubitat*, affirmaverant, viſum fuit expedire, ut Anatolius pag. 216 eligeret *de his, qui ſubſcripſerunt, quos putaverit idoneos eſſe ad docendum eos, qui dubitant*. Si autem nondum in Fide pag. 217 confirmati erant poſt auditam Cyrilli, ideſt Sacroſancti Primi Epheſini Concilii doctrinam, cui refragari Catholicis omnibus vetitum erat; Hæreſis igitur manifeſtæ coarguuntur. Huc devenerunt, qui ultro complexi non ſunt Pontificiam Epiſtolam, ſed auſi ex illa in dubium aliquid revocare. Non aſſenſi Leonis Literis, ad ſuæ quoque mentis Tribunal in ea librandam Generalem, & ab Apoſtolica Sede confirmatam, Synodum appellaverunt.

143. Sed venenum, quod ex certis notis ab aliis Præſulibus, à Judicibus, & Senatu arguebatur latere in cordibus Antiſtitum ex Palæſtina, & Illyrico, idem in apertum ex faucibus eorumdem erupit, cum omne veritatis magiſterium pertæſi elatis, ac verè ſeditioſis, vocibus in

Dioſcori favorem inclamarunt. Aberat nefarius ille Vexillifer Eutychetis à Synodo, ad quam non judicandum, ut par erat, ſed cum cæteris judicaturum eumdem regredi flagrantiſſimis votis optabant illius in perfidia commilitones. Præſtat hìc referre certamen initum inter illos, quorum aliqui Dioſcorum vehementer amabant, alij mirificè averſabantur. Igitur *Reverendiſſimi Epiſcopi clamaverunt: Pro Patribus petimus: Patres Synodo reddite.* CONSENTANEOS LEONI SYNODO*: Patres Synodo. Has voces Imperatori, hac preces Catholico, has preces Auguſtæ. Omnes peccavimus, omnibus indulgeatur. Clerici Conſtantinopolitani clamaverunt*: *Pauci clamant, non tota dicit Synodus. Orientales, & qui cum ipſis Reverendiſſimi Epiſcopi clamaverunt: Ægyptium exilio.* (videlicet Dioſcorum Epiſcopum Alexandriæ, quæ Metropolis erat Ægypti) *Illyriciani, & qui cum ipſis Reverendiſſimi Epiſcopi clamaverunt: Omnes peccavimus, omnium miſeremini: Has voces Catholico Imperatori: Eccleſiæ ſcinduntur. Clerici Conſtantinopolitani clamaverunt: Dioſcorum exilio, Hæreticum exilio. Dioſcorum Chriſtus damnavit. Illyriciani, & qui cum ipſis Reverendiſſimi Epiſcopi clamaverunt: Omnes peccavimus, omnibus indulgete.* DIOSCORUM SYNODO, DIOSCORUM ECCLESIIS*: ſub vobis malum non fiat: ſub Imperio veſtro diſſidium non fiat. Clerici Conſtantinopolitani clamaverunt: Qui communicat Dioſcoro, Judæus eſt. Orientales, & qui cum ipſis Reverendiſſimi Epiſcopi clamaverunt: Ægyptium exilio, Hæreticum exilio. Illyriciani, & qui cum ipſis Reverendiſſimi Epiſcopi clamaverunt: Patres Synodo. Magnificentiſſimi, & glorioſiſſimi Judices, & ampliſſimus Senatus dixerunt: Quæ interlocuta ſunt, effectui mancipentur.* Hunc finem ſortita fuit Actio Secunda, & decretum eſt, ut ambigui in Fide ab Anatolio, & aliis, qui Leonis Epiſtolæ ſubſcripſerant, erudirentur, prout placuerat potiori parti Concilii, veluti colligebatur ex iis, quæ interlocutionibus prolata fuerant.

Pag. 217

Quis

Quis non exhorret audaciam Antiſtitum, nil aliud, quàm ſceleſtiſſimum illum Nebulonem ſpirantium? Ab ipſius quidem deteſtabili nomine primò abſtinuerunt, generatim inclamantes: *Patres Synodo reddite*. Sed majori deinde œſtro correpti, *Dioſcorum Synodo*, *Dioſcorum Eccleſiis*, intonuerunt. Et omnes ex æquo ſceleris reos fuiſſe mentiti, pro ſcelerum omnium Auctore veniam flagitaverunt, cui pauci ſolùm ultro ac ſponte adhæſerant, extortis aliorum ſubſcriptionibus idem fuerat per vim, & nefas in Latrocinali Epheſina Synodo abuſus. Qui tam æſtuanti perditiſſimi amoris impetu Anteſignano Hæreſis ſuffragabantur, conſortes illius nequitiæ, ac errorum etiam tunc ſe eſſe, palam oſtentabant. Quod hujuſmodi homines de Infallibilitate Pontificia ſuſpicati fuiſſent, ſtupore nullus defigi poteſt. Enimvero ſi Hæretici Romanum Pontificem fateantur impotem falli, toto ſe ipſos profitentur cęlo aberrantes, cum, quæcumque oriatur Hæreſis, illico ab Apoſtolica Sede damnetur.

144. An verò non vocabimus ad trutinam verba illa, quibus, poſtquam Dioſcori fautores inclamaſſent: *Pro Patribus petimus*, *Patres Synodo reddite*: addiderunt: Consentaneos Leoni Synodo? Hæc certè in Latinis Codicibus invenimus, licet in Græcis Concilii Actis deſiderentur. Si eas protulerunt Præſules, qui pro Dioſcoro ſupplicabant, innuerunt, ab ipſo quoque Dioſcoro tunc ſimulatum fuiſſe animum præparatum ad aſſentiendum Literis Pontificiis. At idem Tartareæ ſuperbiæ cornua contra Leonem erexerat, quem à ſuo in ſacris conſortio inſanus repulerat. Illuſtre hoc Argumentum eſt, quod & ipſe perduellium contumaciſſimus Dioſcorus diffiteri nequiret in ampliſſimo illo Eccleſiæ Univerſæ Theatro, ac Senatu Sacroſancto omnino Catholicum cenſeri non poſſe, qui non admittat ab Apoſtolica Sede prodeuntem Definitionem Fidei. pag 117

Dioſcori Sectatores non detrectant Leonis Judicium?

Novum

Novum ergo, & inauditum in Eccleſia Divina morem inducere moliebatur Petrus Suavis, ita ſcribens: *Tum rationes in medium adducunt* (ſcilicet Proteſtantes) *quibus evincitur, iniquum eſſe, ut Pontifex, aut qui ei jurejurando obſtricti ſunt, in Concilio Judicis partes agant*. Rationes illas, licet evanidas, & nullius momenti, Polanus comprobat, ut validas; ex iis enim *evinci* affirmat, æquam fuiſſe hanc Lutheranorum exclamationem: *Quomodo Pontificem cauſæ ſuæ Judicem admittant, qui hoc unum ſpectat, ut ipſorum doctrina, quam in omnibus Diplomatis ſuis vocat Hæreſim, aboleatur*? At Hæreſim appellaverat Leo doctrinam Eutychetis in decretalibus ſuis ad Flavianum Literis, & hoc unum enimvero ſpectabat, ut eadem penitus aboleretur, imo illam ipſe penitus aboleri jubebat. Neque tamen auſi hucuſque ſunt Eutychiani cum Judicem ſubterfugere. Pauci autem Ægyptii Antiſtites, & Monachi, de quibus exinde loquemur, in Sententiam contra ſe Romæ prius latam certè invecti non ſunt. Neque hęc unquam exceptio contra Romanum Tribunal, à quo omnis recenter exorta impietas condemnabatur, antiquis Eccleſiæ temporibus fuit audita. Liceret unicuique legitimum excutere Judicem, dummodo eidem rebellare auderet, ſi primâ ejuſdem ſententiâ perculſus profiteri poſſet, ſe in poſterum illius judicio non acquieturum.

pag. 88.

CAPUT

CAPUT TRIGESIMUMTERTIUM.

Apoſtolici Legati præcipiunt Synodo diſcuſſionem Supplicum Libellorum contra Dioſcorum, & jubent eumdem ad ſententiam in illum ferendam accerſiri. Univerſalis Epiſcopus appellatur Leo.

145. FErenda erat ſententia ex præſcripto Leonis, & ex aliarum Synodorum more, in Hæreticos, ac præcipuè in Dioſcorum Hæreſis Patronum, ipſoque penè perfidiæ Patre Eutychete flagrantiorem in ea latè vulganda. Nec expedire illam differri perſuadebant ſtulti clamores Antiſtitum, quibus in deliciis idem Dioſcorus erat. Igitur initio Actionis Tertiæ *Paſchaſinus Epiſcopus Lilybæi Provinciæ* Pag. 221. *Siciliæ agens vices Sanctiſſimi Epiſcopi Apoſtolicæ Sedis Senioris Urbis Romæ Leonis, per interpretem ſic dixit. Notum eſt nempe huic Deo amabili Concilio, & ad Beatum, &* Apostolicum, et Catholicum Papam Leonem *ſacras eſſe literas deſtinatas, quatenus huic Sancto Concilio ſe præſentare dignaretur. Sed quoniam neque antiqua hoc tenuit conſuetudo, neque generalis temporum neceſſitas permittere videbatur; noſtram parvitatem* huic Sacrosancto Concilio pro se præsidere præcepit. *Ideoque* necessarium est, *hæc, quæ in medium proferuntur per noſtram interlocutionem, diſceptari. Propter hoc igitur* porrectus libellus *à Religioſiſſimo fratre noſtro, & Coepiſcopo Euſebio, ſuſceptus à Religioſiſſimo Archidiacono, & Primicerio Notariorum Aetio* recitetur. *Et ſuſcipiens Aetius Archidiaconus, & Primicerius Notariorum* recitavit.

Plura

Plura hìc ſunt notatu digna. *Apoſtolicus* primò, *& Catholicus*, id eſt *Univerſalis*, Papa, nemine reclamante, dicitur Leo, cui proinde non incongruam eſſe Appellationem *Epiſcopi Eccleſiæ Univerſalis* tacita confeſſione indicare videtur Synodus. *Catholicus* certè, ſive *Univerſalis*, Papa vim ſignificandi majorem præſefert, quàm alter loquendi modus, videlicet, *Epiſcopus Catholicæ*, ſive *Univerſalis*, *Eccleſiæ*: quem ſecundum frequentius adhibent Romani Pontifices, quia nullam ſpeciem habet excludendi peculiarium Epiſcopos Eccleſiarum, imo ad illos referri congruenter poteſt. At prima *Univerſalis*, vel *Catholici*, *Epiſcopi* appellatio, non addito *Eccleſiæ* nomine, perperam intellecta, omnem, & unicum ipſi Romano vindicare poſſe videtur Epiſcopatum. Quia tamen abſurda hæc interpretatio alieniſſima eſt ab animo Titulum hujuſmodi præſeferentium, aliquando illo ſunt vſi Antiſtites Summi, quique de illis ſermonem inſtituebant. Et profectò illum protulit Paſchaſinus Legatus, à pluſquam ſexcentis Epiſcopis Chalcedone circumfuſus, ac *Univerſalem* tamen *Papam* abſque ullius querela Leonem appellans. Neque ineptiat Suavis dicens Græcos non aſſecutos fuiſſe Emphaſim hujuſce vocis; quis enim illis melius penetrabat ſignificationem nominis à Græca lingua petiti, in qua *Catholicus* idem omnino ſonat, quod in Latina *Univerſalis*? Neque reponat aliquis, Titulum hunc non extare in Græca hujus Actionis Tertiæ narratione. Ultro enim hoc fatemur, cum leuia quædam diſcrimina in aliis quoque dictionibus intercedant: Verbi gratia in hoc ipſo contextu ubi Acta La-
pag 111 tina dicunt: *Agens vices Sanctiſſimi Epiſcopi Senioris Urbis Romæ Leonis*, Græca ſcribunt: *Archiepiſcopi*. Extra omnem controverſiam eſt, quod Legatus Leonem nuncupaverit *Catholicum Papam*, cum extet in Actis ipſis Latinis, quam linguam uſurpavit locutus in Synodo Paſchaſinus. Quod autem hæc vox, in ipſa Synodo certè adhibita, prætermiſſa

miſſa

miſſa deinde ſit, dum Græca geſtorum narratio ſcriberetur, nullam adimit vim producto à nobis in medium argumento. Imo illam auget; oſtendit enim viſam deinde fuiſſe Græcis nimis amplam hujuſmodi Appellationem, atque ideo non recenſitam in Actis. Sed quando Synodus habebatur, ac Divini Spiritus aura fovebat animos Præſulum optimorum, nullus contra illam hiſcere auſus fuit. Hoc autem præſtitiſſent plurimi, ſi abſurdus illis Titulus hujuſmodi viſus fuiſſet. Pervulgatæ ſunt moræ in aliis Conciliis ſumma cum animorum contentione injectæ, ſi mentio fiebat Appellationis alicujus, quæ minus congruenter aptari Sacro cuidam, aut Profano Principi videretur.

Univerſalis dicitur Eccleſiæ Præſul, quem Suavis intra Romam, & Suburbicarias Eccleſias ſe continere præcepit; affirmans, penitus Ariſtocraticam primò fuiſſe gubernationem Eccleſiarum, *cum communi Presbyterii conſilio regerentur*: inſpectionis deinde eminentiam ad Epiſcopum delatam: tum aliquid indultum Metropolitis: deinde *conſuetudine prærogativam præſidendi conceſſam Epiſcopis* Urbium, in quibus Præfecti reſidebant. *Ejuſmodi Præfecturæ*, inquit, *erant Romæ Civitatis Imperialis cum Civitatibus ſuburbicariis: Alexandriæ Præfectura, quæ regebat Ægyptum, Lybiam, & Pentapolim: & Antiochiæ, quæ complectebatur Syriam, aliaſque Orientis Provincias. Idem quoque ſervatum in aliis minoribus Præfecturis, quas Eparchias Græcè vocant. Hoc Regiminis genus à ſola conſuetudine introductum, approbatumque, quia utile reperiebatur, à primo Concilio Nicæno ſub Conſtantino fuit ſtabilitum, atque, ut continuaretur, Canone ſancitum*. Illius vim Canonis pejus Balſamone, ac Nilo Theſſalonicenſi Schiſmaticorum Signiferis interpretaris, qui Univerſum ex vi Nicæni Decreti Romano Antiſtiti Occidentem adminiſtrandum concedunt. Illius ſententiam alibi expoſuimus, atque id-

pag. 243. pag. 243.

Y ipſum

ipſum in Polemica Nicænæ Synodi Hiſtoria uberius præſtabimus. Interim ex te quæro, quomodo *ſola* fuerit *conſuetudine* introductum Sacrum Romani in Antiſtites alios Imperium, ſi Chalcedonenſe Concilium affirmat, Univerſæ ſuæ Vineæ cuſtodiam à Chriſto in Petro commiſſam fuiſſe Leoni? Quomodo Univerſus Oriens Chalcedone congregatus Romani Epiſcopi Regimen, & Magiſterium fuerit veneratus, ſi eidem Nicæna Synodus tantummodo indulſiſſet, ut ex *recepta conſuetudine* Romam, & Suburbicarias Eccleſias moderaretur?

146. Animadvertendum preterea eſt, non qualemcumque Primatum Ordinis, ſed veram Concilii Præfecturam & Regimen exercendum, à Leone præſcriptum Legatis ſuis fuiſſe, ut oſtendunt ea verba: *Noſtram parvitatem huic Sancto Concilio pro ſe præſidere præcepit*. Ex hoc autem exercendo Regimine videtur argui Pontificia ſupra Synodum Generalem Præſtantia. Præſertim verò cum ſtatim illâ uſus Paſchaſinus, non conſulens Patres, ſed ipſe unus decernens, præceperit agitari Dioſcori Cauſam: & id fieri, quod ipſe jubebat, *neceſſarium eſſe* palam edixerit. *Ideoque* NECESSARIUM EST, *hæc, quæ in medium proferuntur per noſtram interlocutionem, diſceptari. Propter hoc igitur* PORRECTUS LIBELLUS &C. RECITETUR.

pag. 111 (beside "tatem huic Sancto Concilio") — pag. 111 (beside "tur per noſtram")

147. At hoc ſibi Legatus arrogavit, affirmaret Suavis. Sed non abſque inſigni temeritate diceret uſurpatum ab illo fuiſſe id, quod ſui muneris nequaquam eſſet, & contra quod inſurgere ſexcenti ex Oriente Antiſtites potuiſſent, niſi ex jure, & æquo hic ex Occidente Præſul Poteſtatem ſupra Synodum exercuiſſet. Duo tantùm ab Urbe ſubmiſſi Epiſcopi, ac tertius Sacerdos nulli Diœceſi præfectus, prETer Afros duos Latinum Ritum ſecutos, Concilio intererant, quibus quæ vires erant, niſi Divinæ, manantes ab Inſtitutione Chriſti Domini, qui Petro, & Succeſſoribus Petri, tradiderat tum ſparſæ, tum congregatæ

gatæ Adminiſtrationem Eccleſiæ? Prævaluit certè, nullo penitus contranitente, Paſchaſini mandatum: & libellum *ſuſcipiens Aetius Archidiaconus, & Primicerius Notariorum* RECITAVIT. pag 121

148. Poſt lectum libellum, in quo querelæ de Prædatoria Synodo continebantur, *Paſchaſinus Epiſcopus dixit: Quoniam non videmus præſentem eſſe Dioſcorum Sanctiſſimum Epiſcopum Alexandriæ, egredientes Reverendi Clerici* INQUIRANT EUM, *ſi præ foribus Concilii invenitur*. Præcepit igitur rurſus, neque conſuluit Patres. Cum verò primò quæſitus, nec inventus fuiſſet, flagitavit Anatolius, ut iterum inquireretur. Conſilium autem, non Juſſionem adhibuit, quia Synodi Regimen ad ipſum minimè pertinebat. Hoc porrò diſcrimen inter modum loquendi adhibitum à Romanis Legatis, & ab Antiſtite Conſtantinopolis non debet animadverſionem effugere. *Anatolius Epiſcopus Conſtantinopolitanæ Urbis novæ Romæ dixit*: SI COMPLACET VESTRÆ SANCTITATI, *aliquos ex Dei amantiſſimis fratribus, & Coepiſcopis noſtris deſtinare ad eum in domum, in qua manet, & commoneſacere eum, ut in hoc Sanctum Concilium adveniat*. Cum reſpondiſſet primò Dioſcorus, prohiberi ſe à Cuſtodibus, & exinde poſtulaſſet præſidium Judicum ac Senatus, ſecundò vocatus eſt, miſſis ad illum tribus Epiſcopis cum literis datis ab ipſa Synodo. Sed irrita hæc etiam Legatio fuit, quærente prius Dioſcoro, an ad Synodum conveniſſent Juvenalis, Thalaſſius, Euſebius, Baſilius, & Euſtathius, quorum ſcilicet gratia, & Auctoritate fulciendum ſe inani fiducia lactabatur: iterumque requirente præſentiam Judicum, ac Senatus. Huic petitioni Cecropius Epiſcopus ex Nunciis unus reſpondit: *Quando quædam Regularia examinantur*, NEQUE JUDICES, NEQUE ALIQUOS ALIOS LAICOS INTERESSE OPORTET, *niſi tantummodo tuam Sanctitatem, quæ in propria accuſatur perſona*. Ex hoc quoque, ſicut ex aliis plurimis, evincitur loco, non

pag.123 · pag.123 · pag.127

Google

niſi ad Antiſtites ſpectaſſe in Conciliis Eccleſiaſticarum tractationem Cauſarum, & jus ferendi ſuffragii.

149. Ex his demum Dioſcori vocationibus, quæ fruſtraneæ fuerunt, obdurante Hæretico animum, ac verborum cum Nunciis pugnam claudente hac ſuperbiſſima conteſtatione: *Semel dixi, quæ dixi, & ultra hæc compendioſius, quod dicam, non habeo*: aliud ſupereſt perpendendum. Tres tantùm Epiſcopi ad vocandum Dioſcorum Alexandriæ Patriarcham, primum videlicet Orientis Præſulem, miſſi ſunt. At, cum Quinta Synodus exoptavit, ſibi coram præſidere Vigilium Pontificem Maximum, Tres Patriarchæ (quotquot ſcilicet erant in Urbe Cæſarea) & Septemdecim Epiſcopi totius Concilii nomine ad illum ſupplicabundi acceſſerunt.

pag. 118

CAPUT

Digitized by Google

CAPUT TRIGESIMUMQUARTUM.

Iterum Legati ſua utuntur auctoritate jubentes Concilio, quo major patet Romanus Pontifex, nuncupatus rurſus frequenter Epiſcopus Univerſalis.

150. CVm ire ad Synodum Alexandrinus Epiſcopus perhorreſceret, cauſam illo abſente tractari neceſſe erat. Igitur alter ex Pontificiis Legatis *Lucentius Epiſcopus dixit*: LIBELLI, *qui adverſus Reverendiſſimum Epiſcopum Dioſcorum à diverſis nobis oblati ſunt, ſuſcepti ab Aetio Archidiacono, & Primicerio Notariorum* RECENSEANTUR, *quatenus omnis hæc Sancta Synodus ſcire poſſit, quid continent. Et ſuſcipiens Aetius Archidiaconus, & Primicerius Notariorum libellum Theodori legit.* Et Lucentius ergo uſus Imperio fuit, neque Synodi placitum, ut Anatolius, qui Synodo non præerat, exploravit. Neque minus præcepit iterum Paſchaſinus, qui, cum Theodorus paratum ſe eſſe dixiſſet ad ea comprobanda, quorum Dioſcorum ſcripto accuſabat, adjecit: PERLECTUS LIBELLUS MONIMENTIS ECCLESIASTICIS SOCIETUR. pag.228

151. Quatuor fuerunt Dioſcori Accuſatores, præter Euſebium Dorylæi Epiſcopum, Theodorus videlicet, & Iſchyrion Diaconi Alexandrini, Athanaſius ex eadem Civitate Sacerdos, & Sophronius, qui ſe ſolummodo nuncupat Chriſtianum. Supplices literæ ſingulorum inſcribuntur: *Sanctiſſimo, ac Dei Amantiſſimo, &* UNIVERSALI ARCHIEPISCOPO, ET PATRIARCHÆ MAGNÆ ROMÆ LEONI, ET SANCTÆ, ET UNIVERSALI CHALCEDONENSI SYNODO, immutato ſolùm ti- pag.229. 231. 234. 237.

titulo *Dei Amantiſſimo*, quem primus ſelegit, in alium *Beatiſſimo*, quem alii tres Leoni tribuerunt. Omnes autem *Univerſalem* illum appellant *Archiepiſcopum*: atque hoc *Oecumenici* nomen Leoni tributum à quatuor hiſce Inſcriptionibus extat etiam in Codicibus Græcis. Quid verò ab illo inferatur, jam expendimus Capite 33. num. 145. Quo verò audaciæ portento eamdem *Oecumenici* appellationem ſibi quoque deinde vindicaverint Patriarchæ Conſtantinopolitani, ampliſſimè oſtendimus in alio Opere, quod inſcripſimus *Demonſtrata Impiorum Inſania* Libro 3. Signo 23. & aliquid de illa inferius ſtatuemus, anſâ nobis oblatâ ab hoc ipſo Chalcedonenſi Concilio. Interim conſtat, arriſiſſe Patribus Titulum hunc Antiſtiti Romano tributum, quia neque in illum invecti ſunt, neque ob illum adhibitum imminuta eſt miſeratio, & gratia erga Dioſcori Accuſatores bibulis auribus auditos à Synodo.

152. Neque orta ulla controverſia fuit, eo quòd Leo unus, & abſens, honorificentiſſimis, ac multò pluribus nominibus, & primo quidem loco, quàm tota Sexcentorum triginta Epiſcoporum Synodus compellaretur. Hæc
pag.229 à Theodoro, Iſchyrione, ac Athanaſio *Sancta* ſolùm
231.234. dicta fuit, *& Univerſalis*; à Sophronio autem ſolummo-
pag.237 do *Sanctiſſima*: utque in Græco legitur ſolùm *Sancta*, non autem *Univerſalis*. Quæ de una voce, Deus immortalis! quàm diuturna, ac toties iterata certamina in aliis Conciliis exarſerunt? Et auctum Suavis dicit noſtra, & parentum noſtrorum ętate Romanum faſtigium? Enimverò in Vetuſtæ Monumentis Eccleſiæ videmus & nominum ampliſſimorum uſum, & Pontificiæ Juriſdictionis exercitium adeo frequens, palmare, atque ultro admiſſum ab Univerſa Eccleſia, in ipſis etiam Generalibus Conciliis conſpirante, ut incredibili admiratione ſuſpendar, intuitus aliorum temporum infælicitatem. In dubium Suavis revocavit, quin potius mordicus pernegavit ea, quæ notoria

toria olim erant, & pervulgata: ſicut hac, quam exequimur, Conciliorum Hiſtoria innumeris propemodum Argumentis Lectorum oculis ſubiicimus, ac præbemus quodammodo manibus contrectandum, non leue, ut hilari ſpe præcipimus, auſpice Divino Numine, pretium operæ relaturi.

153. Ex eo demum, quod primo loco Leo in ſupplicibus libellis datis ad ipſum, ac Synodum ſtatuatur, quis non videt inferri, Leonem non agnitum ſolummodo fuiſſe, ut illum, cui prima in Concilio Sedes tribuenda eſſet, ſed ut Univerſæ quoque Synodo antecellentem? Directæ ad Senatum Literæ, in quo æquale Patribus omnibus ſit jus, non inſcribuntur antiquiſſimo Senatorum, qui ſedet omnium primus. Sed ſi ad Regem, & ad illius Curiam Epiſtola dirigatur, Regium nomen præmittitur, & illuſtribus titulis honeſtatur; additur autem & Curiæ appellatio, ſed cum honoris minori ſignificatione. Hoc accidit in Chalcedonenſi Concilio, quod ſe Leoni poſthaberi æquiſſimo animo tulit.

CAPUT

CAPUT TRIGESIMUMQUINTUM.

Ex Criminibus Dioſcoro exprobratis in Concilio liquet, quàm projectè ſceleſti ſint illi, qui rebellare audent Apoſtolicæ Sedi.

154. IN compendium redigere decreveram crimina Portenti hujus ex omni vitiorum fæce conflati. Sed conſultius deinde putavi, ſeligere quædam ex ipſis Accuſatorum verbis, ne aliquam ipſis vim addere credi poſſim, utque omnia ex authenticis monumentis contexam ex hujuſce Operis inſtituto. Utinam non ſupereſſent ex Populis Alexandrino Patriarchæ ſubjectis, præſertim in vaſtiſſimo Abyſſinorum Imperio, plurimi etiam nunc Dioſcoro miſerum, & inſanum in modum addicti, ac proinde execrati Romanum Pontificem Dioſcori everſorem. Qui ergo medelam ægris eorumdem animis afferunt Verbi Divini prædicatione, intueantur, qua Fidei, ac morum Sanctitate præditus Dioſcorus fuit. Hæc de illo Theodorus: *Nulla adverſus me*
pag. 230 *accuſatione per ſcripturam, vel ſine ſcriptura facta, ſed neque ſimplici querela, in principio Epiſcopatus ſui (quem neſcio quo ordine ſortitus eſt) ſtatim me Clericatu privavit &c. comminans & à magna illa Civitate fugare, propter nihil aliud, niſi ob id, quod familiaritatem, & benevolentiam ſanctæ memoriæ Cyrilli merebar. Intentio enim ejus talis erat, non ſolùm propinquos ejus ex illa Ciuitate exagitare, ſed vitâ privare, verùm etiam & familiares ipſius.* Qui adeo Sanctiſſimum Deceſſorem ſuum Cyrillum averſabatur, ab illius Fidei, ac morum integritate alieniſſimus erat. Utque metum ſempiterni ſupplicii ex animo expungeret, Origeni adhæ-

adhæſerat, audaciſſimè, contra innumera Divinarum Literarum Oracula, opinato, finem aliquando habituras Inferorum pœnas. Ita certè proſequitur Theodorus: *Exercens inimicitias adverſus ejus* (Cyrilli) *Rectam Fidem, hæreticus conſtitutus, &* SEMPER, QUÆ ORIGENIS SUNT, SAPIENS: *& hic homo* NEQUE SANCTÆ TRINITATIS BLASPHEMIIS ABSTINENS, *neque homicidii expers, neque alienas parcens excindere arbores, neque incendia facere, neque domos deſtruere. Sed enim & turpiter ſemper vivens: quæ ſum paratus oſtendere.* Poſt hæc horribilia Crimina, & Epheſinum Latrocinium, ut oratio creſcat, addit Theodorus Excommunicationem à Dioſcoro latam in Pontificem Maximum; hæc enim erat facinus penitus novum, inauditæque audaciæ, ac aliorum plurimorum origo; nullum quippe Errorem in animum formidant inducere contemptores Apoſtolicæ Sedis, à qua ſacrum perpetuo fulmen in Hæreſes omnes torquetur. *Hic namque Sanctiſſimus, magis autem circa omnia ferociſſimus, in conſuetudine habens Leges prævaricari, nihil arbitrans, quod ab ipſo in ſanctæ memoriæ Flavianum commiſſum eſt, inſuper* AD MALA MAJORA SE VERTIT, EXCOMMUNICATIONEM NAMQUE FACIENS CONTRA SANCTISSIMUM, ET BEATISSIMUM APOSTOLICÆ SEDIS MAGNÆ ROMÆ EPISCOPUM *ſuaſit ſubſcribere eis, qui cum ipſo de Ægypto exierunt, Sanctiſſimis Epiſcopis* PLUS MINUS NUMERO DECEM *(neque enim ampliores auſi ſunt exire cum ipſo, propter ea, quæ ab ipſo in Epheſo contra leges peracta ſunt) aliquoties comminans, aliquoties nolentes decipiens; unde* LACRYMANTES, ATQUE GEMENTES NEFANDÆ ILLI CHARTÆ SUBSCRIPSERUNT. Magna tunc Epiſcoporum copia Alexandrino ſuberat Patriarchæ, ut proinde prodigium obſequii erga Petri Cathedram videri poſſit, quod à Decem ſolummodo Præſulibus execrabilem illam ſubſcriptionem vel per alloquium, vel per literas potuerit Dioſcorus extorquere, cum Epheſi plurimos impuliſſet ad Eutychianam Hæreſim confirmandam. Adeo vel ipſi Hæretici non raro

pag.230

pag.230

formidant Apoſtolici Solii majeſtatem.

155. Cum Theodorus, aliique Accuſatores Libellos ſua manu ſubſcriptos exhibuiſſent, & adjeciſſet Theodo-
pag 231 rus: *Paratus ſum, adveniente Reverendiſsimo Epiſcopo Dioſcoro in hoc Sanctum veſtrum Concilium, meis adeſſe accuſationibus: Bonifacius Presbyter Romanæ Eccleſiæ, Vicarius & ipſe Beatiſsimi Papæ Leonis, dixit: Et proclamantis præſentis Iſchyrionis juſtum eſt recitari libellos. Romanus Epiſcopus Myrenſis Provinciæ dixit*: Secundum interlocutionem *Religioſiſsimi Presbyteri Bonifacii* oblati libelli *ab Iſchyrione* recenſeantur. *Et ſuſcipiens Aſclepiades Diaconus, & Notarius legit*. Tertius igitur quoque Pontificius Legatus interfatus eſt, ac potuiſſet etiam ipſe Concilio præcipere, ut præſtiterat Philippus in Synodo Prima Epheſina, licet Epiſcopatu non inclareſcens. Sed quia ſermonem temperaverat non edicens: *Legantur libelli*, at ſolùm, *Juſtum eſt recitari libellos*, Romanus addidit: *libelli recenſeantur*; non ſuam tamen, ſed Bonifacii prætendens auctoritatem: *Secundum interlocutionem Religioſiſsimi Presbyteri Bonifacii oblati libelli ab Iſchyrione recenſeantur*. Tantum igitur abeſt à vero, quod ingrata Patribus accideret exercita à Legatis in Synodum Juriſdictio, ut ſi eâ parcius iidem uterentur, illam ipſis Epiſcopi ſtatim aſſererent.

pag. 231 156. Ex Iſchyrionis libello hæc delibamus: *Neque enim quiſquam fuit expers illius* (Dioſcori) *crudelitatis, & inhumanitatis: Aliquorum enim vaſtata ſunt prædia, exciſione arborum perpetrata, aliorum verò domus deſtructæ ſunt, alii in exilium pulſi ſunt, alii verò mulctatione vexati ſunt &c. Quæ enim* contra Sanctam et Conſubstantialem Trinitatem ab ipso sæpe contumelioſe dicta sunt, *omni nominatiſſimæ illius Civitatis Populo, necnon etiam Venerabili Clero, Reverendiſsimis quoque Monachis nota ſunt.* Hunccine notorium Auguſtiſſimæ Trinitatis hoſtem etiam nunc aliqui
pag. 231 conſectantur, qui ſe Chriſtianos haberi volunt? *Et frumen-*

*mentum, quod à piiſſimis noſtris Imperatoribus Eccleſiis Ly-
biæ propter ariditatem illius Provinciæ, & quia ibi omnino tri-
ticum non naſcitur, præſtitum eſt, in primis quidem ut incruen-
ta ex ipſo Hoſtia offeratur &c. non permitteret ſuſcipere San-
ctiſſimos Epiſcopos illius Provinciæ &c. Et ex hoc neque terri-
bile, & incruentum Sacrificium celebratum eſt &c.* Ita Reli-
gionem in Lybia promovebat Dioſcorus, quem etiam
nunc quędam Africæ Provinciæ veluti Sanctiſſimum Epiſ-
copum venerantur? *Cæterùm clariſſimæ memoriæ Periſte-* pag. 232
*riæ negotium nullus ignoravit, maximè eorum, qui in hac
regia urbe nova Roma habitare noſcuntur. Illa namque pro
ſuæ animæ ſalute Teſtamentum condens juſſit, multam quan-
titatem pecuniarum præſtari Monaſteriis, necnon etiam Xe-
nodochiis, & prochiis* (ideſt pauperum Domiciliis) *& aliis
pauperibus Ægyptiacæ Provinciæ. Quod moleſtè ferens idem
Reverendiſſimus Vir ob id, quod in perſona ejus hæc minimè
ſunt dimiſſa, fecit, eaſdem pecunias pro eleemoſyna Scortis,
& aliis Theatricis diſpertiri perſonis, ut neque incenſum ex
oblatione illius clariſſimæ memoriæ Periſteriæ, quantum ad
eum pertinuit, Deo offeratur. Sed illius quidem fœminæ ma-
nifeſtum propoſitum demonſtratum eſt; laſcivia verò prædicti
Reverendi viri, & luxuria omni illi Provinciæ non ignorata
eſt (impudicis mulieribus frequenter in Epiſcopio, & in bal-
neo ejus apertè deliciantibus, præcipuè famoſiſſima Panſophia,
quæ cognominatur Orine, de qua & numeroſus Alexandriæ
populus frequentiſſimas voces emiſit tam ipſius, quàm amato-
ris ejus faciens mentionem) veſtro autem Angelico choro ma-
nifeſtabitur. Non ſolùm verò hæc, ſed etiam homicidia per
occaſionem iſtius admirabilis Doctoris perpetrata ſunt.* Sed
quid ab his Dioſcorus abſtineret; qui deſiturum aliquan-
do (ut ipſe cum Origene inſaniens opinabatur) Tartarum
non formidabat, niſi etiam omnino illi Fabula Manes
erant? Ad illatas deinde ſibi ipſi injurias progreſſus Iſchy-
rion earum cauſam affert: *Obtinui enim dignus fieri & fa-* pag. 232

miliaritate & gratia ſanctæ memoriæ Archiepiſcopi Cyrilli, quod Reverendiſsimum Epiſcopum Dioſcorum contriſtabat. Quippe mox ut migravit Sanctæ, & Beatæ Memoriæ Cyrillus in Cælos, iſte (quod utinam nunquam contigiſſet) ſucceſſit, qui prohibuit me in Sancto, & venerabili Myſterio obſequium facere. Nihilominus etiam adverſus noſtras viliſsimas poſſeſsiones Monachos, & aliquos alios deſtinavit, & tradidit eas incendio, itaut & ipſa in iiſdem poſſeſsionibus ædificia, ex quibus nutrimenti mei haberem ſolatium, pauper conſtitutus, & ſolutus corpore penitus ignis conſumeret: diverſæ quoque arbores ibi ſucciderentur, atque ipſa vaſtaretur terra, & mihi ultra inutilis fieret, ut in reliquum mendicans nec victus neceſſarios haberem. Sed neque his contentus ſubmiſit adverſus miſerabilem me Eccleſiaſticorum catervam (ut verius autem dicam, Latronum) pariter cum Petro, & Arpocratione Diaconibus, & Mena Presbytero, ut me de humanis rebus auferrent, mandans, corpus meum mortuum ſibi deportari &c. In ipſis Paſchalibus diebus iterum me jubet per Arpocrationem Diaconum rapi &c. Immittit autem iterum & in eodem Xenodochio aliquos, qui me occiderent, ſicut & omnibus, qui in ipſo Xenodochio ſunt, manifeſtum eſt, in tantum, ut horrentes malitiam juuare me dignarentur, propter quod & vivo hactenus. Rogavit deinde Synodum Iſchyrion, ut interrogarentur Teſtes, quos ex ipſo Dioſcori comitatu produxit, pag. 234 quorum, inquit, *quidam in honore promoti ſunt pro eo, quod illis homicidiis, quæ in Epheſo facta ſunt, miniſtraſſent, & hic cum ipſo ſunt*. Adeo manifeſta erant Dioſcori ſcelera, ut illa inficiari nequirent illius famuli, ejuſque pro miniſterio ſcelerum beneficiis affecti.

pag. 10. 29. 66. 70. 84. 92. 105. 109. 137. 305. 343. 407. 413. & alibi frequenter. Frendens enimverò Suavis has legit in Actis Chalcedonenſibus accuſationes Dioſcori, qui in Prædatoria Synodo Epheſina Leonis jugum excutiens exemplar ſtatuit Conciliorum, cui Suavis optaſſet cætera omnia conformari.

CAPUT

CAPUT TRIGESIMUMSEXTUM.

In ipſum Cæſarem inſurgit Dioſcorus contemptor Pontificis Maximi. Pœna ſuperbiſſimo capiti inflicta.

157. CVm Paſchaſinus deinde dixiſſet: Et libellus *præſentis Athanaſii, qui nobis oblatus eſt*, recenseatur, hæc in illo, præter cætera, lecta ſunt. *Sanctæ, & Beatæ Memoriæ Cyrillus magnæ Alexandrinæ Civitatis quondam triginta duobus annis Archiepiſcopus irreprehenſibiliter, & cum recta fide vivens, mihi quidem Athanaſio, & clariſsimæ memoriæ Paulo Fratri meo Avunculus fuerat, meæ verò Matris Iſidoræ germanus. Hic moriturus teſtamentum condens honoravit eum, quicumque ille poſt eum fuiſſet ordinatus Archiepiſcopus, plurimis, & magnis Legatis de propria ſua ſubſtantia, conjurans eum inſcriptis per venerabilia, & terribilia Myſteria, ut ipſius foveret genus, & in nullo eis laborem incuteret. Sed Reverendiſsimus Epiſcopus Dioſcorus, qui malo non ſolùm noſtro, ſed etiam totius illius Diœceſeos ſuccedens in Throno inimicitias exercens contra ejus rectam Fidem Hæreticus conſtitutus non ſolùm non fovet, ſed pro nihilo ducens ejus terribiles adjurationes contraria in nos operatur, omnes adverſus nos exquirens inſidias. Et in principio quidem Epiſcopatus mihi, & fratri meo adhuc tunc ſuperſtiti mortem minitans, à nominatiſsima Alexandria quadam nos intentione excluſit, ita ut perſecutionem paſsi exinde ad fæliciſsimam Conſtantinopolitanam Urbem perveniremus, ſperantes mereri auxilium. Sed intentio præfati Reverendiſsimi Viri talis erat, quatenus hìc teneremur, & affligeremur, tam ab iniqua memoriæ Chryſaphio* pag.234

(pro-

(potentiſſimo Eunuchorum, ac Eutychetis amantiſſimo) *quàm &c. Mandavit per literas, ut nos quidem ab eis conſumeremur, ipſi verò noſtræ captionis gratiam ſe debere confiterentur &c. Sub cuſtodia habiti diverſis ſumus pœnis ſubjecti, quouſque omnia, quæ in mobilibus habebamus, daremus, itaut cum tormentis non ſufficeremus, quaſi pro remedio cogeremur graviſſimis uſuris multos Fœneratores inquirere; ita ut noſter quidem Frater clariſſimæ memoriæ Paulus non ſuſtinens cruciatus, & injurias humanis rebus excederet &c. Super hæc autem, ut neque habitationem aliquam haberemus, noſtras domos præparavit Eccleſias fieri &c. Sed neque his contentus me Presbyterio privavit, & alienum ab Eccleſiaſtico fecit Collegio, nulla adverſus me facta accuſatione. Et agimus annum jam ſeptimum errantes de loco in locum, aliquando quidem, ut diximus, à Creditoribus fugientes, aliquando & ab ipſo neque in Eccleſiis, neque in Monaſteriis habitare permiſſi &c. Præcepit, neque publicum balneum exhiberi, neque panem tranſmitti, aut alium aliquem cibum ibidem venumdari, ad hoc unum reſpiciens, quatenus præ anguſtia, & fame periremus &c. Uſque ad mille quadringentas plus minus auri libras extenduntur, quas &c. accepit à Sororibus Sanctæ, & Beatæ Memoriæ Cyrilli anguſtians uſque ad ipſam animam, & obſidens, comminatus ipſam quoque mortem exegit auri pondo octoginta quinque &c. Nec Barbari aliquando adverſus ſubjectos ſibi talia commiſerunt, qualia iſte mirabilis Doctor, qui aliis prædicare debuit oblivi:ſci malitiam &c.* Odio certè pluſquam Vatiniano flagravit Dioſcorus in eos omnes, qui Sanctiſſimum Cyrillum ſanguine vel amore attingebant, & pluſquam barbaræ in illos edidit exempla crudelitatis. Et Cyrilli Auctoritatem prætexere contra Theodoretum auſus fuit? Et Eutychetem à ſe foveri jactavit, ut longius recederet à Neſtorio impugnatore Cyrilli? Studio videlicet Fidei ferebatur Origeniſta nequiſſimus, & in Divinam Trinitatem blaſphemus? Et Reli-

ligione fretus in Leonem Magnum exarſit hic Parricida Flaviani, ac Synodi prædo? Honorificentiſſimum Romanæ Cathedræ decus eſt, quod hujuſmodi hoſtem ſortita fuerit: perinde ac gloria eidem acceſſit ex amantiſſimo in illam obſequio Cyrilli, cui tribuunt præſtantiſſimæ laudi in Mænologio Græci, quod à Cæleſtino Romano Epiſcopo dignus habitus fuerit, qui ejus vice Primum Epheſinum Concilium moderaretur.

158. Sophronius demum primò conqueſtus de rapta ſibi Vxore à Macario Alexandrino Curiali, pro qua ſibi reſtituenda Imperiale Decretum & Præfectorum Sententias Conſtantinopoli obtinuit, hæc de Dioſcoro ſubdit: Sed *Reverendiſſimus Epiſcopus Dioſcorus omnia impiè agens*, pag. 238.
ARBITRATUSQUE SE SUPER OMNES ESSE, NEQUE IMPERIALIA DECRETA, NEQUE MAGNIFICAS CONCESSIT EXEQUI SENTENTIAS, SUAM MAGIS PROVINCIAM, QUAM IMPERATORUM ESSE DICENS. *Quippe immittit adverſus me Iſidorum, nomen quidem habentem Diaconi, ſui verò furoris Miniſtrum, cum latrocinantium agmine tam ruſticorum, quàm quorumdam aliorum, ut me de rebus humanis facerent alienum. Executorem verò mihi ex ampliſſimo officio delegatum ſine ulla actione abigerent, quod & factum eſt. Qui Diaconus ſecundum præceptionem memorati Reverendiſſimi Epiſcopi Dioſcori non contentus iis, inſuper omnes meas abſtulit facultates, quas in nauibus, & multis rebus aliis poſſidebam, ex quibus cum noſtris infantibus victum habebam. Ex inſperato enim iſta cognoſcens, aliquo mihi memorati inſaniam nunciante, fugiens ſalvatus ſum. Quoniam igitur quæ perpetrata ſunt à Reverendiſſimo Epiſcopo Dioſcoro, neque à Barbaris aliquando ſunt commiſſa, ideo deprecor veſtram Angelicam Militiam, miſeremini mei, & præcipite per Dei providentiam hic comprehenſum Tyrannum mihi facere reſponſum. Præparatus enim ſum, oſtendere, Reverendiſſimum Epiſcopum Dioſcorum &* ADVERSUS SANCTAM, ET CONSUBSTANTIALEM TRINITATEM SÆPIUS BLASPHEMAS EMISISSE VOCES, *necnon*

etiam

Digitized by Google

etiam adulteria perpetraſſe, & in ipſam devotionem peccaſſe. Nam & Sacra laureata cum pro fælicitate Orbis Terræ & in Alexandrinam civitatem introiſſent, non recuſavit agere multas diſpergens pecunias per Agoraſtum, & Timotheum, & alios quoſdam, ut ea de civitate depelleret. Moleſtè enim ferebat, eo quòd omnino talis Orbis Terræ Dominus prædicaretur. Seipſum enim magis Ægyptiacæ Diæceſi imperare volebat, ſicut & geſta apud diverſos Judices confecta demonſtrant. Nam & Vir Spectabilis Tribunus, & Notarius Joannes teſtimonium perhibet. Et niſi quia ex Divina Providentia contigit, magnificentiſſimum, & glorioſiſſimum Theodorum Ægyptiacæ Provinciæ gubernare negotia fortem Legum Patronum, olim à prædicto Tyranno magna Alexandrinorum civitas fuiſſet deleta. Quia enim non ego ſolus, ſed etiam multi ſunt, alii experti inſaniam prædicti Reverendiſſimi Dioſcori, manifeſtum eſt; licet qui pertulerunt, ſive pro paupertate, ſive pro timore ejus Tyrannidis non ſunt auſi ad veſtram Sanctitatem pervenientes eum accuſare &c. Cæteris abſque nota prætermiſsis ſolùm expendo, Præſules Apoſtolicæ Sedis contemptores ab omni etiam aliorum Principum jugo plerumque abhorrere. Superbia enim, quæ illos impellit ad Sacræ Monarchiæ jura infringenda, urget quoque ad everſionem Profanæ. Illuſtre certè inſanæ hujus arrogantiæ documentum extat in Dioſcoro, qui, ſpreto prius Leone Pontifice Maximo, ac deinde Cæſare, Ægypti Tyrannidem tentavit invadere.

Niſi tempori parcerem, referrem hìc in medium phantaſmata, quibus Petro Suavi ſomnus illuſit, dum comminiſcitur Juriſdictionis Epiſcopalis originem, quam nullam initio fuiſſe affirmat, ſed ſolùm corrigendi munus:
pag. 368 deinde paulatim Judicium Eccleſiaſticum à charitate profectum: auctam mox poteſtatem, attributo Seculari Judice, qui Epiſcopi ſententiam exequeretur: *magnam tandem*
pag. 370 *factam acceſſionem, à qua cauſam exortam perdundæ veteris,*

qua

Digitized by Google

quâ Chriſtiani Præſules ſuos proſequebantur, reverentiæ, & obedientiæ. Qui Dioſcori geſta delibat, utcumque Tyrannidem meritò execretur, eam tamen illius fuiſſe Quinto Seculo Poteſtatem apertiſſimè videt, qua majorem per annos deinde Mille profectò Epiſcopi nacti non ſunt, licet contrarium huic evidenti veritati mendacium Suavis vulgo Lectorum obtrudat.

159. Non immorabimur in libranda Pœna, irrogata in hoc quoque mortalitatis theatro inſolentiſſimæ contumaciæ, qua in Magnum Leonem Dioſcorus inſurrexerat. Auſus in Sacrum Mortalium omnium Verticem inſilire, infra omnes mortales probroſiſſima immanium ſcelerum recenſione fuit abjectus.

CAPUT TRIGESIMUMSEPTIMUM.

In Dioſcorum tertiò fruſtra vocatum Sententiam ferunt Leonis nomine Pontificii Nuncii exorati à Synodo, quæ ſe Leone minorem agnoſcit.

160. CRimina, quorum abſentem Dioſcorum inſimulaverant, accerſito ad Synodum exprobrare ſecuri ſuę cauſæ Accuſatores vehementer optabant, & ad illum præſentem manifeſtiſſimè coarguendum paratos ſe eſſe, Teſtibus quoque in medium vocatis, profeſſi fuerant. Requirebant prætereà Canones Tertiam Rei compellationem; ideoque tres iterum Antiſtites cum Concilii Epiſtola miſſi ſunt, qui ad Conventum regreſſi Patribus abſurdiſſimas hominis voces retulerunt, incaſſum à Synodi Legatis admoniti de neceſſitate purgandi ſe à Criminibus illi objectis ab Euſebio, cæteriſque, quorum nomina eidem aperuerant. Sed horrore perculſus ob conſcientiam ſcelerum, hoc unum perpetuò
pag.241 repoſuit: *Quæ dixi, dixi, quibus addere aliquid non poſſum.*
pag.242 *Et tertiò hæc eadem dico, quod addere aliquid iis, quæ jam dicta ſunt, non habeo. Quid me compellitis alia dicere &c. Hæc eadem, quæ prius, dico: Quæ dixi, dixi, & hæc mihi ſufficiunt.* Quæ porrò dixerat ſecundò vocatus, videlicet,
pag.240 quod accedere ad Synodum *à Magiſtrianis*, *à Scholaribus*, ac deinde ab ægrotatione prohiberetur; quod ſua non ſine præſentia, & ſuffragio Secularium Judicum eſſet cauſa diſcutienda, ſibique adeſſe deberent Juvenalis, aliique primarii Præſules: hæc, inquam, rejecta fuerant, ut alieniſſima à veritate, ac juſtitia, in Literis ad ipſum datis. Cum
pag.242 ergo contumacis propoſiti tenax recuſaret accedere, *Paſcha-*

*chaſinus Epiſcopus dixit: Cognovit Deo amabilis, & beatiſſima
Synodus, quoniam Tertiò vocatus per Dei amantiſſimos Epiſ-
copos Francionem, Lucianum, & Joannem, Dioſcorus Epiſcopus
ad reſpondendum ſuis accuſationibus, ſciens ſe eſſe obnoxium,
venire contempſit. Quo igitur dignus eſt ita contemnens, Ve-
ſtra Sanctitas ore proprio faciat manifeſtum. Sancta Synodus
dixit: Indignatione, quæ contra inobedientes à Sanctis Regu-
lis conſtituta eſt*. Licet Sententiam omnium primus profer-
re poſſet Pontificius Legatus, prudentiſſimo tamen conſi-
lio voluit à Græcis illam Epiſcopis in Græcum prius Anti-
ſtitem intorqueri, ne calumniari unquam auderent Roma-
nos Hæretici, quod nimis præcipites fuiſſent in opprimen-
do Dioſcoro. Cæterùm quod præcipuæ futuræ eſſent Le-
gatorum partes in ferenda ſententia, manifeſtum eſt ex re-
cenſito ſuperius Leonis Decreto, & prætereà conſtabit ex
ipſius Concilii obſequio, quo Legatos exoravit, ut Ponti-
ficio nomine fulmen in Sacrilegum Virum jacularentur.
Rurſus igitur Synodum allocutus, *Paſchaſinus Epiſcopus di-*
xit: Iterum rogamus Veſtram Beatitudinem. Ecce tertiò à pag.242
Sanctis Fratribus, & Coepiſcopis noſtris vocatus & contemnens,
& non veniens, quo dignus eſt? Quid placet Veſtræ Sanctita-
ti, volumus diſcere? Sancta Synodus dixit: Quæ placita ſunt
Canonibus. Paſchaſinus Epiſcopus dixit: Jubet Religioſitas pag.243
Veſtra, ut Ultione Eccleſiaſtica contra eum utamur? Conſen-
titis? Sancta Synodus dixit: Omnes conſentimus, quæ Regulis
ſunt placita, in eo fieri. Quamvis honoris gratiâ quæſiviſſet
Legatus, an Synodus *juberet* Cenſuris Eccleſiaſticis Dioſ-
corum illigari, Conſenſum tamen ſolummodo, non Juſſio-
nem à ſe requiri manifeſtè oſtendit, altera interrogatione
adjecta, videlicet: *Conſentitis?* Cumque Patres reſpondent,
placere ſibi ſervari placitum Regularum, de illis locuntur
Regulis, quas Leo Pontifex Maximus contra obduratos
Hæreticos allegaverat, cujus proinde voluntati ſe penitùs
ſubiiciunt. Sed cunctatus adhuc *Paſchaſinus Epiſcopus dixit:* pag.243

Digitized by Google

Jubet Religioſitas Veſtra, ut Eccleſiaſticâ ſententiâ adverſus eum, ut ſum interlocutus, utamur? Sancta Synodus dixit: ETIAM CONSENTIMUS. Ferendæ igitur Sententiæ honorem ultro relinquit Generale Concilium Pontificiis Legatis Moderatoribus ſuis.

At exclamaſſet Smalchaldienſis Conventus à Suavi relatus, iniquum eſſe, quod ſententiam in Dioſcorum ferrent Legati Leonis, qui ejuſdem Dioſcori opinionem in Eutychete damnaverat. *Nullam in hoc fore libertatem, ſed omnia referenda ad Pontificis nutum, cujus voluntati rerum arbitrio permiſſo, cum ipſe non ſemel ipſorum Religionem damnarit, non poſſe ultra Concilium eſſe liberum.*

pag. 84.

161. Inſigne hic honor incrementum accipit ex modo loquendi, quo communi omnium nomine uſus eſt Julianus Epiſcopus Hypæpenſis. *Nunc* VESTRA SANCTITAS PRIMATUM (ſive, ut alii legunt) AUCTORITATEM TENET SANCTISSIMI LEONIS ETC. *Petimus igitur Veſtram Sanctitatem, qui habes* (ſcilicet ipſe Paſchaſinus) *magis autem* QUI HABETIS (videlicet Lucentius quoque, ac Bonifacius) LOCUM SANCTISSIMI PAPÆ LEONIS, *promulgare in eum, & Regulis inſitam contra eum proferre Sententiam. Omnes enim, &* TOTA UNIVERSALIS SYNODUS CONCORS EFFICITUR VESTRÆ SANCTITATIS SENTENTIÆ. *Paſchaſinus Epiſcopus dixit: Iterum dico: Quid placet Beatitudini Veſtræ? Maximus Epiſcopus magnæ Antiochenæ civitatis dixit: Quod videtur Sanctitati Veſtræ, & nos concordes efficimur.* Nullus penitus reclamavit, cum Julianus, & Maximus profeſſi fuiſſent, ſe interpretes eſſe Univerſi Concilii. Eidem ergo Concilio æquiſſimè tribui poteſt Præſulum illorum ſententia, quæ majorem Leoni, quàm ipſi Synodo vindicat Auctoritatem. Quid enim ſignificant verba illa: *Nunc Veſtra Sanctitas Primatum*, ſive *Auctoritatem tenet Sanctiſſimi Leonis*? An non ipſum quoque Concilium ſua in Dioſcorum auctoritate pollebat? Cur ergo illam Leonis allegant, niſi quia ad augendas vires Sacri teli in ſceleratiſſimum

pag. 241

pag. 243

mum

mum hominem jaciendi, præſtantiorem ex gemina, Pontificia ſcilicet, & Conciliari, Auctoritate, opportunius erat in medium producere? Vel, ſi aliter malimus hæc verba explicare, profectò ſaltem oſtendunt, pertinere ad Legatos jus ferendæ Sententiæ Poteſtate illa, quam ipſis tribuerat Leo, non autem illa, quam cogerentur à Synodo poſtulare.

Hoc auctoritatis pondus agnoſcit Synodus in Leone, cui Suburbicariarum Eccleſiarum Sacram adminiſtrationem, *& ſola* quidem *conſuetudine* introductam, Nicæna Synodus confirmavit, Auctore Suave. pag.343

162. Afferimus nunc narrationem Sententiæ à Legatis in Dioſcorum latæ. *Paſchaſinus Epiſcopus Lilybætanus Provinciæ Siciliæ, & cum ipſo Lucentius Epiſcopus Eſculanenſis, & Bonifacius Presbyter magnæ Romanæ Eccleſiæ*, TENENTES LOCUM SANCTISSIMI ET BEATISSIMI ARCHIEPISCOPI APOSTOLICÆ SEDIS MAGNÆ, ET SENIORIS ROMÆ LEONIS, PRONUNCIAVERUNT. *Manifeſta facta ſunt, quæ à Dioſcoro quondam Alexandriæ magnæ civitatis Epiſcopo commiſſa ſunt adverſus Sanctarum Regularum ordinem, & Eccleſiaſticam diſciplinam &c. Hic enim (ut plurima intermittamus)* EUTYCHEM *ſimilia ſibi ſapientem, & regulariter à proprio damnatum Epiſcopo &c. præſumens ſibi Primatum*, IRREGULARITER IN COMMUNIONEM SUSCEPIT, *priuſquam conſideret in Epheſo cum Dei amantiſſimis Epiſcopis. Sed* ILLIS *quidem* APOSTOLICA SEDES VENIAM PRÆSTITIT, *de iis, quæ ibi non voluntariè ab eis geſta ſunt, qui & hactenus permanſerunt obedientes Sanctiſſimo Archiepiſcopo Leoni; & omni Sancto, & Univerſali Concilio. Hujus gratiâ & in ſua communione eos ſicut confideles ſuſcepit*. Quæ Paſchaſinus eloquitur, cenſenda ſunt totius Synodi Oracula, tum quia hæc præfata fuerat, aſſenſum à ſe illius verbis præſtari: tum quia illius dicta iterum deinde abſque ulla exceptione confirmavit. Ergo Univerſi Concilii Sententia eſt, quod condemnatus à Flaviano Eutyches à nullo alio Epiſcopo in communionem pag.343

ſuſci-

ſuſcipi poſſet, niſi ab illo, qui verè Primatum haberet; quem temerariè ſibi Dioſcorus arrogaverat, videlicet à Romano. Hic præterea Orientalium quoque Præſulum Judex declaratur; dicitur enim, aliis Epiſcopis cum Dioſcoro lapſis peperciſſe Leonem, cui obtemperabant, & à quo veniam obſequentiſſimè flagitaverant.

163. Nec prætermiſerim animadvertere, Univerſo quoque Concilio immane Dioſcori crimen viſum fuiſſe, quod vetuerit Epheſi legi Pontificiam Epiſtolam, & Patres omnes affirmaſſe, ex hujus defectu lectionis exortum fuiſſe ſcandalum, & ruinam orbis terrarum. Hæc enim verba in Sententia extant. *Super hæc verò neque Epiſtolam legi*
pag. 244 *permiſit Beatiſſimi Papæ Leonis ſcriptam ad Sanctæ Memoriæ Flavianum &c.* Qua non lecta ſcandalum, et læſionem Sanctæ Eccleſiæ per totum Orbem terræ pertulerunt.

164. At inſanam audaciam Excommunicationis in Leonem à Dioſcoro latæ, Synodus præfert omnibus criminibus, quæ jam in Sententia fuerant recenſita, videlicet Hæreſi, & Patrocinio Eutychetis Hæreſiarchæ, ac Epheſino Latrocinio, ſecum trahenti everſionem Eccleſiarum.
pag. 244 *Sed quoniam* secundis exceſſibus priorem iniquitatem valde tranſcendit: *præſumpſit enim & excommunicationem dictare adverſus Sanctiſſimum, & Beatiſſimum Archiepiſcopum Magnæ Romæ Leonem.* Cenſuit igitur Synodus, nihil Eccleſiæ Dei pernicioſius eſſe, quàm rebellionem ab oculis ſubjecto ejuſdem Eccleſiæ Capite.

165. Poſt indicata demum alia ſcelera incluſa ſupplicibus Accuſatorum libellis, quorum conſcientiâ fractus minimè obtemperavit Synodo ter illum ad judicium vocanti, Sententiam ita Pontificio nomine Legati proferunt.
pag. 244 *Unde Sanctiſſimus, & Beatiſſimus Archiepiſcopus Magnæ, & Senioris Romæ* Leo per nos, et per præſentem Sanctam Synodum *unà cum ter Beatiſſimo, & omni laude digno* Beato Petro Apoſtolo, qui eſt Petra, et crepido Catholicæ Eccleſiæ,

ET

ET RECTÆ FIDEI FUNDAMENTUM, NUDAVIT EUM, *tam Epiſcopatus dignitate, quàm etiam & ab omni Sacerdotali alienavit miniſterio*. Notatu digniſſimum eſt, quod in ferenda ſententia vti Leo dicatur Legatis ſuis, & Univerſo Concilio, veluti Pontificiæ Auctoritatis Adminiſtro, & quodammodo Brachio Romani Capitis, Sacrum ab illo intorqueri fulmen præcipientis. *Leo per nos, & per præſentem SanƐtam Synodum &c. nudavit eum tam Epiſcopatus dignitate &c.* Quemadmodum igitur profectò Legati, quorum Leo miniſterium adhibebat, ipſo Leone minores erant: ita ſe primas eidem partes concedere viſa eſt fateri Synodus Sacroſancta, quam non puduit Maximi Pontificis Adminiſtram vocari.

Cum frequentiſſimè à pleriſque Hiſtoriæ noſtræ particulis evincimus, Romanum Pontificem Generalibus Synodis antecellere, nihil contra Suavem atteximus, eò quòd res ipſa diſertiſſimè clamet contra furentem Scriptorem, qui nullum in ſingulos ipſos Antiſtites, extra Romæ Suburbicarias Eccleſias partem aliquam Chriſtiani gregis pag 245 paſcentes, Jus indulget illi, quem Grex Univerſus in Generalibus Conciliis congregatus impoſitum ſibi Paſtorem agnoſcit: prout Romani Pontificis regimen antiquâ Præfecturâ Polanus metitus intra Romam, & Suburbicarias civitates conſtituebat.

166. Præconia verò Apoſtolorum Principis, qui *Petra, & crepido*, cui Catholica Eccleſia innititur, & *Fidei Fundamentum* appellatur, oſtendunt, quænam Explicatio Divinis Chriſti Domini verbis dicentis Petro: *Tu es Petrus, & ſuper hanc Petram ædificabo Eccleſiam meam*, ex Chalcedonenſis Sententia Concilii tribuenda ſit: videlicet quod ſupra ipſum Petrum, & non ſolùm ſupra Petri, & cæterorum Fidem, Eccleſia fundanda eſſet. Sed Petrus ipſe, ſuus à Chriſto Vicarius relinquendus, Fidei Fundamentum futurus eſſet. Qui diverſimode hunc locum Lu-

the-

therus, & Calvinus interpretantur, flocci faciunt Chalcedonenſe Concilium.

167. Quia porrò Petrus cum Leone damnare Dioſcorum perhibetur, conſpirare dicitur cum Succeſſore ſuo Princeps Apoſtolici ordinis, & in Petro à Chriſto Domino Leonis dignitas permanare, non à Cæſaribus Romæ imperantibus. Innui pariter videtur mihi, certiſſimam eſſe Leonis Fidem: quo pacto Infallibilis erat Petri Doctrina, quem Chriſtus elegerat in rectæ Fidei Fundamentum.

CAPUT

Digitized by Google

CAPUT TRIGESIMUMOCTAVUM.

Leonis Sententiam confirmat Synodus, ac Dioſcoro vertens crimini temerarium auſum in Apoſtolicam Sedem, hujus præſtantiam ſupra omnes Præſules, etiam conciliariter congregatos, multipliciter atteſtatur. Rurſus Univerſalis Eccleſiæ Papa dicitur Leo.

167. SVo inſiſtens mori Paſchaſinus Legatus juſſit, à Synodo ea de Dioſcoro decerni, quæ ſingulis arriderent, certus, nullum ab iis receſſurum, quæ omnes profeſſi fuerant, cum dixerant: *Quod videtur Sanctitati Veſtræ, & nos* pag.243 *concordes efficimur*. Ut autem omnem calumniæ, forſan excitandæ à Dioſcori fautoribus, de violento in illum Romanorum impetu anſam præcideret, Legatus dixit: *Igitur Sancta hæc, & magna Synodus, quæ placent Regulis ſuper memorato Dioſcoro decernat.* pag.244 Iverunt omnes in Legatorum ſententiam, & chorum duxit Anatolius, qui fuerat Dioſcori Apocriſarius, & præcipuo ejuſdem ſtudio ſuffectus Flaviano in Archiepiſcopatu Cæſareæ Urbis. Et ſuo quidem ſuffragio proteſtatus eſt, in omnibus conformare ſe Apoſtolicæ Sedi, adeoque omnibus illis aſſentiri, quæ magnifica de Petro, ac Leone Legati affirmaverant. *Anatolius Archiepiſcopus Regiæ Conſtantinopolitanæ novæ Romæ dixit: Hæc eadem,* APOSTOLICÆ SEDI PER OMNIA SAPIENS, *concors ſententiæ efficior ſuper damnatione Dioſcori &c.* pag.244

168. Cæteri Patres ampliſſimis honoris titulis Leonem, ejuſque Nuncios proſecuti ſunt, ex quibus unum

 affero

pag. 214 aſſero Maximum Antiochenum. *Maximus Epiſcopus magnæ Antiochenæ civitatis dixit: Optabam quidem, nullum ex fratribus, & conſacerdotibus meis talibus peccatis irruere, ut etiam Regulis ſubiaceret. Quoniam verò Dioſcorus &c. Ideo eum Eccleſiaſticæ Sententiæ ſubiicio: ſicut & Sanctiſſimus, & Reverendiſſimus Archiepiſcopus*, ET PATER NOSTER LEO *Regiæ Senioris Urbis Romæ per Vicarios ſuos Sanctiſſimos Epiſcopos Paſchaſinum, & Lucentium, & Religioſiſſimum Presbyterum ejuſdem magnæ Romæ Bonifacium, & Sanctiſſimus & Beatiſſimus Regiæ novæ Romæ Archiepiſcopus Anatolius interlocuti ſunt.* Non iis tantùm appellationibus, quæ communes ea tempeſtate pluribus Epiſcopis erant, ad revocandam illis in mentem, qua fulgere debent, Sanctitatem, ſed alia quoque ſingulari Leonem proſequitur, quem *Patrem noſtrum* nuncupat, nemine reclamante. Qui autem Præſulum omnium conflantium Generale Concilium dicitur *Pater*, eidem Synodo, quemadmodum Pater filiis, antefertur. Utque nullus opinetur, fortuitò Nomen hoc Maximo excidiſſe, idem illo non utitur, dum loquitur de Anatolio, quem alii quoque non pauci compellaverunt, veluti Ducem Græcorum Græcum Antiſtitem condemnantium, & prius Dioſcoro amicitiâ conjunctiſſimum.

169. Poſt ſuffragia oretenus data expendendus in ſubſcriptionibus eſt Titulus *Univerſalis Papæ*, Leoni ſine ullius querela tributus à Legatis, qui omnium primi de more Sententiam calamo confirmaverunt. pag. 259. *Paſchaſinus Epiſcopus Eccleſiæ Lilybetanæ Provinciæ Siciliæ, vice Beatiſſimi, atque* APOSTOLICI UNIVERSALIS ECCLESIÆ PAPÆ *Urbis Romæ* LEONIS SANCTÆ SYNODO PRÆSIDENS *in Dioſcori damnatione conſenſu Univerſalis Concilii ſubſcripſi.* Præſidere præterea Concilio ſe affirmat, nec *Apoſtolici* agnomen omittit; addit autem *Urbem Romam*, quæ peculiaris eſt Maximi Pontificis Epiſcopatus, præter Generalem, quo dicitur *Univerſalis Eccleſiæ Papa.* Bonifacius autem præclarè locutus

de

Digitized by Google

de Eccleſia Romana, inquit: *Cælius Bonifacius Presbyter, & Legatus Sanctæ Eccleſiæ antiquæ magnæ Romæ, & ipſe ſimiliter locum tenens Sanctiſſimi Archiepiſcopi Leonis, ſimul cum honorabili, & Beatiſsima, atque* Apostolica Ecclesia Papæ Leonis *in damnatione Dioſcori definiens ſubſcripſi.*

170. Certiores Synodus per Epiſtolam fecit Valentinianum & Marcianum Imperatores de Sententia in Dioſcorum lata, & præcipuas ejuſdem fuiſſe cauſas aſſeveravit tria defectionis ab Apoſtolica Sede argumenta. *Primum quidem, quia* Epistolam *à Sanctiſsimo Archiepiſcopo ſenioris Romæ directam ad ſanctæ memoriæ Flavianum quondam Conſtantinopolitanæ urbis Epiſcopum* recitari prohibuit *Reverendiſsimis Epiſcopis*. Niſi Leo exiſtimatus fuiſſet à Chalcedonenſi Concilio Præſes Eccleſiæ, certuſque Synodorum Præceptor, immane crimen viſum Patribus non fuiſſet vetita illius Epiſtolæ lectio. Ac certè ſi ab alio aliquo Præſule, v. g. ab Antiocheno, qui forſitan abſuiſſet, exaratam ad Synodum Literam Dioſcorus occultaſſet, non proinde ab Alexandrino ipſe ſolio nunc dejectus fuiſſet. Manifeſta hujuſce diſcriminis ratio eſt, quia cæteri Antiſtites non ſunt, aut cenſentur totius Eccleſiæ Rectores, ac Magiſtri, ſicut Romanus. pag. 167

172. Alterum ſignum perfidiæ, Dioſcori condemnationem provocantis, eſt, quod in Eccleſiaſtici honoris gradum & Monaſterii Præfecturam reſtituiſſet Eutychetem à Flaviano exauctoratum: *Et hæc cum Sanctiſsimus & Beatiſsimus magnæ Romæ Archiepiſcopus* Leo *per eaſdem Literas convenientia decreviſſet, &* Scelestam Eutychis in scriptis damnasset perfidiam, *dicentis: Confiteor quidem ante adunationem ex duabus naturis Dominum noſtrum Jeſum Chriſtum, poſt unitionem verò unam eſſe naturam.* Nulli ergo, præter Romanum, Epiſcopo licere affirmant, ſua communione donare illos, qui ab aliis anathemate percuſſi fuerunt. Ad ipſum autem Romanum, ut ad Erroris expertem Religio- pag. 167

nis Doctorem, pertinere docent Veræ Fidei declarationem, quam editam ab eo fuiſſe commemorant contra Recentis Hæreſiarchæ perfidiam.

173. Evanidum demum telum inſanâ vecordiâ intortum à Dioſcoro contra Leonem Chalcedonenſes Patres putant eſſe Crimen majus Hæreſi ac Hæreſis patrocinio, omnique alio ſcelere, ac demum ejuſmodi eſſe nefas, cui nequeat indulgeri. *Et forte ſuper tantis, ac talibus iniquitatibus* VENIAM ADIPISCI POTUISSET, *ſi per dignam pœnitentiam adſciſceret medicinam ab hoc Univerſali Concilio. Sed* QUONIAM SUPER ALIAS SUAS NEQUITIAS, *& adverſus ipſam Apoſtolicam Sedem latravit*, *&* EXCOMMUNICATIONIS LITERAS ADVERSUS SANCTISSIMUM, ET BEATISSIMUM PAPAM LEONEM FACERE CONATUS EST ETC. Ipſo igitur Epheſino Latrocinio, in quo per vim, & nefas magnam Orientis Epiſcoporum partem ad ſubſcribendum Hæreſi Dioſcorus compulit, & Sanctiſſimum Flavianum pugnis, & calcibus à ſe contuſum propemodum extinxit, ac certè in mortem, paulò poſt obitam, impulit, execrabilior Concilio viſa fuit ſacrilega temeritas Dioſcori Romanum Epiſcopum allatrantis. At niſi idem Romæ Antiſtes etiam Præſes eſſet Univerſalis Eccleſiæ, multò graviora fuiſſent ſcelera, quibus ante ſe inquinaverat Alexandrinus Præſul, quàm Excommunicatio in alium, utcumque magnum, Antiſtitem lata.

pag. 267

Enimverò ſi nulla in Univerſum Chriſtianum Orbem, ut Suavis præſumere videtur, Romano fuiſſet Præſuli Auctoritas, majus Hæreſi ſacrilegium eſſe non potuiſſet Excommunicatio lata in Epiſcopum Romæ, ac Suburbicariarum ſolummodo, ut Polanus blaſphemat, Eccleſiarum à Sacro Præſide totius Ægypti, Lybiæ, ac Pentapolis.

pag. 243.

CAPUT

Digitized by Google

CAPUT TRIGESIMUMNONUM.

Judices, ac Senatus ad compeſcendam Hæreticorum quorumdam Præſulum calumniam de Vetuſta Fide innovata à Leonis Epiſtola interrogant Patres de Conformitate Nicæni, & Conſtantinopolitani Concilii cum ejuſdem Epiſtolæ Doctrina. Hujus Examen inſtitutum fuiſſe à Concilio Chalcedonenſi affirmare Suavis abſque inſania nequivit. Rurſus Leo dicitur Major Synodis, & Infallibilis.

174. Quartam Synodi Actionem ingredimur, in qua diſcuſſam fuiſſe Leonis Epiſtolam Suavis affirmat, & petitas Patrum ſententias, eò quòd Concilium ambigeret, an illius Doctrina omni ex parte conformis eſſet Catholicæ Veritati. Ex hoc autem evinci putat, adeo non fuiſſe certos Chalcedonenſes Præſules de Pontificia Infallibilitate, ut argui quoque de erroribus in fide à ſe poſſe Romanum Antiſtitem è Cathedra docentem arbitrarentur. Duplex iniri valet ad retundendum hujuſmodi mendaciſſimum dictum via. Prima eſt illa, quam ſupra innuimus Capite Trigeſimo, oſtendentes, non illico cenſeri obnoxium errori ſcriptum aliquod ab iis, qui vindicandum illud ab aliorum impugnatione ſuſcipiunt. Vel Sacri enim unius Hiſtorici narratio cum alia ſæpe ab altero exarata confertur in Libris de Conſenſu Evangeliſtarum; licet ſingulorum narrationes Infallibiles eſſe Fide Divina credamus. Ita quamvis ad refellendam temeritatem dicentium diſceſ-

ceſ-

Digitized by Google

ceſſiſſe Leonem à veritate in Synodis explicata, expenſa eſſet Epiſtola, non proinde ſubjecta erroris periculo exiſtimata fuiſſet: perinde ac dum in pluribus Synodis, ac præcipuè in Tridentina, exploratæ iterum ſunt, ad majorem iis lucem afferendam, Catholicæ Veritates jam in aliis antea Conciliis definitæ, non proinde fuerunt in dubium revocatæ. Alterâ nunc alacres progredimur Regiâ ſemitâ pernegantes, Examen ullum de Veritate Pontificiæ Doctrinæ ſuſceptum fuiſſe à Concilio. Adeo in manifeſta hoc luce ſtatuemus, ut à veſano livore orbatum oculis fuiſſe Suavem demonſtraturi ſimus, qui contrarium affirmans ſplendidè mentiri fuit auſus. Suffragiis quidem ſuis teſtati ſunt Epiſcopi, conſpirare Leonis Epiſtolam cum Doctrina Fidei, quam tradiderant tria Generalia eò uſque celebrata Concilia. Sed hoc præſtiterunt, ut compeſcerent Hæreticorum Calumniam, qui Fidem à Romano Pontifice innovari criminabantur. De illa porrò Epiſtola, ut quæ falli poſſet, aut decipere, Examen neque initum fuit à Concilio, neque potuit iniri, niſi Patres ſibi ipſis notam ſtolidæ temeritatis inurere voluiſſent. Ad hæc demonſtranda expendimus primò cauſam, ob quam conſonantiam Epiſtolæ cum aliis Concilijs optimi Antiſtites profeſſi ſunt. Eam fuiſſe, ut Hæreticorum fauces comprimerent, liquet ex Actis, quorum initio narratur, Quartum
pag.168 hunc congreſſum habitum fuiſſe *XVI. Kal. Nouembris*, &
lecta fuiſſe illa, quæ decreta fuerant *Octavo Idus Octobris*,
pag.169 interque alia Judicum, ac Senatus poſtulationes de Cenſura ſimili illi, quæ lata fuerat in Dioſcorum, ferenda *in*
pag 270 *Juvenalem, Thalaſsium, Euſebium Ancyranum, Euſtathium, & Baſilium, qui poteſtatem habuerant, & Principes fuerant* ſceleſti Concilii Epheſini. Lectum pariter eſt id, quod in Secunda Actione *Sexto Idus Octobris* dixerant Ju-
pag.270 dices, ac Senatus, videlicet: *Differatur auditio uſque ad dies quinque, ut inter hæc veſtra Sanctitas congregetur ad*

San-

Digitized by Google

Sanctiſsimum Archiepiſcopum Anatolium, & de Fide communiter conſultetis, ut ii, qui dubitant, doceantur. Et poſt aliqua magnificentiſsimi, & glorioſiſsimi Judices, & Ampliſsimus Senatus dixerunt: Neceſſarium non eſt, omnes vos convenire. Sed quoniam conſequens eſt credere dubitantes, Reverendiſsimus Epiſcopus Anatolius ELIGAT EX IIS, QUI SUBSCRIPSERUNT, *quos putaverit eſſe dignos, ut doceant dubitantes. Poſt reliqua: Magnificentiſsimi, & glorioſiſsimi Judices, & ampliſsimus Senatus dixerunt: Interlocutio, quæ præceſsit, tradatur effectui.* Cur hæc, quæ in aliis Actionibus contigerant, in hac Quarta lecta ſunt, niſi quia perſuaſio vigebat apud Judices ac Senatum de obdurato in hæreſi quorumdam animo refragantium Leonis Epiſtolæ, quos proinde inſtrui cupiebant ab iis, qui eidem Epiſtolæ ante ſubſcripſerant? Collatio igitur Pontificiæ cum Synodali Doctrina facta ſtatim fuit ſolùm ad lumen Hæreticis afferendum, in quorum gratiam Judices, & Senatus dixerunt: *Manifeſtatis iis, quæ jampridem conſtituta ſunt, quod placuit Reverendo Concilio de Sancta Fide, ipſum nos doceat.* Et paulò poſt: *Quoniam Sacra Evangelia poſita à Reverentia Veſtra perſpicimus, ſinguli Reverendiſsimi Epiſcopi, qui convenerunt, doceant, ſi Expoſitio Trecentorum decem, & octo Sanctorum Patrum, qui olim in Nicæa collecti ſunt, & poſt hæc Centum quinquaginta, qui in Regia congregati ſunt civitate, conſonat Epiſtolæ Reverendiſsimi Papæ Leonis?* Igitur vice inſtructionis dubitantium in Fide, ideoque Infidelium, privatim faciendæ à Catholicis Epiſcopis, qui tales ſe oſtenderant ſubſcribendo Leonis Epiſtolæ, viſum fuit expedire, ut palam omnes teſtarentur conſenſum ejuſdem Literæ cum Nicæna, & Conſtantinopolitana Fide. Quis non videt, unicam hujus atteſtationis à Judicibus quæſitæ cauſam fuiſſe religioſum ſtudium alliciendi Hæreticos ad tramitem Veritatis? Sententiæ igitur affirmantium, unam eamdemque eſſe Leonis, & Conciliorum Fidem,

pag. 171. pag. 172.

dem, nullatenus appellari poſſunt Examen Epiſtolæ Pontificiæ, tanquam erroris ſuſpectæ.

175. At quod hujuſmodi Examen inſtitui non poſſet ab Epiſcopis, perinde ac ſi de veritate Doctrinæ in eadem contentæ dubitarent, evidenter conſtat ex iis, quæ ante Sententias ab iiſdem latas contigerant. Cum dixiſſent Judices, ac Senatus: *Quod placuit Reverendo Concilio de Sancta Fide, ipſum nos doceat: Paſchaſinus, & Lucentius Reverendiſſimi Epiſcopi, & Bonifacius Reverendiſsimus Preſbyter, Vicarii Sedis Apoſtolicæ per virum Reverendiſsimum Paſchaſinum dixerunt: Sancta, & Beatiſsima Synodus Fidei Regulam, quæ apud Nicæam à Patribus eſt conſtituta, ſequitur, & tenet; ſed etiam & Centum quinquaginta apud Conſtantinopolim ſub Sanctæ Recordationis Theodoſio Majore congregata Synodus ipſam Fidem confirmavit, cujus Symboli expoſitionem à Beatæ Recordationis Viro Cyrillo apud Epheſum expoſitam (quando Neſtorius eſt pro ſua calliditate damnatus) ſimiliter amplectitur. Tertiò verò Beatiſsimi, atque* APOSTOLICI VIRI UNIVERSALIS ECCLESIÆ PAPÆ LEONIS, *Neſtorii & Eutychetis hæreſim damnantis*, DIRECTA SCRIPTA, QUID VERA FIDES HABEAT, EXPOSUERUNT. *Similiter verò & Sancta Synodus hanc Fidem tenet, hanc ſequitur*, NIHIL AMPLIUS NEC ADDERE POTEST, NEC MINUERE. *Qua expoſitione interpretata Græcè per Beronicianum devotum Secretarium Divini Conſiſtorii, Reverendiſsimi Epiſcopi clamaverunt*: OMNES SIC CREDIMUS, *ſic baptizati ſumus, ſic baptizamus. Sic credidimus, ſic credimus.* Poſtquam omnes Epiſcopi elatis in cælum clamoribus affirmaverunt, eodem à ſe in pretio haberi, & perinde certam, ac Divinam exiſtimari Leonis Doctrinam, ac Trium Generalium Conciliorum, quo pacto deinde Examen de illa poterant inſtituere? Enimverò ſeipſos inſanæ temeritatis inſimulaſſent ob plauſus eidem Epiſtolæ, veluti Cæleſtis veritatis compertæ, paulò ante datos. Ex illis clamoribus apparet, atque eminet, non minus

Pag. 271

minus infallibilem creditam fuiſſe Pontificiam, quàm Synodalem doctrinam. Non potuit igitur eadem Litera, quaſi errori ſubjecta, deinde ad tribunal vocari.

176. Appellaverat Paſchaſinus Leonem *Univerſalis Eccleſiæ Papam*, & Epiſcopi ſubjecerant, *Omnes ſic credimus, ſic credidimus*. Chalcedonenſe igitur Concilium eamdem Pontifici Maximo tribuit Appellationem. Et dubitaret poſtmodum, ab Epiſcopo *Univerſalis Eccleſiæ* decipi Eccleſiam poſſe, dubia lance illius Epiſtolam ſuſpendendo? pag. 171

177. Legatus dixerat: *Leonis ſcripta, quid vera Fides habeat, expoſuerunt: ſimiliter verò & Sancta Synodus hanc Fidem tenet, hanc ſequitur: nihil amplius nec addere poteſt, nec minuere.* Huic Legati Sententiæ aſſenſi Antiſtites omnes ſucclamarunt: *Omnes ſic credimus, ſic credidimus*. Credebant ergo, & crediderant, nihil addi à Synodo Pontificiæ Expoſitioni Fidei, nihilque ab illa pariter minui poſſe. Manifeſtiſſimè igitur affirmaverant, eamdem Pontificiam Fidem eſſe Infallibilem; cæteroqui enim aliquid illi addi potuiſſet, aut aliquid ex illa detrahi. pag 171

178. Hæc verba non ſolùm impotem falli Romanum Pontificem atteſtantur, ſed etiam ejuſdem eſſe munus affirmant, edocere Concilia, ipſiſque præcipere, ut confirment, & ſpargant per Chriſtianum Orbem veritatem Romæ definitam: eademque evidenter aſſerunt Romano Pontifici præſtantiam ſupra Synodos Generales, coactas ipſius Auctoritati ſe ſubiicere.

179. Si verò latas ab Epiſcopis omnibus Sententias expendamus, ex iis quoque liquidò patebit, dictas ab illis tantummodo fuiſſe ad os Hæreticorum occludendum, non autem ad expendendum, veluti rem, quæ poſſet in controverſiam revocari, an Leonis Epiſtola Catholicam Doctrinam complecteretur. Affirmant omnes, ſe jam illi Epistolæ consensisse, ac eidem subscripsisse. Ergo locus pag. 271 & ſeq.

amplius non erat in illius veritatem inquirendi, deque illa dubitandi. Se ipſos certè præcipitis in ea ſubſcribenda temeritatis accuſaſſent, ſi poſt *ſubſcriptionem* adhuc animo pependiſſent ambigui, an repugnans ea eſſet Litera Sacris, & à Petri Cathedra confirmatis Conciliis. Mentis inopes in ſe ipſis criminandis fuiſſent Antiſtites. At omni potius mente deſtitutos crediderim illos, qui hanc dementiam, & confeſſionem deceptæ prius Eccleſiæ, aſſeverando de Veritate Epiſtolæ, de qua poſtmodum dubitaverint, attribuunt huic ſumma veneratione digno Præſulum pluſquam Sexcentorum Conſeſſui. Inſaniunt igitur, qui Examen Epiſtolæ Pontificiæ inſtitutum dicunt à Chalcedonenſi Concilio.

180. Cum à Judicibus ac Senatu interrogati fuiſſent Orientis Epiſcopi, qui Literæ illi ſubſcripſerant, primum occupavit locum Anatolius, arbitratus, non ferendam Sententiam à Legatis, qui exemplum Epiſtolæ attulerant, neque neceſſe proinde fuerat, eamdem ipſorum ſubſcriptione firmari. Ipſius tamen ſermonem ante alios excepit pag 271 cum Sociis Paſchaſinus dicens: *Manifeſtum eſt*, NEC POTERIT DUBITARI, *unam Fidem Beatiſſimi Papæ Sedis Apoſtolicæ Rectoris Leonis cum Trecentorum decem & octo apud Nicæam Patrum concordare &c.* Affirmans igitur, *dubitari non poſſe*, an conformis Veræ Fidei à Conciliis definitæ, adeoque Vera, eſſet Epiſtolæ Pontificiæ Doctrina, Pontificiam Infallibilitatem affirmavit. Patrum nullus inficiatus eſt illud, quod Legatus edixerat, imo idem omnes ampliſſimè confirmarunt, deque prius adjecta Leonis Epiſtolæ ſubſcriptione ſua gloriati ſunt omnes, præter Illyricianos, & Palæſtinos, de quibus mox diſſeremus.

Et per ſummam inſaniam Sectarii apud Suavem affirmant, evertenda Decreta Leonis Decimi contra Lutherum; pag 71 *Eam* enim *condemnationem Prophetarum, & Apoſtolorum Teſtimoniis oppugnari*: cum Chalcedonenſes Patres veluti

luti Notorium aſſumant, *dubitari non poſſe* de Pontificiæ veritate doctrinæ?

Illis interim occurramus, qui Leonis verba in Epiſtola ad Theodoretum, Sexageſima tertia inter ipſius Literas, proferre hic audent in medium, perinde ac ſi *Examini* ſubjectam fuiſſe à Chalcedonenſi Concilio hanc ſuam ad Flavianum Epiſtolam Sanctiſſimus Pontifex fateretur. Ea verò ſunt hujuſmodi. *Nam ne aliarum Sedium ad eam, quam cæteris omnium Dominus ſtatuit præſidere, conſenſus aſſentatio videretur, aut alia qualibet ſubrepere poſſet adverſa ſuſpicio, inventi prius ſunt, qui de judiciis noſtris ambigerent. Et dum* NONNULLI, DISSENSIONUM INCITATI AUCTORE, *ad contradictionis bella proſiliunt, ad majus bonum, malum ejus Auctore totius bonitatis diſpenſante, perventum eſt*. Et paulò poſt: *Ipſa quoque veritas & clarius reniteſcit, & fortius retinetur, dum, quæ Fides prius docuerat, hæc poſtea Examinatio confirmaret*. Quid tum? *Examinationem*, inquiunt, appellat Leo diſcuſſionem Epiſtolæ ſuæ Chalcedone initam. At primò interrogamus, quoſnam *inventos fuiſſe* dicat Leo, *qui de ſuis judiciis ambigerent*? Enimverò non Univerſæ Synodi Patres, aut potiorem eorumdem partem, ſed paucos Hæreticos ex Illyrico ac Palæſtina. Pernegas? At poſtquam affirmavit Leo: *Inventi prius ſunt, qui de judiciis noſtris ambigerent*: ſtatim ſubdit: *& dum* NONNULLI, DISSENSIONUM INCITATI AUCTORE, *ad contradictionis bella proſiliunt*. Nonnulli ergo ſolummodo, de quibus verba ſuperius fecimus, repugnare ſunt auſi Pontificiæ Doctrinæ: & ij quidem mali Dæmonis, qui *Diſſenſionum eſt Auctor*, furiis impulſi. Qui porrò fuerunt hujuſmodi homines, niſi Fidei perduelles? Quæcumque iſtorum animis fuerit oborta ſuſpicio, imo quodcumque ipſi contrarium Apoſtolicæ Definitioni judicium tulerint, nihil officit Infallibili Romani Magiſterii Veritati.

Sed enim deinde Leo *Examinationis*, & *Examinis* voca-

cabula uſurpat, deque toto Concilio loquitur, inquiens: *Quæ Fides prius docuerat, hæc poſtea Examinatio confirmaret*. Ac paulò poſt: *Et ad majorem Dei gloriam proficit finis Examinis*. Quis porrò negat, latas à Patribus fuiſſe Sententias de conformitate Doctrinæ Pontificiæ cum trium declarationibus Synodorum? At hoc non arguit, dubios eos ullatenus fuiſſe de veritate prodeunte ab Apoſtolorum Principis Cathedra. Nec dubitare potuiſſe, niſi ſibi ipſis ſtolidè contradicerent, liquidò demonſtravimus. Quod igitur nuncupatur *Examen*, aliud non fuit, niſi Confirmatio Atteſtationis prius factæ de illa Epiſtola cælitus à Petro ad mortales directa. Si latiori uſurpatione vocabuli dicitur *Examinatio* Teſtimonium hoc iteratò tributum rei prius declaratæ, profectò non eſt *Examen* ejuſmodi, quod præſumat, Errori ulli obnoxiam inveniri potuiſſe Literam illam. *Examen* quoque dici poteſt inquiſitio, qua in Conciliis iterum expenduntur Articuli in aliis antea Synodis declarati: *Examen* appellari poſſunt Quæſtiones de certiſſimis Fidei Arcanis à Theologis habitæ: *Examen* comparationes unius cum alio ex Divinis Hiſtoricis ab Auguſtino, & aliis inſtitutæ. Quemadmodum igitur neque de Narrationis Evangelicæ Veritate dubitare potuit Auguſtinus, neque Theologi de Divinis Arcanis certa Fide ſancitis, neque poſterior Synodus de Articulis, qui prius fuerint ab aliis Conciliis definiti, quamvis *Examinationi* rurſus hæc omnia ſubiici videantur: ita ſermonem non inſtituit Leo de ſtrictiori *Examinis* acceptione, qua præſumi ſolet, Errata inveniri poſſe in eo, quod dubia lance ſuſpenditur.

Hanc eſſe Maximi Pontificis mentem apertiſſimè conſtat ex innumeris locis aliarum illius Epiſtolarum, præſertim quibus Concilio præcipit Confirmationem Literæ à ſe ad Flavianum datæ, atque omnem vetat de ſuæ Doctrinæ Veritate diſcuſſionem: cui Præcepto niſi crederet ob-

obtemperaſſe Synodi Patres, enimverò illos minimè commendaret, neque de illorum tranſgreſſione gloriaretur, incipiens ita Theodoretum alloqui: *Gloriamur in Domino cum Propheta canentes: Adjutorium noſtrum in nomine Domini, qui fecit Cælum, & terram, qui nullum nos in noſtris fratribus detrimentum ſuſtinere permiſit*: & ſubiiciens narrationi hujus *Examinis* latiſſimè accepti: *Exulta igitur, chariſſime Frater, & in unico Dei Filio victor exulta. Vicit per nos ille, cujus carnis veritas negabatur: vicit per nos, & pro nobis ille, cui vicimus, per quem ſecunda eſt poſt adventum Domini hæc orta feſtivitas*. Et paulò poſt, Auctorem Chalcedonenſis Definitionis ſe fuiſſe profeſſus, inquit: *Solis juſtitiæ jubar denſis per Orientem Neſtorii nebulis impeditum purè ab Occidente reſplenduit*.

Neque pigeat nos aliam abigere à puro veritatis cælo caliginem ab illis excitatam, qui Euſebii Mediolanenſis Epiſtolam allegant, inſertam poſt Quinquageſimam Secundam Magni Leonis, ex ea inferri affirmantes, diſcuſſam in Provinciali Synodo fuiſſe illam, quam Leo ſcripſerat ad Flavianum, nec ante Examen ſuſceptam. Sed prima ipſa Euſebii verba oſtendunt, confirmatam jam à Chalcedonenſi Concilio fuiſſe Leonis Epiſtolam, ut proinde ſi de hujus doctrina Mediolanenſis Cœtus dubitaſſet, incertus fuiſſet de Articulis decretoria jam Eccleſiæ Definitione firmatis. *Reverſis, Domino annuente, fratribus noſtris, quos ad Orientem Fidei causâ ſolicitè provida Beatitudo Veſtra direxerat, decurſiſque Literis, quas per eos Tua Sanctitas deſtinavit, omni exultatione in Chriſto relevatus ſum, quòd effectum commiſſæ ſibi Legationis eoſdem reportaſſe veſtra pagina deſignavit*. At reverſi certè non ſunt ad Urbem Legati, niſi abſoluto Concilio, cujus Fides ſi Mediolani fuiſſet in dubium revocata, Euſebius, & ſocij cenſendi fuiſſent Hæretici. Illa igitur, quæ conſecuntur, verba nullatenus agunt de *Examine* inito ab ambigentibus de veritate

Ora-

Oraculorum, quæ ab Apoſtolica Sede prodiverant. Recenſeamus eadem, ut pateat, quàm abſurda illis interpretatio tribuatur ab iis, qui vim in eiſdem faciunt. *Requiſita eſt, recitataque Epiſtola, quam Fidei aſſertionibus plenè digeſtam ad Orientem dudum Sanctitas Veſtra tranſmiſerat, quæ ad nos ex Veſtra admonitione, Sancto Fratre, & Coepiſcopo noſtro Cyriaco mutuante, pervenit. Claruit, eam plenam Fidei ſimplicitate fulgere, Prophetarum etiam aſſertionibus, Evangelicis auctoritatibus, & Apoſtolicæ doctrinæ teſtimoniis, nitore quodam lucis ad veritatis ſplendorem radiare, omnibuſque ſenſibus convenire, quos Beatus Ambroſius de Incarnationis Dominicæ Myſterio ſuis Libris Sancto Spiritu excitatus inſeruit. Et quia omnia Majorum Fidei nobis antiquitus tradita tota puritate conveniunt, Domine Sancte & Beatiſſime Pater, placuit omnibus, quorum ſubſcriptio ſubter annexa nomina poterit declarare, eos, qui impiè de Incarnationis Dominicæ Sacramento ſentiunt, quamvis intellectus ſui pravitate à Catholicæ Fidei veritate recedentes ſe ipſos dignos abjectione fecerint, ſuo etiam conſenſu, Auctoritatis Veſtræ præcedente Sententia, damnatione congrua perſequendos.* Literarum ergo Veſtrarum Formam ſecuti *modum præſcriptæ ordinationis nos ſervaſſe bis per fratrem, & Coepiſcopum Cyriacum miſſis oſtendimus, ſupereſſe, ut, annuente Domino, perpetuò retinentes hoc futuris memorabile ſeculis relinquatis, ut ab hoc tempore præſenti extincta impiæ Sectæ contumacia videatur, ut novis purgationibus in æternum proſtrata ſuccumberet. Incolumem Beatitudinem Tuam Summa Divinitas adornet, atque cuſtodiat, Domine Sancte, & Beatiſſime Pater.* Ubi hìc *Examinis* habiti mentio? Ubi excitata ſuſpicio Erroris alicujus, qui Pontificiæ ſubeſſe poſſet Epiſtolæ? Lectam illam ſolummodo fuiſſe video, & inventam Catholicæ veritatis Magiſtram. Et quia ea erat hujuſmodi (ut certè futura erat, cum à Cathedra Petri prodiiſſet) idcirco ejus *Formam ſecuta eſt* Synodus Mediolanenſis, quæ Leonem

præ-

præferens Chalcedonenſi Concilio, hujus non meminit, perinde ac ſi nihil contra Eutychetem prſtitiſſet, & A PURGATIONIBUS ab uno Leone adhibitis ſperat, IMPIÆ SECTÆ CONTUMACIAM IN ÆTERNUM PROSTRATAM SUCCUBITURAM. At nos oblivio non capiat ejuſdem Chalcedonenſis Concilii, contra quod pugnant, qui ſolùm adoriri videntur Apoſtolicam Sedem. Leonis enimuerò Epiſtola jam erat à Chalcedonenſibus Patribus confirmata, cum lecta fuit in Cœtu Mediolanenſi, qui proinde vel non auſus eſt *Examini* ſubiicere Leonis Epiſtolam, vel Definitiones Generalis Concilii ſuum ad tribunal vocavit.

Qui hæc expiſcantur inania argumenta, cur alia meliori cauſæ conducentia non intuentur? Ut ſpecimen aliquod demus ex Epiſtola Leonis Quinquageſima ſecunda ad hunc Mediolanenſem Congreſſum, cur non expendunt *Juſſionem*, qua, Chalcedonenſi Concilio ſe præſcripſiſſe, quid credendum eſſet, Leo profitetur? *Et meritò nos cognoſcimus, Fratribus, & Coepiſcopis noſtris Orientalibus* INTIMASSE, *quod ſecundùm Evangelicam, & Apoſtolicam Traditionem de Incarnatione Domini noſtri Ieſu Chriſti una eſſet omnium noſtrum, & indiſcreta confeſſio, neq; ullis eorum diſputationibus detineri &c.* Et infra *de SENSU Eutychetis* cenſuram ferens ait. *Quæ* DIABOLICORUM SENSUUM PRODIGIOSA COMMENTA *Sancta nunc Synodus*, HUMILITATIS NOSTRÆ SCRIPTIS, *Auctoritate Domini mei Beatiſſimi Petri Apoſtoli, & merito roboratis, Religioſa unanimitate conſentiens &c.* Cur ex antecedenti Epiſtola Ravennij, & aliorum Gallorum Antiſtitum Nationalem Synodum conſtituentium, non depromunt obſequentiſſimam proteſtationem, qua Leonis Epiſtolam, *ut ipſum Fidei Symbolum*, cordi ſuo inſcriptam, & à ſingulis memoriæ mandatam fuiſſe dicunt? *Quæ Apoſtolatus Veſtri ſcripta*, ITA UT SYMBOLUM FIDEI, *quiſquis Redemptionis Sacramenta non negligit, tabulis cordis adſcripſit, & tenaci, quò ad confundendos Hæreticorum errores paratior ſit,* me-

memoriæ commendavit. Et paulò poſt, non commemorato Chalcedonenſi, paulò ante celebrato, Concilio, ab una Apoſtolica Sede manaſſe dicunt Definitionem Catholicæ veritatis. *Gratulantes, quod tantæ Sanctitatis, tantæ Fidei, tantæque Doctrinæ Apoſtolicæ Sedis,* UNDE RELIGIONIS NOSTRÆ, *propitio Chriſto*, FONS, ET ORIGO MANAVIT, *Antiſtitem dederit.*

Sed ex noſtri Operis inſtituto alias non expendimus Epiſtolas, quàm in Antiquam Conciliorum Collectionem relatas. Ad has, quas nunc attigimus, delibandas, illi nos compulerunt, qui ex allatis Reſponſionibus fortaſſe coniicient, quàm facile negotium nobis futurum ſit cætera in ipſos tela retorquere, quibus Polemicam hanc Hiſtoriam invadendi conſilium ineant.

CAPUT

Digitized by Google

CAPUT QUADRAGESIMUM.

Illyriciani, & Palæſtini Epiſcopi ſua dubia circa Leonis Epiſtolam refundunt in ignoratam à ſe Latinam linguam, ſed re ipſa reſiliunt ab Hæreſi, ſeque Pontifici Maximo veræ Fidei Magiſtro ſubiiciunt. Juvenalis, Thalaſſius, aliique tres Antiſtites Epheſinæ cum Dioſcoro conſpirationis frequenter accuſati, ac tunc excluſi à Synodo, ad eamdem revocantur, & Catholici cenſentur, eò quod Leonis, certiſsimi Veræ Fidei Magiſtri, Epiſtolæ ſubſcripſerint.

181. POſtquam plerique Antiſtitum ſubſcriptam à ſe fuiſſe Leonis Epiſtolam honorificentiſſimè collaudatam profeſſi ſunt, cum loquendum iis eſſet, qui Diœceſes Illyrici moderabantur (ad quos cum Palæſtinis erudiendos eas ferri ſententias Judices, ac Senatus optaverant) iidem *Ex charta dictaverunt notis per Sozontem Epiſcopum Philippenſium: Nos Sanctorum Patrum Trecentorum decem, & octo Fidem, quæ eſt ſalus noſtra, & ſervamus, & cum ipſa vitam noſtram complere oramus: necnon & Centum quinquaginta Fides nullo modo antedictæ Fidei diſſonat, quam & ſervantes exequimur, & omnia, quæ acta ſunt, & decreta in prima Epheſina Synodo, cujus Præſides fuerunt Beatiſſimus Cæleſtinus Apoſtolicæ Sedis Præſul, & Beatiſſimus Cyrillus Epiſcopus magnæ Civitatis Alexandriæ: & ſummè Orthodoxum eſſe* Sanctissimum Patrem nostrum (utque additur Pag. 181

Digitized by Google

in Græco Textu, ET SACRORUM PRINCIPEM) LEONEM *perfectiſſimè novimus. Factum eſt autem nobis certum de Epiſtola miſſa ab ipſius Beatitudine à Sanctiſſimis Epiſcopis Paſchaſino, & Lucentio, qui locum continent Apoſtolicæ Sedis, qui nobis dilucidaverunt, quæ Linguæ obſcuritas ſecernere ſubnotabat*. Et paulò poſt: *Omnes antedicti Reverendiſſimi Epiſcopi dixerunt: Omnes de Illyrico eamdem vocem dedimus, cui omnes conſentimus*. Fruſtra notas adiicimus apertæ huic narrationi ex Actis petitæ; de horum quippe Antiſtitum dubitationibus quoad Articulos manifeſtè jam definitos, abunde ſupra diſſeruimus. Quod autem à ſuis contumacibus dubiis circa Fidem, adeoque ab hæreſi, nunc reſipiſcant, dilucidè conſtat ex obſequio, quod præſtant Leoni *Sacrorum Principi, & Patri* Univerſi Concilii. In hoc ultimo verbo latentem Emphaſim alibi in lucem eduximus. Neque nulla deliteſcit in aliis, quibus *Sacrorum*, adeoque Eccleſiæ, & Conciliorum (quæ Sacra profectò ſunt) *Princeps* appellatur. Et à Legatis quidem Pontificiis, potius quàm ab Anatolio, & aliis voluerant probæ mentis Antiſtites erudiri.

pag. 181

182. Simillima his tulere ſuffragia Præſules Palæſtinæ per Anianum Epiſcopum Capitoliadis, qui pariter de veritate, quam tunc alacres profitebantur, informatos ſe fuiſſe dicunt à Pontificiis Legatis.

183. Ex aliorum, qui nunquam de Leonis doctrina dubitaverant, atteſtationibus delibamus illam Polycronii Epiſcopi Epiphaniæ Ciliciæ, celebrantis certiſſimam non ſolùm Romanorum Pontificum, ſed ipſius etiam Eccleſiæ Romanæ Fidem, quam à Gentium Apoſtolo laudatam perpetuò Romæ viguiſſe, diſertè affirmat. Ex hoc autem patet, quantum prodeſſe arbitraretur proximitatem Apoſtolicæ Cathedræ, nulli errori ſubjectæ: *Communis fidelium Pater* BEATUS PAULUS, *qui nos omnes per Evangelium genuit*, TESTATUR DE FIDE ROMANORUM, QUOD IN TOTO MUNDO

pag. 183 1. Cor. 4. 5.

AN-

ANNUNCIETUR, QUAM FIDEM JAM INDE A PRINCIPIO SANCTA ILLA ECCLESIA SERVAVIT: *quam elocutus eſt nunc, & ſemper Sanctiſſimus Archiepiſcopus Leo, conſonantem Fidei Sanctorum Patrum, qui Nicææ convenerunt, & omnium Orthodoxorum. Hanc jam olim tenuimus Fidem, ac tenemus, in qua & baptizati ſumus, & baptizamus.* Romæ

184. Ferè ducenti Epiſcopi ſententiam tulerant, ac eorum plerique illam non breviſſima fuerant oratione complexi, ideoque cum in longum abiret res minimè neceſſaria, poſtquam victas dederant Hæretici manus, *Magnificentiſſimi Judices, & Ampliſſimus Senatus dixerunt: Et ſi reliqui omnes Reverendiſſimi Epiſcopi, qui non ſpecialiter ſunt confeſſi, conſentiunt dictis eorum, qui jam confeſſi ſunt, Sanctorum Patrum, propria voce doceant. Confeſſio* igitur tantùm à Præſulibus, non *Examen* Leonis Epiſtolæ petebatur. pag. 178

185. Poſt hanc Judicum, & Senatus interrogationem, *Omnes Reverendiſſimi Epiſcopi clamaverunt: Omnes acquieſcimus, omnes conſentimus, omnes ſimiliter credimus, omnes eadem ſapimus: ſic ſapimus, ſic credimus. Patres ad Synodum:* QUI SUBSCRIPSERUNT, AD SYNODUM. *Ipſi etiam quinque Epiſcopi Fidei ſubſcripſerunt.* SICUT LEO, SIC SAPIUNT. Illi, quos ad Synodum revocari optabant, Juvenalis, Thalaſſius, aliique tres erant Antiſtites ab ea excluſi, eò quod Epheſi cum Dioſcoro primas egiſſent partes in Latrocinali Concilio. Eâdem proinde pœnâ, qua fuerat affectus Dioſcorus, mulctandi videbantur Judicibus, ac Senatui. Sed ut ea indulgeretur, in medium proferunt Patres ſubſcriptionem ab eiſdem adjectam Epiſtolæ Pontificiæ. Certum igitur Argumentum Rectæ ipſorum Fidei eſſe cenſent obſequium ab ipſis præſtitum Apoſtolicæ Cathedræ, quam non minus errandi periculi immunem crediderunt, quàm Nicænum, & alia Concilia, quæ inconcuſſam auctoritatem acceperunt ab ipſius Romanæ Sedis Confirmatione. pag. 188

186. Licet Judices, ac Senatus, Imperatoris placi-
tum de quinque illis Antiſtitibus quæſiviſſent, Religioſiſ-
ſimus tamen Marcianus eorum Cauſam remiſit ad Syno-
dum, quæ ad lydium lapidem Epiſtolæ Pontificiæ ſyncera
eorumdem Fide explorata illos ad Judicum ſubſellia re-
pag 189 vocavit. *Judices, & ampliſſimus Senatus dixerunt: Piiſſi-
mus noſter Imperator addiſcens veſtras preces Sententiæ veſ-
tra permiſit de Juvenale deliberare, & de Thalaſſio, & de
Euſebio, & de Baſilio, & de Euſtathio Reverendiſſimis Epiſ-
copis, quæ vobis placuerint. Ergo veſtra Religioſitas cognoſ-
cens, quia Deo de his, quæ fiunt, dabit rationem, quid fieri
de ipſis debeat, cogitet. Anatolius Reverendiſſimus Epiſcopus
Conſtantinopolis dixit: Petimus, eos intrare. Omnes Reve-
rendiſſimi Epiſcopi clamaverunt: Rogamus eos intrare. Qui
ſimiliter credunt, ad Synodum. Qui eadem ſapiunt, Synodo:*
QUI SUBSCRIPSERUNT EPISTOLÆ LEONIS, AD SYNODUM. *Magnifi-
centiſſimi & glorioſiſſimi Judices, & amplisſimus Senatus di-
xerunt: Intrent. Et poſtquam intraverunt præfati Reveren-
diſsimi Epiſcopi iterum clamaverunt: Unus Deus, qui hoc
fecit.* Si ſolerter hæc expendantur, manifeſtus patebit
Pontificiæ triumphus Auctoritatis in hujuſmodi exclama-
pag.189 tionibus: *Sicut Leo, ſic ſapiunt. Qui ſubſcripſerunt Epiſto-
la Leonis, ad Synodum.* Neque de conſenſu ab illis quin-
que Præſulibus præſtito Nicænæ, Conſtantinopolitanæ,
ac Epheſinæ Fidei quidpiam inquiritur, licet ambigi poſ-
ſet, an in ea conſtantes illi eſſent Præſules, qui eamdem
Epheſi, magna ſaltem ex parte, ſubverterant. Subſcriptio
tantummodo Leonis Epiſtolæ addita perpenditur, eò quòd
Signum ineluctabile Catholicæ profeſſionis à Chalcedo-
nenſi Concilio exiſtimetur animus obſequens Romano Fi-
dei Magiſtro. Omnes quippe Hæreſes à Synodis profliga-
tas profectò deteſtantur illi, qui ſe ſubiiciunt Apoſtolicæ
Cathedræ Magiſterio. Quod ita cenſerent Chalcedonen-
ſes Patres, liquet ex eo, quod unicam cum Leone confor-

mitatem libraverint ad rectam Fidem Juvenali, & ejus ſociis vindicandam. Non ſolùm igitur æquè certam habuerunt Pontificiam, & Synodalem Auctoritatem, ſed multò plus tribuiſſe videntur Pontifici Maximo, quàm Generalibus eò uſque celebratis Conciliis: ſimulque eidem Sacrorum Principi aſſeruiſſe Jus veræ Fidei, abſque ullo erroris diſcrimine, declarandæ.

Perinde ac dum perpetuò ex Hiſtoria inferimus Pontificiam præſtantiam ſupra Concilia, nihil contra Suavem ſubiicimus, qui Romanum Regimen anguſtiſſimis finibus ſtatuens ſemper à fortiori debellatur per ampliſſimum, quod à nobis ſtatuitur, in Univerſam Eccleſiam in Synodis conſpirantem: ita nihil contra eumdem dignamur evincere ex aſſerta frequentiſſimè Pontificiæ Cathedræ Infallibilitate; ex ea enim ultro promicat intentio Polani, qui nihil metuere videtur Lutheranis ſuis à Leonis Decimi Condemnatione, ac identidem eos poſtulantes inducit, ut *Pars utraque*, Pontifex videlicet, & Lutheri factio, libero ſe Concilio ſubiiciat. *Quæ ſuperioribus annis facta ſunt, in Concilio vim legis non obtineant, ſed ab initio repetantur omnia, quando juſtum non ſit, duobus litigantibus, quod ab uno ſit, altero legitima de cauſa abſente, firmum, ratumque eſſe: præſertim cum perſpicuum ſit, non nuper modò, ſed annis etiam ſuperioribus promulgata in Concilio Decreta Sacris Literis planè contraria*. Et alibi Henrici Octavi Angliæ Regis, quem *prudentiæ laudatum à pluribus*, ait, *eò quod Romanæ Sedis exuiſſet obſequium*, ore loquens inquit. *Concilium dici Generale, quod omnibus in genere Chriſtianis liceat ſuas ibi promere ſententias. At ejus generis non eſſe, in quo ſolùm audiantur ii, qui decreverint utique Pontificis partibus adhærere, atque ubi iidem Actores ſint, Rei, Judices, & Patroni*. Et rurſus Proteſtantes generatim inducens, *Æquum eſſe*, ait, *ut in Concilio ab una parte ſtet Pontifex cum ſectatoribus ſuis ſive Germanis, ſive aliis; alteram verò partem conſti-*

Pag. 414. Pag. 76. Pag. 92. Pag. 137.

ſtituant Proteſtantes: Tum de modo procedendi, atque ordine arbitrium ſit penes Cæſarem, Reges, ac Principes, ſed ipſa Controverſia ex puro puto Dei verbo dijudicetur. Et paulò pag. 138 poſt ſubdit. *Contra Papam inſtitutam eſſe litem; eòque, cum Litigator ſit, Judicem eſſe non debere.* In has inſanias non ſunt devoluti Eutychiani, qui perinde vociferari potuiſſent, *Partem, & Litigatorem* eſſe Leonem, qui eorum doctrinam Hæreſis notâ perſtrinxerat, & conqueri, quod Suburbicarius Antiſtes in Orientales inveheretur. Et ullam tamen ex hujuſmodi blaſphemiis effutire perhorruerunt.

CAPUT

CAPUT QUADRAGESIMUMPRIMUM.

Tredecim Ægyptii Epiſcopi à Synodo Hæretici conclamantur, quia non recipiunt Pontificiam Epiſtolam, quam ſolam à ſe vulgandam pro defendenda Fide fuiſſe Patres profitentur, quæque non ideo veritati conſona credenda eſt, quia vera doceat, ſed quia prodeat à Magiſtro errare inſcio. Paſchaſinus Legatus patet Arbiter Synodi.

187. P*Ridie certi Epiſcopi Ægyptiacæ regionis* (dixerunt Judices ac Senatus) *petitiones porrexerunt diviniſſimo, & piiſſimo Imperatori Domino noſtro propriam Fidem exponentes, & placuit pietati ejus, ante veſtram Sanctam Synodum eas recitari &c.* pag.286. *Ut intraverunt Hieracus, Sabinus &c. Conſtantinus devotiſſimus Secretarius Sacri Conſiſtorii recitavit* ſupplicem eorum libellum Valentiniano & Marciano directum, in quo profitebantur eam ſuam eſſe Fidem, quam à Sancto Marco, Petro Alexandrino, Athanaſio, Theophilo, & Cyrillo acceperant, quamq; à Nicæna Synodo fuerant edocti. Sed lecto libello *Omnes Reverendiſſimi Epiſcopi clamaverunt*: pag.290 *Dogma Eutychis quare non anathematizaverunt? Cum impoſtura petitiones porrexerunt.* Epistolæ Leonis subscribant, *anathematizantes Eutychen, & dogmata ejus*: consentiant Epistolæ Leonis. *Eludere nos volunt, & diſcedere.* Fruſtra igitur Marcum, Athanaſium, & Nicænum Concilium jactant, qui non obtemperant Romano Pontifici, certiſſimo Marci, Athanaſii, ac Nicænæ Synodi Interpreti.

188. Seligere præſtat nonnulla ex iis, quæ miſeris his

Ægyptiis Epiſcopis exprobrata ſunt à Concilio ; ſpirant
pag.291 enim mirificum erga Romanam Sedem obſequium. *Dio-
genes Reverendiſſimus Epiſcopus Cizici dixit : Synodus propter
Eutychen facta eſt, non propter aliud aliquid*. ROMANUS AR-
CHIEPISCOPUS PROPTER IPSUM SCRIPSIT: videlicet Legem,& For-
mam Concilio præſcribens de ipſo damnando, ut ſupra,
pag.291 referendo verba Pontificiæ Literæ demonſtravimus. *Paſ-
chaſinus & Lucentius, Reverendiſſimi Epiſcopi, & Bonifacius
Presbyter, Vicarii Sedis Apoſtolicæ, per Paſchaſinum Epiſco-
pum dixerunt : Dicant, ſi conſentiunt Epiſtolæ Apoſtolicæ Sedis,
& ſi Anathema dicunt Eutycheti? Cecropius Reverendiſſimus
Epiſcopus Sebaſtopolis dixit* : SUBSCRIBANT EPISTOLÆ BEATISSI-
MI PAPÆ LEONIS, *& Eutychen anathematizent, & dogma ejus.
Hieracus Reverendiſſimus Epiſcopus Ægypti, & cæteri Reve-
rendiſſimi Epiſcopi Ægypti per eumdem Hieracum dixerunt :
Si quis præter iſta, quæ à nobis in petitionibus porrecta ſunt,
ſapit, ſive Eutyches, ſive alter aliquis, anathema ſit. De
Epiſtola autem Sanctiſſimi, & Deo amiciſſimi Archiepiſcopi
Romani Leonis ſciunt omnes Sanctiſſimi Patres noſtri, quia in
omnibus expectamus ſententiam Beatiſſimi noſtri Archiepiſcopi,
& petimus veſtram clementiam expectare Præſidis noſtri ſen-
tentiam, quia eum in omnibus ſequemur*. Prætexuerunt de-
inde Nicænam Synodum, à qua vetitum fuiſſe dixerunt
Ægyptiis Epiſcopis quidquam decernere inconſulto An-
pag.291 tiſtite Alexandrino. Sed, *Mentiuntur*, dixit Euſebius
Epiſcopus Dorylei; Nullus enim prohiberi poteſt, quin
omnium Præſulum Principi, Pontifici Maximo, ſeſe con-
formet. Florentius idcirco Sardium, ac Photius Tyri
preſsè illos iterum interrogarunt, an Pontificiam Epiſto-
lam amplecterentur? &, non eos eſſe idoneos Alexandrino
pag.291 Epiſcopo eligendo, Univerſa Synodus dixit : *Omnes Reve-
rendiſſimi Epiſcopi clamaverunt : Manifeſtè anathematizate
dogma Eutychis*. QUI NON SUBSCRIBIT EPISTOLÆ, CUI OMNIS
SANCTA SYNODUS CONSENTIT, HÆRETICUS EST. *Anathema Dioſco-
ro,*

ro, & amantibus eum. Si non rectè ſapiunt, quomodo poſſunt eligere Epiſcopum? Hæreticus igitur à Chalcedonenſi Concilio inclamatur quicumque Pontificis Maximi Definitioni non acquieſcit. Iteratæ ſunt hujuſmodi ab Univerſa Synodo exclamationes, poſtquam Legatorum interlocutio Græcè reddita fuit, qua, Sociorum etiam nomine, dixerat Paſchaſinus: *Tot annorum Epiſcopi in Eccleſia ſeneſcentes uſque ad hoc tempus Fidem rectam, & Catholicam ignorant, & expectant adhuc alienam ſententiam? Omnes Reverendiſſimi Epiſcopi clamaverunt*: QUI NON CONSENTIT EPISTOLÆ SANCTISSIMI ARCHIEPISCOPI LEONIS, HÆRETICUS EST. Non profuit Ægyptiis Antiſtitibus Anathema jactum in Eutychetem, cum Synodus in exigenda ſubſcriptione Pontificiæ Literæ, veluti Fidei Symbolo, conſtantiſſimè perſeveraverit. *Reverendiſſimi Epiſcopi Ægyptii clamaverunt: Anathema Eutychi, & credentibus ei. Reverendiſſimi Epiſcopi clamaverunt, & dixerunt*: SUBSCRIBANT EPISTOLÆ LEONIS. QUI NON EI SUBSCRIBIT, HÆRETICUS EST. An non igitur Leonis Epiſtola proponitur omnibus à Concilio velut unica Lex,& norma credendi? Fruſtra Nicæna, aliarumque Synodorum veritas ab Ægyptiis Epiſcopis adoratur: fruſtra execrationibus impetitur recentis hæreſis Auctor, contra quem Chalcedonenſis Cœtus in unum coaluit. Niſi Pontifici Romano, Fidei Præceptori, ſe ſubdant, Hæretici conclamantur. Cum Conciliorum Definitiones ſępe ſenſum obſcurum habeant,ac proinde Viuâ, & Perpetuâ,quę ſoli Romano ineſt Pontifici, Regulâ, eum ſenſum declarante, prorſus indigeant, atque hunc ſenſum Nicænæ Synodi Epiſtola Leonis declaraſſet, hinc oritur, quod, publicata jam per Decretalem Literam hujuſmodi Explanatione, acquieſcendum eidem erat ab iis Epiſcopis, qui eam detrectantes meritò à Synodo Hæreſis notâ perſtringuntur.

Pag. 291

Pag. 292

189. Quis prætera non videt, apertè hìc profiteri Chalcedonenſes Patres, nihil aliud à ſe geſtum fuiſſe pro

Catholica Fide propugnanda, niſi quod ſubſcripſerint Epiſtolæ, in qua Conciliorum, Univerſæque Præceptor Eccleſiæ Leo ſinceram Evangelii Doctrinam declaraverat? Enimverò Synodus non edixit Ægyptiis Præſulibus, ut ipſiusmet Synodi, Fidem explanantis, Auctoritati ſeſe ſubiiciant, ſed præcepit ſolùm venerationem Literæ à Maximo Pontifice exaratæ. Illi ergo & Præſtantiam ſupra Synodos, & nulli errori obnoxiæ certitudinem vindicat Veritatis.

Et eam quidem Leonis Epiſtolam ultro exceperat Synodus, exclamans *in Cælo ſcriptam à Petro*; cum contra in Tridentino Concilio frequentiſſimi congreſſus habiti ſint de veritatibus à Leone Decimo jam definitis. Prodigio ſimile videri poteſt id, quod Suavis ipſe commemorat;
pag.137 agens enim de Juſtificatione ait: *Illud quidem certum eſt, ſuper his capitibus centum habitas Congregationes partim ex Theologis, partim è Præſulibus, atque ab initio Septembris ad exitum uſque Novembris nullum diem abiiſſe, quo Cardinalis* (loquitur de Cervino) *non admoverit manum iis, quæ prius ſcripta eſſent, emendandis, & immutandis*. Et alibi ſermonem inſtituens de Paulo Tertio Pontifice Maximo inquit.
pag.163 *Statuit reſcribere Legatis, ut juxta id, quod ipſi propoſuerant, in agendo progrederentur, hoc ſtudiosè tenentes, ne aut in materia Fidei novis difficultatibus januam aperirent, aut rem aliquam inter Catholicos controverſam definirent*. Et imminutam contra vetuſtum Eccleſiæ morem Tridenti fuiſſe Libertatem, toties conqueritur, ineptène dicam, an ſtultè?

190. Incaſſum Ægyptii ad excutiendum Romanum
pag.192 jugum clamaverunt: *Extra voluntatem Archiepiſcopi noſtri non poſſumus ſubſcribere*. Illis enim Catholici Epiſcopi
pag.192 Achillæam Religionis haſtam intentarunt: AUT CONSENTIANT EPISTOLÆ, AUT REGULAREM DAMNATIONEM SUSCIPIANT, ET COGNOSCANT, QUIA EXCOMMUNICATI SUNT. Hinc probabili conje-

jectura inferimus, emanaſſe Regulam, ideſt Eccleſiaſticum Canonem (de quo fortaſſe veluti notorio, & manante ab Inſtitutione Divina, non innuitur, à quo nam Concilio conditus ſit) ut Excommunicatio latæ ſententiæ in illos irrueret, qui prodeuntem à Vaticano Definitionem credendarum rerum minimè venerarentur. Hunc, inquam, Canonem prodiiſſe opinamur, quia non adiguntur rebelles ad ſubſcriptionem minis ferendæ quamprimùm in illos Excommunicationis, poſtquam publicata fuiſſet Formula Fidei; ſed jubentur cognoſcere, ſe jam cenſurâ implicitos eſſe: *Cognoſcant, quia excommunicati ſunt*.

191. Ægyptiorum præterea jugulum bicipiti alio telo petivit Photius Epiſcopus Tyri, hoc uſus dilemmate, quod in ſuum Univerſa Synodus adoptavit: *Quomodo conantur ordinationem facere, non eadem ſapientes huic Sanctæ, & Univerſali Synodo? Si enim recta ſapiunt, oſtendant propriam intentionem, qualis eſt circa Fidem, &* SUSCIPIANT EPISTOLAM SANCTISSIMI ARCHIEPISCOPI LEONIS. SI AUTEM NOLUNT, EXCOMMUNICATI SUNT. *Omnes Reverendiſſimi Epiſcopi clamaverunt*: HÆC OMNES DICIMUS: OMNES ITA SENTIMUS. Quamvis hìc ipſius Concilii Auctoritas allegari videatur, cum Photius dicat: *Quomodo conantur ordinationem facere, non eadem ſapientes huic Sanctæ, & Univerſali Synodo*; nihilominus tota vis exigendi Ægyptiorum aſſenſum refunditur in Leonem, cujus Epiſtolam Synodus ipſa obſequentiſſimè amplexa erat. Quapropter non dicitur: *Suſcipiant Concilii Definitionem*, ſed SUSCIPIANT EPISTOLAM SANCTISSIMI ARCHIEPISCOPI LEONIS: quia nihil aliud præſtiterat Synodus, neque aliud illi pro ſancienda Fide præſtandum fuerat, quàm ut ſuſceptam à ſe Pontificiam Epiſtolam omnibus ultro excipiendam indiceret, perque Chriſtianum Orbem latè vulgaret.

Pag 192.

192. Fruſtra cæterorum ad pedes acciderunt, ſibique inferendæ mortis periculum exaggerarunt Ægyptii, niſi,

Digitized by Google

pag. 292 electionem Alexandrini Antiſtitis præſtolarentur. *Jactaverunt ſe in terram, & dixerunt: Clementes eſtis: miſeremini noſtri &c. Morimur, per veſtigia veſtra: Miſeremni noſtri. Moriamur à vobis, & non illic. Fiat hic Archiepiſcopus, & ſubſcribimus, & conſentimus. Miſeremini canorum noſtrorum. Detur hic Archiepiſcopus. Novit Dei amantiſſimus Archiepiſcopus Anatolius, quia talis conſuetudo in Ægyptiaca regione obtinuit, ut omnes Epiſcopi obediant Archiepiſcopo Alexandriæ. Non quia non obtemperamus Synodo, ſed occidemur in Patria. Miſeremini noſtri: poteſtatem habetis: ſubditi ſumus, non recuſamus. Melius eſt nos mori à Domino Mundi, & à veſtra Magnificentia, & ab hac Sancta Synodo, quàm illic. Propter Deum miſeremini iſtorum canorum: parcite decem hominibus, parcite.* Quem miſeratione non affeciſſent hujuſmodi voces, & obedientiæ ſponſio? Et tamen
pag. 293 *Omnes Reverendiſſimi Epiſcopi clamaverunt: Iſti hæretici ſunt.* At cur hæreſis inſimulantur? Profeſſi fuerant Nicænam, Conſtantinopolitanam, & Epheſinam Primi, ea
pag. 292 in Urbe celebrati, Sanctiſſimi Concilii Fidem. *Anathema* dixerant *Eutychi, & credentibus ei*: quibus verbis Dioſcorum Eutychetis Anteſignanum complexi fuerant. Eumdem Dioſcorum juſtè dejectum à ſolio fatebantur, cum Electionem alterius Alexandrini Antiſtitis flagitarent. Omnia ergo comprobabant, ad quæ ſtatuenda Chalcedonenſe Concilium fuerat congregatum. Non pernegabant, veram eſſe Literæ Pontificiæ Doctrinam, imo illam à ſe ſubſcribendam poſt novi Præſulis inaugurationem ſpondebant, jamque implicitè illius veritati teſtimonium tulerant Condemnatione Eutychetis, & ſociorum, qui fuerant à Leone damnati. Et *omnes* tamen *Epiſcopi clamave-*
pag. 293 *runt*: Isti hæretici sunt. Non aliam hujus exclamationis cauſam fuiſſe reor, niſi quia pronis ultro animis ad ſubſcriptionem Pontificiæ Literæ non ferebantur. Nullius enim alterius Epiſcopi aſſenſus expectandus eſt ad preſtan-
dum

Digitized by Google

dum obſequium Epiſcoporum omnium Principi: Neque Pontificia Doctrina ex Cathedra Petri prolata ſuſcipienda eſt, quia vera docet, ſed vera credi debet, eo ipſo quod ſit Pontificia.

193. Quemadmodum aliqua dicuntur à Deo *probibita, quia mala*, videlicet, quia ante prohibitionem ipſam prohiberi merentur, & habent, (ut Scholaſticorum verbo utar) intrinſecam Prohibenditatem; alia verò ſunt ſolummodo *mala, quia probibita*: ita quædam antequam vera eſſe noſcantur, debent omnino vera cenſeri ob Atteſtantis Infallibilem Auctoritatem, & alias res circumſtantes; ſed alia ſolummodo poſtquam Veritatis comperta ſunt, vera eſſe creduntur. Hoc diſcrimen v. g. interceſſit inter Leonis Literas, & Cyrilli. Primam enim Veritati conformem exiſtimare tenebatur Synodus Chalcedonenſis, etiam anteqnam illam expenderet, alias autem Epheſina ſolùm poſt expenſionem. Idcirco Cyrillus ſuam tantummodo ſententiam proferens hortatus fuerat Neſtorium, & Joannem Antiochenum ad Catholicam de Divinæ Incarnationis Myſterio Fidem; ſed nullatenus auſus erat Leges Concilio præſcribere de ſuis Epiſtolis excipiendis, veluti Normâ credendi. At Leo, quam Literam dederat ad Flavianum, ſuſcipi jubet ab Epheſino Secundo, ac deinde à Chalcedonenſi Concilio, veluti Fidei Formam, juxta quam in Eutychetem, ac iterum in Neſtorium definiendum eſſet, qui à ſe damnati condemnandi etiam eſſent à Synodis: atque hæ ne diſputare quidem poſſent, nedum decernere, contra res Romæ ſancitas. Quod adeo ſanctè ſtatutum fuiſſe à Pontifice Maximo Chalcedonenſes Patres crediderunt, ut vix audita lectione celeberrimæ illius Epiſtolæ, nullo penitus inſtituto ejuſdem Examine exclamaverint: *Omnes ita credimus. Orthodoxi ita credunt. Anathema ei, qui ita non credit*. PETRUS PER LEONEM ITA LOCUTUS EST. Ac ſæpius profeſſi fuerint, *neceſſe eſſe*, ut om- pag. 225

nes eidem ſeſe conforment. **Ex his autem manifeſtiſſimè liquet, non eum à Concilio habitum fuiſſe Leonem**, qui ſemel tantùm vera docuiſſet Eccleſiam, ſed etiam talem, qui ex Apoſtolico Munere, quod exercebat, ſortitus Divinitus fuiſſet Privilegium veræ ſemper Doctrinæ pabulum ſuis ovibus ſuggerendi.

194. Licet rejectæ à Concilio fuiſſent Ægyptiorum preces, Primus tamen Pontificius Legatus, miſertus infirmorum in Fide, moram illis permittendam cenſuit, & Judices ac Senatus, non expectatâ Synodi ſententiâ, ratum habendum dixerunt Paſchaſini Judicium, putantes jus omne Concilii ab unico illius Præſide repræſentari. Hoc autem illuſtre videtur documentum ſummæ, qua Synodo
pag. 193 Legatus præerat, auctoritatis. *Paſchaſinus Reverendiſſimus Epiſcopus Vicarius Sedis Apoſtolicæ dixit: Si præceperit gloria veſtra, & jubetis, illis aliquid præſtari humanitatis, Fidejuſſoribus datis non exeant de iſta civitate, quamdiu Alexandria Epiſcopum accipiat. Magnificentiſſimi, & glorioſiſſimi Judices, & ampliſſimus Senatus dixerunt:* SANCTISSIMI PASCHASINI SIT FIRMUM JUDICIUM; *unde permanentes in proprio habitu Reverendiſſimi Epiſcopi Ægyptiorum, aut dent Fidejuſſores, ſi hoc illis eſt poſſibile: aut per Sacramentum eis credatur, quia expectant ordinationem futuri Epiſcopi magnæ Civitatis Alexandriæ.*

Indulgentia Paſchaſini Legati mihi in mentem revocat illam, quam cum Lutheranis exercere Paulus Pontifex paratus erat, de qua nihilominus indignabundus more ſuo loquitur Petrus Suavis. Cum retuliſſet, dixiſſe Cardinalem Contarenum in Ratiſbonenſi Conventu, *datam*
pag. 101 *ſibi poteſtatem Concordiæ cum Proteſtantibus ineundæ, modò Religionis Principia admittant, nempe Sedis Apoſtolicæ Primatum à Chriſto inſtitutum, & Sacramentorum ſecundùm Ritus Eccleſiæ Romanæ adminiſtrationem, & alia Leonis Diplomate determinata; in cæteris verò omnibus Germanis ſatisfa-*

cere

cere ſe paratum: exclamat. *Proteſtantes inde certiſſimum habuere documentum, neque in Concilio, neque aliubi Papæ Miniſtris intervenientibus de tolerabili aliqua conditione impetranda quidquam ſibi eſſe ſperandum*. At quid magis rationi conſentaneum à Contareno proponi potuit, quid ſponderi indulgentius, quàm ea omnia, quæ cum Religionis Principiis in Leonis Decimi Conſtitutione declaratis nequaquam pugnarent? Hæc certè obtuliſſe non legimus Leonem Magnum Eutychianis. An *tolerabilis*, quam optabat Suavis, *conditio* ea erat, ut Religionis Principia ſubverterentur? Subſcribi ſuæ ad Flavianum Epiſtolæ Leo Magnus præcepit, nihil deſpondens, præter miſericordiam reſipiſcentibus indulgendam. Neque tamen ab ullo culpatus fuit, perinde acſi iniquis conditionibus cum iiſdem egiſſet.

CAPUT

Digitized by Google

CAPUT QUADRAGESIMUM SECUNDUM.

Eutychiani Monachi manifeſtæ Hæreſis à Concilio coarguuntur, eò quòd Leonis Literam, veluti certam Fidei Regulam, venerari detrectant: iidem majori veſania in Synodum Chalcedonenſem, quàm in Romanum Pontificem invehuntur.

195. GRadus ad alia factus eſt, nullo è Synodo contra hæc loqui auſo; licet tanto æſtu, & contentione animorum contra hos prius Epiſcopos vociferati omnes fuiſſent. Arbitrium igitur omne Concilii ſitum eſſe in Legatorum poteſtate facto ipſo demonſtraverunt. Inducti poſtea ſunt Eutychiani Monachi, quorum ſupplex ad Marcianum libellus cum lectus fuiſſet, Diogenes Cyzici Epiſcopus intuitus inter alios Barſumam, qui ſuum tamen ſupplici libello nomen non appoſuerat, dixit: *Barſumas, qui inter illos in-*
pag.296 *travit, occidit Beatum Flavianum. Ipſe inſtabat, & dicebat: Occide. Et non eſt poſitus in petitionibus. Quare introivit? Omnes Reverendiſſimi Epiſcopi clamaverunt: Omnem Syriam Barſumas evertit: duxit ſuper nos mille Monachos &c. Homicidam Barſumam mittite foras: Homicidam in arenam: anathema Barſumæ: Barſumam in exilium.* Hinc conſtat, quales hi fuerint Cœnobitæ, qui refragari ſunt auſi Epiſtolæ Pontificiæ. At ſuum apertè virus evomuerunt, cum in alio ad Synodum libello hæc de Dioſcoro locuti ſunt: *Nunc*

Digitized by Google

Nunc autem ad vos venientes petimus veſtram Sanctitatem, pag.296
UT OMNIA CONSEQUENTER PROCEDANT: (Concilium inſimulantes, quod eò uſque contra Juſtitiam, & Eccleſiaſticas Regulas proceſſiſſet) *& ad hoc Concilium conveniant Sanctiſſimus Archiepiſcopus* DIOSCORUS (quem videlicet Synodus exauctoraverat, & extorrem egerat) *& qui cum ipſo ſunt Sanctiſſimi Epiſcopi. Et cum legerentur, omnes Reverendiſſimi Epiſcopi clamaverunt: Anathema Dioſcoro. Dioſcorum Chriſtus depoſuit. Iſtos mitte foras. Tolle injuriam à Synodo, tolle notam à Synodo. Fauſtus Reverendiſſimus, & qui cum ipſo Reverendiſſimi Archimandritæ dixerunt: Tolle injuriam à Monaſteriis. Irrationabilis eſt facta damnatio &c. Præcipite venire eumdem Sanctiſſimum Archiepiſcopum Dioſcorum &c. Si contra hæc, quæ nos tam conſequenter requirimus, veſtra nitatur Reverentia &c.* VESTES NOSTRAS EXCUTIMUS, *& extra communicationem veſtram noſmetipſos efficiemus*. Quid audacius dici potuit contra Sacroſanctum, numeroſiſſimumque Concilium? Sed obſtinato animo hæreſi, veluti Zoophita ſcopulis, infixi erant infælices Aſcetæ, contra quos Catholici Monachi alias Synodo preces porrexerunt. Harum finis hic eſt: *De Spelunca*, pag.300
ubi ipſi efferati habitant, & quotidie blaſphemant Salvatorem omnium Chriſtum, diſponi à nobis præcipiat Chriſtianiſſimum veſtrum Imperium. Hoc audito Dorotheus Hæreticorum Anteſignanus Eutychetis patrocinium dementiſſima temeritate urgere inſtitit, dicens: *Orthodoxus eſt is homo, &* pag 300
ſit ei calumnia. Ne ulterius progrederetur inſania, *Omnes* pag.300
Reverendiſſimi Epiſcopi dixerunt: SUBSCRIBIS EPISTOLÆ, AUT NON? *Dorotheus Reverendiſſimus Monachus dixit: Ego in Baptiſma credo, Epiſtolæ autem non ſubſcribo*. Ac tenaciſſimi quidem impii propoſiti fuerunt tam ipſe, quàm Caroſus, cæterique rebellium Duces inſipientem ſecum gregem trahentes, quibus menſis unius induciæ conceſſæ ſunt, ut à perfidia reſilirent. Obduratus iſtorum animus nihil de-

 terit

Digitized by Google

terit id, quod in diurno ſole ſtatuimus, videlicet quod pervulgata eſſet apud Vetuſtam Eccleſiam Infallibilitas Pontificia. Notoriam quippe illam fuiſſe dicimus apud Catholicos, non autem apud Fidei perduelles. Quamvis hi quoque non rarò ad Petri Cathedram, antequam ab illa condemnarentur, appellaverint ab ipſis Conciliis, velut ad Erroris expertem. In hac ipſa veſana Monachorum contentione magis proſtituta viſa eſt audacia contra Chalcedonenſem, cui aderant, Synodum, quàm contra abſentem Apoſtolicam Sedem. De Litera quippe Pontificia ſolùm Dorotheus omnium nomine dixit: *Ego in Baptiſma credo; Epiſtolæ autem non ſubſcribo*. Nullum omnino aliud contra eamdem verbum erupit ab ore inſanientium, qui Concilium injuſtitiæ criminati fuerant in Eutychete, ac Dioſcoro condemnando, minati Patribus Excommunicationem, & pulverem à ſe contra illos, quaſi Ethnicos, excutiendum Apoſtolico ritu. Vel ipſi ergo Hæretici Generalia Concilia poſthabent Pontifici Maximo, cui minorem ſolùm à ſe Fidem adhiberi prædicant, quàm Baptiſmati: *Ego in Baptiſma credo, Epiſtolæ autem non ſubſcribo*.

Pag. 300

Pag. 300

Horum indolem cernere eſt in Lutheranis apud Suavem, qui tamen Dorotheo audaciores, atque Barſuma non ſolùm *irrationabilem* fuiſſe putant Romæ, ac Tridenti *factam damnationem* Lutheri, ſed cum Nunciis Hæretici Principis, *perſpicuum* eſſe, dicunt, *non nuper modò, ſed annis etiam ſuperioribus promulgata in Concilio decreta Sacris Literis planè contraria*.

Pag. 414.

CAPUT

CAPUT QUADRAGESIMUM TERTIUM.

In Controverſia de Photio Epiſcopo Tyri, & Euſtathio Berythi Synodus diffingit Anatolii Decreta, & adhæret Sententiæ Legatorum prohibentium Sacerdotio perfungi eos, qui ab Epiſcopatu meritò deiiciuntur. Abolentur Pragmaticæ, ideſt Leges præſcribi Conſtantinopoli de rebus Eccleſiaſticis conſuetæ.

196. IN fine Actionis Quartæ Photius Antiſtes Tyri legi petivit preces à ſe directas Imperatori, in quibus de Euſtathio conquerebatur. *Sanctiſſimæ Tyriorum Eccleſiæ* EX pag 104
PRISCIS, ET IMMEMORABILIBUS TEMPORIBUS A SANCTIS CANONIBUS CERTA DEFINITA SUNT JURA *tum in Eccleſiaſtica adminiſtratione, tum in Ordinationibus. Ejuſmodi Jura Euſtathius Reverendiſſimus Epiſcopus Berytiorum civitatis, cum nonnullorum pro tempore ſtudia habuiſſet, violare conatus eſt, Sacra faciens Reſcripta ſub Theodoſio divæ memoriæ, quibus voluit, certarum Civitatum ſibi ordinationes aſſerens, quædam Jura prædictæ Eccleſiæ in ſe transferre. Tantâ autem memoratus Sanctiſſimus Epiſcopus ad circumſcribendum Eccleſiæ Jura inſtantiâ uſus eſt, ut Synodicum ad me curaverit mitti depoſitionem comminans, niſi tali chartæ ſubſignarem: cui cum non ex propoſito, ſed metu minarum, quæ ei inerant, ſubſignaſſem, impoſitam mihi neceſſitatem ſubſcriptione ſignificavi. Scripſi enim, quod juſſus ſubſcripſi, cumſcirem, nihil hoc mihi præjudicare &c.* Neque profana ſolùm Re-

ſcripta Theodoſii minoris Euſtathio favebant, ſed Synodicæ quoque Literæ Anatolii, de quo tamen apertè conqueri veritus Photius ſolùm generatim dicit: *Si quis horum gratiâ à quibuſdam Epiſcopis aſſenſus factus ſit* AD EVERTENDAM VETUSTATEM, ET SACRAS REGULAS, *nullam vim habeat, nullo mihi facto præiudicio ex ea, quæ à me in Synodico facta eſt, quemadmodum dixi, ſubſignatione*. Enumerans deinde Eccleſias ſibi ademptas *Photius Epiſcopus Tyri dixit: Cœpit Byblon, Botryn, Tripolim, Orthoſiadem, Arcas, Antaradon: ac precor, ut benignitas veſtra jubeat eas Sedi Tyri reſtitui*. Ad hæc Euſtathius, qui, probroſa adulatione Anatolii gratiam venatus, plurimùm illi fidebat (perinde ac in Conciliabulo quoque Epheſino fuerat unus ex Dioſcori primipilis) Synodum Conſtantinopoli habitam ſub eodem Anatolio prætexuit, & Maximum Antiochenum ad
pag. 306 ſuas partes allicere tentavit dicens: *Concilium Reverendiſſimorum Epiſcoporum factum eſt Conſtantinopoli, ac data Definitio eſt, cui etiam Maximus Reverendiſſimus Epiſcopus Antiochiæ ſubſcripſit. Maximus Reverendiſſimus Epiſcopus Antiochiæ dixit: Charta mihi allata eſt, quæ habebat ſubſcriptionem Reverendiſſimi Archiepiſcopi Anatolii, quem ego ſequens ſubſcripſi. Glorioſiſſimi Judices dixerunt: Aderat igitur Reverentia tua Synodo, quæ ſub Sanctiſſimo Archiepiſcopo Anatolio hæc definiebat, & geſtis conſenſit? Maximus Reverendiſſimus Epiſcopus Antiochiæ dixit: Eram Conſtantinopoli; cum verò Concilium de hoc haberetur, non adfui; ſed mihi allata eſt charta, & ſubſcripſi*. Extortam igitur à nimia ſua conniventia ſubſcriptionem illam fuiſſe Maximus affirmavit. Euſtathius autem ſibi Metropolitani Jura tributa dixit à Cæſare, ac Synodo, & inſigni audacia contulit
pag. 306 Anatolii decreta cum illis Apoſtolicæ Sedis: *Calumniatus eſt me; neque enim ego Religioſiſſimo Imperatori preces obtuli, ut Berytum Metropolim faceret. Conſuetudo autem Imperatoris eſt facere Metropoles. Nec verò ego Civitates diviſi,*

ſed

ſed Sancta diviſit Synodus. Quemadmodum & nunc cum pauci Conſtantinopoli conveniſſent, miſſa eſt Epiſtola almi Archiepiſcopi Leonis iis, qui ubique eſſent, Metropolitis, & ſubſcripta eſt. Sic tunc quæ viſa erant præſentibus Sanctiſsimis Epiſcopis allata ſunt, & ſubſcripta. Primùm in hoc ultimo libet immorari. Magnifica Euſtathii comparatio adeo ſpreta eſt à Synodo, quæ Leonis Epiſtolam ſumma veneratione proſequebatur, ut Anatolii Decreta infregerit, atque ipſe ſui multiplicis facti rationem reddere coactus, plurimùm in ſe purgando laboraverit; Synodus autem omnia infecta eſſe decreverit.

197. Proſecutus igitur narrationem Photius inquit: *A me ordinatio facta eſt* (contemnente videlicet novam Beryti Metropolim ab Anatolii Synodo conſtitutam) *cum, juxta vetuſtum ordinem, qui de Provincia ſunt, mihi adeſſent, atque inde primùm miſſa eſt mihi abſenti Excommunicatio, ac manſi excommunicatus centum viginti duos dies. Ac duos rurſum ordinavi Epiſcopos. Eos depoſuit, Presbyteroſque fecit. Magnificentiſsimi, & glorioſiſsimi Judices dixerunt: Quis miſit? Photius Reverendiſsimus Epiſcopus dixit: Neſcio: inde miſſa eſt*. Perſtringi ſe, quamvis minimè compellatum, Anatolius cernens invidiam Photio creare adortus eſt, ut Canonum tranſgreſſori; nihil tamen habens, quod eidem ſingillatim improperaret: *Quædam egit nullo more, atque ordine: Hic indignata Synodus, & iuxta Regulas commota Excommunicationem ei miſit*. De ſe quæſtionem inſtituendam non formidabat tumidus hic Cæſareæ urbis Antiſtes, cauſam anathematis, ſe duce à Synodo lati, afferre non valens, aut dedignatus. Sed *Judices dixerunt: Dicat Sancta Synodus, licuerit ne Sanctiſsimo Archiepiſcopo Anatolio, abſenti Reverendiſsimo Epiſcopo Photio Excommunicationem mittere, ac jubere, ut ei certæ Eccleſiæ in Provincia auferrentur: & an Synodum appellare oporteat Conventum Epiſcoporum, qui in Regia civitate diverſantur? Tryphon Reve-*

pag. 304
pag. 306
pag. 306

verendiſsimus Epiſcopus Chij dixit: Synodus appellatur, & conveniunt, & laborantes aliqua oppreſsione ſua jura nanciſcuntur. Atticus Reverendiſsimus Epiſcopus Zelorum dixit: At abſentem nemo damnat. Omnes Reverendiſsimi Epiſcopi acclamarunt: NEMO ABSENTEM CONDEMNAT. At condemnaverat Anatolius abſentem Photium. Improbatum igitur ab Univerſa Synodo fuit id, quod præſtiterat Conſtantinopolis Præſul. Quæ verò decernebat Romanus, ſive ad Fidem, ſive ad diſciplinam ſpectarent, non ſummo ſolùm cultu Concilium, ſed etiam plauſibus excipiebat, reiiciens illos, quos repulerat Leo, ac reſtituens in priſtinum honoris gradum Theodoretum, quia ab Apoſtolica Sede reſtitutum.

198. Nequidquam ſuam cauſam propugnare conatus eſt Anatolius, dicens: *Tenuit pridem conſuetudo, ut, qui in*
pag. 306 *magna hac civitate morantur, Sanctiſsimi Epiſcopi, cum eos temporis occaſio vocat, de emergentibus quibuſdam Eccleſiaſticis cauſis conveniant, ac ſingula definiant, reſponſoque eos dignentur, qui precantur aliquid. Nihil ergo à me factum eſt, quod novitati ſit affine. Photius Reverendiſsimus Epiſcopus dixit: Nihil aliud poſtulo, niſi ut faciatis, ut Regulæ ſtent: utque ii, qui à me legitimè ordinati ſunt, poſtea verò ejecti, & facti Presbyteri, reſtituantur: ac ut ego Eccleſias meas recipiam. Sancta Synodus acclamavit.* HOC JUSTUM POSTULATUM: REGULÆ TENEANT. *Juſta petitio Photii Reverendiſsimi Epiſcopi.* Iterum igitur in Anatolium Univerſa Synodus inſurrexit ejus acta reſcindens. Et ambivit deinde ſupra omnium Orientalium Præſulum capita inſilire tumidus hic Antiſtes, & æquales propemodum Pontifici Maximo ſortiri prærogativas? Quibus artibus, aut verius Dolis, in Epiſcoporum ſe animos inſinuaverit, ſuo loco palam opportunè fiet, atque oſtendetur, multò minus, quàm ipſe deinde jactaverit, indultum illi ab aliis fuiſſe, atque hoc ipſum ab Eccleſiæ Hierarcha ſublatum. Interim obiter ani-

animadverto, quàm projectè mendax fuerit Photius alter Conſtantinopolitani Patriarchatus Invaſor, qui in Libello de Synodis dixit, Chalcedonenſi vnà cum Leonis Legatis Anatolium præſediſſe. Siccine præerat, qui ſua deſtrui Decreta frendens audivit? Sed fruſtra immoramur in impugnanda veſania Photii, qui, abuſus præſumpta ignorantia poſterorum, ſcribendam Polemicam Conciliorum Hiſtoriam non formidavit.

De finibus Diœceſum, ac Metropoleon tanta in hac Synodo contentio fuit? Et audet Suavis affirmare, *Omnes olim Eccleſias Chriſtianorum unius Eccleſiæ loco, & Epiſcopatus omnes pro uno reputatos, cujus partem ſinguli tenebant, non tanquam ſibi propriam, ac peculiarem, ſed ita ut in univerſum ab omnibus regeretur; ſingulis tamen in ea Eccleſia regenda potiſſimùm occupatis, quæ ipſorum curæ ſpeciatim eſſet demandata*? Si res ita ſe habuit, cur Euſtathius vetuſtum hunc morem Photio non improperavit? Cur Anatolius perſtringi ſe videns, ſuumque decretum favens Euſtathio diffingi, in antiquam non petivit omnia conſuetudinem revocari? pag.147.

199. Cum lectus deinde fuiſſet Nicænus Canon præſcribens, ut unus tantùm ſit Metropolita in unaquaque Provincia, *Sancta Synodus dixit: Unum juxta Regulas Sanctorum Patrum volumus eſſe Metropolitam: Petimus, ut Regulæ Sanctorum Patrum teneant*. Quoniam autem everſio Canonum orta erat ab Imperatorum Reſcriptis, quæ *Sacra*, aut *Pragmaticæ Literæ* dicebantur, atque iis aſſenſus fuerat Anatolius, præcipuus Auctor ſecundi Metropolitæ additi Provinciæ Primæ Phœnices, Atticus Nicopolis in Epiro Antiſtes: *Supplicamus*, inquit, *ut etiam nunc virtus Regularum in omnia, & in omnes Provincias valeat: ceſſantibus omnibus Pragmaticis, quæ ex concurſatione, & ambitione fiunt, quæque everterunt ea, quæ ſpiritualiter, & ſecundùm Deum à Sanctis Patribus ſancita ſunt*. Quamvis, à pag.307 pag.307

Cæ-

Cæſaribus uſurpata, in hoc lædi Auctoritas videretur, tamen Judices, ac Senatus, qui cum primùm hæc agitari
pag. 305 cæpit controverſia, dixerant: *Sacratiſsimo Domino Orbis placuit, non juxta Sacras Literas, aut Pragmaticos typos res Sanctiſsimorum Epiſcoporum procedere, ſed juxta Regulas à Sanctis Patribus latas. Omni igitur ceſſante è Sacris Pragmaticis definitione, Canones de hoc Capitulo editi legantur:*
pag. 308 nunc iſta ſubjecerunt: *Juxta Regulas Trecentorum decem, & octo Sanctorum Patrum, & juſtam ſententiam totius Sanctæ Synodi, Photius Reverendiſsimus Tyriorum Metropolis omnem poteſtatem ordinandi in univerſis civitatibus Primæ Phœnices Provinciæ habebit: Euſtathius verò Reverendiſsimus Epiſcopus* E SACRO PRAGMATICO TYPO NIHIL AMPLIUS SIBI VINDICET, QUAM RELIQUI EPISCOPI EJUSDEM PROVINCIÆ. *Et an his conſentiat Sancta Synodus edoceat. Sancta Synodus acclamavit:* HOC JUSTUM JUDICIUM, HOC DEI JUDICIUM, HÆC JUSTA SENTENTIA. Expendenda primùm hìc eſt Imperatoris Marciani religio, ſe ſpoliari permittens iis, quæ ſui Deceſſores invaſerant, ne ulla ex parte læderentur Eccleſiæ jura. Secundò notandum obſequium erga Sacroſancti Nicæni Concilii Sanctiones, quas ſi, ut Cæſar, ita veritus Anatolius fuiſſet, illius animum ambitus Primæ in Oriente Sedis deinde non occupaſſet. Cultus autem Nicænæ Synodo præſtitus redundat in Cathedram Petri, quæ illam ampliſſimè confirmaverat.

200. Juſtæ quidem à Synodo habitæ fuerant Photii petitiones, & generatim approbatæ, ſed nihil ſpeciatim decretum de initiatis ab illo Epiſcopis, quos Anatolius Infulis exutos in Euſtathii gratiam ſimplici juſſerat Sacer-
pag. 308 dotio fungi. De iis igitur à Judicibus, & Senatu interrogata *Sancta Synodus dixit: Epiſcopos eos eſſe cenſemus: juſtum eſt, eos recipere Epiſcopatum, & civitates, tanquam ordinatos à Metropolita. Ordinatio Patris Photii teneat. Sebaſtianus Reverendiſsimus Epiſcopus BerrhϾ Thraciæ dixit:*

Hoc

Hoc omnes deprecamur, ut reddatur iis dignitas, & Epiſcopatus, & ſedes, & honor, tamquam ordinatis à Metropolita. Magnificentiſſimi, & glorioſiſſimi Judices dixerunt: De his finaliter decernere, ac definire, Sanctæ eſt Synodi. Nihil ergo de his hucuſque decretum fuerat, aut definitum, ſed comprobatæ ſolummodo Photii preces, ut æquitati conſentaneæ. Præſtolabatur Synodus Legatorum Decretum, de quibus pro imperio locutis hæc habent Acta. *Paſchaſinus, & Lucentius Reverendiſſimi Epiſcopi, & Bonifacius Presbyter, Vicarii Apoſtolicæ Sedis Romæ dixerunt: Epiſcopum in gradum Presbyteri redigere,* SACRILEGIUM EST. *Si verò & cauſa quædam juſta illos ab actu Epiſcopatus amovet, nec Presbyteri locum retinere debent. Si autem citra aliquod crimen amoti ſunt dignitate,* AD EPISCOPALEM DIGNITATEM REVERTENTUR. Anatolium igitur prolapſum *in ſacrilegium* fuiſſe dixerunt; quia, *citra crimen amotos illos à Dignitate,* jam dixerat Synodus Univerſa. Neque ſolùm Legati affirmant, *juſtum eſſe*, quemadmodum alii dixerant, ut ad Sacrum Thronum reverterentur, ſed imperando ſanciverant: *Ad Epiſcopalem dignitatem revertentur.* An non Synodo Leges Apoſtolici Legati præſcribunt? pag. 308

201. Sua diffingi Decreta videns Anatolius, neque tamen contra niti auſus, latam à Pontificiis Nunciis Sententiam comprobavit; id tamen ſolùm aperiens, quod juſtum videbatur ſibi, neque quidquam ſtatuens: *Siquidem ex rationabilibus quibuſdam cauſis damnantur, jure nec in Presbyteri honore eſſe merentur; ſin abſque aliqua rationabili cauſa in inferiorem gradum detracti ſunt,* JUSTUM EST, *eos, ſiquidem non obnoxii cognoſcantur, Epiſcopatus recipere dignitatem, & Sacerdotium.* Idem Maximus, Juvenalis, & reliqui omnes cenſuerunt, eadem vſi moderatione verborum, ideòque affirmantes, obtemperandum eſſe Legatorum Decreto. pag. 308

202. Abrogatæ tandem ſolenni formula ſunt Pragma-

ticæ Literæ, ideoque Eccleſiæ, cui Romanus Pontifex præeſt, jura in integrum reſtituta, ita deprecante Cecropio Epiſcopo Sebaſtopolis: *Ne poteſtas veſtra accuſationem, & querimonias à quacumque perſona accipiat, & fatigetur, nevè nos conteramur, petimus, ut ſine contradictione ceſſent ea Pragmatica, quæ in detrimentum Canonum à quibuſdam facta ſunt in omni Provincia: Canones autem per omnia teneant; ſic enim & Fides cuſtoditur, & unaquæque Eccleſia tutum ſtatum habebit: ac ne liceat, aliquos præter Canones ordinare. Magnificentiſsimi, & glorioſiſsimi Judices dixerunt: Si tota Sanctiſsima Synodus conſentit petitioni Cecropii Reverendiſsimi Epiſcopi, doceat. Sancta Synodus acclamavit:* OMNES EADEM DICIMUS. UNIVERSA PRAGMATICA CESSABUNT. REGULÆ TENEANT: *& hoc à vobis fiat. Magnificentiſsimi, & glorioſiſsimi Judices dixerunt:* EX SENTENTIA SANCTÆ SYNODI IN ALIIS QUOQUE OMNIBUS PROVINCIIS REGULÆ TENEANT. *Sancta Synodus acclamavit: Multos annos Imperatoris, multos annos Auguſtæ, multos annos Judicum. Hoc juſtum Judicium: juſti juſte judicarunt.* Qui honoris gratiâ judicaſſe dicuntur, Synodi tantùm Judicio præclara Chriſtiani animi demiſſione ſe ſubjecerunt; ipſam enim Synodum Judices interrogaverant de abolendis, necne, Pragmaticis Literis. Quot ab hoc uno decreto emolumenta parta ſunt Eccleſiæ Divinæ? Debiti quidem fuerunt religioſiſſimis Principibus Synodi plauſus. Ita Concilia procedunt, & in melius revocant ſacrarum adminiſtrationem rerum, nec ulla illis mora obiicitur à Seculari Poteſtate, cum obſequentiſſimè Synodi parent Moderatori ſuo Pontifici Maximo.

pag. 309

Itane verò Cæſares, aut Cæſarei Miniſtri omnia olim in Conciliis moderabantur, Petre Suavis, *relictâ tantùm Patrum ſuffragiis principalis controverſiæ, quæ Synodo cauſam dederat, definitione? Atque hanc formam in Conciliis, quorum Acta adhuc extant, cernere eſt. Id videre eſt in Con-*

pag. 148.

cilia

cilio Primo Epheſino coram Comite Candidiano ad præſidendum ab Imperatore miſſo,& clarius in Generali Chalcedonenſi coram Martiano, & Judicibus ab eo deſignatis. Principalis ne fuit Controverſia, quæ Synodo Chalcedonenſi cauſam dedit, altercatio inter Photium, & Euſtathium de gemina unius Provinciæ Metropoli? Confluxerunt Chalcedonem Patres præcipuè ad Pragmaticas Literas enervandas? Minores has fuiſſe quæſtiones quis ignorat, neque ab illis, ſed ab hæreſi Eutychetis, datam fuiſſe Synodo cauſam? Et illas tamen, utcumque minimas, Controverſias, & Cæſaream auctoritatem attingentes, Cæſarei Miniſtri Epiſcopis dijudicandas reliquerunt. Strenuè igitur mentitus fuit more ſuo Petrus Suavis, atque in re, quam omnes mediocri eruditione tincti comperire nullo negotio poſſent, dummodo partem aliquam Actorum hujus celeberrimæ Synodi delibarent.

CAPUT QUADRAGESIMUM QUARTUM.

Formula Fidei, cui ſubſcripturi eſſent Ægyptii, aliique ad Catbolicam Eccleſiam accedentes, ſcripta à Patribus, & propoſita Concilio, reiicitur à Legatis, jubentibus, omnes conſentire Leonis Epiſtolæ.

203. HUcuſque afflante ſemper Divini Spiritus aura fæliciſſimè Synodus velificata fuerat, navis clavum flectentibus Pontificiis Legatis, quibus negotium nullus faceſſiverat. In Prima ſolùm Actione execrati audaciam Dioſcori, qui ſedem inter Judices occupaverat,
dixerant: *Aut ille egrediatur, aut nos eximus*. Sed, cum
Pag. 53. impleta illico fuerint Pontificia de nequiſſimo illo Vexillifero perfidiæ mandata, ſerenatus eſt animus Legatorum. In hac verò, quam explorare adorimur, Actione Quinta, non ſolùm egreſſum à Templo, in quo Synodus habebatur, ſed etiam reditum ad urbem Romam prima vice Nuncii minati ſunt: & minas geminarunt ſub finem Concilii ob ſubreptitium Canonem, quem Anatolius à decepta Synodo extorſit. Bis igitur tantummodo commoti animo Legati ſe diſceſſui paratos dixerunt: neque hoc frequenter contigit, ut neſcio quis fabulatur. Violatus in hoc ipſo duplici rerum articulo non eſt honor Apoſtolicæ Sedis, ad quam in ſecunda illa diſcrepantia à Legatorum ſententia appellatum obſequentiſſimè fuiſſe à Synodo, ſuo loco ſpectabimus. In hac autem, quam narrare aggredimur, adeo læſa non eſt Pontificia Dignitas, ut non ſine Divino con-

conſilio permiſſum fuiſſe certamen aliquod crediderim, ex quo multiplex Vaticano palma oriretur. Coortam contentionem animorum nullus prudens mirari poteſt, cum veriſſimè Magnus Nazianzenus affirmaverit: neque viſum à ſe Cœtum Antiſtitum ullum ſine pugnis ingenii, ac voluntatum, neque porrò, ut ipſe quidem opinabatur, ab aliis videndum in poſterum. Ex hoc ipſo primùm infertur, auctore Gregorio Theologo, frequentia Concilia Eccleſiæ non commodare: cumque habentur, perneceſſarium membris, abſque dubio certaturis, eſſe Capitis Regimen. Atque hinc ulterius liquet, neceſſarium pariter eſſe ad optimum Eccleſiæ Magiſterium, & Gubernationem, fixum aliquod, ac perpetuò apertum Tribunal, à quo præcipuè damnentur Hæreſes quotidie gliſcentes, quandoquidem eædem nequeunt excindi à frequenter habendis Conciliis.

Adoleſcere errores, & plura in dies Hæreticæ Hydræ ſubnaſci capita optabat Petrus Suavis, qui à *ſolis Conciliis* ſolutas perpetuò fuiſſe Fidei Controverſias affirmavit, atque hoc unum eſſe illarum remedium decrevit. pag. 2.

204. Hæc præfati revocamus in Lectorum memoriam id, quod ſupra narravimus Capite 39. numero 175. exclamatum videlicet à Synodo fuiſſe: *Omnes ſic credimus, ſic credidimus*; cum prius dixiſſet Paſchaſinus Legatus: BEATISSIMI, ATQUE APOSTOLICI VIRI UNIVERSALIS ECCLESIÆ PAPÆ LEONIS, *Neſtorii, & Eutychetis Hæreſim damnantis*, DIRECTA SCRIPTA, QUID VERA FIDES HABEAT, EXPOSUERUNT. *Similiter verò & Sancta Synodus hanc Fidem tenet, hanc ſequitur*: NIHIL AMPLIUS NEC ADDERE POTEST, NEC MINUERE. Concilium igitur plaudens Legatorum ſententiæ affirmaverat, vetitum ſibi eſſe manum admovere condendæ Fidei Definitioni; quamvis hanc Legati non prohibuiſſent, dummodo Pontificiæ penitus Epiſtolæ in ea ſcribenda ſe Synodus conformaret. Hæc enim vis illis verbis inerat: *nihil amplius* pag. 271 pag. 271

nec

nec addere poteſt, *nec minuere*: & ipſa Synodus alienum ſemper animum exhibuerat ab edendæ Definitionis conſilio. Poſtmodum autem cum Ægyptii Antiſtites ſubſcribere Leonis Epiſtolæ ſubterfugerent, antequam novus Alexandrinus Præſul renunciaretur, atque hæc electio differenda eſſet, viſum quibuſdam fuit expedire, Formulam Fidei à Concilio proponi eiſdem Ægyptiis, aliiſque poſt ea daturis nomen Eccleſiæ Catholicæ. Condita igitur
pag. 310 eſt hæc Fidei forma, & *Aſclepiades Diaconus magni nominis Sanctiſſimæ Eccleſiæ Conſtantinopolitanæ recitavit Definitionem, quam non placuit iis geſtis inſerere. Et poſt lectionem dubitantibus aliquibus, Joannes Reverendiſſimus Epiſcopus Germaniciæ tranſiens in medio dixit: Non bene habet definitio, ſed debet integrè fieri*. Cum inſerta non fuerit Actis Definitio iſthæc, arduum videtur expiſcari, quonam pacto eadem ſe haberet. Sed ex iis, quæ deinde recenſentur, ſatis conſtat, Catholicam ab illa Doctrinam, ſed nequaquam integrè, explicatam fuiſſe. Ideo jure Joannes Epiſcopus inſtitit: *Debet integrè fieri*. Errores Neſtorij apertè, & copioſè à Definitione impugnabantur, ut mox oſtendemus; contra Eutychetem autem ſolùm innuebatur, erraſſe illos, qui dicebant de Chriſto Domino: *Quod*
pag. 313 *ex duabus naturis eſt*, *ſuſcipio*, *duas non ſuſcipio*. Hæc verba Definitioni appoſita fuiſſe colligitur ex quadam Judicum interlocutione. Damnabatur igitur Hæreſis, negans humanam, & Divinam in Reparatore noſtro naturam. Diſcrimen hoc in uberrimè Neſtorio, parcè autem Eutychete perſtringendo, oriri potuit ex odio, quo cuncti tunc mortales, & ipſi etiam Ægyptii, Neſtorium proſequebantur. Et obſequium erga Deiparam, cujus in laudes Definitio effundebatur, animos alliciebat. Contra verò cum Epiſcopi ex Ægypto non malè erga Eutychetem eſſent affecti, & Monachi, de quibus verba ſuperius fecimus, mirificè Portentum illud amarent, viſum fuit cau-

tum

Digitized by Google

tum humanæ prudentiæ conſilium, paucis omnino verbis illius errores innuere, & ipſi quoque parcere Hæreſiarchæ nomini. Suſpicari etiam fortaſſe licet, aliquid ab Anatolio fuiſſe datum honori Dioſcori, cujus fuerat Apocriſarius, quamvis alioqui Anatolius idem Defenſor eſſet Catholicæ Religionis. Integra igitur Definitio nequaquam erat, licet veritati cohærens, quia deficiebat in explicanda, & reiicienda perfidia Eutychetis, atque Dioſcori. Ex hoc primùm inferimus, non propugnari pro dignitate ſinceram Fidem, cum Pontificii Legati non adſunt Conventibus Patrum. Non interfuerant autem huic Cœtui, in quo Græci quidam cum Anatolio coiverant ad formandum Græcum exemplum Definitionis, Univerſæ deinde Synodo proponendæ.

295. Poſtquam Joannes Germaniciæ Antiſtes proteſtatus eſt: *Non benè habet Definitio, ſed debet integrè fieri.* pag 511 *Anatolius Dei amantiſsimus Archiepiſcopus nominatiſsimæ Conſtantinopolis ad Sanctam Synodum dixit: Placet vobis Definitio? Omnes Reverendiſsimi Epiſcopi, præter Romanos, & aliquos Orientales, clamaverunt: Definitio omnibus placet. Hæc Fides Patrum. Qui præter iſta ſapit, Hæreticus eſt. Qui aliter ſapit, anathema ſit. Neſtorianos mitte foras. Hæc Definitio omnibus placet. Qui non anathematizat Neſtorium, exeat à Synodo. Anatolius Deo amiciſſimus Archiepiſcopus Regiæ Urbis Conſtantinopolis dixit: Heri omnibus Definitio Fidei placuit? Prædicti Reverendiſsimi Epiſcopi clamaverùnt: Definitio omnibus placuit: aliter non credimus. Anathema illi, qui aliter credit. Iſta Fides Patrum. Definitio Deoplacuit. Iſta Fides Orthodoxorum. Fides fraudem non patitur. Sancta Maria Theotocos ſcribatur:* In Symbolo sic addatur: Plurima hìc animadvertenda ſunt: primò quidem ardor in Neſtorium, cujus errores peſſumdatos fuiſſe diximus à Definitione, quæ proinde plurimorum amorem laceſſiverat. Cumque inter cætera exclamatum ſit: *Neſto-*

torianos mitte foras: liquet, ſuſpicatos fuiſſe illos, qui Definitioni favebant, non alienos à Neſtorio Joannem, alioſque Orientales eidem Definitioni obſiſtentes. Hæc autem ſuſpicio cadere non poterat, neque profectò cecidit, ſupra Romanos, quorum Fidem erroris immunem toties Synodus celebraverat, eò quòd Infallibili Magiſtro Leoni adhærerent. In Epiſtola præterea ejuſdem Leonis non minus Neſtorius, quàm Eutyches proſcribebatur: & utrumque deteſtari juſſa fuerat Synodus à Pontifice Maximo. Illi proinde obtemperaverat in devovendo diris Neſtorio.

206. Secundò notandum eſt Anatolii artificium, qui ad Patres in ſententia continendos illis in mentem revocavit aſſenſum ab illis pridie præſtitum Definitioni: *Heri omnibus Definitio Fidei placuit*? Quemadmodum igitur conſenſum ab illis extuderat, amplificando ſpem alliciendi omnes ad ſubſcribendum eidem, ſi parcente quodammodo manu Eutycheti, ac Dioſcoro vulnus infligeretur: ita nunc latam ab illis ſententiam obiiciens eorumdem animo conatur eos in eadem defigere. Quod conſecutus hoc fuerit, nihil hucuſque officit Legatorum dignitati, quia, licet iidem Definitionem non comprobaſſent, nondum tamen contra illam reclamaverant.

207. Tertiò nullus horrore concuti debet, quòd tam pag. 311 frequens acclamatio fuerit, & omnium, *præter Romanos, & aliquos Orientales*. Vera enim erat Definitionis Doctrina, licet non integra. Verba porrò illa: *Qui præter iſta ſapit, Hæreticus eſt. Qui aliter ſapit, anathema ſit*: *Neſtorianos mitte foras*. *Qui non anathematizat Neſtorium, exeat à Synodo*: congruentiſſimè interpretari poſſumus, loquì ſolùm de Neſtoriana blaſphemia, quam cum abunde proſciſſent, affirmare poterant: *Qui præter iſta ſapit, Hæreticus eſt*: *Qui aliter ſapit, anathema ſit*. Eamdem autem cenſuram, & fulmen, non intorqueri in eos, qui copioſius, & majori cum declaratione Eutychetem inſectarentur,

patet

patet ex eo, quod nullum de Eutychianis verbum protulerit Synodus, quæ conclamaverat: *Neſtorianos mitte foras. Qui non anathematizat Neſtorium, exeat à Synodo.* pag. 311

208. Quartò Exclamationes hujuſmodi, quomodocumque demum eas interpretemur, nihil imminuunt vim argumentorum, quæ non rarò eruimus ex aliis Patrum clamoribus. Multiplex enim diſcrimen inter hos, atque illos intercedit. Hi enim non fuerunt communes omnium, cum, præter Romanos, Orientales aliqui conticuerint, & eorum unus apertè fuerit refragatus. Neque in iiſdem Patres perſtitere; ſed poſt primum æſtum à propoſito reſilientes, animum adjecerunt novæ Definitioni formandæ. Pugnantes præterea fuerunt cum iterata proteſtatione, qua, Fidei Formam à Synodo non condendam, aſſeveraverant, ſed ſolùm jurandum in verba Leonis. Demum cum Exclamationes hæ Legatorum comprobatione caruerint, quorum Regimini ſubjectam ſe eſſe frequentiſſimè Synodus profeſſa erat, nullum iiſdem pondus ineſt ex ipſius etiam Synodi confeſſione. Quos magno in pretio clamores habuimus, & à quibus eduximus argumenta, communes omnium erant, conſtantes, non repugnantes aliis, non everſi deinde ore, vel facto, ac demum à Synodi Moderatoribus, Legatis videlicet Pontificiis, approbati.

Digitized by Google

CAPUT QUADRAGESIMUM QUINTUM.

Declaratur, licere nova Symbolo inſeri verba. Legati minantur aliam in Occidente, contra Chalcedonenſem, Synodum celebrandam. Pontificia Auctoritas in ipſo æſtu certaminis multipliciter triumphat, & major oſtenditur Synodis, & Errori exempta.

209. LA demum verba enimverò ad trutinam revocanda ſunt: *Sancta Maria Theotocos ſcribatur: In Symbolo ſic addatur.* Quamvis minimè religioſa, & obſequentia videri poſſent cetera Præſulum pronunciata, prope eſſet, ut cum Vate illo exclamarem: Scelera ipſa, nefaſque, hac mercede placent: placerent ſcilicet, utcumque contumaces, clamores, dummodo hunc finem fortiti. Chalcedonenſes igitur ferè omnes Epiſcopi elatis in Cælum vocibus flagitarunt, nova Symbolo inſeri verba. Et audent in præſentia Schiſmatici affirmare, interdictum ab Epheſinis Patribus fuiſſe celebrandis exinde Synodis, etiam Generalibus, & Rectori Synodorum Pontifici Maximo, ne recens ullum verbum Nicæno Symbolo adiiceretur? Et inquiunt, ob violatum hoc decretum, adjectâ particulâ illâ *Filioque*, lapſum fuiſſe Occidentis Patriarcham à Suprema Univerſi Chriſtiani Orbis Sacra Præfectura? An melius ipſi ſententiam Epheſinorum Canonum aſſequuntur, quàm Chalcedonenſe paulò poſt celebratum Concilium? At, dicent, verba illa, *Sancta Maria Theotocos eſt*, inſerta

pag. 311

Sym-

Symbolo non fuerunt. Utique. Sed ne pueriliter verbis ludant afferentes, ut Dialectici locuntur, non cauſam pro cauſa. Vera prætermiſſæ per hæc verba Explicationis cauſa fuit, quia ſatis ſuperque declarata contra Neſtorium erat Catholica veritas Maternitatis Divinæ. Quod autem cauſa, ob quam omiſſa fuit Explicatio illa, non fuerit Epheſinum Decretum, à quo illam prohiberi opinarentur, patet ex eo, quod nullus Decretum hujuſmodi allegaverit. Præterea cum deinde Chalcedonenſe Concilium verbis, & facto ipſo, demonſtraverit, licere novam Fidei declarationem, ſimul oſtendit, delirare affirmantes, à Synodo Prima Epheſina injectas eſſe compedes Synodis aliis in poſterum celebrandis, ac Synodorum Moderatori. Ad hæc, Schiſmatici perinde jactant, vetitam Epheſi fuiſſe novam Explicationem Fidei, ac Recentium verborum Symbolo inſertionem. At novam Explicationem habemus à Chalcedonenſi Concilio. Splendidè igitur ineptiunt, dum ſomniata iſta Epheſinorum Canonum prævaricatione ſubverſum eunt ſacrum Romani Antiſtitis Principatum, & aëreum moliuntur ſupra omnes Thronum Præſuli Conſtantinopolitano. Cum gliſcerent non in Oriente ſolùm, ſed etiam in Occidente controverſiæ, vertente Septimo reparatæ ſalutis Seculo, de Divini Spiritus Proceſſione, licuit ad Errorem opprimendum explicare in Symbolo, quod procederet etiam à Filio; ſicuti licuerat Nicænæ & Conſtantinopolitanæ Synodo, pluribus inſertis verbis Apoſtolorum Symbolo, Hæreſes Arii, Eunomii, ac Macedonii labefactare. Divinitus permiſſos fuiſſe crediderim Chalcedonenſes illos, alioqui ſpirantes nonnihil temeritatis, clamores, ut hac, profutura venturis ſeculis, coronide conſecrarentur: *Sancta Maria Theotocos ſcribatur: in Symbolo ſic addatur.*

210. Suum obeuntes munus ad compeſcendas voces, animoſque Præſulum ſibi nimis tribuentium, *Paſchaſinus*,

pag. 311 *& Lucentius Reverendiſſimi Epiſcopi, & Bonifacius Presbyter, Vicarii Sedis Apoſtolicæ Romæ dixerunt*: SI NON CONSENTIUNT EPISTOLÆ APOSTOLICI, ET BEATISSIMI VIRI PAPÆ LEONIS, *jubete, nobis Reſcripta dari, ut revertamur*, ET IBI SYNODUS CELEBRETUR. Qui Epiſtolæ conſentire jubentur, Ægyptii ſunt Epiſcopi, ac Eutychiani Monachi, in quorum gratiam ſcriptam non ſine artificio fuiſſe Definitionem, ſupra ſtatuimus. Magnanimum Legatorum pectus, objectum prætumido Epiſcoporum ferè omnium torrenti, manifeſtè præſefert Apoſtolicam firmitatem. Cum diſertis verbis edicant, aliam Romæ, contra Chalcedonenſem Synodum celebrandam, (niſi ea Leoni obtemperaret, jubendo, ſubſcribi ab omnibus Epiſtolæ Pontificiæ) apertiſſimè aſſerunt Romano Antiſtiti præſtantiam ſupra Generalia Concilia, & Infallibilitatem in Fidei Arcanis declarandis, quia, ſi hac careret, adigi nequirent omnes ad ejus Literam ſuſcipiendam.

211. Prodigio ſimile videri poteſt, quod in illa exultantium animorum tempeſtate nullus contra hæc hiſcere auſus fuerit. Non ſolùm igitur Legati aſſeverarunt, licere Romano Præſuli, Conciliis antecellenti, fallique impoti, aliam cogere in Occidente Synodum contra numeroſiſſimam illam, quæ in Oriente celebrabatur; ſed has ipſas veritates Univerſum Concilium ſilentio comprobavit, & in eo quidem rerum articulo, quo alioqui nimis animoſè, & inconditè loquebatur.

212. Cum Præſules audito illo Legatorum tonitru
pag. 311 conticeſcerent, *Magnificentiſſimi, & glorioſiſſimi Judices dixerunt: Si placet, ab Orientalibus Reverendiſsimis Epiſcopis ſex, & ab Aſiana Regione tres, & ab Illyrico tres, & à Pontica tres, & à Thracia tres, præſentibus etiam Sanctiſsimo Archiepiſcopo Anatolio, & Reverendiſsimis Romanis, conveniamus intro in Oratorio Sanctæ Martyris, & omnibus ab iiſdem conſequenter examinatis, quæ placuerint de Sancta Fi-*

de,

de, manifeſta nobis fiant. Litem dirimere conantur Judices, & iterum proponunt id, quod opportunum putaverant in Actione Quarta, cum ad inſtruendos Epiſcopos dubios in Fide dixerant: *Quoniam conſequens eſt credere dubitantes, Reverendiſſimus Epiſcopus Anatolius* ELIGAT EX IIS, QUI SUBSCRIPSERUNT, *quos putaverit eſſe dignos, ut doceant dubitantes*. Cum eligendi autem eſſent ex iis, qui Leonis Epiſtolam ſubſcriptione firmaverant, profectò Inſtructio oretenus facienda, & Forma Fidei eamdem profeſſuris exhibenda, Normam acceptura erat à Litera Pontificia. Illa igitur via ſedandi certaminis, quæ indicebatur in preſens, victoriam Legatis adjudicat, cum immutanda eſſet Definitio, & ex Regula Leonis Epiſtolæ locupletanda, contra id, quod ferè omnes Patres optaverant. Quod in enumeratione Præſulum Romani ultimo loco ſtatuantur, miretur nemo; primo enim loco ponuntur minores Epiſcopi ex Oriente, aliiſque Regionibus, tum Anatolius major illis jam recenſitis, ac demum creſcente oratione Romani. Aliquando in Actis Apoſtolorum poſt Barnabam, alioſque, ultimo loco nominatur Paulus. Vis ineſt iis, quæ frequentius, ac ferè ſemper contingunt. Initio autem Actionum primi ſemper ſcribuntur Pontificii Legati. pag 272

213. Qui nihil repoſuerant Epiſcopi poſt Legatorum interlocutionem, aliquid reſpondent Judicibus, & acrius vociferantur contra Joannem Germaniciæ Antiſtitem, tuentes Definitionem, & in Neſtorium vehementius invecti. Ex hoc autem confirmantur ea, quæ ſupra diſſeruimus, videlicet quod eadem Definitio Neſtorium profligaret, ac mitis eſſet in Eutychetem, de quo nulla fit in Exclamationibus mentio. *Prædicti Reverendiſsimi Epiſcopi clamaverunt: Omnibus Definitio placuit. Has voces Imperatori. Iſta Definitio Orthodoxorum eſt. Et iterum Joanne Reverendiſsimo Epiſcopo Germaniciæ veniente ad glorioſiſsimos Judices Reverendiſsimi Epiſcopi clamaverunt: Neſtorianus* pag 311

Digitized by Google

mos mitte foras; inimicos Dei mitte foras. Qui ſunt, vix apparent: Univerſus Mundus Orthodoxus eſt. Heri Definitio omnibus placuit. Imperator Orthodoxus eſt. Auguſta Orthodoxa eſt: Auguſta Neſtorium expulit. Judices Orthodoxi ſunt. Multi anni Imperatori. Hæc Definitio omnibus placuit. Multi anni Judicibus. Petimus, ut Definitio ſubſcribatur coram Evangeliis. Omnibus placuit: jubete ſubſcribi Definitionem. Contra Fidem fraus non fiat. Qui non ſubſcribit Definitioni, hæreticus eſt. Sancta Maria Theotocos eſt. Qui non ſic ſapit, hæreticus eſt. Orthodoxi Judices Fidem cuſtodite, Orthodoxorum Imperatorum Orthodoxi Judices. A Definitione nullus abſcedit. Spiritus Sanctus Definitionem dictavit. Definitio Orthodoxa eſt. Definitio modò ſubſcribatur. Qui non ſubſcribit, Hæreticus eſt. Hæreticos foras mitte. Virgo Maria Theotocos eſt. Hæreticum mitte foras. Maria Theotocos Definitioni addita eſt. Neſtorianos mitte foras. Chriſtus Deus eſt. Servamus adamuſſim, ut initio hujus Operis proteſtati ſumus, Hiſtoriæ leges, videlicet, *ne quid falſi dicere audeat, ne quid veri non audeat.* Idcirco nihil ex his clamoribus diſſimulavimus, licet parum honorifici videantur Pontificiis Legatis, qui contra Definitionem paulò ante locuti fuerant. Sed in Occidentalibus quoque Conciliis, ſi quando iis Pontifex Maximus non interfuit, velitatio aliqua contigit contra Præſides, à quorum ſententiis fuit ad ipſum Pontificem appellatum. In hoc autem Conceſſio ideo permiſſum ſibi putarunt Epiſcopi diſceſſum à Legatorum decreto, quia Leonem, cujus Epiſtolæ ſubſcripſerant, comprobatorem eſſe credebant præparatæ Definitionis, ut mox oſtendemus. Animum interim intendo fervori huic contra Neſtorium; jam proculcatum in alio Concilio, ac tepiditati contra Eutychetem, in quem præcipuè fuerat hæc Synodus convocata. Quis tunc dubitabat, *Sanctam Mariam Theotocon eſſe, ac Chriſtum Deum*? Adeo Deum eſſe Chriſtum Dominum

Eu-

Eutyches opinabatur, ut Humanam ab illo Naturam penitus ſuſtuliſſet. Et clamores tamen illo fine clauduntur, *Chriſtus Deus eſt*. *Theotocos* verò frequenter inculcatur, & hæreſis cenſura ſemper cadit ſupra illos, qui Neſtorium non execrantur, numquam ſupra Eutychetis fautores. *Neſtorianos mitte foras. Auguſta Neſtorium expulit. Qui non ſubſcribit Definitioni, hæreticus eſt. Sancta Maria Theotocos eſt. Qui non ſic ſapit, hæreticus eſt. Virgo Maria Theotocos eſt. Hæreticum mitte foras. Maria Theotocos Definitioni addita eſt. Neſtorianos mitte foras. Chriſtus Deus eſt.* Quis non animo ſolùm, ſed ipſis etiam, ut ita dicam, manibus non contrectat, Definitionem integram non fuiſſe, cum de Eutychete, ac Dioſcoro non loqueretur, ac eorum Hæreſim vix duobus verbis perſtringeret? Et illam tamen ſubſcribi plerique Patrum ardentiſſimis, ac verè immanibus, votis optabant. Si hoc præſtitiſſent, Eutychetis perfidiam non penitus profligaſſent, vixque ullum operæ pretium à Synodo retuliſſet Eccleſia Divina. Tantum igitur abeſt, ut in ullo nobis officiant inconditæ Exclamationes, ut potius ab illis manifeſtè innoteſcat Neceſſitas Pontificiæ in Conciliis Præfecturæ, ſine qua, & ſine obſequio Legatis præſtito, exoriuntur fluctus, ac vortices opinionum, cum ſummo cælandæ periculo veritatis. pag 31.

Et horret Suavis Conciliorum Regimen Legatis Romani Pontificis attributum, ac ſuos Heterodoxos inducit affirmantes: *Se illud pro legitimo Concilio non habere, in quo præſideat Papa Paulus, ubi per ipſius Legatos omnia proponuntur, in quo Judices ipſi jurejurando ei obligantur*? Neque ſolùm refert eorum verba, ſed *evincentia* dicit ipſa illorum argumenta. *Tum rationes in medium adducunt, ex quibus evincitur, iniquum eſſe, ut Pontifex, aut qui ei jurejurando abſtricti ſunt, in Concilio Judicis partes agant*.

CAPUT QUADRAGESIMUM SEXTUM.

Prævalet Juſſio Legatorum, & ad Regulam Literæ Leonis, qui Superior Synodis, & Infallibilis præſumitur, reformatur Definitio Fidei à Concilio Chalcedonenſi, quod manifeſtè declarat, fieri poſſe novam Explicationem Catholicæ veritatis contra id, quod Schiſmatici affirmant, falsò obtendentes Epheſinam prohibitionem.

214. IUdicum prudentia ſuaviter inducens Epiſcopos in tramitem ſtatuendarum rerum, ita eſt interlocuta. *Dioſcorus dicebat, propter hoc ſe damnaſſe Flavianum, quia duas Naturas ajebat eſſe. Definitio autem ex duabus habet Naturis.* Hæc ſolùm contra Dioſcorum, & Eutychetem verba Definitioni inerant, quibus decernebatur, ex duabus Naturis, Divina ſcilicet, & Humana, Chriſtum Servatorem noſtrum conſtitui. Ex hac porrò veritate, quam Scriptores Definitionis confeſſi erant, ſperabant Judices, inducendos ipſos eſſe ad eamdem uberius ex directione Pontificiæ Literæ explicandam. Sed Anatolius, Hæreſis notam à, quondam ſuo, Dioſcoro excutiens dixit: *Propter Fidem non eſt damnatus Dioſcorus, ſed quia* EXCOMMUNICATIONEM FECIT DOMINO ARCHIEPISCOPO LEONI, *& tertiò vocatus eſt, & non venit: & ideo damnatus eſt.* Abſonum in primis eſt à vero, quod una ex cauſis Dioſcori condemnationis non fuerit Hæreſis, & Hæreſiarchæ Patrocinium. Sic enim habet Legatorum ſententia, cui Synodus Univerſa conſenſit: HIC ENIM EUTYCHEM SIMILIA SIBI, hoc

pag. 312

pag. 312

pag. 243

eſt

eſt hæretica, SAPIENTEM, *& regulariter à proprio damnatum Epiſcopo, ideſt Sanctiſſimo Patre noſtro, & Archiepiſcopo quondam Flaviano* (à quo non niſi ob Hæreſim damnatus Eutyches fuerat) IRREGULARITER IN COMMUNIONEM SUSCEPIT, ſuſcipiens videlicet Patrocinium Hæreſiarchæ, quod poſtea exercuit audacius in Synodo Prædatòria, in qua ſcriptam in Eutychetem *legi non permiſit Epiſtolam Beatiſſimi* pag. 244
Papæ Leonis: QUA NON LECTA SCANDALUM, ET LÆSIONEM SANCTÆ DEI ECCLESIÆ PER TOTUM ORBEM TERRÆ PERTULERUNT. Igitur ob Hæreſim quoque cum ſumma Eccleſiæ pernicie aſſertam, & propugnatam, Sacræ fulmen Excommunicationis irruerat in Dioſcorum. At præclarum Romanæ Cathedræ decus eſt, quod in ipſa contumacia contra Pontificios Legatos fateatur Anatolius Conſtantinopolitanus Antiſtes, ſuffeciſſe inſanam temeritatem Præſulis Alexandrini contra Leonem Pontificem Maximum ad eumdem Dioſcorum à Cœtu credentium exterminandum.

215. Ne tergiverſari ulterius poſſent Epiſcopi, hac illis interrogatione Judices inſtiterunt: EPISTOLAM SANCTISSIMI LEONIS SUSCIPITIS? *Prædicti Reverendiſſimi Epiſcopi clamaverunt.* ETIAM: SUSCIPIMUS, ET SUBSCRIPSIMUS. *Magnificentiſſimi, & glorioſiſſimi Judices dixerunt*: *Ergo quæ in ea inſeruntur, inſerantur Definitioni*. Ergo Catholicæ teſſera Religionis eſt ſuſceptio Literæ Pontificiæ de ſententia utriuſque, Profani videlicet, & Sacri Fori; neque enim ſolùm à Secularibus Judicibus interrogati ſunt Patres de illius Epiſtolæ ſuſceptione, ut certò innoteſceret, eos in Orthodoxa Fide perſtare; ſed etiam iidem Patres de Litera à ſe ſuſcepta, & ſubſcripta gloriati ſunt, veluti de manifeſto argumento ſuæ in defendenda veritate conſtantiæ. pag. 312

216. Urgebant optimè Judices, ut quandoquidem Antiſtites non ore ſolùm, ſed & calamo ſe Leonis diſcipulos profitebantur, inſererent Definitioni ea, quæ contra recentem Hæreſim decernebat Epiſtola Pontificia. At

 illi,

illi, arbitrati, ſuum erga Leonem obſequium, & ſinceram confeſſionem patere ſatis ex nomine ſingulorum Epiſtolæ
pag. 312 addito, clamaverunt: *Altera Definitio non fit: nihil deeſt Definitioni. Euſebius Reverendiſſimus Epiſcopus Dorylæi dixit: Alia Definitio non fit. Prædicti Reverendiſſimi Epiſcopi clamaverunt: Epiſtolam Definitio firmavit.* ARCHIEPISCOPUS LEO, UT CREDIMUS, SIC CREDIT. DEFINITIO SUBSCRIBATUR. *Definitio habet omnia Definitio Fidem habet.* LEO EADEM DIXIT, QUÆ ET CYRILLUS. CÆLESTINUS, QUÆ CYRILLUS DIXIT, FIRMAUIT: XYSTUS FIRMAVIT, QUÆ CYRILLUS DIXIT. *Unum baptiſma, unus Dominus, una Fides. Tolle fraudem à Definitione.* Idcirco igitur opinabantur Antiſtites, nequaquam ſe adſtringi ad immutandam, aut augendam Definitionem, quia in ea ſatis explicata fuiſſe putabant illa, quæ Leonis Epiſtola complectebatur. Ne quiſpiam igitur Chalcedonenſibus Patribus tribuat animum in his clamoribus Pontifici Maximo non obſequentem, cum ipſi hanc à ſe calumniam amoliantur, exclamantes: *Epiſtolam Defi-*
pag. 312 *nitio firmavit: Archiepiſcopus Leo, ut credimus, ſic credit.*

217. Clypeum adhibemus ad hoſtium tela retundenda? Haſtam in eoſdem intorqueamus, quam nobis hæc Præſulum verba ſuppeditant: LEO EADEM DIXIT, QUÆ ET CYRILLUS. CÆLESTINUS, QUÆ CYRILLUS DIXIT, FIRMAVIT. XYSTUS FIRMAVIT, QUÆ CYRILLUS DIXIT. Teſtimonium conformitatis cum Cyrillo Leoni ferunt ad refellendam Eutychianorum inſaniam, qui, Fidem innovari, contra Cyrilli Doctrinam Epheſi ſancitam, à Pontificia Epiſtola, mentiebantur, ut ſupra expendimus. At ipſius Cyrilli decretorum, ideſt Epheſini Primi Concilij Definitionum robur amplificant ex Confirmatione Cæleſtini, atque Xyſti Romanorum Pontificum. Hos ergo Generali Synodo Majores & Infallibiles eſſe, pronunciant. Vim argumentationis Suavis non aſſequeretur. Livor igitur illum mentis oculis viduaſſet. Manifeſtè conſtat ex Actis Epheſinis, ut alio

Digitized by Google

alio in Libro demonſtrabimus, ab Univerſo Concilio ſuæ auctoritatis ſuffragium Epiſtolis Cyrilli ad Neſtorium, & Joannem Antiochenum (de quibus in præſentia Chalcedonenſes Patres locuntur) adjectum fuiſſe. Cum igitur firmata dicunt à Cæleſtino, ac Xyſto ea, quæ Cyrillus docuit, ſermonem inſtituunt de illis, quæ docuerat Sacroſancta Synodus Epheſina. Ut hæc oſtendant ineluctabilia, inculcant firmitatem, quam ab Apoſtolicæ Cathedræ comprobatione acceperunt. Ad illam igitur recurrunt, ut ad ultimum, & omnino irrefragabile Tribunal, à quo certius, quàm ab ipſis Concilijs, prodeat Oraculum veritatis. Niſi hoc ita ſe haberet, hæſiſſent in ipſa Synodo Epheſina, exclamantes: *Concilium Epheſinum firmavit, quæ Cyrillus dixit*. At confugiunt ad geminos Romanos Pontifices, à quibus idem Epheſinnm Concilium fuit ampliſſimè confirmatum. His ergo vindicant præſtantiam ſupra Concilia, & errandi periculo minimè obnoxiæ in edocenda Eccleſia certitudinem veritatis.

218. Poſtrema hæc illatio duplici ratione dilucidè ſtabilitur. Prima eſt, quia Chalcedonenſe Concilium ſuſceperat demonſtrandum, Catholicam eſſe Definitionem, quam adornaverat. Hujus autem veritatis comprobationem ultimò reſolvit in auctoritatem Cæleſtini, atque Xyſti. Ineptum autem, ac futile hoc argumentum fuiſſet, ſi putaſſet Synodus, Cæleſtinum, ac Xyſtum errori ſubjectos eſſe.

219. Generatim præterea evincitur eadem Chalcedonenſium Patrum de Pontificia Infallibilitate Sententia ex eo, quod præſumant, indigere Concilia conſenſu Pontificum Maximorum, cum Cyrilli, hoc eſt Epheſinæ Primæ Synodi, Decreta ſtabiliant Confirmatione Cæleſtini, atque Xyſti. Si autem Generalibus Concilijs à Romano Antiſtite non comprobatis indubia firmitas deeſt, hæc ipſis Pontificibus deeſſe nequit. Alioqui enim incerta eſſent

omnia, omnique vento Doctrinæ circumferretur Eccleſia. Hoc autem divinitus permiſſum fuiſſe, credi non poteſt. Infallibilitatem igitur Chriſtus Deus noſter attribuit Vicario ſuo, juſſo confirmare fratres in Fide, quam in Petro ſpopondit numquam defecturam.

220. Cum æſtus altercationis Præſulum animos agitaret, Judice dixerunt: *Suggerentur Diviniſſimo, & piiſſimo Domino noſtro Imperatori clamores iſti.* Marcianus autem, qui jam Chalcedonem venerat, exhibuit illico Epiſcopis optionem, ut vel aliqui ex ipſis cum Romanis Legatis convenirent, à quibus *de Fide rectè, & irreprehenſibiliter conſtituatur, quibus omnes conſentiant, & nihil dubium relinquatur: vel, ſi vobis hoc non placet, ſinguli Fidem ſuam per ſuum Metropolitam manifeſtam conſtituant, ut nulla ſimiliter dubietas, aut diſcordia relinquatur. Si autem neque hoc veſtra valde Sanctitas, cognoſcat, quia* IN PARTIBUS OCCIDENTALIBUS HABET FIERI SYNODUS *eò quòd Religioſitas veſtra hìc noluit de vera, & Orthodoxa Fide indubitanter definire.* Aſſenſus igitur eſt pius Imperator Sententiæ Legatorum, qui, Definitionem integram non eſſe, cenſuerunt, adeoque pluris illos fecit, quàm pleroſque Patrum contrarium affirmantes. Illud quoque confirmavit, quod iidem Legati edixerant, videlicet, quod ſi reliqui obdurarent animum ad non immutandam Definitionem, habenda eſſet alia Synodus in Occidente, ſicut Pontificio nomine Legati ſtatuerant. Leoni ergo Marcianus adjudicavit poteſtatem abrumpendi Concilium Generale, & alterum aperiendi ad medelam afferendam Eccleſiæ laboranti, cui non ſatis conſuleret altera Synodus jam congregata. Hoc autem præſtare nequaquam poſſet Romanus Pontifex, niſi eiſdem Generalibus Synodis antecelleret.

Et arcana rimatur Petrus Suavis in facultate attributa ſuis Legatis à Martino Quinto *prorogandi, diſſolvendi*, & transferendi quòcumque ipſis commodum videretur Pa-

Pag. 312 / Pag. 323 (margin)

picnſe

pienſe Concilium? *Quo*, inquit, *arcano omnem delibera-tionem Curiæ Romanæ ſtudiis adverſam facile erat intertur-bare*; ideoque *decreviſſe Paulum Tertium hujuſmodi exem-plum ſibi proponere ad imitandum*. At quod hoc erat Impe-rij Secretum, cujus artem à Martino fortaſſe Quinto pri-mùm excogitatam haurire ſolùm ab illo poſſet Paulus Tri-dentinæ Synodi convocator? Innatum erat hoc Jus proro-gandi, diſſolvendi, & transferendi Concilia Supremo Ec-cleſiæ Moderatori: quo ſe jure pollere Leonis nomine pro-feſſi ſunt in Chalcedonenſi Sexcentorum triginta Patrum Senatu Apoſtolici Nuncii: neque hoc Antiſtitum ullus in controverſiam revocavit, & Marcianus Cæſar illi ſe ac-quieſcere palam edixit.

221. Neque poſt hæc Imperatoris dicta Epiſcopi ani-mum deſponderunt, qui ſolùm nihil reponere auſi fuerant Legatorum verbis. Poſt Cæſarea verò, à Beroniciano Se-cretario relata, *Reverendiſſimi Epiſcopi clamaverunt: Mul-ti anni Imperatori. Aut Definitio perſiſtat, aut diſcedimus. Multi anni Imperatoribus. Cecropius Reverendiſſimus Epi-ſcopus Sebaſtopolis dixit: Petimus recitari Definitionem, & ii, qui contradicunt, & non ſubſcribunt, ipſi ambulent, quia nos conſentimus bene decretis, & in nullo contradicimus: Re-verendiſſimi Epiſcopi Illyrici dixerunt: Qui contradicunt, ma-nifeſti fiant. Qui contradicunt, Neſtoriani ſunt. Qui contra-dicunt, Romam ambulent.* Inſignis eſt Illyricorum Præſu-lum temeritas, Neſtorianæ alios Hæreſis inſimulantium, cum ipſi paulò ante fuiſſent de Eutychiana vehementer, unà cum Palæſtinis, ſuſpecti. Paucorum verò hæc immo-deratio animi fuit, ideoque penitus contemnenda. Et Neſ-torianiſmi calumnia illos afficere credenda eſt Orientales, qui cum Joanne Germaniciæ Antiſtite Definitioni refraga-bantur. Quod enim cadat ſupra Legatos, credi non poteſt; ipſi enim, præferentes Leonis Epiſtolam, æquè Neſtorium proſciderant, ac Eutychetem. Quò major autem eſt quo-

pag. 312.

rum-

rumdam audacia, eò illuſtrior erit triumphus, cum eamdem mox compreſſam, immutata Definitione, intuebimur.

222. Vltimò Judices aggrediuntur, & expugnant Synodum peremptoria interrogatione, videlicet: *Dioſcorus*
pag. 313 *dicebat: Quod ex duabus naturis eſt, ſuſcipio, duas non ſuſcipio. Sanctiſſimus autem Archiepiſcopus Leo duas naturas dicit eſſe in Chriſto unitas inconfusè, inconvertibiliter, & indiviſibiliter in uno Unigenito Filio Salvatore noſtro. Quem igitur ſequimini? Sanctiſſimum Leonem, aut Dioſcorum? Reverendiſſimi Epiſcopi clamaverunt: Ut Leo, ſic credimus. Qui contradicunt, Eutychianiſtæ ſunt. Leo rectè expoſuit.* Hac primùm vice obſtrepera hæc Actio in Eutychetem infremuit: *Qui contradicunt*, ſcilicet Leoni, *Eutychianiſtæ ſunt*. At multò prius contra Eutychetem fuerat conclamandum. Profitentur autem Patres, non niſi Hæreticos repugnare poſſe Pontifici Maximo, certiſſimo veritatis Magiſtro. Se proinde credere, *ut docuerat Leo*.

223. *Magnificentiſſimi, & glorioſiſſimi Judices dixe-*
pag. 313 *runt: Ergo addite Definitioni:* Secundum Judicium sanctissimi Patris Nostri Leonis *duas eſſe naturas in Chriſto inconvertibiliter, inſeparabiliter, & inconfusè. Et rogati ab omnibus glorioſiſſimi Judices intraverunt in Oratorio Sanctiſſimæ Martyris Euphemiæ &c.* Leonis igitur Auctoritas adeo compoſuit pluſquam decumanos illius diei fluctus, ut non ſolùm nihil contra conſilium immutandæ Definitionis repoſuerint Patres, ſed etiam ab iiſdem *omnibus rogati Judices* fuerint, ut intereſſe vellent ſelectis Antiſtitibus, novam daturis formam Definitioni ex Regula Epiſtolæ Pontificiæ.

224. Neque nobis excidere debet Titulus ille Sanctissimi Patris Nostri, Leoni à Synodo tribuendi in publica Fidei Proteſtatione ex Judicum Secularium Sententia. Ex hoc enim arguitur, profanis etiam hominibus manifeſtum fuiſſe, quod Romanus Pontifex præſit Epiſcopis omni-

omnibus in Concilio congregatis, veluti *Filiis Pater*. Nullum in hoc, aliiſque Synodis conſueviſſe appellari *Patrem* invenimus, niſi Romanum Pontificem, ex iis certè, qui adhuc degerent inter mortales: nam de Cyrillo, Flaviano, aliiſque jam Cælo donatis, ac proinde in Senatu Beatorum protegentibus militantem Eccleſiam, diverſa ratio eſt.

225. Expedit narrationem contexere authenticis verbis, quæ ſemper profectò ſunt adamantes, licet plerumque rudes videri poſſint Lectoribus Latii candorem amantibus. Sic igitur Acta proſequuntur. *Et poſtquam tractaverunt de Sancta Fide, & exierunt & ſederunt omnes, Magnificentiſſimi, & glorioſiſſimi Judices dixerunt: Dignetur Sancta Synodus fidem continens cum taciturnitate audire, quæ decreta ſunt in præſentia noſtra à congregatis Sanctiſſimis Patribus, qui & Definitionem Fidei interpretati ſunt.* Quam *Interpretationem* lenito vocabulo appellant, amplificatio erat, & additio ex præſcripto Leonis Epiſtolæ. Lecta autem fuit ab Aetio Eccleſiæ Conſtantinopolitanæ Archidiacono hæc Definitio, in qua primò Chalcedonenſis Synodus profitetur, à ſe renovari trium aliarum Synodorum Fidem, ideoque inſerit Apoſtolorum Symbolum Nicææ atque Conſtantinopoli contra Hæreticos uberius explicatum. Deinde recenſens novos Errores circa ſumptæ à Verbo Divino humanæ carnis Myſterium, *Contra illos*, inquit, *qui purum hominem eſſe genitum ex Sancta Virgine Maria impudenter delirant, Epiſtolas Synodicas Beatiſſimi Cyrilli Alexandrinæ Eccleſiæ Præſulis ad Neſtorium, & Orientales* (hæc illa eſt eadem, quæ data fuit ad Joannem Antiochenum, & quoſdam Orientales, tunc vnà cum Joanne faventes Neſtorio) *congruenter habentes ſuſcepit ad convincendas Neſtorii vanitates, & ad interpretationem eorum, qui ſalutaris Symboli pio zelo noſſe deſiderant intellectum. Quibus etiam* ET EPISTOLAM MAGNÆ, ET SENIORIS URBIS ROMÆ PRÆSULIS BEATISSIMI, ET SANCTISSIMI ARCHIEPISCOPI LEONIS,

pag 313.

pag. 316.

quæ

quæ ſcripta eſt ad Sanctæ memoriæ Archiepiſcopum Flavianum, ad perimendam Eutychis malam intelligentiam, utpote MAGNI ILLIUS PETRI CONFESSIONI CONGRUENTEM, ET COMMUNEM QUANDAM COLUMNAM EXISTENTEM ADVERSUS PERVERSE SENTIENTES, *ad confirmationem Rectorum Dogmatum congruenter aptavit*. Addita igitur Definitioni eſt mentio Epiſtolæ Pontificiæ, de qua prius ſermo non fuerat, ut liquet è ſuperiùs expenſa Judicum Iuterlocutione, ideoque obtemperatum eſt Legatorum Decreto.

226. Neque qualiſcumque, ſed honorificentiſſima facta eſt Leonis Literæ commemoratio, multòque illuſtrior, quàm Epiſtolarum Cyrilli, quæ in ſuas acceptæ fuerant à Sacro Concilio Epheſino; hæ ſiquidem ſolùm appellantur CONGRUENTER HABENTES, & illa Leonis dicitur, ET CONGRUA MAGNI PETRI CONFESSIONI, ET COMMUNIS QUÆDAM COLUMNA ADVERSUS PERVERSE SENTIENTES. Major igitur in primis honor habetur Pontifici Maximo, quàm Synodo Uniuerſali.

227. Sed conſpiratio illa cum Petri Confeſſione revocat in memoriam, quod Leo eſſet ejuſdem Petri Succeſſor, & æquè immunis ab errandi, aut decipiendi periculo: quodque ut olim ignea Columna tuti dux itineris illuxit Hebræis, ita qui Romani Epiſcopi ductum ſequuntur, certum ad Immortalem Patriam iter inſtituent.

228. Inſigne Leonis decus eſt hujuſmodi atteſtatio Concilii Generalis. Multò autem præclarius, quod iiſdem Leonis verbis uſa fuerit Synodus in explicanda contra Neſtorium, ac Eutychetem Catholica Fide. Illius Epiſtola extat in hujus ipſius Concilii Actione Secunda pag. 204. Verba autem, quæ Chalcedonenſes Patres ab eodem, ut à Magiſtro Diſcipuli, mutuantur, non piget hìc exſcribere, cum ſint dilucida, & magnifica explicatio Hæreſum omnium, quæ contra indutum humanitatem Verbum Divinum Tartareo Neſtorii, Eutychetis, eorumque, qui eiſ-
pag. 316 dem adhæſerant, miniſterio eò uſque eruperant. *His namque*

que, qui in duos Filios Diſpenſationis Divinæ Myſterium diſcerpere nituntur (Neſtoriani hi erant) *repugnat, & illos, qui paſſibilem Deitatem Unigeniti auſi ſunt dicere* (hìc de Eutychianis eſt ſermo) *à Sacro Cœtu expellit: & his, qui in duabus Chriſti naturis temperamentum, aut confuſionem opinantur, reſiſtit: & eos, qui cæleſtem, aut alterius alicujus eſſe ſubſtantiæ, quam de nobis aſſumpſit, Servi formam delirantes dicunt, abigit: & qui duas quidem ante unitionem Naturas Domini fabulantur, unam verò poſt unitionem confingunt,* (variæ erant Sectæ Eutychetis Interpretum) *condemnat. Sequentes igitur Sanctos Patres* (ſcilicet Leonem, & Cyrillum, alioſque Eccleſiæ Doctores (à quorum omnium Sententia idem unanimiter cenſentium Romani Pontifices diſcedere nequeunt, cum ad vera definienda divinitus adigantur) *unum eumdemque confiteri Filium, & Dominum noſtrum Jeſum Chriſtum conſonanter omnes docemus, eumdemque perfectum in Deitate, & eumdem perfectum in humanitate, Deum verum, & hominem verum, eumdem ex anima rationali, & corpore, conſubſtantialem Patri ſecundùm Deitatem, conſubſtantialem nobis eumdem ſecundum humanitatem, per omnia nobis ſimilem abſque peccato: ante ſecula quidem de Patre genitum ſecundum Deitatem, in noviſſimis autem diebus eumdem propter nos, & propter noſtram ſalutem ex Maria Virgine Dei Genitrice ſecundùm humanitatem, unum eumdemque Chriſtum, Filium, Dominum, Unigenitum in* (ſive, ut alii legunt, *ex*) *duabus Naturis inconfusè, immutabiliter, indiviſè, inſeparabiliter agnoſcendum: nuſquam ſublata differentia Naturarum propter unitionem, magiſque ſalva proprietate utriuſque Naturæ, & in unam Perſonam, atque Subſiſtentiam concurrente: non in duas Perſonas partitum, aut diviſum* (iterum Neſtorius proſcinditur) *ſed unum, eumdemque Filium, & Unigenitum, Deum Verbum, Dominum Jeſum Chriſtum, ſicut ante Prophetæ de eo, & ipſe nos Jeſus Chriſtus erudivit, & Patrum nobis Symbolum tradidit.*

Digitized by Google

An non veriſſimè Synodus affirmaverat, cælitus à Petro dictatam Leoni hanc Fidei expoſitionem fuiſſe? Quàm magnum inter hanc diſcrimen, ac illam, qua duobus tantummodo verbis Definitio prius exarata dicebat, Chris- pag. 312 tum ex duabus esse Naturis, ut liquet ex Judicum interlocutione? Adeo copioſius Divinâ Synodi Sapientiâ redundant, cum ſequuntur Magiſterium Pontificis Maximi, quàm cum ſine illo edocere Eccleſiam de Divinis Arcanis moliuntur.

Quot huic Definitioni verba ſunt inſerta, Petre Suavis, quæ in Sacris nequaquam Literis explicitè continentur, & neceſſaria tamen ſunt ad extinguendam Hæreſim Eutychetis? In quo Divinæ Paginæ loco habemus explicitè, *Duas in Chriſto Naturas unitas eſſe inconfusè, immutabiliter, indiviſè, inſeparabiliter*? Et refers, nec unquam dam- pag. 70. 88 107. 317. & alibi paſſim. nas, Lutheranorum poſtulationes exigentium, ut *puro puto Dei verbo præeunte omnes de doctrina Controverſiæ explorentur, ac definiantur*?

229. Adiiciunt deinde Patres Excommunicationem in illos, qui alteram (hoc eſt diverſam, aut contrariam, ut oſtendemus agentes de ſimili Decreto Synodi Epheſinæ) Fidem proferre audent, aut conſcribere, aut proponere Catholicam Eccleſiam adeuntibus. Illa igitur, quæ contra Neſtorium, ac Eutychetem ſanciverat Leo, ſancta, & integra eſſe perpetuò volunt. Et hoc quidem non illi tantùm, qui Definitionem ſcripſerant, proteſtantur, ſed id ipſum univerſa Synodus, nullo penitus diſcrepante, con- pag. 317 firmat. *Poſt lectionem verò Definitionis omnes Religioſiſſimi Epiſcopi clamaverunt: Hæc Fides Patrum. Metropolitani modò ſubſcribant: præſentibus ipſis Judicibus modò ſubſcribant. Quæ benè definita ſunt, dilationem non ſuſcipiant. Hæc Fides Apoſtolorum: buic omnes conſentimus: omnes ita ſapimus.*

CAPUT

CAPUT QUADRAGESIMUM SEPTIMUM.

Marcianus Imperator Latinè primùm in honorem Leonis, & ejus Legatorum, ac deinde Græcè Synodum alloquitur, & Religionis Magiſtrum, ac Synodis præcellentem, veneratur Romanum Pontificem, ſummis in Cælum plauſibus à Concilio elatus. Fidei Definitio à Synodo ſubſcribitur, jurante in verba Leonis, Univerſalis Eccleſiæ Papæ.

230. MArciani religioſiſſimi Cæſaris ad Pag. 317
Synodum acceſſum ſic Acta deſ-
cribunt. *Conveniente in Sanctiſſima*
Eccleſia Sanctæ, & bonæ victricis
Martyris Euphemiæ, Sancta &
Univerſali Synodo, quæ ſecundùm
Divinam Sanctionem in Chalcedo-
nenſium civitate congregata eſt,
ideſt Paſchaſino, & Lucentio Reverendiſſimis Epiſcopis, &
Bonifacio Reverendiſſimo Presbytero, locum tenentibus San-
ctiſſimi, & Deo amiciſſimi Archiepiſcopi Senioris Romæ Leonis,
& Anatolio &c. Adveniens in eadem Sanctiſſima Eccleſia Pag. 320
Diviniſſimus, & piiſſimus Dominus noſter Marcianus perpe-
tuus Auguſtus, præſente ex Divino zelo, ac fervore Fidei
etiam piiſſima, & Chriſtianiſſima Regina Auguſta Pulcheria
&c. allocutus eſt, quæ ſubſequuntur, PRIMUM LATINE, *poſtmo-*
dum Græcè. Cur Græcus Imperator in Concilio Sexcen-
torum ac Triginta Patrum, quorum tres tantummodo Ro-
mani, & Afri duo erant Latinum Ritum ſecuti, horum
prius linguam uſurpavit, niſi quia Legati majorem Uni-

verſalibus Synodis Romanum Pontificem repræſentabant?

231. Quia non omnes fortaſſe noſtri hujus qualiſcumque Operis Lectores juvabit conſulere Conciliorum Corpus; omnibus autem, opinor, perlegere arridebit Religioſiſſimi Cæſaris Orationem, integram eam hìc afferimus, quamvis non tota de noſtro argumento loquatur. Sic igitur habet. *Vbi primùm Divino judicio ad Imperium* pag. 321 *ſumus electi, inter tantas neceſſitates Reipublicæ nulla nos magis cauſa conſtrinxit, quàm ut Orthodoxa, & vera Fides Chriſtiana, quæ ſancta, atque pura eſt, indubitata omnium animis inſideret. Conſtat autem, avaritiâ, vel pravis ſtudiis quorumdam* (Auri ergo fames tunc Hæreſes excitabat, quas nunc plerumque parit Laſcivia; licet eis ipſa etiam alat inhians Eccleſiæ bonis Avaritia) *per media tempora nonnullis diverſa ſentientibus, & pro voluntate ſua, non prout veritas, atque Doctrina Patrum poſtulat, populos ſeducentibus, in errorem quamplurimos eſſe deductos. Qua de re Sanctam Synodum hoc videlicet propoſito fieri ſtuduimus, & vobis laborem indixiſſe videmur* (hoc autem præſtitit executus voluntatem Leonis Pontificis Maximi, qui Literis ad Theodoſium Juniorem, & ad ipſum Marcianum datis, pro celebrando Concilio enixè contenderat) *quatenus omni errore, atque caligine deterſa, prout ſe Divinitas hominibus manifeſtare voluit, & Doctrina Patrum oſtendit, Religio noſtra, quæ pura, atque ſancta eſt, univerſorum mentibus inſinuata, ſuæ virtutis luce fulgeſcat: nec in poſterum quiſquam audeat de Nativitate Domini, & Salvatoris Noſtri Jeſu Chriſti aliter diſputare, quàm Apoſtolica prædicatio, & inſtituta Trecentorum decem & octo Sanctorum Patrum, eidem convenientia, poſteritati tradidiſſe noſcuntur:* SICUT ETIAM SANCTI LEONIS PAPÆ URBIS ROMÆ, QUI SEDEM APOSTOLICAM GUBERNAT, *miſſa ad ſanctæ memoriæ Flavianum Conſtantinopolitanæ urbis Epiſcopum* SCRIPTA TESTANTUR. *Remotis itaque ſtudiis,*

abla-

ablatis patrociniis (quæ plurima, & validiſſima in ipſis Aulæ Cæſareæ Principibus Neſtorio fuerant, ac Eutycheti) *ceſſante avaritia, cunctis veritas innoteſcat. Nos enim ad Fidem confirmandam* (Imperialibus decretis, prohibentibus, quempiam contraniti Synodali Definitioni) NON AD POTENTIAM ALIQUAM EXERCENDAM, *exemplo Religioſi Principis Conſtantini, Synodo intereſſe voluimus, ne vel ulterius populi pravis ſuaſionibus ſeparentur. Facilè enim ſimplicitas quorumdam hactenus nonnullorum ingeniis, atque ſuperflua verboſitate decepta eſt, & conſtat, diverſorum pravis inſinuationibus diſſenſiones, & Hæreſes natas. Studium autem noſtrum eſt, ut omnis populus per veram, & ſanctam doctrinam unum ſentiens, in eamdem Religionem redeat, & veram Fidem Catholicam colat, quam ſecundùm inſtitutiones Patrum* (Nicænorum videlicet, ac Leonis, à quibus petendam Fidei Normam ſuperius dixerat) *exponere concordantibus æquè animis Religio veſtra feſtinet*: (iterum ſcilicet coram Auguſtis legendo Definitionem jam comprobatam) *quatenus ſicut à Nicæna Synodo uſque ad proximum tempus, erroribus amputatis, vera Fides cunctis innotuit*: (præter Hæreticos, ad lucem quibus afferendam alia duo Generalia Concilia cogi neceſſe fuerat) *ita & nunc per hanc Sanctam Synodum remotis caliginibus, quæ in his paucis annis, ſicut ſuperius dictum eſt, pravitate atque avaritia quorumdam emerſiſſe videntur, perpetuò, quæ ſtatuta fuerint, conſerventur. Erit autem Divinæ Majeſtatis, id, quod ſancto animo fieri deſideramus, in æternum firmiter cuſtodire.* Præter breviſſimas notas piæ ac prudenti orationi inſertas, aliquantulum nunc immoremur in Imperiali obſequio erga *Sanctum Leonem Papam*; ſic enim compellatur à Cæſare, qui Flavianum ſanctæ memoriæ ſolummodo nuncupat *Conſtantinopolitanæ urbis Epiſcopum*. Quod verò pondus ineſt Comparationi Epiſtolæ Pontificiæ in Catholica Fide certiſſimè declaranda cum Nicæno Concilio ipſis Evangeliis,

quoad

quoad Fidei Dogmatum Infallibilem declarationem, comparato? De aliis, utcumque Sacroſanctis, Conſtantinopoli, & Epheſi habitis Synodis, ſermonem non inſtituit Imperator, cui ſatis eſt, in medium afferre Leonem ad Hæreticos profligandos. Cenſuit igitur, perinde obſtrictos fuiſſe Chalcedonenſes Patres ad conſectandam Explicationem veræ Fidei traditam à Leone, ac illam, quæ à Nicæno Concilio permanaverat. At profectò hæc non fuiſſet Cæſarea ſententia, niſi omnibus innotuiſſet, utpote in Eccleſia tunc pervulgatum, quod errare impos ſit è Cathedra docens Pontifex Maximus: quodque illi, ut Superiori ſuo, parere Generales Synodi teneantur.

Et Marcianum compellare audet Suavis, qui Chalcedonenſi Concilio præfuerit, qui *tamquam Præſes impe-* pag 148. *raverit, quid eſſet tractandum, qui ordo ſervandus, cui loquendum, cui tacendum eſſet*, cum idem proteſtetur, *non ad potentiam aliquam exercendam* ſe intereſſe Synodo voluiſſe, ac Patres obteſtetur, *ut ipſorum Religio Catholicam Fidem concordantibus animis feſtinet exponere*?

232. Poſt Latinam Cæſaris Allocutionem, & inſignem honorem à Marciano habitum Pontifici Maximo, in plauſus effuſa eſt Synodus, non præſtolata Græcum Im- pag 311 peratoris Alloquium. *Et poſt Regis verba omnes clamaverunt: Multi anni Imperatori, multi anni Auguſtæ. Orthodoxis multos annos. Unus filius Conſtantinus. Marciano novo Conſtantino. Marciani amatoris Chriſti Regnum in ſecula permaneat, digni Orthodoxæ Fidei amatoris. Sit ab iis procul invidia*. Uſque adeo igitur nullis invidiæ aculeis attacti ſunt Patres, eo quòd paucis Latinis poſthabita fuerit numeroſiſſima corona Græcorum Antiſtitum, ut potius confirmaſſe videantur acclamationibus ſuis Pontificium Jus antecellendi Conciliis, & Univerſam Eccleſiam, ea certitudine, qua hoc præſtiterat Nicæna Synodus, erudiendi.

233. Cum Græcè deinde Marcianus peroraſſet, aliique

Digitized by Google

que plauſus *novo Conſtantino* dati fuiſſent, relecta poſtmodum coram Cæſare Definitione Fidei, illam omnium primi de more ſubſcribere aggreſſi ſunt Pontificii Legati, illis uſi verbis: *Paſchaſinus Epiſcopus, Vicarius Domini mei* pag. 324.
Beatiſsimi, atque Apostolici Universalis Ecclesiæ Papæ *urbis Romæ* Leonis, Synodo præsidens *ſtatui, conſenſi, & ſubſcripſi. Lucentius Epiſcopus civitatis Eccleſiæ Erculanæ (aliàs Aſculanæ) Vicarius Domini mei Beatiſsimi, atque* Apostolici Viri Universalis Ecclesiæ Papæ *urbis Romæ* Leonis *in Synodo Græcè relecta ſubſcripſi. Bonifacius Presbyter urbis Romæ, Vicarius Domini mei Beatiſsimi, atque* Apostolici Viri Universalis Ecclesiæ Papæ *urbis Romæ* Leonis *cum Univerſa Synodo conſenſi, & ſubſcripſi.* Primas huic quoque non Epiſcopo, ut ſemper, concedens Cæſareæ urbis Præſul ita ſubſequitur: *Anatolius Epiſcopus Conſtantino-* pag. 328.
polis novæ Romæ definiens ſubſcripſi: ac poſt illum reliqui omnes. Profectò Lectorum in oculos, & animos incurrerunt ea Legatorum verba: Universalis Ecclesiæ Papæ, pag. 328.
Leoni coram Cæſare, Anatolio, & Patribus omnibus, nemine reclamante, attributa: & illa, quibus, ſe Synodo præsidere, Paſchaſinus affirmavit. Iterum igitur aſſertus eſt Romano Pontifici Titulus *Epiſcopi Eccleſiæ Univerſalis.* Ad Synodum autem acceſſiſſe Imperatorem, ut ſplendorem illi, veluti Corona, conferret, non ut ejuſdem Caput, aut qualecumque membrum eſſet, liquidò patuit.

234. Poſt ſubſcriptionem *Imperator ad Sanctam Syno-* pag. 335.
dum dixit: Dicat Sancta Synodus, ſi ſecundùm omnium Sanctorum Epiſcoporum conſenſionem Definitio nunc relecta prolata eſt? Omnes conclamaverunt: Omnes ſic credimus &c. omnes conſentientes ſubſcripſimus &c. Marciano novo Conſtantino, novo Paulo, novo David &c. Auguſtæ multos annos &c. pag. 336.
Neſtorium, & Eutychem tu perſecuta es &c. Marcianus novus Conſtantinus, Pulcheria nova Helena &c. Neſtorio, & Eutychi Anathema: Anathema & Dioſcoro &c. Nestorio, et Eutychi, et Dioscoro anathema. *Trinitas hos tres damnavit:*

vit: Trinitas hos tres ejecit. At prius Neſtorii tantummodo nomen diſertè fuerat Synodus execrata. Tanti fuit, paruiſſe Pontificiis Legatis in Definitione juxta Leonis Epiſtolam refingenda, ut nunc ſacra in illos quoque arma intorqueantur, contra quos præcipuè Chalcedonenſe Concilium coaluerat.

235. Tres deinde Canones à Cæſare propoſiti fuerunt examini Synodi, quorum nullus pertinebat ad Privilegia Præſulis Conſtantinopolitani, ſed agebant omnes de Monachis, & Clericis. Poſtea Metropolis decus adjectum Chalcedoni fuit ob Synodum ea in urbe celebratam. Ac tandem iteratos quinquies effuſiſſimos plauſus hoc Epiſcopi
pag. 338 pi fine clauſerunt: SUPPLICAMUS, DIMITTE NOS. Ex his, non leviter ariolando, ſed ſolidè conjectando, conficimus, nullam fuiſſe Marciano ſolicitudinem de Privilegiis Conſtantinopolitanæ Sedis, quorum cupidus ſi fuiſſet, ea propoſuiſſet vnà cum aliis Decretis Concilio diſcutienda. Ex precibus autem Epiſcoporum, abſolvi Synodum poſt declaratam Fidem, damnatas Hæreſes, & conditos in hac Sexta Actione Canones, flagrantiſſimè optantium, conſtat, nec ipſorum animis curam ullam de amplificandis honoribus Bizantini Præſulis inhæſiſſe. Non fruſtra hæc expendimus, quæ viam nobis aperiunt ad ſtatuendum deinde plurimis, iiſque manifeſtiſſimis, Argumentis, intruſum, ſubreptitium, ab Anatolii ambitu extortum, & à non percipientibus ejus vim Epiſcopis ſubſcriptum fuiſſe Canonem alium de Sacro Imperialis Urbis Throno omnibus aliis Orientalibus præferendo, ac Romano propemodum exæquando.

Diſceſſit è Synodo Marcianus nullo prorſus quoad Fidei Dogmata verbo prolato. Et iniquâ Lutheranis apud
pag. 88. Suavem conditio videtur, quod *Pontifices Cæſari, ſicut & cæteris Regibus, locum in deliberationibus forſan concederent, poteſtatem verò decernendi nullam facerent, ſed ſibi ſoli reſervarent*?

CAPUT

CAPUT QUADRAGESIMUM OCTAVUM.

In plurium Controverſiis Epiſcoporum præclarè fulget Suprema in Univerſam Eccleſiam, & Major Synodis, Leonis Auctoritas.

236. SEptima Synodi Actio verſata eſt in Sacri Regiminis terminis Antiocheno, & Hieroſolymitano Antiſtiti ſtatuendis: cumque prior Maximus duas ad ſe Phænicias, & Arabiam, ad Juvenalem autem tres Palæſtinas pertinere dixiſſet, atque hoc ipſum Juvenalis confirmaſſet, ſuâ hoc ſententiâ roborarunt Pontificii Legati, quæſtionem de hiſce finibus in poſterum haberi vetantes. *Paſchaſinus, & Lucentius Reverendiſſimi Epiſcopi, & Bonifacius Presbyter, tenentes locum Apoſtolicæ Sedis veteris Romæ per Paſchaſinum Reverendiſſimum Epiſcopum dixerunt: Hæc concordantibus fratribus noſtris, Maximo Reverendiſſimo Antiochenſium civitatis Epiſcopo, & Juvenale Reverendiſſimo Hieroſolymorum Epiſcopo, pro bono pacis dicta noſcuntur, hoc eſt, ut Antiochenſium Eccleſia duas Phænicias, & Arabiam habeat, Hieroſolymorum verò tres Palæſtinas poſſideat. Ad hoc autem &* NOSTRÆ HUMILITATIS INTERLOCUTIONE FIRMENTUR, *ut nulla in poſterum de hac cauſa prædictis Ecclesiis contentio relinquatur.* Iverunt omnes in Legatorum ſententiam. Pag. 11.

237. In quatuor Antiſtites, Theodoretum Cyri, Sophronium Conſtantiæ, Joannem Germaniciæ, Amphilochium Sidæ, Actio Octava inſurrexit, juſſos anathemati-

zare Neſtorium, quem elatis cum tota Synodo vocibus paulò ante fuerant execrati, ac præterea contra illum Definitioni ſubſcripſerant, velut etiam Epiſtolæ Pontificiæ, à qua Neſtorius idem evertebatur. Undecumque tamen ſuſpicio de illorum Fide fuiſſet oborta, ſingillatim ab illis hoc Catholicæ Religionis teſtimonium Patres requiſiverunt. Theodoretus autem conatus quidem primò fuit oſtendere, non eum ſe eſſe, de quo æqua ſubnaſci dubitatio poſſet; ſed cum ob ipſam dilationem magis in illum fremitus invaleſceret, dixit: *Anathema Neſtorio, & ei,* pag. 343 *qui non dicit Dei Genitricem Virginem Mariam, & qui in duos Filios partitur unum Filium unigenitum. Ego autem & Fidei Definitioni ſubſcripſi, &* Epistolæ Sanctissimi, et Deo amantissimi Archiepiscopi Domini Leonis, *& ſic ſapio. Et poſt omnia hæc dixit: Salvete. Glorioſiſsimi Judices dixerunt: Omnis jam dubitatio de Theodoreto Reverendiſsimo Epiſcopo eſt ſoluta, quippe & Neſtorium coram nobis anathematizavit,* et a Sanctissimo, et Dei amantissimo Archiepiscopo senioris Urbis Romæ Leone susceptus est etc. *&* Epistolæ *memorati* [illegible] *Sanctiſsimi Archiepiſcopi Leonis* subscripsit. Non ſolùm ergo Theodoretus vir ingenioſiſſimus, & ſapientiſſimus (ut præclara illius monumenta teſtantur) certum Fidei Magiſtrum à ſe habitum fuiſſe Romanum Pontificem gloriatus eſt; at Seculares quoque Judices nihil contra illum movendum eſſe putaverunt, eo quòd ſuam in Sedem fuiſſet à Leone reſtitutus.

238. Ob hanc quidem Pontificiam ſententiam locum inter Judices Theodoretus receperat ab ipſa Actione Prima: cumque difflatæ jam eſſent nebulæ, quæ illius iterum famam inumbraverant, ita proſecuti ſunt Judices: *Deeſt* pag. 343 *igitur, ut ſententia proferatur à Reverentia veſtra, ut Eccleſiam ſuam recipiat, ſicut &* Sanctissimus Leo Archiepiscopus judicavit. *Omnes Reverendiſsimi Epiſcopi clamaverunt: Theodoretus dignus eſt Sede. Eccleſiæ Orthodoxum.*

Ec-

Eccleſia Paſtorem recipiat. ORTHODOXUM DOCTOREM ECCLESIA RECIPIAT. *Theodoretus dignus eſt Sede. Archiepiſcopo Leoni multos annos.* POST DEUM LEO JUDICAVIT. *Populus Orthodoxum recipiat dignum ſua Sede. Theodoreto Catholico Doctori reddatur Eccleſia.* Pudore ſuffundi viſa eſt Synodus, eo quòd in examen vocaſſet illum, quem Pontifex Maximus abſolviſſet; quamvis hujus auctoritas nullatenus deteretur ex eo, quod, cum recentia indicia ſuſpicionem excitaſſent de Theodoreti animo ad Neſtorii patrocinium iterum verſo, hæc purgari Synodus voluiſſet. Hoc autem præſtito, ampliſſimè Patres oſtenderunt, quanto apud illos in pretio eſſet Judicium Leonis, cujus commemoratio tam inſignes ab illis plauſus expreſſit, ut, quem paulò ante inſimulaverant Hæreſis, exclamantes; *Iſte Hæreticus eſt, iſte Neſtorianus eſt: Hæreticum foras mitte*: eumdem Pag. 548 nunc appellent *Catholicum Doctorem: Orthodoxum Doctorem* Pag. 548 *Eccleſia recipiat: Theodoreto Catholico Doctori reddatur Eccleſia.* Quem prius cum Ario, & Neſtorio exterminaverant, ut Eccleſiæ perduellem; nunc eumdem cum Athanaſio propemodum, & Baſilio inſerant choro ejuſdem Eccleſiæ Magiſtrorum.

Plauſit Leoni Synodus poſtquam ſuam commemoravit Theodoretus Appellationem ad Apoſtolicam Sedem: *Archiepiſcopo Leoni multos annos. Poſt Deum Leo judicavit.* Comprobavit ergo Chalcedonenſe Concilium tranſmarinas, quas improbare cogitur Petrus Suavis, Appellationes, dum Romano Antiſtiti Suburbicarias tantùm relinquit Eccleſias: nec à lata ſolùm ab uno, aut altero Præſule Sententia, ſed à numeroſiſſimo, ac, licet Sacrilego, Univerſali certè Orienralis Eccleſiæ Conventu.

239. An hunc honorem Theodoreto habitum dices ſolummodo quia Neſtorium anathematizavit? At idem præſtiterunt Sophronius, Joannes, & Amphilochius; neque tamen ullo eos plauſu fuit Synodus proſecuta, ut in

hujus Actionis fine videre eſt. Quid, quod acclamatio illa Leoni, inſerta laudibus Theodoreti, palam facit, à Pontificia præſertim Sententia huic favente ejuſdem præconia proficiſci. Liquet demum, præſumi veluti notorium à Chalcedonenſi Concilio, quod jus habeat Pontifex Maximus de omnibus Epiſcopis ferendi ſententiam, eamque abrogandi, quæ lata fuerit à Synodis Generalibus; Secunda enim Univerſalis Epheſina Theodoreto Epiſcopatum ademerat.

240. Poſt communes omnium voces egregio Antiſtiti ſuffragantium Pontificii Legati commemorarunt ſupplices Libellos ad Leonem primùm, & ad ſeipſos iterum ab eodem directos, quibus facultas appellandi ad Apoſtolicam Sedem, ejuſque Nuncios confirmabatur: atque omnes factum comprobavere, ſua ſubſcriptione aſſenſi Sententiæ Legatorum. *Paſchaſinus, & Lucentius Reverendiſſimi Epiſcopi &c. dixerunt: Sanctiſſimum, & Venerabilem Epiſcopum Theodoretum Sanctiſſimus, & Beatiſſimus* UNIVERSÆ ECCLESIÆ EPISCOPUS URBIS ROMÆ LEO *dudum in communionem ſuſcepit ita, ſicut Literæ ab eo ad noſtram humilitatem directæ teſtantur. Si igitur Fidem Catholicam, ſicut promittit, & ſecundùm prædictum Beatum Epiſcopum ſubſcriptionem in proprio Libello direxit, & noſtræ inſuper humilitati, alio dato Libello, monſtravit, quoniam & Neſtorium, & Eutychem non ſolùm ſcripto, ſed & ſub præſentia totius conſeſſus ore proprio anathematizavit, hoc judicio Sanctiſſima, & Venerandiſſima Synodus, inſuper verò & noſtra humilitas reddi ei Eccleſiam propriam definivit.* Recentes à Theodoreto ſuſpiciones Legati amoliuntur, ob quas licuerat Synodo illum iterum in jus vocare, quamvis Romæ prius abſolutum. Curſim iterum animum intendimus Titulo illi *Univerſæ Eccleſiæ Epiſcopi*, toties à Legatis in ampliſſima Synodo Leoni attributo. Prodigium eſſet, quod reclamaſſet nemo, ſi tunc ullus Orthodoxus dubitaſſet, an Romano.

pag. 145

no Antiſtiti conveniret. Neque ipſæ Occidentales Synodi formidant, ſua dubia in medium proferre, ſi quando Præſulum mentibus obverſantur.

241. Diſcuſſa fuit Cauſa Ibæ Edeſſeni Epiſcopi in Actione Nona, illo prius conqueſto de Vranio Himerorum Antiſtite, qui Clericos impuliſſet ad ſe accuſandum, & exinde addente: *Jubete igitur, omnia, quæ per abſentiam meam in Epheſo ſub Dioſcoro geſta ſunt, evacuari, & juſtitiam mihi ſervari, qui in nullo culpabilis ſum, & reddi mihi Epiſcopatum pariter, & Eccleſiam*. Tum jubentibus Legatis Apoſtolicis lectum eſt Concilium habitum à Photio Tyriorum Antiſtite, qui ſimul cum Euſtathio Berytiorum, inſontem declaraverat Ibam: ipſique ejus Accuſatores, Samuel, Maras, Cyrus, Eulogius, Edeſſeni Presbyteri, ſua ſubſcriptione addita Tyriæ Synodo, profeſſi fuerant, rata à ſe haberi ea, quæ in honorem Ibæ decreta fuerant. Abſoluta lectione *Paſchaſinus, & reliqui Reverendiſſimi Epiſcopi per Bonifacium Presbyterum Apoſtolicæ Sedis dixerunt: Sanctiſſimi Epiſcopi, qui decreto proprio inculpabilem, & ab omni accuſatione liberum Ibam Reverendiſſimum declararunt* (intererant hi Concilio Chalcedonenſi) *ſi propriam ſententiam recognoſcant, edicant. Photius Reverendiſſimus Epiſcopus Tyri dixit: Etiam: noſtrum eſt judicatum. Euſthatius Reverendiſſimus Epiſcopus Beryti dixit: Mea eſt & dictatio*. Atque hunc ſortita finem fuit Actio Nona, in qua locutus fuit Præſulum nemo, præter Legatos Synodi Moderatores, & ab illis nominatim interrogatos Epiſcopos.

pag. 345.

pag. 348.

242. Initio Actionis Decimæ *Eutyches*, inquit Ibas, *adverſus me pro Fide quædam falſa confinxit, nec me in Synodum*, videlicet Epheſinam Secundam, *introire permiſit: per quadraginta manſiones per diverſos adinvicem ſuccedentes ordines direxit me: viginti amplius mutavi carceres &c. Si videtur ergo &c. quæ ſine judicio in abſentia mea adverſum me* pag. 348.

me acta ſunt, infringere, in veſtra erit poteſtate &c. Reverendiſsimi Epiſcopi clamaverunt: Abſentem nemo condemnat. At cum alii deinde Chalcedonenſem ipſam Synodum Accuſatores Ibæ adiviſſent, & eorum unus Theophilus
Pag. 349 Diaconus ita fuiſſet interrogatus: *Scriptas probationes de re aliqua præſtare potes? Theophilus Diaconus dixit: Habeo monimenta, quæ ſuper eo geſta ſunt in Beryto, & quæ in Epheſo.* Relecta igitur fuit Berytenſis Synodus, & Libellus porrectus à Samuele, & aliis Edeſſæ Presbyteris Ibam immanium criminum accuſantibus, quæ tamen à ſe idem multiplici ratione propulſavit. Lecta pariter fuit Atteſtatio Cleri Edeſſeni crimen retorquentis in Accuſatores Ibæ, quod pariter iidem ſibi intuliſſe videri poterant, cum, ut paulò ante notavimus, alteri Tyriæ Synodo Ibam abſolventi ſubſcripſiſſent. Videnda igitur ſolùm ſupererant Acta Epheſina. Sed contra hæc Pontificii Legati inclamarunt, profeſſi, ne ipſum quidem Concilii nomen tribuendum ſceleſto illi Conventui, quem Univerſæ Præſes Eccleſiæ
Pag 368 Leo damnaverat. *Paſchaſinus, & Lucentius, & Julianus Reverendiſsimi Epiſcopi, & Bonifacius Reverendiſsimus Presbyter, Vicarii Sedis Apoſtolicæ per Paſchaſinum dixerunt: Synodus proferri non poteſt, in qua illa delicta relecta ſunt, & ob hoc ad lectionem videntur eſſe ſuperflua ea, quæ ibi ſunt acta. Si ergo & à Beatiſsimo, &* APOSTOLICO ROMANÆ URBIS EPISCOPO OMNIA, QUÆ IBI GESTA SUNT, VANA SUNT HABITA, *claret, quia & Sanctiſsimus Epiſcopus Antiochenæ Civitatis extra hæc eſt*, QUEM POST HÆC BEATISSIMUS EPISCOPUS IN PROPRIA COMMUNIONE SUSCEPIT. *Neceſſarium eſt enim, ut rurſus eumdem tranquilliſsimum, & Chriſtianiſsimum Principem adeamus, quatenus illud Concilium Sacra, & pia lege neque nominari præcipiat.* Ne miretur quiſpiam, quod Controverſiæ de Iba Antiochenus Antiſtes Maximus inſeratur, licet nihil ille cum Iba commune haberet, niſi quod in Secunda Synodo Epheſina de utroque eſt actum: comproba-

ta

ta videlicet fuit electio Maximi ad Epiſcopatum Antiochenum, ac dejectus ab Edeſſeno Ibas. Non abs re igitur Paſchaſinus præcavet, ſarta tecta ſervanda eſſe Maximi jura, licet Cœtus ille Satanicus ipſo etiam Concilii nomine orbandus ſit. Idcirco nullum exinde præjudicium oriri poteſt Ibæ, ſicut emolumentum nullum Maximo naſceretur, niſi receptus in ſuam communionem, & in Sacro Throno confirmatus à Leone fuiſſet. Hic iterum obiter aſtruitur Pontificia præſtantia ſupra Concilia, dum jus Maximi ad Antiochenas Infulas non Generali, à qua receptus eſt, Synodo, ſed Pontificiæ Sententiæ tribuitur. Auctoritas autem Apoſtolicæ Sedis in Orientales Epiſcopos admittendos, aut repellendos, adeoque totius Eccleſiæ Regimen, ab hoc quoque experimento manifeſtiſſimè liquet.

Qua vi, quo faſcino reliquos Orbis Antiſtites dementante Suburbicarius tuus ille Præſul, Petre Suavis, eò magnitudinis evaſit, ut Conciliis Generalibus ab ipſa Orientali Eccleſia præferretur, ejuſque gubernationi ſe tum ſinguli ſeorſum accepti, tum omnes in Sacris Congreſſibus conſpirantes Epiſcopi ſubiicerent? Enimverò niſi hoc Romanum Jus ab Inſtitutione Divina profluere cæteri comperiſſent, admirabilius nihil ſpectaſſet poſt conditam rerum univerſitatem hominum genus, quàm ultroneum hoc obſequium exhibitum Sacerdoti, qui nullo armorum impetu nullis finibus circumſcriptum Imperium occupaſſet.

CAPUT

CAPUT QUADRAGESIMUMNONUM.

In Cauſa Maximi Antiocheni, & aliorum Præſulum apparet, atque eminet Pontificium Jus ſupra Generalia Concilia, Romanæ Cathedræ Infallibilitas, & nulla facultas Conſtantinopolitani Antiſtitis ad excipiendas Appellationes Orientalium non pertinentium ad ſuam Provinciam.

243. HOc de Leone Conciliis antecellente judicium non Legati ſolummodo, ſed & alii tulerunt Antiſtites, ansâ arreptâ ex ipſo quoque abolendo Epheſinæ Secundæ Synodi nomine. Specimen cæterorum ſumamus ab Anatolii ſuffragio. *Anatolius Reverendiſſimus Archiepiſcopus Conſtantinopolis novæ Romæ dixit: Hinc deſtructionem ea, quæ in Epheſo nuper geſta ſunt, habuerunt, ex quo maximè poſt hæc optimè ſunt, & Deo amabiliter emendata. Igitur definimus, nihil horum valere, quæ in illa, quæ Synodus dicitur, ſunt confecta, niſi circa Sanctiſſimum Maximum magnæ Antiochenæ Civitatis Epiſcopum:* QUONIAM ET SANCTISSIMUS LEO ROMANUS ARCHIEPISCOPUS IN COMMUNIONEM EUM RECIPIENS, PRÆESSE EUM ANTIOCHENSIUM JUDICAVIT ECCLESIÆ: QUAM FORMAM SEQUENS ET IPSE APPROBAVI, ET PRÆSENS OMNE SANCTUM CONCILIUM. *Deprecamur autem piiſſimum, & Chriſti amantiſſimum noſtrum Imperatorem, quatenus & pia lege ſanciat, neque Synodum illam, quæ poſt Primam in Epheſo facta eſt, nominari, neque quidquam, quod in ea actum eſt, tenere.* Abrogatis igitur cęteris omnibus Actis Epheſini Congreſſus ſolùm eximitur Maximus ob judicium de illo latum à Ro-

pag. 368

Digitized by Google

Romano Archiepiſcopo: cumq; hæc *Forma approbata* dicatur *ab omni præſenti Sancto Concilio* Chalcedonenſi, Univerſo eidem Sacro Concilio aſcribitur ab Anatolio Sententia de Præſtantia Romani Pontificis ſupra Synodos Generales.

Cuinam Religioſorum hominum Sodalitio tribueret Suavis hoc incrementum honoris, quo ab Orientalibus Antiſtitibus afficitur Romanus Præſul, qui paulò ante, ut ſomniat Polanus, Suburbicarias tantùm Eccleſias animorum Paſtor moderabatur? Baſilianiſne Aſcetis acceptam referet Leonis Magni amplitudinem, perinde ac à Ciſtercienſibus, & Cluniacenſibus manare putat poſt Undecimum Seculum Pontificiæ Auctoritatis augmentum? Obſequentiſſimos fuiſſe Petri Cathedræ cultores Baſilii filios, ac Benedicti, aliorumq; Sacrarum Familiarum Inſtitutorum nullus negat. Sed alium habuit fontem Pontificia præſtantia, culta ab Anatolio, omnique Univerſali Synodo Chalcedonenſi, antequam Sacri Ordines *à Pontificibus Romanis impetrarent, ut in tutelam Divi Petri admitterentur, & ſub ſcuto Auctoritatis Pontificiæ immediatè deliteſcerent*. Verba ſunt Petri Suavis, qui poſt narratam fabulam Ariſtocratici olim Eccleſiarum Reginıinis ait. *Hæc adminiſtrationis forma in Eccleſiis Orientalibus ſemper obſervata, hac occaſione in Eccleſia Latina mutationem paſſa eſt*, evaſit ſcilicet, ut ipſe delirat, Monarchica poſt exortos Cluniacenſes, ac Ciſtercienſes, cum tamen ſeptem ferè ante cunas illuſtrium horum Ordinum Seculis ſacram Apoſtolicæ Sedis Monarchiam habita Chalcedone Synodus nobis ingenti vi argumentorum repræſentet.

pag.242

pag.243

244. Quamvis proculcatio Epheſini Conventus redundaret in dedecus tot Antiſtitum, qui Dioſcoro ibidem adhæſerant, ac tunc intererant Chalcedonenſi, nihilominus omnes penitus obſequenter inſtiterunt veſtigiis Legatorum: cumque poſt conſpirantia plurium ſuffragia Ce-

pag.369 cropius Epiſcopus Sebaſtopolis dixiſſet : *Illud Concilium dicere non debemus* : *Reverendiſſimi Epiſcopi clamaverunt* : OMNES HÆC EADEM DICIMUS.

245. Ita demum Controverſiæ de Iba in Actis finis pag.369 imponitur. *Igitur non amplius relectis iis, quæ in Epheſo geſta ſunt, magnificentiſſimi, & glorioſiſſimi Judices dixerunt: Quid placet ei de Iba Reverendiſſimo Epiſcopo Sancta Synodus doceat.* Delibare juvat ſententiam Anatolii, quia obſequium erga Romanam Cathedram in ſimili ſuffragio præſtitum à Maximo, aliiſque, incrementum ſumit à prætumido ingenio Anatolii, quem ab immodico ambitu in præceps actum quamprimùm ſpectabimus. Igitur *Anato-* pag.370 *lius Reverendiſſimus Archiepiſcopus Conſtantinopolis novæ Romæ dixit: Dei amantiſſimorum Epiſcoporum, qui cauſam judicaverunt, fides, ac lectio omnium horum, quæ ſunt ſubſecuta, demonſtrant innoxium Ibam Reverendiſſimum ab accuſationibus, quæ illatæ ſunt in eum. Unde omnem in præſenti de eo ſuſpicionem abiicio, quoniam conſentit, & ſubſcribit ei, quæ de Fide ſententia data eſt à Sancto Concilio, &* EPISTOLÆ SANCTISSIMI ARCHIEPISCOPI ROMÆ LEONIS, *& dignum eum judico Epiſcopatu, & habere curam ejus Eccleſiæ, in qua pridem exiſtebat. De Nonno autem Reverendiſſimo Epiſcopo formam dabit Maximus Reverendiſſimus Antiochenus Epiſcopus.* Ad omnem de Iba ſuſpicionem abiiciendam ſatis eſſe videbatur conſenſus ab illo præſtitus Definitioni Fidei à Chalcedonenſi Concilio paulò ante formatæ. Additur autem ab Anatolio ſubſcriptio adjecta ab Iba Epiſtolæ Pontificiæ, cum certiſſimum Argumentum Catholicæ veritatis profluat ex eo, quod quis Romanæ ſe Infallibilis Cathedræ diſcipulum profiteatur. In eo quoque, quod de Nonno Anatolius attingit, de more ſequitur ſenten- pag.370 tiam Legatorum, qui dixerant: *De Sanctiſſimo igitur Epiſcopo Nonno, qui pro eo* (videlicet Iba) *paulò ante factus eſt, exiſtimationis erit Venerabilis Epiſcopi Antiochenæ Eccleſiæ,*

quid

quid oporteat, de eo ſtatui. Nullo penitus contra Ibam obſtrepente, *Omnes Reverendiſsimi Epiſcopi clamaverunt: Omnes eadem dicimus* : ſcilicet reſtituendum eidem Epiſcopatum. *Neſtorium modò anathematizet: Eutychem, & ejus dogmata modò anathematizet. Ibas Reverendiſsimus Epiſcopus dixit: Et jam in ſcripto anathematizavi Neſtorium, ejuſque Dogma, & nunc anathematizo eum decies millies. Quod enim ſemel cum ſatisfactione fit, ſi fiat decies millies, non contriſtat. Anathema & ipſi Neſtorio, & Eutychi, & unam dicenti naturam. Et omnem eum, qui non ſapit, ſicut hæc Sancta Synodus, anathematizo*. Nolim, ex animo Lectorum effluere Decreta hæc Præſulum omnium Ibæ faventium, ejuſque vividam Catholicæ Fidei confeſſionem, ne deinde percurrentes noſtræ Quintum Hiſtoriæ Librum mirentur, ingratas primùm accidiſſe Vigilio Pontifici Maximo querelas de hoc Præſule iterum excitatas. Pag. 372

246. Decimam inter, & conſequentem Synodi Actionem ponitur brevis de Domno Antiocheno tractatio, & inducitur ita loquens Maximus ejus in Sacro Antiochiæ Solio Succeſſor: *Deprecor magnificentiſsimos, & glorioſiſsimos Judices, & Sanctam hanc, & Univerſalem Synodum, ut humanitatem exercere in Domnum, qui fuit Antiochiæ Epiſcopus, dignemini, & ſtatuere ei certos ſumptus de Eccleſia, quæ ſub me eſt. Paſchaſinus, & Lucentius Reverendiſsimi Epiſcopi, & Bonifacius Presbyter, Vicarius Sedis Apoſtolicæ, per Paſchaſinum Reverendiſsimum Epiſcopum dixerunt: Sanctus, & Beatiſsimus Papa, qui Epiſcopatum Sancti, ac Venerabilis Maximi Epiſcopi Antiochenæ Eccleſiæ confirmavit, juſto ſatis judicio ejus meritum approbaſſe videtur; ſiquidem memoratus Reverendiſsimus Epiſcopus Maximus ſuo arbitrio Domno voluerit eſſe conſultum, ut ſumptus ei de ſua Eccleſia, miſerationis intuitu, prout æſtimaverit, largiatur, ut contentus alimoniis, quieſcat in poſterum*. Pontificiam ergo ſententiam ſecutus fuerat Maximus, & eidem à Legatis recenſitæ inhæſerunt omnes. pag. 373

Digitized by Google

247. " Ut nullo negotio abſoluta ſtatim fuit Cauſa
Domni Antiocheni, ita diuturna diſcuſſione indiguit
Controverſia inter Baſſianum, & Stephanum, quorum
uterque ſibi vindicabat Epheſinum Epiſcopatum. Agitata
hæc fuit in Actione Undecima, & ſoluta in conſequenti.
Non eſt hujus loci commemorare Baſſiani querelas, ac
Stephani reſponſiones, cum ad noſtrum Argumentum ne-
quaquam pertineant. Ea ſolùm referimus, quæ Juriſdi-
ctionem attingunt Romani Pontificis ſupra Orientis Antiſ-
tites. Romano præ cæteris Judicio nititur Stephanus de
pag.376 Baſsiano dicens: *Quandoquidem ipſe ſuperintravit in San-
ctam Eccleſiam cumgladiis, & arenariis, & aliis quibuſ-
dam, & ſedit in ſede. Et pro hoc expulſus eſt à Sanctis Pa-
tribus, &* a Sanctissimo Regiæ civitatis Romæ Leone, *& à
Beatiſsimo ſanctæ memoriæ Flaviano &c. ſuperintravit ibi,
hodie quatuor anni ſunt*: Et Romanus Episcopus eum depo-
suit, *& Alexandrinus eum damnavit. Videat veſtra ma-
gnificentia Epiſtolam ſcriptam à Beatiſsimo Papa Leone.* Ac
multò poſt. Allatæ sunt etiam Literæ a Beatissimo, et
pag.379 Sanctissimo Papa Romano *quatenus eſſe non oporteret Epiſco-
pum, & manifeſta ſunt Literæ.* Decernebat igitur Leo,
quid præſtandum eſſet, cum Orientis Præſules altercaban-
tur. Et adeo quidem prævaluit Leonis Decretum, ut fru-
ſtra pro ſe Baſsianus quoſdam Canones allegaverit, quo-
pag.380 rum intuitu *Reverendiſsimi Epiſcopi clamaverunt. Juſtitia
Baſsianum vocat: Regulæ valeant.* Utrique tamen abroga-
pag.383 tus fuit Epiſcopatus in Actione Duodecima, in qua *Paſcha-
ſinus Reuerendiſsimus Epiſcopus obtinens locum Apoſtolicæ Se-
dis, dixit: Baſsianus, vel Stephanus Epiſcopi, ſicut cognitio
manifeſtavit, non bono ordine uterque Epheſiorum Eccleſiam
detinuiſſe noſcuntur. Hac ergo gratia, ſi omnis Sanctiſsima
Synodus conſentit, his remotis alter regulariter ordinetur.* Fe-
rè omnes id ipſum cenſuerunt, & in dandis ſuffragiis eri-
gere ſuperbiæ cornua incæpit Anatolius Conſtantinopoli-
tanus, qui ante Romanos Legatos locutus eſt. Sed nihil

ex

ex hac uſurpatione prioris in Judicio ferendo loci lucrari poſſunt Adverſarij Romanæ gloriæ , tum quia per injuriam ſe primus intruſit : tum quia Quæſtio non erat de Fidei Arcanis, quæ ſemper omnium Primi ſanciverunt Pontificii Nuncii , ſed de ſingularibus Perſonis , quarum innocentiam , vel crimen , ſibi magis compertum , ut minus ab Epheſina Urbe diſtanti, Anatolius præſumebat . Ac præterea Lis inter Baſsianum , ac Stephanum Conſtantinopoli quoque pependerat . Quamvis autem nefas non eſſet, opinari ſubreptitiam Sententiam , latam Romæ contra Baſſianum , nihilominus tanto deinde in pretio fuit habitum Leonis Decretum , ut, poſthabito Synodali hoc Chalcedonenſi Judicio , Stephanus ab Epheſino Throno dejectus non fuerit , ejuſque nomen reperiatur inter illos , qui in Actione Sextadecima inter Judices conſidebant, & addito quidem Epheſini Epiſcopatus titulo . *Congregatis etiam Paſchaſino , & Lucentio Reverendiſſimis Epiſcopis , &* pag 418 *Bonifacio Reverendiſſimo Presbytero , habentibus locum Sanctiſſimi Archiepiſcopi Senioris Romæ Leonis , & Anatolio Reverendiſſimo Archiepiſcopo magni nominis Conſtantinopolis* (qui de more poſtponitur Pontificiis Legatis, vel ſimplici Sacerdotio inclytis) *& Maximo Antiochiæ , & Juvenali Hieroſolymorum , & Quintillo Heraclææ , & Thalaſſio Cæſareæ Cappadociæ, &* STEPHANO REVERENDISSIMO EPISCOPO EPHESI , *& Luciano Byziæ &c.*

248. In Actione Tertiadecima cum Eunomius Nicomedienſis conqueſtus fuiſſet de Anaſtaſio Nicæno dicens: *Confundit, & conturbat in Bithyniorum Provincia abſque con-* pag 386 *ſuetudine formas & Eccleſiaſticas , & Imperiales , quæ hactenus tenuiſſe noſcuntur in Eccleſiis , invadendo Jura , quæ nobis pietatis veſtræ legibus , & Eccleſiaſticis ſanctionibus ſunt collata , quæ nullus aliquando Præceſſorum ejus Epiſcoporum jubere , aut movere tentavit* . Poſt multa ab utroque in medium allata , *Sancta Synodus clamavit . Canones te-* pag 386 *neant* :

Digitized by Google

neant: Canonibus ſatisfiat. Hoc ipſum iterum unanimes Patres inculcarunt, cum hæc Quæſtio aliam excitaſſet de pag. 390 Privilegiis Eccleſiæ Conſtantinopolitanæ. *Aetius Archidiaconus ſplendidiſſimæ Conſtantinopolis dixit: Suggerimus veſtræ magnificentiæ rogantes, ut nullum præjudicium Conſtantinopolitanæ Sanctiſſimæ Sedi fiat ex his, quæ nunc proferuntur à Sanctiſſimis Archiepiſcopis, vel quæ moventur inter Dei amantiſſimum Epiſcopum Nicomedienſium Eunomium, & Dei amantiſſimum Epiſcopum Nicænum Anaſtaſium; aut quæ inter eos ordinantur. Sanctiſſima enim Conſtantinopolitana Sedes aut ordinationem ipſa facit in Baſilinopoli cum reliquis, aut eam permiſit fieri, ſicut literis, quæ fiunt, vel factæ ſunt ſæpius, oſtendere poſſumus. Et rogamus, ut Epiſtolæ proponantur. Sancta Synodus clamavit:* CANONES TENEANT: CANONIBUS SATISFIAT. Non fruſtra hæc afferimus, ac vim facimus in verbis illis, ab Univerſa Synodo iteratis: *Canones teneant, Canonibus ſatisfiat*. Licet peculiare nihil in hoc habuerint Pontificii Legati, tamen hæc plurimùm verba conducunt ad id, quod conſequenti Capite ſtatuemus de violentia, & dolis Anatolii Synodum circumvenientis, ut ſuæ indebitas extorqueret Eccleſiæ prærogativas. Quis in animum inducat, fieri potuiſſe, ut ſciens, ac volens Chalcedonenſe Concilium Nicænos everterit Canones in Actione Quintadecima, cum in hac exclamaverit: *Canones* pag. 388 *nes teneant* (loquebatur autem de Quarto Nicæno agente de Ordinationibus Epiſcoporum, lecto in Synodo à Beroniciano Secretario) *Canonibus ſatisfiat*? Et adeo quidem ab horum læſione Canonum Synodus abhorrebat, ut poſtulante Aetio lectionem Literarum, ex quibus pateret Conſtantinopolitana conſuetudo inaugurandi, aut permittendi Conſecrationem Baſilinopolis Epiſcoporum, Synodus noluerit hujuſmodi Literas audire; ſed iis, qualeſcumque demum eſſent, contemptis exclamaverit: *Canones teneant: Canonibus ſatisfiat*.

Poſt

Digitized by Google

249. Poſt hæc verba interlocuti ſunt Judices, ex quorum ſermone colligitur, certis limitibus, & controverſis quidem, circumſcriptam fuiſſe Sacram Cæſaraæ Urbis Antiſtitis Juriſdictionem, quam deinde Anatolius ampliſſimè prolatari per ſummam temeritatem ambivit. *Glorioſiſſimi Judices dixerunt: Auctoritatem quidem Metropolitani inter Eccleſias Provinciæ Bithyniæ Nicomedienſis Reverendiſſimus habebit Epiſcopus, Nicæno habente honorem Metropolitani tantummodo, ſubjacente autem, ad exemplum aliorum Epiſcoporum Provinciæ, Nicomedienſi. Hoc enim viſum eſt etiam Sancto Concilio.* QUÆCUMQUE AUTEM SEDI CONSTANTINOPOLITANÆ SANCTISSIMÆ ECCLESIÆ DE ORDINATIONIBUS PROVINCIÆ COMPETUNT, HÆC SUO ORDINE CORAM SANCTO CONCILIO ORDINABUNTUR. Hæc ideo ipſi quoque Judices decreverunt, quia id ipſum *viſum jam erat Sancto Concilio*; ad turbas enim compeſcendas Secularis quoque, ſi neceſſitas hoc poſtulaſſet, Poteſtas acceſſiſſet. *Coram Sancto autem Concilio examinanda erant, quæ de Ordinationibus Provinciæ competerent Eccleſiæ Conſtantinopolitanæ.* Incerta igitur erant hæc Jura, nec niſi ad unius, vel alterius Provinciæ fines protendi poterant. pag. 190

250. Actio Quartadecima expendit preces à Sabiniano Perrhænorum Epiſcopo porrectas Leoni, qui ſuis in Nunciis præſidebat Synodo Chalcedonenſi, aliiſque poſt Leonem Præſulibus. Et Reſcriptum Procli Conſtantinopolitani Antiſtitis hæc inter cætera dicentis de Athanaſio, qui ſe quoque Perrhæ ferebat Epiſcopum. *Non igitur tua Religioſitas* (alloquitur Domnum Antiochenum) *arbitretur, quia* TAMQUAM AD INJURIAM SEDIS ANTIOCHENÆ MAXIMÆ CIVITATIS HUC VENIT *memoratus Dei amantiſſimus Epiſcopus, ſed metuens quoſdam, ſicut ait, ſeditionibus gaudentes, & paſſioni propriæ militantes, dedit ad tempus locum iræ; nam alioquin patientiam, & manſuetudinem, & juſtitiam tuæ Religioſitatis prædicare non ceſſat: nec ut accuſet (abſit hoc) ſed* pag. 139

ut

Digitized by Google

ut ſupplicet, honeſtiorem in ſe compoſitionem effici (ſive ut Græca ſcribunt Acta: Ut hæc pro se intercessio *ad animum verecundiâ permovendum* esset gravis). *Itaque illi commeatu præſentibus literis dato &c. Unde & præſentibus eum literis conſolantes confidere juſsimus ego, atque Sanctiſsimus Epiſcopus, & Conſacerdos noſter Cyrillus, quod, propter charitatem, quæ continetur in nobis, habens reverentiam ſcribentibus, harum Literarum gerulum modis omnibus adiuvabis.* An non ex hac Sanctiſſimi Procli Epiſtola conſtat, non licuiſſe Athanaſio provocare ad S. Proclum Cæſareæ, aut Alexandrinæ Urbis Præſulem Sanctum Cyrillum, qui ſolùm commendatitias Literas dabant illius Judici Domno? Et conditi tamen multò ante fuerant Primæ Conſtantinopolitanæ Synodi Canones, quibus nonnulli jactabant, Cæſareæ urbis Eccleſiam conſtitutam fuiſſe Primam in Oriente, ac Secundam poſt Romanam. Hoc ipſum quamprimùm molientem intuebimur Anatolium, ad cujus arrogantem violentiam oſtendendam divinitus contigiſſe crediderim, ut in præcedenti Actione modeſtiſſima hæc Sancti Procli Epiſtola legeretur. Et Controverſia quidem inter Sabinianum, & Athanaſium ſoluta fuit ab Antiocheno Concilio, quod lectum eſt in Chalcedonenſi, in quo poſt eam lectionem, & interlocutionem Judicum Sabiniano faventem juxta Decreta Synodi Antiochenæ, *Sancta Synodus dixit*: Nihil justius, nihil integrius: *hoc juſtum Judicium, hæc juſta Sententia*. Decrevit igitur, non pertinere ad Conſtantinopolitanam Eccleſiam Judicium de Perrhænorum Epiſcopis.

pag 409

CAPUT

CAPUT QUINQUAGESIMUM.

Conduntur à Synodo Canones, quorum primus de ſervandis Regulis Patrum conſtitutis à cæteris Conciliis, deſtruit alium de Conſtantipolitana Sede aliis Orientalibus præferenda. Intruſus hic eſt, & ſubreptitius.

251. CUm ſemper Concilium Chalcedonenſe cujuslibet Actionis initio recenſeat nomina eorum, qui in Synodo conſidebant, hanc ſolummodo Quintamdecimam auſpicatur ab ipſis Canonibus, nihil prius enarrando, ſed tantùm iiſdem conſequentem Titulum præfigendo: *Definitiones Eccleſiaſticæ editæ à Sancta, & Generali Synodo Chalcedone congregata*. pag. 409 Inſuetus hic mos non inſtituendi narrationem, nec referendi eos, qui conveniunt, & interloquuntur, ſuſpicionem meritò parit, quod hæc Actio non fuerit celebrata prout jus, & æquum poſtulabat. Et profectò niſi omnes, ultimi certè Canones lecti ſunt abſentibus Pontificiis Legatis, ipſiſque Secularibus Judicibus, ut conſtat ex eorumdem Legatorum querelis, quæ inſeruntur Actioni conſequenti. Ex ipſo igitur exordio apparere incipiunt veſtigia veritatis alterius, deinde comprobandæ, videlicet, quod intruſus, ac ſubreptitius fuerit Canon ille, quem non conditum coram ſe Apoſtolici deinde Nuncii rejecerunt, quando ipſis præſentibus relectus fuit.

252. Vix porrò quidquam mirabilius ex omnibus Eccleſiæ monumentis reperitur Canone Primo hujuſce Concilii cum uno ex ultimis comparato. Uſque adeo pri-

Digitized by Google

mus hic pugnat cum altero, ut incredibile portentum videatur, quod uterque ab una eademque Synodo ſancitus fuerit. Mirum eſſet, quod in una Actione Primum condidiſſent, in alia alterum. Prodigioſum, quod ſtatuentes Patres emendare Primum per Secundum, non profiterentur deinde ſuum hoc conſilium, & afferrent cauſas, ob quas Primum evertere in animum induxiſſent. At omnem ſuperat admirationem, & fidem, quod in una eademque Actione Canon uterque fuerit ſtabilitus, cum Primus à conſequenti deſtruatur, quodque ſperare potuerit ambitio Anatolii, poſtremi Canonis architecti, quod hæc inter illos repugnantia animadvertenda non eſſet. Subterfugere illa quidem potuit oculos Antiſtitum, qui Synodo intererant, & quibus Secundus Canon propoſitus non eſt integer, ut manifeſtis argumentis conficiemus. Et illa quidem pars adempta fuit, in qua præcipuè Primus ſubruebatur. At à poſteris, quibus integrum ſecundum hunc Canonem Theodorus Balſamon, aliique Schiſmatici Scriptores exhibuerunt, non eſſe notandam pugnam cum Primo, puerilis enimverò ſpes fuit, ac deridenda. Hæc ſunt Primi Canonis verba. REGULAS SANCTORUM PATRUM PER SINGULA NUNC USQUE CONCILIA CONSTITUTAS PROPRIUM ROBUR OBTINERE DECREVIMUS. Decernunt igitur, ſuum ſupereſſe robur, ac vires Regulæ quoque illi, quam Sancti Trecenti decem & octo Patres conſtituerant in Sacroſancto Nicæno Concilio de non ſubvertendis finibus Juriſdictionis ſingulis Patriarchis, ac Metropolitis à vetuſtis temporibus attributæ. Cujus quidem Vetuſtatis ea fuit in ipſis religio, ut licet Hieroſolymæ, quæ tunc Ælia dicebatur, Epiſcopo ampliorem honoris Titulum voluerint addere, proteſtati tamen ſint, non proinde à ſe lædi antiquum Jus Metropolitani Cæſaræenſis, cui inpoſterum quoque ſubiiciendus erat Hieroſolimytanus Præſul, licet illuſtriori appellatione inſignitus. Sed Antiſtitum Alexandrini,

pag. 409 (margin, beside "GULA NUNC USQUE CONCILIA")

pag. 28. Conc. Nic. (margin, beside "proteſtati tamen ſint")

drini, & Antiocheni ampliſſimos fines, quos Primus protendebat in univerſam Lybiam, Ægyptum, & Pentapolim, in omnem ferè *Secundus* Orientem, Chalcedonenſis hic Canon coarctabat. Quo pacto igitur, *ubique ſecuturos ſe Sanctorum Patrum Decreta*, affirmare poſſunt, cum eadem ſubvertant?

Antequam ulterius in hac de Conſtantinopolitani in Oriente Primatus Controverſia progrediamur, innuere præſtat, quod ſi Leo, vel Romanorum alius Pontificum prætergreſſus fuiſſet fines à Nicæno Decreto ſibi præſcriptos, exercens Auctoritatem non ſolùm in Romæ ſuburbicarias Eccleſias, ſed etiam in Synodos Orientales, conqueſti de hac Eccleſiaſticæ Hierarchiæ mutatione fuiſſent Patres Chalcedonenſes, cumque dixerunt: *Regulas Sanctorum Patrum per ſingula nunc uſque Concilia conſtitutas proprium robur obtinere decrevimus*: ſuas quoque vires reſtitui ſtatuiſſent Regulæ illi Nicenæ, ſi ea tribuenda eidem fuiſſet ſtulta, quam Suavis affert, interpretatio. Pag. 243

253. Quod ſubreptitius, & intruſus ab Anatolii ambitu ſit hic Canon, ex eo liquet, quod non extet in manuſcriptis Græcis Codicibus à Romana Conciliorum Editione conſultis, nec etiam in Latinis pervulgatis, nec in aliis Dionyſii Exigui Collectionibus. Notatur hoc in Pag. 414 Actis, quæ tamen Canonem illum non prætermittunt, ſed ſumma cum fide illum deſumunt ex Balſamone, Zonara, aliiſque Schiſmati addictis Auctoribus, qui certè omnem illi vim tribuere connisi fuerunt. Eo etiam nomine in Actis refertur, quia licet inter alios Quintædecimæ, quam expendimus, Actionis non reperiatur, lectus tamen eſt in conſequenti, in qua Cæſareæ Urbis Præſul illius Confirmationem extorſit ab Epiſcopis. His autem vel integrum Canonem non exhibuit, vel ejus iidem robur minimè perceperunt, ut ſuo loco à nobis manifeſtè demonſtrandum, non ineptè minamur, ſed religiosè ſpondemus.

 Alia

Aliâ igitur viâ de illius ſubreptione conſtabit, quia, ſive in hac, ſive in conſequenti Actione conditus fuerit, ejuſdem tamen Conditores, nequaquam ſunt illius ſententiam, vires, & nervos aſſecuti.

CAPUT

Digitized by Google

CAPUT QUINQUAGESIMUM PRIMUM.

Ex abſurdo initio Canonis inſtituentis Conſtantinopolitanum in Oriente Primatum evertitur Primatus idem, & unius Romani Antiſtitis ſupra Univerſam Eccleſiam Auctoritas confirmatur.

254. HÆc ſunt celeberrimi Canonis verba, qui Vigeſimus octavus à Balſamone inter Chalcedonenſes recenſetur. Sanctorum Patrum Decreta ubique sequentes, *& Canonem, qui nuper lectus eſt, Centum, & quinquaginta Dei amantiſſimorum Epiſcoporum agnoſcentes*, eadem quoque et nos decernimus, ac statuimus *de Privilegiis Sanctiſſimæ Eccleſiæ Conſtantinopolis novæ Romæ. Etenim Antiquæ Romæ Throno, quod Urbs illa imperaret, jure Patres Privilegia tribuerunt, eadem conſideratione moti Centum quinquaginta Dei amantiſſimi Epiſcopi Sanctiſſimo nouæ Romæ Throno* æqualia *Privilegia tribuerunt, rectè judicantes, Urbem, quæ & Imperio, & Senatu ordinata ſit, &* æqualibus *cum Antiquiſſima Roma Privilegiis fruatur, etiam in rebus Eccleſiaſticis, non ſecus, ac illam, extolli, ac magnifieri,* Secundam *poſt illam exiſtentem, ut & Ponticæ, & Aſianæ, & Thraciæ Diœceſis Metropolitani ſoli: præterea Epiſcopi prædictarum Diœceſum, quæ ſunt inter Barbaros, à prædicto Throno Sanctiſſimæ Conſtantinopolitanæ Eccleſiæ ordinentur, unoquoque ſcilicet prædictarum Diœceſum Metropolitano cum Provinciæ Epiſcopis Provinciæ Epiſcopos ordinante, quemadmodum Di-* pag. 414

vinis

vinis Canonibus eſt traditum: ordinari autem, ſicut dictum eſt, prædictarum Diœceſum Metropolitanos à Conſtantinopolitano Archiepiſcopo, convenientibus de more factis Electionibus, & ad ipſum allatis. Quid abſonum magis Exordio illo poteſt excogitari, quo *ubique ſecuturos ſe Sanctorum Patrum Decreta* profitentur, cum tamen Nicænorum Decreta Patrum infringere molirentur, plurimum honoris, & poteſtatis detrahentes Alexandrino Præſuli, & Antiocheno, cum eorum ditioni ſubtractas Provincias Conſtantinopolitano ſubiicerent? Satis ergo non fuit Anatolio, quod Canon hic Duodetrigeſimus repugnaret Primo, ut jam oſtendimus; ſed hunc ipſum contexuit verbis ſeſe mutuò deſtruentibus. Palmare hìc exemplum habemus tenebrarum, quas offundit animo ambitio, quæ ſi cœca ſemper fuit, Anatolium profectò nocte obruit pluſquam Cimmeria.

Non minus caligat animus malignantium, quos inter eminet Petrus Suavis ex nequitia penitus, & livore conflatus. Plura locuturi de Anatolio præfamur, ea omnia, quæ contra illum afferentur, in Suavem quoq; pugnare, qui oblitus Inſtitutionis Divinæ, ex qua Romani Pon-
pag 143 tificatus Antecellentia proficiſcitur, eam attribuit imperantis Urbis amplitudini, ob quam ſuæ quoque Cathedræ decus augeri Anatolius ambivit, cum in Primatum poſt Sedem Romanam animum intendit.

255. Ad quos igitur Patres reſpexit ſuperbus Antiſtes, aggreſſus evertere Nicænorum Decreta? Inſulſus fortaſſe aliquis Anatolii patronus dicet, ad Centum ſolummodo quinquaginta Patres, qui Conſtantinopolitanum Primum Concilium celebraverant, ea verba referri. At in primis generatim dicunt Chalcedonenſes ab Anatolio decepti, ſe inhæſuros antiquis Sanctorum Patrum inſtitutis. Et in Primo Canone dixerant: *Sanctorum Patrum Regulas*, non per unum tantùm, ſed *per ſingula nunc uſque*

Con-

Concilia conſtitutas proprium robur obtinere decrevimus. Idcirco ſpondere videntur, nihil ſaltem à ſe decernendum contrarium Canonibus eò uſque editis à Sanctis Patribus, à quorum albo ne ipſi quidem Schiſmatici affirmarent expungendos eſſe Nicænos, quorum memoriam ſolenni culto quotannis recolunt.

256. Quid, quod ne ipſorum quidem veſtigiis penitus inſtiterunt, qui in Conſtantinopolitana Prima Synodo alium condidiſſe non abſimilem Canonem ferebantur. Ab iis certè primò prævaricati plurimùm ſunt, licet deinde, quaſi eos nimis audacis extra chorum ſaltus pœniteret, ad eadem premenda veſtigia regreſſi fuerint. Hæc certè verba tribuebantur Synodo Regiæ Urbis: *Conſtantinopolitanæ Civitatis Epiſcopum habere oportet Primatus honorem poſt Romanum, propterea quod ſit nova Roma.* Manifeſtè ergo poſthabent Romano Conſtantinopolitanum, cui SECUNDAM ſolummodo deferunt Sedem. Ulterius Nectario (tunc præſidenti Synodo Byzantinæ poſt abitum Gregorii Nazianzeni) progreſſus Anatolius ÆQUALEM ſibi adjudicari ſategit. Quædam hìc inſerimus ex iis, quæ in alio notavimus Opere, cui Titulum præfiximus: *Demonſtrata Impiorum Inſania*. Quis enim vetat, pictas à ſe tabulas (ut appoſito exemplo utar) in Conclaui prius appenſas, deinde in Aula repræſentare?

pag. 87. Conc. Conſtant.

257. Et ut ad miſeram Anatolius gloriam mendacio graſſaretur, Privilegiorum Æqualitatem cùm Romana jam decretam ſuæ Sedi fuiſſe pronunciat à Patribus alterius Synodi, per ea verba: *Centum quinquaginta Dei amantiſſimi Epiſcopi Sanctiſſimo novæ Romæ Throno Æqualia Privilegia tribuerunt*. Quis deformatum à nobis hunc, Romæ abominatum, Canonem fuiſſe non crederet, niſi nobis illum præceteris in Schiſmaticorum exercitu Primipilus Balſamon exhiberet?

pag. 414.

258. Cum in Secunda Synodo, ad quam ſe refert

Quar-

Digitized by Google

Quarta, ne verbum quidem indicet, Æqualia fore Sacræ Novæ, & Antiquæ Romæ Privilegia, optimo affirmare jure poſſumus, nihil de Privilegiorum Æqualitate ſancitum fuiſſe in Concilio Chalcedonenſi. Eatenus enim illa decreta eſt in Quarta Synodo, quatenus tantùm ſtatuta dicitur in Secunda, quam ubique ſecuturam ſe Quarta profeſſa fuit. Nihil autem de hujuſmodi Æqualitate ſtabilitum fuerat in Secunda. Nullum igitur eidem à Quarta ſuffragium acceſſit. Diſertiſſimè dicitur in Canone Chalcedonenſi: *Eadem quoque & nos decernimus, ac ſtatuimus de Privilegiis Sanctiſſimæ Eccleſiæ Conſtantinopolis novæ Romæ*: videlicet *eadem* cum illis, quæ *decreta fuerant à Centum quinquaginta Dei amantiſsimis Epiſcopis*, qui prima vice convenerant in Urbe Cæſarea.

pag. 414

259. At riſum tenere quis poſſet, niſi ab hoc infauſto Decreto tantum deinde fuiſſet incendium excitatum, cui extinguendo pares non fuerunt plurimorum lacrymæ ſeculorum? Quis, inquam, cæteroquì riſum comprimeret, attonitis oculis conſequentia verba percurrens, quibus modò appellata Conſtantinopolitana *Æqualis* Romanæ, *Secunda* poſt illam eſſe jubetur Sedes? *Extolli, ac magni fieri Secundam poſt illam exiſtentem*? An non qui hæc literis tradidere, ſecum ipſi puerilem in modum pugnarunt?

pag. 414

260. Conferendo igitur invicem verba utriuſque Canonis, Conſtantinopolitani videlicet, & Chalcedonenſis ad illum reſpicientis, multipliciter oſtenſa eſt abſurditas, falſitas, & repugnantia, quæ in Secundum irrepſit: & evidenter demonſtratum, nihil aliud ex utroque Decreto erui poſſe, niſi ut Conſtantinopolitana Sedes *Secunda* ſit poſt Romanam.

CAPUT

CAPUT QUINQUAGESIMUM SECUNDUM.

Non à Patribus intuitis amplitudinem Urbis imperantis, ſed ab Inſtitutione Chriſti Domini fluxiſſe Privilegia Romanæ Cathedræ, contra intruſi Canonis verba, demonſtratur.

261. POſtquam à mentis dejectum ſtatu fuiſſe Anatolium, dum Canonem illum moliretur, oſtendimus, nulla ejuſdem verbis ineſſe poteſt auctoritas, ut horrore perfundamur, eo quòd à Patribus captis admiratione Urbis Cæſareæ manaſſe dicat Privilegia Romani Antiſtitis: perinde ac ſi non idcirco à Divina Chriſti Domini Inſtitutione profluxiſſent. *Etenim Antiquæ Romæ* pag.414 *Throno, quòd Urbs illa imperaret, jure Patres Privilegia tribuerunt*. Nihil certè ſapientes viros percellet Decretum hoc, abſurdis perpetuò, ac pugnantibus verbis, ſententiiſque contextum. Quinam fuerint hi Patres Romanæ in Sacris gloriæ Amplificatores, inquiro? An qui Pontificatum gerente Petro, aliiſque primis Pontificibus in unum coiverint? Tunc certè Supremam Univerſæ Adminiſtrationem Eccleſiæ à Romano exercitam fuiſſe oſtendimus in alio Volumine. Utque hoc curſim delibem, conveniſſe quidem, dum Tyranni Eccleſiam inſectarentur, plurimos Sinueſſæ Præſules perhibetur; ſed exclamaſſe in Cauſa Marcellini Pontificis Maximi ſeipſum Synodo ſubjicientis: *Tu teipſum judica, nam Prima Sedes à nemine*

judicatur. An inter Patres (ut hoc quoque innuam) recenſetur hìc à Chalcedonenſibus Aurelianus Ethnicus Imperator, qui Ædes Antiocheni Præſulis, ſibi per vim aſſertas à Paulo Samoſateno, illi adjudicavit, cui eas addixiſſet Romanus Pontifex? Hocne Romano Privilegium, ut ſcilicet omnium eſſet Judex Epiſcoporum, inſanus aliquis affirmabit, ab Idolorum cultore Cæſare tributum fuiſſe, ne fateri cogatur, uſque adeo pervulgatum in Eccleſia fuiſſe, quod Privilegium idem à Divina Chriſti Domini Inſtitutione profluerct, ut ne ipſum quidem Ethnicum Imperatorem lateret notoria hæc perſuaſio Chriſtianorum? Quemadmodum igitur, licet declaraverit Aurelianus, pertinere ad Romanum de cæteris Epiſcopis ferre ſententiam, profectò tamen hoc ipſi Jus non contulit Idololatra Cæſar: ita licet Chriſtiani Imperatores, & Generalia Concilia ſimiles Declarationes ediderint, non tamen ulla Romanorum Antiſtiti Sacra Jura tribuerunt, ſed collata à Reparatore noſtro fuiſſe noverunt, ac teſtificatione ſua comprobarunt.

262. An Patres Romanæ Auctores prærogativæ fuiſſe dicuntur illi, qui Nicææ Primum Generale Concilium celebraverant, atque illi coronidem impoſuerant Sardicæ? Sed ab iis præſumpta quidem fuit Suprema Romanæ Cathedræ in Univerſam Eccleſiam Auctoritas, & multipliciter declarata, veluti exorta ab Inſtitutione Divina, non autem decreta primùm ab iiſdem Nicænis Patribus, & Sardicenſibus: ut luculenter oſtendimus in alio Volumine de Fidei Signis Libro 3. Signo 34.

262. Neque verò ad augendam tunc Romanæ amplitudinem Sedis urgeri Patres potuerunt à ſplendore Urbis Cæſareæ; nam, deſtitutâ veteri Româ, Novam, ut eſſet Imperii Sedes, Conſtantinus elegerat. Enimverò ſi à Præſulibus amplificanda fuit Romana gloria, hoc ab ipſis præſtandum fuit in Generalibus Synodis. At hæ haberi

cæ-

cæperunt, poſtquam alibi Cæſares imperabant. Igitur Profanum Imperium nequivit adigere Patres ad Romanam cæteris Eccleſiis anteferendam. Quæ verò, cum celebrari cœperant Univerſalia Concilia, conferri Romano Antiſtiti poterant Prærogativæ, quarum ipſe uſum à primis Eccleſiæ temporibus non habuiſſet? An ut ad omnes totius Orbis Epiſcopos Literas daret, Legeſque iiſdem præſcriberet? At præceptis redundantes Epiſtolas dederat Clemens, aliique ex primis Pontificibus plurimi. An ut, ſi neceſſitas poſtularet, in alios Præſules Cenſuras ferret? Sed Anathema intorſerat Victor in omnes Aſiæ Minoris Epiſcopos. An ut Controverſias dirimeret velut Eccleſiæ Præceptor? At pro ſolvendis quibuſdam de Paſchate Quæſtionibus Romam confugerat Polycarpus Joannis Apoſtoli auditor. An ut naſcentes Hæreſes condemnaret? At quis, præter Succeſſorem Petri, eas Declaratione ſua profligavit, cum exortæ plurimæ fuiſſent, ac tot enumerare potuerit Irenæus, qui Secundo Seculo floruit, &, ad Romanæ Magiſterium Eccleſiæ *propter Potentiorem Principalitatem omnes congregandas*, dicit, *Eccleſias*?

263. An profectò dicent Romæ Antiſtitis Privilegia ab iis, qui ſecunda vice Generalem Synodum conſtituentes convenerunt Conſtantinopoli? At illi pariter, præſumentes manifeſtiſſimum eſſe Romanum Primatum, ſolummodo feruntur, edidiſſe Decretum, ut Secundus inter Epiſcopos eſſet Conſtantinopolitanus. Regnante tunc autem in Oriente Theodoſio ſeniore, quem veluti patrem Valentinianus venerabatur, vix ullus fulgor Cæſareus Veteri Romæ affundebatur.

264. Ad Epheſinos reſpicere ſe, nullatenus indicant Chalcedonenſes. Et illi quidem, cum pluſquam ſexaginta nobis ſuggerant argumenta cognitæ ab ipſis Romani Pontificis Præfecturæ in univerſam Chriſtianam Rempublicam (quæ altero Libro in aciem dirigemus) nunquam

innuunt, illam ortam à Patribus intuentibus Majeſtatem Urbis imperantis. Affirmant autem aliquando, aut certè ſemper (veluti præjactum, ac notiſſimum omnibus) ſumunt; quod originem habuerit à verbis Chriſti Domini, ſuum Petro Ovile commendantis.

265. Eadem fuit omnium ſententia Conciliorum, quæ confirmarunt quidem ſuffragatione ſua Romanæ Sedis præſtantiam, non tamen illam primò erexerunt, ſed erectam à Servatore noſtro profeſſa ſunt. Non inficior, ab ipſo etiam Imperiali faſtigio impulſum fuiſſe Petrum ad ſtatuendam Romæ Cathedram, ſive Divinum de hoc conſilium apertè illi fuerit revelatum, ſive occulto ſuaviter afflantis animum Spiritus motu ſuggeſtum. Atque ideo gentium Reginam Urbem electam præ cæteris fuiſſe, ut ex illa per omnes facilius terras funderetur Sanctiſſima Fides. Nihil tamen alioqui neceſſe eſt, unam eamdemque Urbem Sacri ſimul, & Profani Regiminis eſſe Regiam. Imo, eadem Fide jam propagata, magis opportunum fuit, liberam Sacerdotum Principi nobilem, ex qua Sacra populis jura daret, Urbem relinqui. Falsò ergo affirmatum fuit, ab Imperialis Urbis claritate adactos fuiſſe Patres ad conferendas Romano Antiſtiti Supremas Prærogativas. Sed niſi Sophiſmate (ut iterum hoc inculcem) vel à Logicæ Tyronibus deridendo, uſi fuiſſent, aſſerendo *Non Cauſam pro Cauſa*, omni fundamento deſtituendam fuiſſe, compererant Babilonicam ſubſtructionem, qua erigere ad gloriæ cælum nitebantur Novæ Cathedram Romæ; ideoque eamdem illo fulcire conati ſunt.

CAPUT

CAPUT QUINQUAGESIMUM TERTIUM.

Ex Facto, & Verbis ipſiuſmet Synodi Chalcedonenſis, dum Fidem contra Hæreticos declarabat, oſtenditur, non potuiſſe deinde decerni, ut Conſtantinopolitanus Præſul eſſet Æqualis Romano, & Oecumenicus.

266. PLurima ex hucuſque allatis argumentis repetenda hìc eſſent, ſi pro dignitate tractandum eſſet id; quod in Capitis Titulo propoſuimus. Frequentiſſimè enim expreſſum, aut indicatum, aut præſumptum vidimus à Patribus Chalcedonenſibus; quod Leonis tunc Eccleſiam regentis Pontificis Maximi Dignitas oriretur à Petro, in quo Chriſtus Dominus Regale Sacerdotium inſtituit. Quia verò cordatos, & memores Lectores alloquimur, parcimus à pleriſque iterum afferendis. Pauca ſolummodo quædam ex jam intortis, unumque, aut alterum ex intorquendis telis, ab hujuſce Synodi pharetra depromptis, ſeligentes decernimus, incredibile omnino dictu videri, quod hujuſce, de quo loquimur, miſerè ſuperbi Canonis Conditores non ſolùm omnium aliorum Univerſalium Cœtuum Sententiam de Pontificia Poteſtate manante à Petro ex Inſtitutione Divina, ſed ſuam etiam ipſam Declarationem everterint. Dicent enim in literis ad Leonem, non à Patribus captis admiratione Cæſareæ Urbis, ſed à Chriſto Domino *Suæ Vineæ Cuſtodiam* traditam eidem Leoni fuiſſe,

pag 440

ſe, ita de Dioſcoro locuti: CONTRA IPSUM, CUI VINEÆ CUSTODIA A SALVATORE COMMISSA EST, *extendit Inſaniam, ideſt contra Tuam quoque Apoſtolicam Sanctitatem*.

De Leone ipſo tunc imperante Synodus loquitur, Petre Suavis, ex quo efficitur, cognitum ab eadem Synodo fuiſſe Jus Petro ſuccedendi in iis omnibus, qui Romanum poſt Petrum ſuſciperent Epiſcopatum. His non una tantùm Chriſti Vineæ pars, videlicet Urbs, & Suburbicariæ Eccleſiæ, ſed Vinea univerſim, Tota ſcilicet Eccleſia, *commiſſa* dicitur *à Salvatore*. Qui adeo manifeſtis Argumentis à Sexcentis triginta Chalcedonenſibus Patribus malignæ Reus veſaniæ deprehenderis, ſemel tantùm non ineptè vaticinatus es, cum ſcripſiſti: *Habeo perſuaſiſſimum, & Scripti hujus famam in obſcuro fore poſitam, & brevi intermorituram*.

pag. 301.

267. Atque idem, quod Petro, jus declarandæ Fidei eſſe Leoni profeſſi, exclamaverant poſt lectas Pontificias Literas, quas veluti certiſſimam credendi legem fuerant exoſculati: PETRUS PER LEONEM ITA LOCUTUS EST.

pag. 215

268. De Synodo, Leoni obtemperante in condemnatione Dioſcori, dixerant: LEO CUM S. PETRO PER SYNODUM NUDAVIT DIOSCORUM.

pag. 244

269. Ut autem leviter attingamus, quæ ſolidè mox exequemur, in Synodica ad ipſum Leonem, ſcripta poſt hunc Canonem, repugnantem initio, ac fini Concilii, eumdem appellabunt FIDEI CUSTODEM, ET S. PETRI INTERPRETEM. Leonis Filios nuncupabunt ſe conciliariter coactos: *Summitas tua* FILIIS, *quod decet, adimpleat*. Veluti ſuum Caput eumdem Leonem venerabuntur: QUIBUS, ſcilicet Epiſcopis hujuſce Synodi, *Tu* UT MEMBRIS CAPUT PRÆERAS: ipſamque Romanam CAPUT OMNIUM ECCLESIARUM diſertè dicent. Cum ergo *Pater* profectò *Filiis* præſtet, & *Caput cæteris Membris*, non ſolùm ſingulis Præſulibus ſeorſum acceptis, ſed omnibus etiam, Univerſale Concilium ſimul

pag. 438 & ſeq.

mul inſtituentibus, Leonem anteferent. Hoc autem enimverò non præſtitiſſent impulſi à ſplendore Urbis imperantis, niſi coacti fuiſſent ab Inſtitutione Divina.

270. Et neceſſariam Pontificis, ut Synodo prælati, nullique in declaranda Fide Errori obnoxii, Confirmationem faſſi, adiicient Literis ad illum datis poſt hunc egregium Canonem: *Omnem vobis geſtorum vim inſinuavimus* Pag. 441. *&c.* AD EORUM, QUÆ A NOBIS GESTA SUNT, FIRMITATEM.

271. Quonam pacto cohærent hæc, quæ omnium comprobatione ſtabilita ſunt, dum Hæretici condemnabantur, videlicet dum certè Concilium animabat Divini Spiritus aura, cum Canone ſcripto ab Anatolio ambitionis æſtu incenſo?

272. An exæquari quiſpiam abſque inſania poteſt illi, qui Univerſæ, in Synodis etiam Generalibus congregatæ, anteferatur Eccleſiæ? An duo præterea eſſe queunt Univerſales Unius Eccleſiæ Præſides? *At* UNIVERSALIS ECCLESIÆ PAPAM, VEL PATRIARCHAM, VEL EPISCOPUM in ſingulis ferè Chalcedonenſis Concilii Actionibus vidimus compellari Leonem. Ergo Concilii ejuſdem Auctoritas nos urget ad hujuſmodi titulum Anatolio denegandum.

273. Mitto alia plurima, quæ in alio Volumine in hoc ipſum argumentum attulimus à pagina 267. vſque ad paginam 296. vbi ſtatuimus, Portentum eſſe, quod Univerſalem ſe nuncupet Patriarcha Conſtantinopolitanus. Agimus de Origine illius Eccleſiæ, ſubjectæ Metropolitæ Heracleotæ per annos ſupra Trecentos: ac nullo peculiari honore inſignitæ à Concilio Nicæno: & nullum Dignitatis incrementum adeptæ etiam poſt conſecratam eam Urbem à Conſtantino ſub ipſis Hæreticis, & ſuperbiſſimis Cæſaribus Conſtantio, ac Valente. Inducimus Sanctiſſimos Pontifices Gregorium Magnum, Innocentium Primum, & Gelaſium Primum, qui argumentis ineluctabilibus damnant derivantes à ſplendore Urbis imperantis

Pa-

Digitized by Google

Patriarchale Nomen, & primum ſedendi locum, nedum Oecumenici Tituli amplitudinem. Oſtendimus, non ſolùm à S. Leone Magno improbatum fuiſſe Canonem illum (quod etiam hic demonſtrabimus) ſed etiam eumdem Verbis, & Facto ſe Unicum exhibuiſſe Univerſalis Eccleſiæ Epiſcopum? Hujus Pontificii Juris exercitium comprobamus per Obedientiam eidem præſtitam ab omnibus Præſulibus etiam Orientis, ipſoque cum Imperatoribus Anatolio Conſtantinopolitano. Subiicimus oculis idem jus exercitum ab omnibus aliis Romanis Pontificibus: & Patriarchas poſt hoc Chalcedonenſe Decretum perinde ac antea Romano Antiſtiti obſequium præſtantes. Palam facimus, eoſdem in ipſo Oriente non exercuiſſe jus extra Provincias ſibi præfinitas, ideoque faſſos nullum ſibi tributum jus ad veram *Oecumenici* appellationem. Narramus, ſemel tantùm Æqualis Sedis umbratilem honorem quæſitum fuiſſe ab Epiphanio Patriarcha, ſed retuſam illius audaciam à S. Ioanne Pontifice Maximo. Omne hoſtibus effugium præcludentes (quoniam diverſas ineunt vias ad tutelam ſuperbiſſimi nominis) ſtatuimus, ante Sexcenteſimum Chriſti annum Patriarchas Cæſareæ urbis dici non potuiſſe Univerſales ob permiſſam à Romanis Pontificibus inſeri Symbolo particulam *Filioque*, quia nondum fuerat inſerta. Evidenter probamus ibidem (ut infra quoque præſtabimus) nullas ab Epheſina Synodo Leges de non inſerendis aliis Symbolo verbis præſcriptas eſſe, aut præſcribi potuiſſe Pontifici Maximo & celebrandis ejus Auctoritate Conciliis. Multipliciter demonſtramus ex ipſorum etiam confeſſione Græcorum, ab illius Particulæ Adjectione nullum Conſtantinopolitano Præſuli Jus exortum fuiſſe ad *Oecumenici* Nomenclaturam. Dilucidè præterea ratiocinando conficimus, niti non poſſe Antiſtites Conſtantinopolis Decreto Chalcedonenſi abrogato à Romanis Pontificibus ante ſomniatum eorumdem lapſum,

nec

nec Epheſino, cum ex ipſo non uſu rei, ſcilicet Univerſalis Eccleſiæ Regiminis, amiſerint Jus ad uſum Nominis *Oecumenici*; ut proinde, licet Romani è gradu excidiſſent, (quod tamen contingere, contra Divinam Promiſſionem, nequivit) non tamen illis ſucceſſiſſent Conſtantinopolitani. Hos, evincimus, nunquam in ipſomet Oriente cognitos fuiſſe re ipſa Epiſcopos Oecumenicos; imo nec ipſum Primum in Conciliis Seſſionis locum annuentibus aliis conſtanter illis tributum ante Annum 1215. quo confirmatus hic honor Imperialis Urbis Antiſtiti fuit ab Innocentio Tertio in Lateranenſi Concilio.

274. Sed hunc Canonem expendentes ſuperſedemus ab ulteriori impugnatione *Oecumenici* Tituli, cum ad illum nulla penitus ex ipſius Canonis verbis umbra juris naſcatur, imo ad illum invadendum aditus obſtruatur, quia qui *Secundus* eſſe jubetur poſt Romanum, eſſe nequit Epiſcopus *Univerſalis*. Quid, quod ne ipſa quidem *Patriarchæ* uſurpanda Appellatio oritur ex Decreto, quod Conſtantinopolitanum Præſulem nuncupat *Archiepiſcopum*. Si autem ex Canone ipſo non profluunt ad tumida Vocabula, Remque illis reſpondentem Jura, an hæc ex Inſtitutione Divina proficiſci dementiſſimus aliquis mortalium affirmabit?

CAPUT QUINQUAGESIMUM QUARTUM.

Detegitur aſtus Anatolii. Afferuntur Proteſtationes Romanorum Legatorum contra intruſum Canonem de Conſtantinopolitano in Oriente Primatu, qui multipliciter iterum ſubruitur.

275. CVm diutius præter morem, abrupto Hiſtoriæ curſu, pugnæ immorati ſimus, nunc antequam Sextamdecimam Actionem ingrediamur, in qua famoſi hujus Canonis arrogantia à Romanis Legatis damnata fuit, animadvertere juvat artificium, quo duos alios in fine Actionis præcedentis firmari Canones curavit Anatolius, quos libenter à Legatis credidit excipiendos. Unus erat de non revocandis ad Presbyteri gradum Epiſcopis. *Epiſcopum in Presbyteri gradum deducere ſacrilegium eſt. Si qua autem juſta cauſa illos ab Epiſcopali actione removet, nec Presbyteri debent locum obtinere. Sin autem abſq; ullo crimine dignitate moti ſunt, ad Epiſcopalem dignitatem redibunt. Anatolius Religioſiſſimus Conſtantinopolitanus Archiepiſcopus dixit: Ii, qui dicuntur ab Epiſcopali dignitate ad Presbyteri ordinem deſcendiſſe, ſi juſtis quidem de cauſis condemnantur, jure nec Presbyteri honore digni ſunt. Sin autem ſine aliqua probabili cauſa ad inferiorem gradum depreſſi ſunt, jure, ſiquidem nulli ſunt culpæ affines, Epiſcopatus auctoritatem, & Sacerdotium recipient.* Decretum hoc editum jam fuerat in fine Actionis Quartæ, deſumpta occaſione ex temerario auſu ipſius Anatolii, qui redigi juſſerat in ſimplicium Ordinem Sacerdotum eos,

pag. 415

quos.

quos Photius Tyri Antiſtes Epiſcopos conſecraverat, ut oſtendimus Capite Quadrageſimotertio à numero 196. uſque ad 202. Neque primus ipſe Anatolius Sententiam contra ſe tulerat, ſed *Paſchaſinus*, *&* *Lucentius Reverendiſſimi Epiſcopi*, *&* *Bonifacius Presbyter*, *Vicarii Apoſtolicæ Sedis Romæ dixerunt*: *Epiſcopum in gradum Presbyteri redigere*, SACRILEGIUM EST; *Si verò*, *&* *cauſa quædam juſta illos ab actu Epiſcopatus removet*, *nec Presbyteri locum* RETINERE DEBENT. *Si autem citra aliquod crimen amoti ſunt dignitate*, *ad Epiſcopalem* REVERTENTUR. Ita pro imperio Legati edixerant, & Univerſa hoc Synodus comprobaverat. Coactus ergo fuerat, quamvis iniquo animo, Anatolius aſſentiri, ſuæ ut Leges diffingerentur, ac poſt Legatos ea dixerat, quæ in hoc Undetrigeſimo Canone referuntur. Quorſum ergo ipſius, & non Legatorum, aut Univerſæ Synodi verba allegantur? Quis non videt ſuperbiſſimum hominis ingenium ita ſcribi Canonem jubentis à Conſtantinopolitanis Notariis? Multa lucraturum ſe hoc artificio ſperavit. Ac primò quidem, hoc omnibus grato Canone fulciendum illum, qui de ſuo Primatu ſtatutus ante hunc fuerat. Præterea credituros poſteros, qui Canonem legerent, non invitum Anatolium ad hæc ſancienda deſcendiſſe, cum Auctor ipſe Canonis videretur. Tertiò ſe ferè Arbitrum Concilii exiſtimandum, cum ſua ſolummodo ſententia in Canonibus perpetuò extaret. Et conſecuta quidem fuit ipſius verſutia, ut nullus contra hanc audaciam reclamaret, cum defeſſa jam Synodus eſſet, & omnes Antiſtites reditum ſuas ad Eccleſias anhelarent; Legatos autem multò major de alio Canone abrogando urgeret ſolicitudo. Non expenderunt igitur, quibuſnam hic verbis contextus eſſet, nec ullus, quod noverim, huc uſque hunc Anatolii aſtum introſpexit, & ludibrio traduxit. Imo ex hoc Canone, proponentis Anatolii auctoritatem præferente, anſam fortaſse arripuit Photius in Libello de ſe-

Pag. 301

ptem Synodis affirmandi, eumdem cum Romanis Legatis Anatolium, Chalcedonenſi Concilio præſediſſe. Supervacanea eſt palmaris hujuſce mendacii confutatio, quod proferens Photius enimverò putavit interitura, nec legenda unquam à poſteris hujus Acta Concilii: perinde ac pleraque ex iis periere Volumina, quorum Synopſim ſuam idem in Bibliothecam redegit; nam quicumque percurrunt Acta Concilij, Præfecturam illius nullam fuiſſe exercitam ab Anatolio perinde vident, ac ungues, digitoſque ſuos. Hic ipſe Canon conditus fuit à Synodo ſubvertente contrarium Anatolii Decretum, ut oſtendimus Capite Quadrageſimotertio.

276. Nec ſine artificio Trigeſimus Canon additus fuit de Epiſcopis Ægypti, quibus indulgebatur mora uſque ad Alexandrini Electionem Antiſtitis, poſt quam ſubſcri-
Pag. 415 bere Leonis Epiſtolæ parati erant. *Quoniam Religioſiſſimi Epiſcopi Ægypti*, NON UT CATHOLICÆ FIDEI ADVERSANTES, SANCTISSIMI ARCHIEPISCOPI LEONIS EPISTOLÆ SUBSCRIBERE DISTULERUNT, *ſed dicentes, in Ægyptiaca Diœceſi hanc eſſe conſuetudinem &c.* Fruſtra Canonibus perpetuò valituris addebatur Decretum pro peculiari caſu tunc ſolùm emergente, quodque Decretum jam ante fuerat in Actione Quarta ſtabilitum Auctore Sententiæ Paſchaſino Pontificio Le-
Pag. 294 gato, qui dixerat: *Fidejuſſoribus datis non exeant de iſta Civitate, quamdiu Alexandria Epiſcopum accipiat.* Et Judices, ac Senatus arbitrati Univerſam à ſuo Præſide Synodum repræſentari, non expectato aliorum Judicio, imo ſpreto contrario Præſulum ſenſu, exclamaverant: SANCTIS-
Pag. 294 SIMI PASCHASINI SIT FIRMUM JUDICIUM. Hoc tamen Canone cæteros coronari Anatolius exoptavit, in quo perhonorifica Leonis mentio continebatur, inani ſpe lactatus, quod hujus luce obruendæ eſſent alterius tenebræ ſibi faventis. Sed hoc non conſequutus Romanæ interim gloriæ velificatus eſt. Ex hujus enim Canonis verbis Hæreſis perſtrin-

ſtrin-

ſtringuntur, qui animum obdurant ad Pontificiam ex Cathedra doctrinam non excipiendam: *Non ut Catholicæ Fidei adverſantes Sanctiſſimi Archiepiſcopi Leonis Epiſtolæ ſubſcribere diſtulerunt*. Adverſarentur ergo Catholicæ Fidei, ſi omnino ſubſcribere detrectarent. Pag.415

277. Jam verò Sextamdecimam, & ultimam Actionem adortis ſe nobis exhibent ſapientiſſima Legatorum verba, quorum Princeps Paſchaſinus Judices allocutus hæc inter cætera de Imperatoribus dixit: *Major autem eorum tranquillitati cura eſt, in quibus poſt hæc providere dignati ſunt, ne qua rurſus contentio inter Sacerdotes Dei, aut* Schisma, aut aliquod nascatur scandalum. *Heſterna enim die, poſtquam Poteſtas veſtra ſurrexit, & humilitas noſtra veſtigia veſtra ſecuta eſt, quædam geſta facta dicuntur, quæ nos & præter Canones Eccleſiaſticos, & diſciplinam æſtimamus effecta. Poſcimus ergo, ut veſtra magnificentia relegi hæc præcipiat, ut omnis Fraternitas inſpiciat, utrum juſta, an injuſta ſint ea, quæ geſta ſunt*. Canon igitur augens honorem Conſtantinopolitani Antiſtitis editus fuerat abſentibus Pontificiis Legatis, Cæſareiſque Judicibus: atque idem aptus erat parere *Schiſmata*, & *ſcandala*; nam & Alexandrinus Præſul, & Antiochenus conqueri jure poterant de ademptis ſibi à Conſtantinopolitano Provinciis, & amplificatum decus Præſulis Cæſareæ Urbis addere huic cornua poterat ad rebellandum Univerſæ Eccleſiæ Hierarchæ. Hoc autem nimium quantum contigiſſe conſequentia deinde ſecula ſpectaverunt, ideòque Prophetici penè luminis gloriam Paſchaſino vindicarunt. Neque alia certè de cauſa Byzantinum in Oriente Primatum tamdiu Romani Pontifices improbarunt, cum cæteroqui nihil ipſorum intereſſet, quod Prima in Conciliis poſt ſuos Nuncios Sedes Alexandrino potius, quàm Conſtantinopolitano tribueretur; niſi quia major ſuberat cauſa formidinis, ne Ceſareæ Urbis Archiepiſcopus Imperiali gratia ad nimis audendum abuteretur. Pag.419

At-

278. Atque hìc locus videtur, à ſcandalis, quæ Legatus in poſterum formidabat, arreptâ anſâ, ſeriò animadvertendi id, quod alibi innuimus, videlicet, apertum fuiſſe aditum Anatolio ad Synodum circumveniendam, quia vacabat Sedes Alexandrina, & paulò ante fuerat à Dioſcoro Eutychianæ Signifero Hæreſis dedecorata. Ægyptii Epiſcopi, qui Alexandrinæ ſplendorem Cathedræ tutari debuiſſent, à Synodo aberant, vixque ſuæ conſuluerant incolumitati magnum perpeſſi condemnationis diſcrimen, quia Pontificiam ſubſcribere Epiſtolam differebant. Maximus Antiochenus, receptus à Latrocinali Synodo Epheſina, nihil altum ſpirabat; licet Leonis auctoritate confirmatus. Magni ſpiritus inerant Juvenali Hieroſolymitano; ſed ille nomine tenus Primas erat, ideoque nihil illi per hunc Canonem detrahebatur: faverat Epheſi Dioſcoro: fortaſſe gaudebat deprimi Antiochenum, cui priorem Epheſi locum præripuerat, & ipſius ambitio ſolùm ad Palæſtinæ Primatum aſpirabat, ad quem adipiſcendum non defuerat illi Anatolii patrocinium. Libenter igitur hujus amplitudini ſuffragabatur, ac proinde maximè opportunum huic fuit ſuperbi voti compotem fieri. Lectus igitur fuit Canon de incrementis honoris Conſtantinopolitanæ Cathedræ pridie conditus, & Epiſcoporum ſubſcriptiones, quæ non hunc ſolummodo, ſed omnes ſimul Triginta, tot enim ſanciti fuerant, iis tantummodo ſingulorum verbis firmabant: *definiens ſubſcripſi*. Opinatos autem fuiſſe Antiſtites, multò minus à ſe tribui Anatolio, quàm quod in Canone continetur, à nobis mox demonſtrandum ſperamus.

pag 410 & ſeq.

279. Perpendamus interim, quid huic lectioni Pontificii Legati ſubjecerint. *Lucentius Reverendiſſimus Epiſcopus Sedis Apoſtolicæ Vicarius dixit*: *Primò gloria veſtra* (Judices alloquitur) *perpendat, qua circumventione cum Sanctis Epiſcopis geſtum ſit, ut* NON CONSCRIPTIS CANONIBUS, *quo-*

pag. 416

Digitized by Google

quorum mentionem fecerant, ſubſcribere ſint coacti. Tumultuario igitur impetu ſuum nomen appinxerant paginæ, in qua exarandi erant Canones curſim lecti. Moræ enim intolerantes erant, & in ipſa Sexta Actione à Marciano enixis precibus diſcedendi facultatem efflagitaverant: *Supplicamus, dimitte nos: pie Imperator, dimitte nos*. pag. 318 Pronum igitur fuit Anatolio plura ſcripto complecti, quàm quæ lecta Epiſcopis fuerant. Neque temerè ſic ariolamur, ſed ſolidiſſimè mox ratiocinando conficiemus. At, certè nunc integrum Canonem relectum fuiſſe, dices, & neminem reclamaſſe? Ut hoc ultro demus, num proinde nunc quoque ad illius vim Præſules jam eidem aſſenſi animum intenderunt? Reſponderunt quidem, ſe coactos non fuiſſe ad ſubſcribendum: *Et interpretata voce per Beronicianum devotum Secretarium Divini Conſiſtorii Reverendiſsimi Epiſcopi clamaverunt: Nemo coactus eſt*. pag. 426 Sed non pernegarunt id, de quo Legatus conqueſtus erat, videlicet, quod *non conſcriptis Canonibus ſubſcripſiſſent*.

280. Sed utcumque iſta ſe habuerint (neque enim hoc argumento indigemus, qui plurimis abundamus ad ſuperbiſſimum Canonem infringendum) *Lucentius Reverendiſsimus Epiſcopus Vicarius Sedis Apoſtolicæ dixit: Accedit ad cumulum, quod* Trecentorum decem, et octo Constitutionibus postpositis, *Centum quinquaginta*, qui in Synodicis Canonibus non habentur, *mentionem tantùm feciſſe noſcantur, quæ dicunt ante Octoginta prope annos conſtituta fuiſſe*. pag. 426 Validiſſimum telum eſt hoc contra temeritatem Anatolii. Summo ſemper cultu proſecuta Nicænos Canones fuit Eccleſia; ideoque illis non ſine inſigni auſu prælati fuerant Conſtantinopolitani, qui nec extabant in Synodicis Decretis Romam miſſis, neque fuerant Romanorum Pontificum auctoritate confirmati, à qua tantùm Secunda Synodus obtinuerat, ut, quoad Fidei Declarationem, Univerſalis, & ineluctabilis haberetur, quemadmodum

modum altero hujus Hiſtoriç Libro palam faciemus. Idcirco cum Byzantini Epiſcopi Canonem illum Romam mittere, deſperantes illius comprobationem, perhorruiſſent, & auditâ illius editi famâ eum diſertis verbis Apoſtolica Sedes improbaſſet, ſpernendus omnino & ineditus cenſendus erat. Contra verò Nicænis, cum eo Canone pugnantibus, Decretis, à Petri Cathedra receptis, ſuum etiam tunc inerat robur, & pondus.

281. Pulcherrimo deinde Lucentius Dilemmate Conſtantinopolitanos aggreditur. Si ergo his temporibus hoc beneficio usi sunt, quid nunc requirunt? Si numquam usi sunt, quare requirunt? loquitur de Canone ſtatuente Sacrum in Oriente Cæſareæ Urbis Antiſtitis Primatum, qui editus ferebatur ante annos ferè Octoginta in Secunda Synodo. Inquit ergo: Si Byzantini Præſules beneficium ſibi à Decreto illo collatum per ſexdecim luſtra uſurparunt, fruſtrà eſſet in præſentia requirere, ut illud ſanciatur, cujus poſſeſſione fruuntur. Si autem eodem uti beneficio non ſunt auſi, ut profectò non fuerant, quare in præſens requirunt, illud iterum decerni, quod perperam, & injuſtè ſtatutum primò fuiſſe confeſſi ſunt omnes, qui Sacrum per annos octoginta Imperialis Urbis regimen exercuerunt?

pag 427

282. Nullum bicipiti huic telo clypeum prætendere Anatolius potuit, ideoque illi jugulum præbuit. Ad alia igitur illius aſſeclæ digreſſi, ſunt Romanæ per ea gloriæ ſuffragati. *Qua voce*, ſcilicet utrinque feriente Lucentii argumentatione, *per Conſtantinum devotum Secretarium Divini Conſiſtorii Gracè interpretata Aetius Archidiaconus Sanctiſsima Conſtantinopolitana Eccleſia dixit*: Si de hoc Capitulo aliquod mandatum acceperunt, proferant. Lenocinabantur ſibi Anatolii fautores, nihil à Leone præceptum fuiſſe Legatis ſuis contra hoc incrementum honoris Conſtantinopolitanæ Sedi indulgendum. Si autem

pag. 427

quoad

quoad hoc ſuo arbitrio pollere Synodum Pontifex Maximus permiſiſſet, ſperabant, Canonem non infringendum. Quis latentem hìc confeſſionem non intuetur Pontificiæ Præſtantiæ ſupra Concilium? Eatenus certè huic licere Aetius indicat, nova Decreta moliri, quatenus à Moderatore, ac Magiſtro ſuo Romano Pontifice minimè prohibeatur. At à Decreto, inquies, Synodus non reſilivit, quamvis audiverit, illud ſibi à Leone vetari. Pernego, auditum fuiſſe, quod hoc expreſsè vetaretur. Imo in eo, quod ſolum Patres decreverunt, ſequi ſe Leonis ductum ſunt opinati, nam Euſebius Dorylæus dixit: SPONTE SUBSCRIPSI, QUONIAM ET HANC REGULAM SANCTISSIMO PAPÆ IN URBE ROMA EGO RELEGI *præſentibus Clericis Conſtantinopolitanis*, EAMQUE SUSCEPIT. De Leonis demum, quam ab illo ſupplices poſtularunt, Confirmatione diffiſi non ſunt. Pag. 419

283. Poſt interrogationem Aetii *Bonifacius Presbyter Sedis Apoſtolicæ Vicarius dixit: Beatiſſimus, & Apoſtolicus Papa inter cætera hoc nobis mandavit. Et ex chartula recitavit: Sanctorum quoque Patrum Conſtitutionem prolatam nulla patiamini temeritate violari, vel imminui: ſervantes omnimodis Perſonæ noſtræ in vobis, quos vice noſtra tranſmiſimus, Dignitatem, ac ſi qui forte Civitatum ſuarum ſplendore confiſi, aliquid ſibi tentaverint uſurpandum, hoc, qua dignum eſt conſtantia, retundatis*. Generatim novi Juris uſurpationem interdicit, adeoque ipſam quoque complectitur Conſtantinopolim. Sed id, quod ad hujus Urbis Antiſtitem ſpectare declaratum fuit, novum non eſſe, Patres ſunt opinati, ideoque ſe à Pontificia Juſſione diſcedere non putaverunt. Nemo certè exclamavit: Has compedes Generali Concilio non iniiciendas; ideoque faſſi ſunt omnes, præcipi à Romano poſſe omnibus Epiſcopis ſynodaliter congregatis. Pag. 417

284. Cum Judices dixiſſent: *Utraque pars Canones proponat*, *Paſchaſinus Reverendiſsimus Epiſcopus Vicarius* Pag. 424

Sedis Apoſtolicæ recitavit: Trecentorum decem, & octo Sanctorum Patrum Canon Sextus: Quod Ecclesia Romana semper habuit Primatum; *Teneat autem & Ægyptus, ut Epiſcopus Alexandriæ omnium habeat poteſtatem, quoniam & Romano Epiſcopo hac eſt conſuetudo: Similiter autem & qui in Antiochia &c.* Non immoramur in hoc Canone explicando, cum id præſtiterimus ſatis in alio Volumine libro 3. Signo 34. & abunde præſtituri ſimus in altero hujus Hiſtoriæ Libro, in quo demonſtrabimus, ampliſſimam hanc eſſe teſtificationem; quod Patriarchalis omnis Poteſtas à Romana conceſſione originem duxerit, & Romana Conſuetudo Eccleſiis omnibus Leges præſcripſerit. Hic ſolùm

Pag. 427. retorquemus oculos ad verba illa: *Eccleſia Romana ſemper habuit Primatum*; quæ ſunt in Græca quoque Paſchaſini dictorum Verſione; ac licet in ſubjecto deinde Nicæno eodem Canone, lecto ab Aetio Conſtantinopolitano Archidiacono, deſiderentur; extare tamen illa in Exordio Canonis non negat Aetius, qui in compendium quoad alia quoque Canonem redigit, ut videre eſt, ipſius lectionem cum alia Paſchaſini Legati conferendo. Sed integram utramque Lectionem exſcribere parcimus, cum vim in eo non faciamus, quod extra omnem controverſiam eſt, ſcilicet in Confeſſione Romani Primatus.

285. Lectum exinde fuit Synodicum Primi Conſtantinopolitani Concilii, ideſt Secundæ Synodi Generalis, in quo per ſummum aſtum permiſcetur Fidei Declaratio cum Canone augente illius Sedis Dignitatem, cum tamen, ſi conditus hic fuit, editus certè fuerit multò poſt Fidei contra Hæreticos Declarationem, ut ſuo loco ſtatuimus. Sed non minori cum inſipientia inſeritur Nicænorum Canonum commemoratio, & ſervari jubentur, dum facto ipſo evertuntur. Hæc ſolùm ex relecto Chalcedone Synodico illo delibamus: *Non recuſari Fidem, neque Regulas*

Pag. 428. *Trecentorum decem, & octo Patrum, qui in Nicæa Bithyniæ*

con-

convenerunt. Stare igitur debent Nicænæ Regulæ, inter quas illa eſt de non coarctandis finibus Juriſdictionis ad Alexandrinum, & Antiochenum Patriarcham ſpectantibus. *Et anathematizentur omnes Hæreſes, & propriè Eunomianorum &c. Epiſcopi autem ſuper Diæceſim, quæ trans finem ſunt Eccleſiarum, non tranſcendant, neque confundant Eccleſias, ſed, ſecundùm Regulas, Alexandriæ quidem Epiſcopus ea ſolùm, quæ ſunt in Ægypto, diſponat &c. ſervatis autem Primatibus ſecundùm Canones Nicænos Antiochenæ Eccleſiæ &c.* En iterum Nicæni Canones ſarti, & integri decernuntur eſſe, contra quos deinde ſubiicitur: *Epiſcopum* pag.418 *tamen Conſtantinopolitanum habere Primatus honorem poſt Romanum Epiſcopum; propterea quod ſit nova Roma.* Plurimùm quidem audent hæc ſtatuentes, non tamen quantum illis Anatolius attribuit; nihil enim innuunt de Privilegiorum cum Romano *Æqualitate*, *Secundæ* poſt illum Sedis honore contenti: neque ullatenus affirmant, Veteris Romæ Cathedram ſupra reliquas à Patribus, & non à Chriſto Domino elatam fuiſſe, dum Novam Veteri proximam eſſe cupiunt, quam nil vetat, longo eſſe proximam intervallo, cum hujus ab humana, illius à Divina Inſtitutione oriantur prærogativæ.

Hic obiter indicamus, à novis honoribus Conſtantinopolitano Præſuli indultis alterius mendacii Suavem coargui, qui loquutus de Nicæno Decreto ſubdit: *Hæc* pag.243. *adminiſtrationis forma in Eccleſiis Orientalibus ſemper obſervata*; cum tamen conſtet, aliquid à Synodo Chalcedonenſi ſubtractum fuiſſe Alexandrino Epiſcopo, & Antiocheno ex ea ditione, quam illis Nicæna tribuerat, iiſdemque prælatum Conſtantinopolitanum, qui penitus inglorius fuerat in Nicæna; quamquam hoc deinde Decretum Leo Pontifex improbaverit.

CAPUT QUINQUAGESIMUM QUINTUM.

Ex Chalcedonenſium Præſulum Subſcriptionibus manifeſtiſſimè liquet, nihil aliud ipſos decreviſſe, niſi ut certæ quædam Provinciæ Conſtantinopolitano Archiepiſcopo ſubiicerentur, ideoque doloſè ab Anatolio inſertam fuiſſe Canoni Privilegiorum Æqualitatem cum Romano, & honorem Primæ in Oriente Sedis.

286. AD diluendum id, cujus vehemens erat ſuſpicio, videlicet, quod Epiſcopi adacti ab Anatolio fuiſſent ad Cæſareæ decus Eccleſiæ amplificandum, *Glorioſiſſimi Judices* Pag.418 *dixerunt: Hi, qui relecto tomo ſubſcripſerunt Aſiani, & Ponti Sanctiſsimi Epiſcopi dicant, ſi voluntate propria, vel impoſita ſibi aliqua neceſsitate coacti ſubſcripſerunt.* Reſponderunt illi quidem, ſe minimè fuiſſe compulſos, ſed plerique diſertè coarctarunt aſſenſum ultro, ac ſponte à ſe præſtitum ad ſolam voluntatem non repugnantem Primatui Conſtantinopolitani Præſulis ſupra Epiſco- Pag.418 pos Aſiæ Minoris, & Ponti. *Et tranſeuntibus in medio Ponticis, & Aſianis Epiſcopis, qui ſubſcripſerunt, Diogenes Reverendiſsimus Epiſcopus Cyzici dixit: Coram Deo cum voluntate ſubſcripſi. Florentius Epiſcopus Sardium Lydiæ dixit: Nulla mihi illata eſt neceſsitas, ſed ſponte ſubſcripſi. Romanus Epiſcopus Myrorum dixit: Non ſum coactus. Ego gratum habeo ſub Sede Conſtantinopolitana eſſe, quoniam & ipſe me honoravit, & ipſe me ordinavit: mihi juſtum videtur, & volun-*

luntate ſubſcripſi. Recto ſingulos ordine afferimus, prout unus alterum conſecutus proteſtatus in Synodo eſt. Primis quidem duobus, & aliis, qui poſt plurium declarationem generatim dixerunt: *ſponte ſubſcripſimus*: interpres adeſſe poſſet Anatolius, affirmans, comprobata ab ipſis fuiſſe omnia, quæ in Canone nunc continentur. Sed tunc in eodem non extitiſſe omnia, quæ extant in præſentia, & præcipuè Privilegiorum cum Romano Æqualitatem, infertur ex eo, quod nullus omnino rem adeo inſignem à ſe fuiſſe admiſſam profiteatur. Cum Sententiæ ſunt pro aliis rebus quæſitæ, v. g. pro excipienda Leonis Epiſtola, pro ſtatuenda ejuſdem Literæ conformitate cum Generalium doctrina Conciliorum, pro damnando Dioſcoro: ſemper id, quod majoris erat ponderis, in ſubſcriptionibus Antiſtites expreſſerunt. Idipſum igitur etiam nunc præſtitiſſent quoad Privilegiorum Æqualitatem, ſi hæc à Canone fuiſſet ſancita. Ad ſui ergo ſuperbi voti Confirmationem detorquere Anatolius nequit eorum verba, qui generatim, *ſponte ſe ſubſcripſiſſe*, atteſtantur. Imo congruentiſſimè ratiocinando confecimus, nihil aliud ab iis intellectum fuiſſe, niſi id, quod cæteri apertè protulerunt.

287. Quid verò ex illa Romani Myræ Antiſtitis Proteſtatione colligitur, aſſeverantis, *gratum ſe habere ſub Sede Conſtantinopolitana eſſe*, QUONIAM ET IPSE ILLUM HONORAVIT, ET ORDINAVIT? An non ab hac limitatione manifeſtè apparet, nihil aliud à Canone tunc fuiſſe ſtatutum, niſi ut certæ quædam Provinciæ, v. g. Lyciæ, ſpectantis ad Aſiam, Conſtantinopolitano Archiepiſcopo ſubiicerentur? Neque novi quidpiam decerni Romanus putavit, cum ſe ipſum Epiſcopatu inauguratum dicat à Præſule Urbis Cæſareæ. pag.418

288. Nihil quoad Privilegiorum Æqualitatem Anatolio ſuffragantur Calogerus Epiſcopus Honoriadis, &

An-

Antiochus Sinopæ, qui ſe referunt ad Centum quinqua-
pag. 418 ginta Secundæ Synodi Patres. *Secundùm Sententiam Sanctorum Patrum Centum quinquaginta, voluntate propria non*
pag. 419 *coactus ſubſcripſi*, inquit Primus, ac Secundus addit: *Sponte ſubſcripſi ſequens Metropolitam meum, & Regulam Centum quinquaginta*. Utcumque enim Secunda Synodus voluiſſet, Conſtantinopolitanam eſſe Secundam poſt Romanam Eccleſiam, non tamen, ut ſupra oſtendimus, adeo in ſublime jaculata fuerat votis audacibus, ut de indulgendis Æqualibus cum Romana Privilegiis ſomniaret.

289. Sed hic ipſe honor Secundæ Sedis, qui gratis præſumebatur collatus à Secundo Concilio, excluditur à reliquis, nihil de illo innuentibus, ac declarantibus certam ſolùm à ſe ſupra quoſdam Antiſtites Præſtantiam
pag. 418 Conſtantinopolitano permitti. *Seleucus Epiſcopus Amaſiæ dixit*: Ante me tres sunt ab hac Sede ordinati Episcopi, et inveniens hanc consequentiam *& ego ſequutus ſum: Et nunc propria voluntate feci ſub hac Sede eſſe volens*, quia et providetur mihi. Quid apertius ad evincendum, nihil novi molitos Antiſtites, cum ipſum Jus quarumdam Provinciarum Metropolitas conſecrandi (quod unicum Conſtantinopolitano tribuebatur) jam facto non ſemel, ſed quater exercuiſſet? Sive quia nimis Alexandria, & Antiochia, quò fuiſſet eundum, à quibuſdam Provinciis diſtarent: ſive quia jucundius quibuſdam accideret in Urbe Cæſarea inaugurari. Certè Seleucus ingenuè fatetur, hoc ſibi opportunius eſſe: *quia & providetur mihi*. Eadem ferè
pag. 419 *Petrus Epiſcopus Gangrorum dixit*: Ante me tres sunt ordinati *à Sede Regiæ Civitatis, & ego poſt tantos ſimiliter: & ob hoc* consensi his, quæ consuetudo habuit, *& ſponte ſubſcripſi*. Hunc inter, ac Seleucum loquutus fuerat Eleutherius Chalcedonenſis, qui, ſe referens ad illa, quæ Seleucus contraxerat ad facultatem quoſdam Metropolita-

nos

nos initiandi, ait: *Sciens quia & per Canones, &* PER CONSUETUDINEM PRÆCEDENTEM *habet hac jura Conſtantinopolitana Sedes, cum voluntate ſubſcripſi.* Manifeſtum eſt, vel irrepſiſſe errorem in Sententiam, quæ conſequitur, Nunechii Epiſcopi Laodiceæ, vel aptam, & congruentem noſtræ interpretationem illi tribuendam eſſe. Ea verò ſic habet: *Gloria Sedis Conſtantinopolitanæ gloria noſtra eſt. Hujus enim honoris nos ſumus quoque participes, quoniam ſolicitudines noſtras ſuſcepit, & diligimus, ut uniuſcujuſque Provinciæ Metropolis à Sede hac ordinetur; unde & ſponte ſubſcripſi.* Nihil hæc verba Conſtantinopolitano, præter conſecrandi Metropolitas facultatem, attribuunt. Sed ſi ad quaſcumque Metropolitanas Urbes protenderentur, nihil Alexandrino, & Antiocheno Patriarchæ relinqueretur. Hoc autem nec Anatolius ipſe fuit auſus optare. De iis ergo ſolùm principibus Urbibus loquitur, quæ in certis, Byzantino deſtinatis, Provinciis eminebant. Marinianus Epiſcopus Synnadorum, Primatum quoque fuiſſe conceſſum Sedi Cæſareæ Urbis, opinatur. Sed Primatus plurimi erant, nec ipſe affirmat, Alexandrino v. g. Conſtantinopolitanum anteferendum: CUM SINT ET PRIORES MEI A SEDE CONSTANTINOPOLITANA SANCTÆ ECCLESIÆ ORDINATI, *& ego ipſe quoque per eam, ſponte ſubſcripſi, quoniam & Canones Primatum præbent Conſtantinopolitanæ Sanctiſſimæ Sedi.*

pag 419
pag 419
pag 426

290. Prudenter Pergamius Antiochiæ Piſidiæ ſuſpicionem excitat ſubreptionis in iis, quæ petebantur, & Eccleſiarum perturbationis, ac, ſolùm ab Epiſcopis Aſiæ ac Ponti colendum eſſe veluti Patrem Antiſtitem Regiæ Urbis, affirmat: *Ex propria voluntate ſubſcripſi, & in omnibus Sanctiſſimum Archiepiſcopum Regiæ Civitatis novæ Romæ in honore, & cura ſicut Patrem præcipuum habere nos convenit. Hoc ſolùm rogo, ut ſi qua, aut per eorum Sanctitatis ignorantiam, aut per ſubreptionem invenientur agi, pro eius gloria, vel pace Eccleſiarum, & ejus ad Deum coram omnibus compro-*

pag 419

probationem, hæc tanquam coram Patre diſcutiantur, atque ſerventur. Critonianus Epiſcopus Aphrodiſiadis de conſuetudine conſecrationis quorumdam Metropolitarum atteſtatur, & ad hanc coarctat Sanctorum Patrum Decreta:
pag. 429 *Ex propria voluntate ſubſcripſi ſequens intentionem Sanctorum Patrum, & debitor hujus Sedis exiſtens,* QUONIAM ET EGO ORDINATUS SUM, ET PRIORES MEI, *& omne patrocinium Eccleſia noſtra conſecuta eſt.*

CAPUT

CAPUT QUINQUAGESIMUM SEXTUM.

Evidens Demonſtratio alieniſſimi Chalcedonenſium Patrum animi à decernenda Æqualitate cum Romano, & Univerſalitate Præſulis Conſtantinopolitani.

291. PArcere potuiſſemus quorumdam verbis afferendis, ſed ſupereſſe nullum voluimus non expenſum, ut liqueret, excludi per ea, quæ proferunt, illa, quæ conticeſcunt; ideoque Privilegiorum cum Romano Æqualitatem vindicari Conſtantinopolitano non poſſe à Canone, cui Chalcedonenſes Epiſcopi ſubſcripſerunt. Jam verò ad hoc ipſum oſtendendum afferimus Argumentum, cui nullam, vel apparentem, Schiſmatici ſolutionem afferent, utcumque in unum conſpirent omnes ad illam inveniendam. *Euſebius Epiſcopus Dorylæi dixit: Sponte ſubſcripſi*, QUONIAM ET HANC REGULAM SANCTISSIMO PAPÆ IN URBE ROMA EGO RELEGI PRÆSENTIBUS CLERICIS CONSTANTINOPOLITANIS, EAMQUE SUSCEPIT. pag. 429 Illud ergo ſolummodo continebatur in Canone, cui ſubſcripſerat Euſebius Dorylæi egregius Eutychetis Impugnator, quod oſtenſum ab eodem fuerat in Urbe Roma Leoni Pontifici Maximo, & ab hoc fuerat receptum, veluti æquitati conſentaneum. Quis autem opinari poſſit, aliud extitiſſe in exemplo Regulæ illius oſtenſæ ab Euſebio Leoni, quàm facultatem indultam Antiſtiti Conſtantinopolis conſecrandi Metropolitas quarumdam certarum Provinciarum, nimis Alexandriâ, Antiochiâque diſtantium? An Conſtantinopolitanum in Oriente Primatum

Digitized by Google

comprobare potuiſſet Leo, qui in eumdem, ſibi ab Anatolio temerariè arrogatum, ſemper Apoſtolico ſpiritu exarſit? An Æqualitatem Privilegiorum cum Romano concedere Leo potuit Urbis Cæſareæ Præſuli, quem exæquari Alexandrino deinde noluit, & Antiocheno? Quod hæc audacia tentamenta, quæ deinde, quaſi à Chalcedonenſi Concilio decreta, in Canonem irrepſerunt, antea Leoni non innotuerint, meridiana luce clarius videtur mihi. Cum igitur profiteatur Euſebius, nil aliud à ſe, cæteriſque (neque enim diverſus Euſebio propoſitus fuit Canon ab illo, qui aliis Epiſcopis eſt exhibitus) ſubſcriptum fuiſſe, quàm illud, quod ante non improbaverat Leo, maniſeſtiſſimum eſt, ſubreptitium eſſe Canonem, qui nunc circumfertur. Nec abeant non expenſa verba illa: *præſentibus Clericis Conſtantinopolitanis*: quos Teſtes Euſebius appellat, & quorum aliqui, cum eo Romam profecti, tunc abſque dubio intererant Synodo Chalcedonenſi. Hi porrò Anatolio addictiſſimi, quos non ſemel clamantes audivimus pro aſſerendis Regiæ Privilegiis Eccleſiæ, tunc enimverò inficiati fuiſſent Euſebii dicta, niſi eos manifeſta veritas ad ſilentium compuliſſet. Liquet igitur, exaratum fuiſſe nihil in Canone, Antiſtitum ſubſcriptione firmato, quod moleſtum Leoni poſſet accidere. Idcirco quæ ingratiſſima eidem poſtea in medium prolata ſunt, originem habuerunt ab aſtu, & circumventione Anatolii.

292. Cum Euſebius Dorylæi lethalem ſuperbi Gygantis fronti lapidem infixerit, quid ultra inſultemus lapſo ad humum, & omnino extincto? Non tamen omittendus eſt alter Euſebius Epiſcopus Ancyræ Galatiæ, qui Præſulum ultimus Sententiam dixit, ipſumque unicum quoſdam inaugurandi Metropolitas Privilegium in controverſiam Conſtantinopolitano revocavit; ideoq; multò magis excluſit reliqua, ad quæ anhelabat ambitus Anatolii: *Ego* pag. 453. *meum dicturus ſum verbum*, inquit Euſebius Ancyranus,

nul-

nullum in commune præjudicium faciens. Quoniam penitus deſiſto à deſiderio Ordinationis, rebus oſtendi. Petrus etenim Epiſcopus, qui modò teſtatus eſt, de Gangris eſt Epiſcopus: ANTE HUNC ENIM, QUI FUIT, EGO ORDINAVI; *Omnis enim Civitas ad me venit in Ancyra decreta portantes. Reſpondi eis dicens: Ego non ſum ex iis, qui ordinare deſiderant. Commemorabant verò mihi priores, qui fuerant ordinati ab Epiſcopo Ancyranorum, duos, aut tres. Ego dixi: Quæcumque mihi dicatis, ego meipſum judicio non ſubmitto. Poſt hæc veniunt rogantes beatum Proclum.* Conſuetudo igitur inoleverat, ut Gangrorum Epiſcopi ab Ancyrano, non à Conſtantinopolitano conſecrarentur, & ad hunc, videlicet ad Sanctum Proclum, tunc ſolùm confugerunt Gangræ cives, cum rejecti ſunt ab Euſebio. Ita deinde narrationem proſequuntur Acta. *Et cum diceret*, ſcilicet Euſebius, *Philippus* pag 430 *Reverendiſſimus Presbyter Conſtantinopolitanæ Sanctæ Eccleſiæ dixit: Religioſitas tua ſcripſit de Callinico, & poſt Sanctitatem tuam Petrum ordinavit Beatus Proclus. Euſebius Epiſcopus Ancyræ dixit: Direxit Beatus Proclus ad me ſcripta: Ordinavi eum. Hoc totum allegatio non eſt, ſed meæ voluntatis probatio, ut poſt hæc inferam, quod peto, vel id, quod contradico. Profectus ſum in Gangra, inthronizavi Epiſcopum. Sic evenit, ut moreretur intra paucos dies. Rurſus* OMNES DE CIVITATE ADEUNTES ROGABANT, UT FIERET ALTER EPISCOPUS: *Dixi hæc ipſa vobis, & nunc reſpondeo: Ego non deſidero ordinare. Reſpicientes meum in his rebus faſtidium, venerunt Conſtantinopolim, & deduxerunt Domnum Petrum, qui nunc confeſſus eſt. Hoc ergo ſit pro mea teſtimonio voluntatis: & quod ego ordinare non cupio.* Si mos invaluiſſet, ut Gangrorum Epiſcopi à Conſtantinopolitano Sacris initiarentur, enimverò notum hoc fuiſſet Gangræ civibus, qui ad Ancyranum iterum non acceſſiſſent. Orat exinde Synodum Euſebius, ne quidpiam ſolvatur in poſterum pro Antiſtitum Conſecratione: atque hinc fortaſſe poteſt ex-

Digitized by Google

citari ſuſpicio, quod Avaritia quoque fomitem præbuerit Conſtantinopolitani Præſulis Ambitioni, exoptanti plurimos Epiſcopos ſacris honoribus inſignire. Sic ergo in-
pag. 430 genuè dixit Euſebius: *Rogo autem, ut Civitates pro Ordinationibus non ſolvant. Si enim non in Civitatibus ipſis hi, qui eliguntur à Civitate, ordinantur à Synodo Provinciæ comprobati, ſolvuntur ſubſtantiæ. Et hoc probatum habeo, qui pro eo, qui ante me fuit, multa reddidi debita. Philippus Presbyter dixit: Ex Regula hoc interemptum eſt. Hæc Legibus, & Regulis interempta ſunt. Altaria munda ſunt. Euſebius Epiſcopus Ancyræ dixit: Propter Deum, opinio clara eſt Sanctiſſimi Epiſcopi Anatolii, ſed nullus immortalis exiſtit.* Licet honorificè de Conſtantinopolitano locutus fuiſſet Euſebius, tamen hunc perſtringens *Anatolius dixit: A quo or-*
pag. 430 *dinatus es ipſe?* Euſebius dixit: *Hic malo meo repertus ſum, & ordinatus à Beato Proclo. Thalaſſius Epiſcopus Cæſareæ Cappadociæ dixit: Pergimus ad Domnum Anatolium Archiepiſcopum, & ordinamus* (ſive, ut alii legunt) *& ſtatuimus illud.* Thalaſſius ergo, qui in Epheſino Conciliabulo fuerat unus ex præcipuis Dioſcori aſſeclis controverſiam abrupit, nec ſine impetu traxit alios ad ſtatuendum, ut Metropolitanorum quorumdam Conſecratio Cæſareæ Urbis Epiſcopo decerneretur.

293. Hìc interlocuti ſunt Judices conſilium ſuggerentes, quo tamen expoſito poſtularunt, ut Synodus ipſa ſen-
pag. 430 tentiam ferret. *Glorioſiſſimi Judices dixerunt: Ex his, quæ geſta ſunt, & ab unoquoque depoſita, perpendimus,* OMNEM *quidem* PRIMATUM, ET HONOREM PRÆCIPUUM SECUNDUM CANONES ANTIQUÆ ROMÆ DEO AMANTISSIMO ARCHIEPISCOPO CONSERVARI. *Oportere autem Sanctiſſimum Archiepiſcopum Regiæ Conſtantinopolis novæ Romæ eiſdem Primatibus honoris, & ipſum dignum eſſe, &* POTESTATEM HABERE, ORDINARE METROPOLITAS IN ASIANA, ET PONTICA, ET THRACIA DIOECESIBUS, SECUNDUM HUNC MODUM, *ut decreto facto à Clericis uniuſcujuſq; Metropolis &c.*

Ex-

Explicant exinde modum Electionis faciendæ, ac ſubiiciunt: *Uniuſcujuſque tamen civitatis Sanctiſſimos Epiſcopos ordinari ab omnibus, aut pluribus Reverendiſſimis Epiſcopis poteſtatem habente Metropolitano ſecundùm Patrum Regulas definitam*, ETIAM NIHIL COMMUNICANTE IN ILLORUM ORDINATIONIBUS SANCTISSIMO ARCHIEPISCOPO REGIÆ CONSTANTINOPOLIS. *Hæc à nobis inſpecta ſunt. Quæ autem ſibi videntur, Sanctum, & Univerſale Concilium docere dignetur. Reverendiſſimi Epiſcopi clamaverunt: Hæc juſta ſententia, hæc omnes dicimus, hæc omnibus placent, hoc juſtum decretum. Quæ conſtituta ſunt, valeant. Hæc juſta ſententia. Omnia ordinatè directa ſunt. Supplicamus, dimittite nos. Per ſalutem Imperatorum dimittite nos. Omnes in hac ſententia permanemus, omnes eadem dicimus*. Triumphabunt hìc, opinor, Patroni Conſtantinopolitanæ Sedis, cui ſupremos poſt Romanam honores adjudicatos tandem aliquando fuiſſe dicent in fine Synodi, utcumque eò uſque ſancita ſolùm fuiſſet conſecratio quorumdam Metropolitanorum. Quid verò ad hæc reponemus? An proteſtatos contra iſta Romanos Legatos, qui eadem, quæcumque demum fuerint, infirmarunt? Ita profectò contigit, ut mox videbimus. Interim tamen, ut ut ſtatuta hæc fuerint ab Epiſcopis ulteriorem moram non ferentibus, *perque Imperatorum ſalutem* Judices adjurantibus, ut ſibi diſcedendi facultatem tribuerent, quod tandem ex his verbis Conſtantinopolitano Archiepiſcopo incrementum honoris acceſſit? Cedere in primis Romano jubetur, cui, non qualiſcumque, *ſed omnis Primatus & honor præcipuus ſecundùm Canones conſervandus eſt*. Neque hìc ulla fit commemoratio abſonæ illius, & abſurdiſſimæ cauſæ allatæ in præcedenti Actione, videlicet, quod Patres Romanæ Sedi contulerint Privilegia, eo quòd Urbs illa imperaret; ſed ſolùm Canones generatim allegantur, profeſſi, eas Romano deberi Prærogativas, quæ profluxerant ex Inſtitutione Divina, ut non ſemel demonſtravimus. pag.430

Quis

294. Quis deinde Primatus aſſeritur Præſuli Cæſareæ Urbis ? Romano, inquies, Æqualis. Itane verò ? At hanc declarationem Æqualitatis in ſuggeſtione Judicum ab Epiſcopis comprobata nequaquam invenio. Dicunt quidem, *oportere novæ Romæ Archiepiſcopum eiſdem Primatibus* Pag.430 *honoris & ipſum dignum eſſe* (ſive, ut melius ex Græco vertitur, *ejuſdem Primatus honore frui*) ſed ſtatim explicatur, in quo ſitus eſſe debeat Primatus iſte, per hæc verba: *Et poteſtatem habere*, (ſive, ut additur ex Græco textu, *& ipſum ſua auctoritate poteſtatem habere*) *ordinare Metropolitas in Aſiana, & Pontica, & Thracia Diœceſibus ſecundùm hunc modum &c.* Coarctatur ergo Primatus Conſtantinopolitanus ad hanc Poteſtatem ordinandi Metropolitas illos. An idcirco decernitur Æqualitas Romanum inter, & Byzantinum Antiſtitem ? An ſolam Metropolitas quoſdam conſecrandi facultatem Romanus habet ? An illi deeſt altera excipiendi omnium ad ſe provocantium Appellationes, cognita à Concilio Nicæno, vel Sardicenſi, atque hoc ipſo Chalcedonenſi ? An caret Jure damnandi Hæreſes omnes, declarandi Fidem, imperandi Generalibus Synodis, toties præſumpto, & admiſſo ab hac ipſa Chalcedonenſi, ut centies præbuimus manibus quodammodo contrectandum ? An aliæ plurimæ ſubtrahuntur dotes huc uſque tam apertè Romano aſſertæ ? An hæ per illa Judicum verba Conſtantinopolitano quoque indulgentur ? Quo igitur pacto eidem omnimoda Privilegiorum Æqualitas vindicatur ? Profectò ſolummodo ipſe quoque dicitur futurus *Primas*, ſicut Romanus, quoad Poteſtatem illos Metropolitas inaugurandi. Primates certè ſunt omnes illi, quibus Metropolitani ſubiiciuntur. At hoc pacto Æquales dici quoque poterunt Alexandrinus, Antiochenus, & in præſentia tot Occidentis Primates. Utque aliud à Patriarchatus nomine exemplum ſumamus, Æqualis Romano dici poterit v. g. Alexandrinus, quia ſicut Romanus

nus Occidentis Patriarcha cenſetur, ita ille Patriarcha eſt Ægypti, Lybiæ, ac Pentapolis. Quemadmodum igitur, licet quoad hoc conveniant, non tamen omnino ſunt Æquales, quia, præter Patriarchalem Dignitatem, Romano ineſt altera Summi Pontificatus, quo Univerſam moderatur Eccleſiam: ita licet *idem*, quo Romanus potitur, *Primatus honor* Conſtantinopolitano Archiepiſcopo deferatur, quoad conſecrandi Metropolitas facultatem; non tamen Æqualia in cæteris ipſi Privilegia conferuntur, neque alter ipſi Summus Pontificatus tribuitur, Eccleſiam Bicipitem conſtituendo.

295. Romano tantummodo Conſtantinopolitanum per hæc verba exæquari negamus? Quid, quod per eadem neque Alexandrino præfertur, aut Antiocheno, quibus jam inerant *iidem Primatus honores, & poteſtas plurimos Metropolitas conſecrandi*, quæ ſola nunc Conſtantinopolitano communicatur; illum cæteroqui quoad omnia Romano ſubjectum relinquendo, prout eidem ſuberant alii duo Præſules, Patriarchali præterea nomine inclyti, quo Cæſareæ Urbis Archiepiſcopus non honeſtatur à Synodo Chalcedonenſi. Non inficior in Epiſtola Synodi deinde ſcripta ad Leonem contineri preces, ut Summus Pontifex confirmare dignaretur Regiæ Urbis Antiſtiti Primatum ſupra cæteros Præſules Orientis, quaſi eidem ab hoc Concilio conceſſum. Sed pernego, honorem hunc Conſtantinopolitano decerni per ea, quæ nunc expendimus, verba: in quibus præterea nulla fit mentio Secundæ Synodi, cujus auctoritate nititur Epiſtola Chalcedonenſium Patrum deinde ad Leonem data. Et in precibus, quas Epiſtola complectitur, amplificandis fortaſſe prævalere potuit arbitrium Anatolii. Enimverò in Actis non invenitur declaratio Primatus hujus, quem à Synodo fuiſſe decretum Litera eadem narrat.

296. Ipſa demum Epiſcopos conſecrandi facultas relin-

pag. 431 linquitur Metropolitis, *etiam nihil communicante in illorum Ordinationibus Sanctiſsimo Archiepiſcopo Regiæ Conſtantinopolis*. An ullos intra fines compeſcitur Juriſdictio Romani, qui Patriarchas, Metropolitas, Epiſcopos elegit frequenter, Sacris interdixit, a gradu dejecit, ut Supremus Univerſæ, abſque ullo poteſtatis limite, Adminiſtrator Eccleſiæ?

297. Quamvis multò minus Conſtantinopolitano tributum fuerit, quàm ſomnient, qui verborum pondera æqua lance non librant, id ipſum tamen, quod eidem fuit indultum, Legatis diſplicuit, juſſis à Leone, nihil quoad
pag. 431 hoc innovare; ideoque *Lucentius Reverendiſsimus Epiſcopus, Vicarius Sedis Apoſtolicæ dixit*: *Sedes Apoſtolica nobis præſentibus humiliari non debet*. (ſive, ut alii legunt, PRÆCEPIT *nobis præſentibus omnia fieri*) *Et ideo quæcumque in præjudicium Canonum, vel Regularum heſterna die geſta ſunt nobis abſentibus, ſublimitatem veſtram petimus, ut circumduci jubeatis*: *ſin aliàs*, CONTRADICTIO NOSTRA HIS GESTIS INHÆREAT, *ut noverimus, quid* APOSTOLICO VIRO UNIVERSALIS ECCLESIÆ PAPÆ (ſiue, ut habet Græcus textus, *&* TOTIUS ECCLESIÆ PRÆCIPUO EPISCOPO) *referre debeamus*; *ut ipſe aut de ſuæ Sedis iniuria, aut de Canonum everſione* POSSIT FERRE SENTENTIAM. Corruit igitur, qualiſcumque fuerit conditus à Præſulibus Canon, cui Romani Legati Moderatores Synodi contradicunt, cum Synodus ipſa proteſtata toties fuerit, obtemperandum à ſe eſſe Pontifici Maximo, adeoque illius in Concilio gerentibus vices. Affirmat Lucentius, *humiliandam non eſſe Apoſtolicam Sedem*, ideſt, non eſſe permittendum, ut contra illius voluntatem quidpiam decernatur. Judices autem alloquitur, ut prudens Patribus conſilium ſuggerant ſeſe in officio continendi: aut ſi victas illi manus æquitati non præbeant, Judicum ſaltem auctoritas caveat, ne ſuo muneri Notarii deſint, hanc Legatorum Proteſtationem Actis non inferentes. Opportunè

quoque

Digitized by Google

quoque Lucentius Leonem appellans, eumdem, ut ferè ſemper, decorat Titulo UNIVERSALIS ECCLESIÆ PAPÆ, ad revocandam in Epiſcoporum animos Poteſtatem, quam Romanus Antiſtes habet in totam Eccleſiam, ſive ſparſam per Orbem terræ, ſive in Generalibus Synodis congregatam. Hanc quidem Appellationem hìc Græca Verſio nequaquam affert, ſed eâ uſum Lucentium fuiſſe dubitari non poteſt, cum extet in textu Latino, qua Legatus lingua loquebatur. Ipſa etiam nomenclatura *Totius Eccleſiæ præcipui Epiſcopi*, adhibita à translatione Græca, ſufficit ad evertendam, quam inſanis Anatolius votis exoptabat, Æqualitatem.

298. Geſtiret ſaltem Suavis, quòd Legatis Synodus non paruerit; nam *Joannes Reverendiſsimus Epiſcopus Sebaſtiæ dixit: Omnes in Sententia veſtræ magnificentiæ permanemus. Illuſtriſsimi Judices dixerunt: Quod interlocuti ſumus, tota Synodus approbavit*. Atque hæc ſunt ultima Actorum verba. Unicum audio Joannem, qui aliorum mentem interpretatur, at certè conſueti cæterorum clamores deſiderantur. Quod autem Judices dicant, Interlocutionem ſuam fuiſſe à tota Synodo comprobatam, conſonat quidem veritati quoad aſſenſum eorum ſententiæ à Patribus præſtitum, antequam contra illam Lucentius proteſtaretur, at nullatenus probat, iteratum eumdem conſenſum fuiſſe poſt Legati Proteſtationem. Sed, utcumque ultro admittamus, obtemperatum à Synodo Nunciis haudquaquam fuiſſe, tamen non ſequitur, debito cultu fraudatum in fine Concilii fuiſſe Pontificem Maximum, quem ſummo ſemper obſequio Chalcedonenſes Patres fuerant proſecuti. Eatenus enim in hoc à Legatorum verbis diſceſſerunt, quatenus putarunt, ab illis rigidam nimis, neque congruentem Interpretationem dari Voluntati Leonis. Fidem adhibebant Euſebio Dorylæo, qui dixerat: SPONTE SUBSCRIPSI, QUONIAM ET HANC REGULAM SANCTISSIMO PAPÆ IN URBE

pag 431

pag 419

Digitized by Google

ae Roma ego relegi *præſentibus Clericis Conſtantinopolitanis, eamque ſuſcepit*. Quemadmodum igitur, qui certum ſe eſſe credit de Regia Conceſſione, rebellare ſe minimè putat, ſi contrariæ de Regis animo Interpretationi Regalis Nuncii ſe non conformat: ita Synodus opinata fuit, ſequi ſe poſſe Judicium, quod credidit ab ore Pontificis Maximi permanaſſe. Spe præterea Concilium lactabatur Confirmationis ab Apoſtolica Sede obtinendæ; ideoque, cum moram ulterius ferre Patres nequirent, diuturnum ſubire noluerunt certamen cum Anatolio, ac Judicibus, honori Cæſareæ Urbis Archiepiſcopi velificantibus. Et hac quidem ſpe roborandi ſui Decreti ab Aſſenſu Pontificio inductam fuiſſe Synodum ad ulterius non altercandum, liquet pag. 441 ex Litera Synodali ad Leonem ſic habente: *Indicamus verò, quia & alia quædam pro rerum ipſarum ordinata quiete, & propter Eccleſiaſticorum ſtatutorum definivimus firmitatem, ſcientes,* quia et Vestra Sanctitas addiscens, et probatura, et confirmatura est eadem. *Eam namque* consuetudinem, *quæ ex longo jam tempore permanſit, quam habuit Conſtantinopolitanorum Sancta Dei Eccleſia* ad ordinandum Metropolitanos Provinciarum tam Asianæ, quam Ponticæ, et Thraciæ, et nunc Synodali Decreto firmavimus, etc. Non ſolùm igitur certa ſpe Synodus præſumebat Confirmationem, quam deinde obſequentiſſimè flagitavit, ſed etiam affirmant Patres, ejuſdem à ſe ſcientiam fuiſſe præhabitam: *ſcientes, quia & Veſtra Sanctitas addiſcens & probatura, & confirmatura eſt eadem*. Hæc autem ſcientia profectò nitebatur Atteſtatione, quam perpendimus, Euſebii Dorylæi. A Pontificiis ergo Decretis reſilire ſe Concilium non judicavit. Hanc in longum Diſputationem produximus, ut Græcorum, ſtudioſiſſimè à nobis quæſito, emolumento conſulamus, quibus incredibilem perniciem attulit ſuperbus hic Canon, à Schiſmatis Vexilliferis perpetuò jactatus. Neque illum librando ab Operis noſtri Ar-

Argumento digreſſi ſumus, cum Præſtantiam ſupra omnes Epiſcopos Romano, cui nullus poſſit exæquari, vindicaverimus.

Neque nihil contra Suavem lucrati ſumus; cum enim tanto conatu propius ad Romanum accedere Conſtantinopolitanus Præſul ambiverit, manifeſtè liquet, maximo etiam tunc, neque ſolùm poſt exortos Ciſtercienſes, in pretio fuiſſe Romanum.

Digitized by Google

CAPUT QUINQUAGESIMUM SEPTIMUM.

Allocutio Concilii Chalcedonenſis ad Marcianum Imperatorem declarat, licere Fidei Expoſitionem, & novorum Symbolo inſertionem verborum, ac Romano Pontifici, ut Infallibili veritatis Magiſtro, ampliſſimè plaudit, nihilque aliud à Synodo factum affirmat in explicanda Fide, quàm ut ſe Leonis Magiſterio conformaret.

299. AD examen revocanda nunc ſunt ea, quæ complectitur Tertia Synodi Pars, quod nomen præfigitur Literis poſt Synodum ſcriptis, & ad eamdem pertinentibus; nam Prima Pars habet ea, quæ Synodum præceſſerunt; hujus autem Acta in Secundâ recenſentur. Ex Literis porrò Synodum ſubſequutis eas tantùm Polemicis notis illuſtramus, quæ extant in Vulgato antiquo Corpore Conciliorum, noſtro mori inſiſtentes, ex hoc ipſo tantummodo Corpore argumenta ſumendi quoad Synodos illas, quarum Acta ſuperſunt. Nihil igitur ex Literis aliis S. Leonis Magni, quæ in ejus quidem Operibus habentur, relatæ tamen non ſunt in Vetuſtam Conciliorum Collectionem: neque quidpiam ex accuratiſſimo, eruditiſſimoque Philippo Labbè mutuamur, qui aliis plurimis Leonis Magni, & aliorum Epiſtolis, ſacriſque aliis monumentis antiquam Conciliorum Editionem nuper locupletavit. Conſulere illum poterunt ii, quibus inops telorum in hoſtes veritatis noſtra hæc qualiſcumque pharetra videri poſſit. Sed ille

(vero

Digitized by Google

(vero abſit invidia) omnia quidem colligit diligentiſſimè,
controverſis autem animadverſionibus ferè nunquam indulget . Nullam certè nos aſſerimus , quam ex eodem
Labbè, ex Binio, Syrmundo, Albaſpinæo, aut aliis acceperimus . Præclara illi ſunt Stagna , & illuſtres Lacus.
At expoſiti omnibus, & ipſi quoque literas amantium
hominum vulgo ſunt eorumdem Conciliorum Fontes, ex
quibus haurire ſuauius accidit nobis ea , quæ Lectoribus
optimis ſincero certè, & candido, niſi aureo,in cratere porrigimus. Igitur abſoluto Chalcedonenſi Concilio allocuti
ſunt Patres Marcianum religioſiſſimum Imperatorem ſic
exorſi. *Et hoc veſtrum decebat Imperium, ut ſuæ circa ſub-* pag.432
*jectos ſibi providentiæ ex his, quæ ad Deum pertinent, initium ſumeret, & primò contra Diabolum pro pietate caſtra
colligeret*. Poſt breviſſimum hoc præconium Cæſaris, qui,
obſecutus Leoni in Synodo congreganda, ſui Principatus
primordia conſecraverat, ſtatim ejuſdem Leonis laudes
aggrediuntur. *Unde nobis* IMPENETRABILEM (vel, INVICTUM) pag.432
IN OMNI ERRORE PROPUGNATOREM DEUS PROVIDIT, ET ROMANÆ
ECCLESIÆ PAPAM AD VICTORIAM PRÆPARAVIT, *doctrinis eum per
omnia veritatis accingens, ut quemadmodum fervens affectu
Petrus, &* HIC AFFECTU FERVENTIORE DECERTANS *omnem ad
Deum ſenſum, intelligentiamque perducat*. Affirmat ergo
Synodus, Divinitus ſibi præparatum invictum Fidei Propugnatorem Leonem, & gloriatur, quod ejus Magiſterium
ſecuta fuerit, quem Infallibilem vocare videtur, dum cuilibet Errori nuncupat IMPENETRABILEM.

Et ſemper Suavis præſumit, æquas fuiſſe poſtulationes Lutheranorum, negantium ſtare ſe poſſe Pontificiis
contra ſuum Præceptorem Decretis? Ait enim: *Tunc rationes in medium adducunt, ex quibus evincitur, iniquum
eſſe, ut Pontifex, aut qui ei jurejurando ſunt obſtricti, in
Concilio Judicis partes agant*. Ex ſententia Chalcedonenſis
Concilii nullum in Errorem labi poteſt Apoſtolica Sedes.

Quid

300. Quid ſibi volunt verba illa: NOBIS ETC. ROMANÆ ECCLESIÆ PAPAM AD VICTORIAM PRÆPARAVIT? An non, ideo relatum à Concilio fuiſſe de Fidei Perduellibus triumphum, ſignificant, quia Romani Pontificis doctrinam, velut è cælo prodeuntem, veneratum fuit, & latè Chriſtiano populo indixit, prout imperaverat Apoſtolica Sedes?

301. Quid magnifica illa Comparatio Leonis cum Petro, & inſignis hyperbole, qua FERVENTIORE, quàm Princeps Apoſtolorum, *affectu decertaſſe* contra Hæreticos dicitur Leo? An non præſumit, Leonem Petro ſucceſſiſſe in Eccleſiæ Regimine, & indicat, neque ipſius Leonis Fidem poſſe deficere juxta Promiſſionem Divinam, qua Privilegium hoc numquam errandi, dum Eccleſiam edocerent, omnibus in Petro ejus Cathedram inſeſſuris deſponderat Inſtaurator humanæ ſalutis?

E ſuo nunquam ſenſu Petri reminiſcitur Suavis, cum de Romano loquitur Pontificatu. Inducit tantùm Catholicos aliquando Theologos de Petri Privilegio differentes, ſed ſuum illico in eos venenum evomit; nihil tamen unquam ſubiiciens, ex quo ſolidiſſimæ illorum ratiocinationes enervari queant. At Synodus Chalcedonenſis Succeſſorem Petri Leonem magnificè comparat eidem Petro.

302. Quia verò calumniabantur Eutychiani, Novam vetuſtæ repugnantem à Leone, ipſumque ſecuta Synodo, publicatam Fidem fuiſſe: iidemque Hæretici negabant licere novam Fidei Explicationem afferre, profitentur Patres, à ſe Nicænam ſuſcipi veritatem, & hujus, aliarumque Synodorum exemplo, docent, non eſſe vetitam, ſed permiſſam, & aliquando neceſſariam Divinorum Dogmatum Expoſitionem. Hanc hiſce verbis aſtruunt neceſſitatem. *His autem, qui doctrinam rectam pervertere*
pag 432 *moliuntur*, AD SINGULA, QUÆ MALE PARIUNT, OPORTET OCCURRERE, ET EORUM OBIECTIS CONGRUA QUÆQUE PROVIDERE. Quid ad hæc Schiſmatici, qui paulò ante ſancitum fuiſſe dicunt in

Ephe-

Epheſino Primo Sancto Concilio, ne quis Nicænam, & Conſtantinopolitanam Fidem in poſterum explicaret?

303. At certè, inquient, prohibita ſaltem fuerat recentium verborum Symbolo inſertio. Siccine? At cur Chalcedonenſes Patres exempla ducunt ab illis Declarationibus Catholicæ veritatis, quæ Symbolo additæ fuerant, niſi quia illas nequaquam interdici præſumunt? *Nam ſi omnes contenti eſſent Fidei conſtituto, & pietatis ſemitam nulla innovatione turbarent, deceret, Eccleſiæ filios nihil amplius excogitare, quàm Symbolo conſtat eſſe declaratum. Sed quia multi à recta linea per anfractus erroris exorbitant, novum quoddam ſibimet iter mendacii conſtruentes;* NECESSE NOBIS EST, VERITATIS EOS INVENTIONE CONVERTERE (non excidat verbum illud, NECESSE EST) *commenta quoque eorum devia ſalutaribus Adjectionibus refutare, non ut novum ad pietatem, quaſi Fidei deſit, ſemper aliquid exquirentes, ſed ut contra ea, quæ ab illis innovata ſunt, excogitantes, quæ ſalubria judicantur*. Ut rem deinde Imperatoris oculis ſubiiciant, narrant, ſolùm olim extitiſſe in Symbolo verba illa: *Credo in unum Dominum Jeſum Chriſtum Filium Dei conſubſtantialem Patri*: & ſubiiciunt, ob Hæreſes poſtea exortas Arii, Photini, atque Marcelli, uberius explicatam fuiſſe Catholicam veritatem, quod præſtitum eſt per ea verba: FILIUM DEI UNIGENITUM, ET EX PATRE NATUM ANTE OMNIA SECULA, DEUM DE DEO, LUMEN DE LUMINE, DEUM VERUM DE DEO VERO, GENITUM, NON FACTUM, CONSUBSTANTIALEM PATRI, PER QUEM OMNIA FACTA SUNT. Sic enim inquit Symbolum Conſtantinopolitanum, amplificans ea, quæ Nicænum quoque addiderat Symbolo Apoſtolorum. Aliud exinde Chalcedonenſes Patres exemplum afferunt in Articulo de Spiritu Sancto, de quo ſolùm dicebatur in Symbolo Apoſtolico, & Nicæno: *Credo & in Spiritum Sanctum*; NULLO ADHUC CERTAMEN AFFERENTE DE EO. Verùm propter blaſphemias, quas poſtea in eumdem Divinum Spiritum evomue-

Pag. 431

Pag. 433

muerunt Macedonius, aliique *de Arii ſtirpe progeniti &c. qui defenſionem veritati poſtea detulerunt, piis renisi argumentationibus eorum penitus* EXPULERE CONTAGIA, DOMINUM ILLUM ET DEUM, EX PATRE PROCEDENTEM, SECUNDUM FIDEI DOCUMENTA DECLARANTES. Hæc porrò declaratio extat in Symbolo Conſtantinopolitano. Licere igitur hujuſmodi, Symbolo inſertas, Explicationes Chalcedonenſe Concilium, contra veſaniam Schiſmaticorum, aſſirmat.

304. Aliarum declarationem veritatum, quas tamen neceſſe non fuit Symbolo inſerere, prodiiſſe Synodus inquit ab Apoſtolica Sede, & à Generalibus Conciliis. *Sic* Pag. 413 *quoque* DAMASUS *Romanæ Urbis decus ad juſtitiam Literis ad Paulinum datis diſpenſationis Sacramenta patefecit*, ADMONENS, UT HIS, QUÆ BENE DECRETA SUNT, SI QUI COMMUNIONIS SUÆ PARTICIPES VELINT ESSE, CONSENTIANT. *Ita & qui poſtmodum ubique adverſus varias Hæreticorum congregati ſunt novitates, commune de Fide Decretum unanimiter ediderunt, ea, quæ fraterno conſenſu probaverant, abſentibus evidentiſſimè intimantes. Et illi quidem, qui apud Sardicam contra reliquias Arii convenerunt, Orientalibus direxerunt ſui conſtituta judicii. Qui verò in hac Urbe* (ſive, ut melius ex Græco vertitur, *in his partibus*, neque enim Chalcedone, ſed Conſtantinopoli habita fuit Secunda Synodus, de qua ſermo eſt) *Apollinaris detexerunt peſtilentiam, Occidentalibus proprium innotuere decretum. Et illis quidem* HOSIUS AD PROFERENDAM SENTENTIAM PRÆERAT (ſive, ut habet Græcus Textus, DUX FUIT) *horum autem Nectarius cum Gregorio tenuit principatum. Sic & apud Epheſum id, quod de Dei Genitrice judicatum eſt, ſcripto firmatum eſt. Et de Deitate, atque humanitate Domini teſtimonia cum propria ſubſcriptione protulerunt, manu, & lingua Naturarum profeſſionem in una Perſona pariter approbantes.* Non pepercimus horum recenſioni verborum, ex quibus liquet, eamdem poteſtatem explicandi Fidem cognoſci à Concilio Chalcedonenſi

in

in Damaſo Pontifice Maximo, eamdemque certitudinem veritatis, quæ inerat Definitionibus Generalium Synodorum, Sardicenſis, Conſtantinopolitanæ, ac Primæ Epheſinæ. Has verò profectò cenſebant fuiſſe infallibiles. Idem ergo de Doctrina Damaſi teſtimonium ferunt Præſules Chalcedonenſes. Obiter quoque perpendo, aptiſſimè illos locutos fuiſſe de Hoſio, qui Pontificius Legatus adeo *Dux fuit* Patribus Sardicenſibus ad omnia decernenda, ut illum, velut Oraculum, fuerint proſecuti, quemadmodum oſtendemus in alio hujus Hiſtoriæ Libro, & ſatis evicimus in alio Opere Libro 3. Signo 34.

305. Prophetico deinde ſpiritu præſenſiſſe videntur optimi Antiſtites deliria Schiſmaticorum, nunc affirmantium, vetitam ab Epheſino Concilio fuiſſe ulteriorem Fidei Explicationem: atque ob illam, contra ſomniatum hoc Decretum, permiſſam, inſertâ Symbolo particulâ *Filioque*, lapſos fuiſſe Romanos Pontifices à Suprema Orientalis etiam Eccleſiæ Præfectura. Huic inſaniæ occurrens Concilium Chalcedonenſe inquit: *Si quis autem* pag. 455
cenſet, hucuſque conſiſtere debere eos, qui Fidem pro facultate defendere cupiunt, MAXIME QUIDEM HOC PRÆCEPTUM HÆRETICIS PROMULGARE DEBEBIT, ILLOS AB IMPUGNATIONE REMOVENS, NON AVERTENS A PROTECTIONE PASTORES. *Omnis enim Lex injuſtos à delictis cohibet*, NON JUDICES A POTESTATE DISJUNGIT. *Aliàs autem doceantur indociles, quia* ET NUNC LICET, UT AMBIGUITATE QUÆSTIONIS EXORTA, PATRUM INTERPRETATIONIBUS NOSTRAM CONFESSIONEM COAPTEMUS ETC. Unicus hic locus ſufficit ad evertenda miſeri, ac ſuperbi Schiſmatis fundamenta. Quid apertius dici poteſt ad vindicandam PASTORIBUS AC JUDICIBUS Eccleſiæ poteſtatem Fidei declarandæ? Manifeſtè docet Chalcedonenſe Concilium, hanc ab Epheſino facultatem ſolummodo Hæreticis interdictam fuiſſe. Meliores, opinor, Interpretes erant Epiſcopi Chalcedone congregati eorum, quæ paulò ante ſancita Epheſi fuerant, quàm

 eſſe

eſſe deinde potuerint poſt multa ſecula Photius, Cerularius, Balſamon, Marcus Eugenicus, aliique rebellionis mero lymphati. Licuit igitur, *ambiguitate quæſtionis exorta* de Divini Spiritus Proceſſione, *docere indociles, & Patrum interpretationibus noſtram confeſſionem coaptare*. Innumeræ autem Patrum, præcipuè Græcorum, interpretationes, docentium, à Filio quoque manare Divinum Spiritum, inventæ ſunt, antequam additâ illâ particulâ *Filioque* noſtra in Symbolo confeſſio iiſdem coaptaretur. Illam inſerendi Decretum prodivit ab Epiſcopis in Synodo conſpirantibus, qui certè PASTORES erant, & JUDICES veritatis: ac ſubjecti oculis Paſtorum Principis, & Supremi Fidei Judicis, Maximi videlicet Pontificis, Auctoritate utebantur. Hi autem prohibiti non ſunt hoc præſtare ab Epheſino Concilio, Hæreticis tantummodo vetante permutationem Symboli. *Hoc præceptum*, inquiunt Patres Chalce-
pag. 435 donenſes, quod Epheſinis tribuitur, *Hæreticis promulgare debebit, illos ab impugnatione removens, non avertens à protectione Paſtores. Omnis enim Lex injuſtos à delictis cohibet, non Judices à poteſtate disjungit*: ſive, ut Græcè legitur, NON POTESTATEM JUDICIBUS ADIMIT. Nihil ergo ex ſententia Synodi Chalcedonenſis deliquerunt Romani Pontifices contra Epheſina Decreta, ideoque nihil illis imminui potuit ex Suprema Juriſdictione, quam antea Divinitus illis tributam fuiſſe, & exercitam ſupra Univerſam Eccleſiam, Schiſmaticorum plerique cum Photio, aliiſque impietatis Ducibus confitentur.

306. Ad Leonem deinde regreſſi ita de illo Patres
pag. 436 Cæſarem alloquuntur: NON IGITUR NOBIS ADMIRANDI ROMANÆ URBIS PRÆSULIS EPISTOLAM, VELUT INNOVATIONIS OFFENDICULUM, CRIMINENTUR; *ſed, ſi non eſt Divinis Scripturis coaptata, redarguant, ſi non præcedentium Patrum ſententiis adunata, ſi non impiorum accuſationem continet, ſi non defenſionem Nicænæ Fidei profert, ſi non eorum, qui novitates appetunt, commenta*

menta

menta ſubruit, ſi non vaniloquorum contagia prodigioſa ſubvertit. Ne puſillo cuipiam modus iſte loquendi negotium faceſſat, perinde ac opinarentur Epiſcopi, fieri poſſe, ut Epiſtola Pontificia non congrueret Divinis Literis, Patribus, & Conciliis. Ab hujuſmodi ſuſpicione toto cælo abfuit Synodus Chalcedonenſis, ut magna, & copioſiſſima Argumentorum vi demonſtravimus. Sed ita loquuntur inſultantes Hæreticis, qui non ſolùm Pontificis Maximi, ſed etiam Conciliorum Fidem novitatis criminabantur. Licet ergo Patres omnino credant, fieri non poſſe, ut Leonis Epiſtola Divinis à Literis diſcreparet, tamen ad compeſcendam Hæreticorum audaciam eos laceſſunt ad irritum conatum, quo probare aggrederentur id, quod probare nulla ratione potuiſſent. Illud ipſum, quod de Leonis Epiſtola dicunt Chalcedonenſes Patres, de ipſomet ab ipſis habito Concilio aſſeverant; hujus enim firmitatem fulciunt Pontificio, cui adhæſerant, Magiſterio. Hortantur profectò Cæſarem per hæc verba ad Synodi defenſionem: *Concilii hujus à vobis congregati prædicationem* Petri Sedis Auctoritate roborantes. Pag. 436

307. Quis non videt, hinc etiam erui Pontificiam Præſtantiam ſupra Concilia, quæ, a Petri Sedis Auctoritate, velut à Superioris ſui, ſibi robur accedere, profitentur? Iiſdem præterea verbis aſſeritur Infallibilitas Pontificia, quia ſi hæc denegetur, eadem nec ipſis aderit Synodis, à Petri Sede ſumentibus vires, & nervos; ideoque nulla ſupererit certitudo veritatis in Eccleſia Divina, quà eam deſtitutam ab Auctore ſuo fuiſſe, credi non poteſt. Leonis demum Auctoritas inconcuſſa dicitur eò, quòd Petri Sedem teneat, non quòd Epiſcopus ſit Urbis olim imperantis.

Digitized by Google

CAPUT QUINQUAGESIMUM OCTAVUM.

Concilii ad Leonem Magnum Literæ ipſum appellant Synodi Ducem, Magiſtrum, Caput, Patrem, ideoque Synodo ipſa Majorem, Infallibilem in Fide declaranda, & Epiſcopum Univerſalis Eccleſiæ. Petunt Confirmationem geſtorum omnium, & etiam Canonis Conſtantinopolitano Archiepiſcopo faventis.

308. INſcriptio Literæ eſt hujuſmodi: pag. 439 RELATIO SANCTÆ SYNODI CHALCEDONENSIS AD SANCTISSIMUM PAPAM *Romanæ Eccleſiæ Leonem de omnibus geſtis generaliter*. Cuinam alteri Epiſcopo ſui facti rationem reddere dignaretur Generale Concilium? At certiorem omnium facit Leonem, quia ipſimet Synodo præcellentem. Initio pag. 439 autem Epiſtolæ de Sancta Fide loquens ait: *Quam veluti auro textam ſeriem ex veſte Chriſti, & præcepto Legiſlatoris* VENIENTEM USQUE AD NOS IPSE SERVASTI, VOCIS BEATI PETRI OMNIBUS CONSTITUTUS INTERPRES, *ejus Fidei beatificationem* SUPER OMNES ADDUCENS. Fidem ergo Divinam SERVASSE dicitur Leo, velut certus veritatis Magiſter: PERQUE IPSUM eadem ſincera Fides ad Synodum VENISSE perhibetur: VENIENTEM USQUE AD NOS IPSE SERVASTI. Quid autem eſt, *conſtitutum fuiſſe* INTERPRETEM, & OMNIBUS quidem, VOCIS BEATI PETRI, niſi ejuſdem Apoſtolorum Principis Succeſſorem eſſe Leonem, æquè Infallibilem in Fide declaranda, ac Petrus eſſet,

ſet,

ſet, *cujus* proinde *beatificationem ſuper omnes* Concilii Antiſtites, ipſius Epiſtolam velut Oraculum adorantes, *adduxit*. Profiteri etiam hìc videtur Synodus, nihil aliud à ſe geſtum pro Fidei Defenſione, quàm ut Leonis Doctrinam, velut è Cælo miſſam, veneraretur, perque Chriſtianum Orbem publicaret.

309. Idipſum ſequentibus verbis confirmat, præſertim expendendo vim, & emphaſim Græci textus: *Unde & nos* (inquit Latina verſio) *quippe* UT INCHOATORE BONORUM TE; (at in Græco Authographo habetur, TANQUAM TANTI BONI DUCE, ET AUCTORE TE) *ad communem utilitatem utentes Eccleſiæ Filiis* HÆREDITATEM, SORTEMQUE VERITATIS OSTENDIMUS. Summus ergo Pontifex DUX FUIT, ET AUCTOR TANTI BONI, ſcilicet explicatæ Fidei; Chalcedonenſes autem Epiſcopi, Diſcipuli Romanæ Cathedræ obſequentiſſimi, ſolummodo *Eccleſiæ Filiis hæreditatem, ſortemque veritatis oſtenderunt*, Pontificiæ Literæ ſubſcribendo. pag. 4 9

Quàm ſplendidè de Romano Antiſtite Græci Patres loquuntur; Deus immortalis! An hæc à Petro Suavi appellari poſſet inanis obſequii ſpecies, perinde ac inanem dixit Græcorum cum Latinis in Florentino Concilio conjunctionem? Ut enim irrideret cultum Paulo Tertio præſtitum à Patriarcha Majoris Armeniæ, ac Julio Tertio à Patriarcha Nationum, quæ Indiam, & Euphratem interjacent, eum nuncupans *Umbratiles obedientiæ ſignificationes*, hæc de Paulo dixerat: *Cum animadverteret Pontifex, abalienatâ à ſe Germaniâ, de exiſtimatione Sedis ſuæ apud Nationes ſibi obnoxias plurimùm decedere, imitatus eſt Eugenium Quartum, qui Auctoritatem, quam Concilium Baſileenſe ei ademerat, ſpecie quadam Græcorum, & umbra Armeniorum ſuſtentabat*. Specieſne fuit, & umbra, ſubſcriptio illa ab omnibus cum Orientis Imperatore Græcis Præſulibus, præter unum Epheſium, adjecta Eugenianæ Conſtitutioni declaranti, *plenam à Chriſto Domino in Petro traditam* pag. 249

ditam

ditam fuiſſe Romano Pontifici Poteſtatem paſcendi, regendi,
& gubernandi Univerſalem Eccleſiam ? Romanis fortaſſe
Suavis inſultat, quia Græcorum plurimi à ſancto deinde
decreto reſilierunt? At ſpecies certè inanis rei illa non
fuerat, quæ quia teterrimo Romæ hoſti mirum in modum
diſplicuit, quæſivit à plurimorum inconſtantia tartareum
ſolatium.

310. Infallibilitati, ac Præſtantiæ Leonis ſupra Concilium hucuſque ſuffragati Præſules, hanc iterum præſumunt, dum ſe conciliariter coactos MEMBRA dicunt Romano CAPITI ſubjecta: eo pacto, quo in humano corpore
pag. 439 cæteræ partes Capiti obtemperant. *Quibus Tu quidem*,
SICUT MEMBRIS CAPUT, PRÆERAS *in his, qui Tuum tenebant ordinem*, videlicet, Tuas vices gerebant, *benevolentiam præferens*.

311. Dioſcori deinde Condemnationem narrantes
pag. 440 hoc inter prima illius crimina recenſent: *Eutychem pro impietate damnatum ſuæ Tyrannidis Decretis innoxium ſtatuit*, & DIGNITATEM, QUÆ A VESTRA ILLI ABLATA FUIT SANCTITATE (*quippe ut ab eo, qui hac gratia erat indignus*) ILLE RESTITUIT. Immane igitur ſcelus putant, refragari Romanis Decretis circa Orientis Sacerdotes, inter quos Eutyches cenſebatur: & multò major ſupra ipſos Orientales Auctoritas Romano, quàm Conſtantinopolitano Epiſcopo, & Synodo habitæ in Urbe Cæſarea vindicatur; à Flaviano enim in Concilio, cumque ipſo Concilio, è gradu dejectus Eutyches fuerat. Hoc tamen Patres minimè animadvertunt, quia multò major fuerat Dioſcori audacia, eo quòd ſpreviſſet Romanum, quàm Conſtantinopolitanum Anathema in Eutychetem.

312. Cum poſtea dixiſſent, quod Dioſcorus idem,
pag. 440 *ſicut ſingularis ferus in Vineam Domini irruerat*, eamque
fuerat depopulatus, addunt, creſcente in majus oratione:
pag. 440 ET POST HÆC OMNIA INSUPER ET CONTRA IPSUM, CUI VINEÆ CUS-

TODIA

TODIA A SALVATORE COMMISSA EST, EXTENDIT INSANIAM, IDEST CONTRA TUAM QUOQUE APOSTOLICAM SANCTITATEM, *& excommunicationem meditatus eſt contra Te*, QUI CORPUS ECCLESIÆ UNIRE FESTINAS. Meritò nefas hoc appellatur *Inſania*; quo enim pacto ad ſervandum corpus ſcindi ab illo poteſt Caput, quod *feſtinare* dicunt, *ipſum Eccleſiæ corpus unire*? Supra idem prætereca Corpus rurſus hic illi, ut Capiti, antecellentiam adjudicant.

313. At quàm illuſtre Teſtimonium ferunt Pontificiæ ſupra Univerſam Eccleſiam Auctoritati, dum, Leoni VINEÆ CUSTODIAM A SALVATORE COMMISSAM, affirmant? VINEÆ nomine Univerſam Eccleſiam deſignari conſtat ex Evangelio. Non partem autem aliquam, ſed totam hanc à Salvatore Leoni commiſſam aſſeverant. CUSTOS igitur ipſe agnoſcitur, ideoque *Epiſcopus Univerſalis Eccleſiæ*.

314. Nunc certè pro dignitate loquuntur Chalcedonenſes Patres, dum Romanæ Privilegia Sedis fatentur à Divina Inſtitutione profluere. Non igitur iidem fuerunt Antiſtites, qui in Quintadecima Actione prærogativas illas tributas Romanæ Cathedræ à Patribus innuerant, eò quòd hæc præſideret Urbi imperanti. Ea certè verba non hujus Quartæ, aut Secundæ Synodi Patrum conſenſus, ſed Anatolii, & Nectarii ambitus famoſo Canoni intruſit. Divinum eſſe jus Pontificiæ Succeſſionis, & Divinam pariter Originem Privilegiorum Romanæ Sedis manifeſtiſſimè ſtatuitur ex hoc, quod, ſicut olim Petro, ita nunc Leoni ſuæ *Vineæ Cuſtodia commiſſa* dicitur *à Salvatore*.

315. Suppreſſam Epheſi à Dioſcoro Leonis Epiſtolam commemorantes ajunt, hoc illum uno facinore oſtendiſſe animum alienum ab omni Catholica veritate: *Epiſtolam quidem Tuæ reſpuens Sanctitatis*, OMNIBUS VERO DOGMATIBUS VERITATIS ADVERSANS: quia videlicet, qui doctrinam Præceptoris Fidei averſatur, paratiſſimus eſt, ut Hæreſibus omnibus imbuatur. pag. 440.

Fe-

316. Ferendæ in Dioſcorum ſententiæ, veræque Religionis explicandæ facultatem ſibi à Leone tributam fuiſſe profitentur Epiſcopi, qui Chalcedonenſe Concilium conflaverant, adeoque Concilio ipſo præſtantiorem Pontificem Maximum diſertiſſimè atteſtantur. *Et tamquam* EVELLENDI, ET PLANTANDI POTESTATEM SUMENTES *inciſionem quidem uno homine tenus coanguſtavimus, bonorum verò ubertatem diligenter plantavimus.* pag. 440

Poteſtatem à Romano Pontifice in ſe derivari ampliſſimum Concilium profitetur. Et non ferendum videtur Suavi Pronunciatum Lainii, qui de ſingulis loquens Epiſcopis oſtenderat, à Chriſto quidem Liberatore noſtro, ſed per ſuum in terris Vicarium profluere illam, quæ cæteris vocatis in partem ſolicitudinis communicatur Auctoritas?

317. Præſtita hæc fuiſſe dicunt ſimul cum Synodo ab ipſo Leone, qui per Legatos eidem intererat: *Hæc ſunt, quæ* TECUM, *qui Spiritu præſens eras, & complacere tanquam Fratribus deliberaſti, & qui penè per Tuorum Vicariorum Sapientiam videbaris à nobis*, EFFECIMUS. Si per gerentes vices ſuas Concilio adfuerat Romanus Epiſcopus, igitur non petebatur ab illo, velut à Præſulum vno, ſubſcriptio Synodalium Decretorum, quemadmodum Suavis comminiſcitur ad evertendam vim Argumenti, quod conſurgit ex quæſita à Conciliis Pontificia Confirmatione. A nullo alio Antiſtitum poſtulatum eſt, ſuum ut nomen adiiceret Definitionibus illis, quæ ab aliis ipſius ejuſdem nomine fuerant confirmatæ. Pro Romano autem Epiſcopo comprobaverant Chalcedonenſes, aliaſque in Synodis ſancitas Articulorum Declarationes ipſius Legati. Igitur cum ab illo novam flagitabant Patres Confirmationem (quod poſt omnes Generales Synodos præſtiterunt) non ut ad unum de cæterorum Antiſtitum numero, ſed ut ad Univerſæ Magiſtrum, & Gubernatorem Eccleſiæ confugiebant. pag. 440

Tum

Digitized by Google

318. Tum ad Canonem progrediuntur, quo poteſtatem quoſdam Metropolitas conſecrandi Conſtantinopolitano Antiſtiti indulſerant: atque huc ſe deveniſſe aſſeverant, quia certos ſe eſſe opinabantur de Leonis Comprobatione. Negant, novum quoad hoc à ſe morem inductum fuiſſe, ac honori potius Cathedræ Cæſareæ urbis, quàm aliarum commodo Civitatum (Alexandriâ ſcilicet, & Antiochiâ nimis diſtantium) fuiſſe conſultum. *Indicamus verò, quia & alia quædam pro rerum ipſarum ordinata quiete, & propter Eccleſiaſticorum Statutorum definivimus firmitatem*, SCIENTES QUIA ET VESTRA SANCTITAS ADDISCENS ET PROBATURA, ET CONFIRMATURA EST EADEM. *Eam namque* CONSUETUDINEM, *quæ ex longo jam tempore permanſit, quam habuit Conſtantinopolitanorum Sancta Dei Eccleſia ad ordinandum Metropolitanos* PROVINCIARUM TAM ASIANÆ, QUAM PONTICÆ, ET THRACIÆ, *& nunc Synodali Decreto firmavimus, non tam Sedi Conſtantinopolitanæ aliquid præſtantes, quàm Metropolitanis urbibus quietem congruam providentes, eò quòd frequenter Epiſcopis vitam finientibus multæ turbæ naſcuntur, Clericis, ac Populis, qui per eaſdem ſunt Civitates, abſque Rectore remanentibus, & Eccleſiaſticum ordinem confundentibus: quod nec Veſtram latuit Sanctitatem, maximè propter Epheſios; unde quidem vobis ſæpius importuni fuerunt.* Profitentur igitur, à ſe nequaquam hæc fuiſſe decernenda, niſi ea putaſſent jam uſu recepta, & Romæ comprobata, ideoque obſequentiſſimos in eo quoque ſe Leoni fuiſſe, in quo reſiliiſſe aliquantulum videbantur à ſupremo Cultu eidem in cæteris omnibus præſtito. pag 441

319. Narrant deinde renovatum à ſe Canonem Conſtantinopolitanum de Sacro illius Urbis Primatu in Oriente. Sed hæc Proteſtatio, ut ſupra oſtendimus, eſt contraria Facto, neq; enim uſpiam in Synodo invenitur hæc Declaratio. Idcirco Literæ huic narrationem hujuſmodi ab Anatolio adjectam fuiſſe, vero ſimillimum eſt. *Confirma-* pag. 441

vimus autem & Centumquinquaginta Sanctorum Patrum Regulam, qui in Conſtantinopoli congregati ſunt ſub piæ memoriæ Majore Theodoſio, quæ præcepit, poſt Veſtram Sanctiſſimam Apoſtolicam Sedem honorem habere Conſtantinopolitanam, quæ Secunda eſt ordinata, CONFIDENTES, QUIA LUCENTE APUD VOS APOSTOLICO RADIO, ET USQUE AD CONSTANTINOPOLITANORUM ECCLESIAM CONSUETE GUBERNANDO ILLUM SPARGENTES *hunc ſæpius expanditis, eo quòd abſque invidia conſueveritis veſtrorum bonorum participatione ditare domeſticos*. Utcumque Canon, qui ab hac Epiſtola recenſetur, ſubreptitius nequaquam eſſet, nihil tamen officeret Romanæ ſupra Epiſcopos omnes Præſtantiæ. *Secundum* quidem Conſtantinopolitano *locum* attribuit, ſed omnem eidem præcidit ſpem *Æqualitatis* cum Romano. Imo affirmat, Conſtantinopolitanam ab hoc Eccleſiam Supremo Regimine gubernari: *Lucente apud vos Apoſtolico radio, & uſque ad Conſtantinopolitanorum Eccleſiam* CONSUETE GUBERNANDO *illum ſpargentes*. Tantum igitur abeſt, quod hinc Romana ullatenus gloria deteratur, ut potius omnium hinc Rector, etiam Orientalium, licet ampliſſimorum, Præſulum pateat Romanus Pontifex: adeoque, præter ſingulos peculiarium Eccleſiarum Epiſcopos, ipſe cenſeatur Supremus Epiſcopus Univerſalis Eccleſiæ.

320. Enixè poſtmodum Leonem orant, ne hunc reſpuat Canonem rejectum à ſuis Legatis; ideoque fatentur, illi robur nequaquam futurum, niſi ab Apoſtolica Sede, Pag. 441 Generalibus antecellente Synodis, confirmetur. *Quæ igitur ad interemptionem quidem totius confuſionis, confirmationem verò Eccleſiaſticæ Ordinationis definivimus, hæc ſicut propria, & amica, & ad decorem convenientiſſima*, DIGNARE COMPLECTI, SANCTISSIME, ET BEATISSIME PATER. *Qui enim locum Veſtræ Sanctitatis obtinent Sanctiſſimi Epiſcopi Paſchaſinus, & Lucentius, & qui cum eis eſt Reverendiſſimus Presbyter Bonifacius, his ita conſtitutis vehementer reſiſtere tentaverunt*.

In-

Digitized by Google

321. Interpretantur deinde Legatorum animum, quaſi huic Canoni obſtiterint, ut ejus firmitas unius Leonis conniventiæ tribueretur. PROCUL DUBIO A VESTRA PROVIDENTIA INCHOARI ET HOC BONUM VOLENTES, UT SICUT FIDEI, SIC BONÆ ORDINATIONIS VOBIS DEPUTETUR EFFECTUS. Obiter hìc expendo, fateri Synodum, IPSI LEONI DEPUTANDUM EFFECTUM explicatæ Catholicæ FIDEI. Quibus verbis iterum dicunt Patres, à ſe ſolummodo vulgata fuiſſe per Chriſtianum Orbem illa, quæ ſanciverat Leo, Infallibilis Interpres Divinæ Fidei. pag.441

322. Filios deinde appellant ſe Romani Parentis, quem proinde Majorem indicant ipſo Concilio à Filiis celebrato; neque enim Pater ſolummodo præſtat Filiis invicem disjunctis, ſed etiam iiſdem in unum coactis. *Præſumentes dum noverimus, quia* QUIDQUID RECTITUDINIS A FILIIS FIT, AD PATRES RECURRIT *facientes hoc ſibi proprium*. ROGAMUS IGITUR, ET TUIS DECRETIS NOSTRUM HONORA JUDICIUM, ET SICUT NOS CAPITI IN BONIS ADJECIMUS CONSONANTIAM, SIC ET SUMMITAS TUA FILIIS, QUOD DECET, ADIMPLEAT. pag.441

Quod oculis ſubjectum Eccleſiæ Caput ſit Romanus Pontifex, Sexcentos, ac triginta Teſtes habemus, Petre Suavis, omnes videlicet Chalcedonenſis Concilii Patres. Sexcenties igitur, ac tricies Proteſtantes Theologi mentiuntur, à quibus affirmatum ais, *neminem Patrum prodidiſſe, ut Romanus Epiſcopus ſit Eccleſiæ, & Conciliorum Caput*. Satis unus Patrum erat ad eos coarguendos, qui nullum fuiſſe audacter inclamant. Et in tuam ipſe adoptans eorum ſententiam affirmas, non ſolùm conatos eos fuiſſe refellere, quæ ſcripſerat Cardinalis Contarenus Apoſtolicus Legatus, ſed eadem re ipſa infregiſſe. *At Theologi Proteſtantes Contareni literas, atque rationes refellunt*. At certè nunquam refellit Suavis Hæretica Lutheranorum pronunciata, imo ea ſemper affert in medium quaſi rationi, & æquitati conſentanea. Crimen fuiſſet in Catholico pag.107.

Scriptore Medium ſe ac neutri parti adhærentem oſtendere nec ullo unquam adjecto Epitheto, formulâ nullâ, ſaltem in genere, Propoſitiones Hæreticorum arguere. Quid erit, eas identidem apertè comprobare, cum convincentes, & efficaces eorumdem rationes appellet, Catholicorum verò argumenta frequentiſſimè ludibrio traducat, & contra cujuslibet Seſſionis Decreta vim congerat inanium argumentorum, quæ aliis attribuit, & inſoluta relinquit? Quidni porrò faceret, & Lectorum animis inſinuare conaretur venenum, quo ipſius præcordia infecta fuiſſe utinam minus apertè conſtaret?

323. Notanda quoque videntur verba illa: *Et ſicut nos* Capiti *in bonis adjecimus conſonantiam*: per quæ non ſolùm minora Pontifice Maximo, videlicet Capite, declarantur cætera Membra, ſcilicet Epiſcopi omnes Concilium conſtituentes; verùm etiam iidem præſumuntur obſecuti, abſque facultate contradicendi, eidem Capiti in Fide declaranda: quo pacto in humano Corpore nequeunt reliquæ partes Capiti diſſentire.

324. Ne ullus nobis excidat adamas, aut unio, ex innumeris, quibus hæc Epiſtola affluit, animadvertimus, iterum præſumi, quod nihil aliud in Synodo geſtum fuerit præter publicationem Romani Decreti; loquentes enim
pag. 441 de Imperatoribus Patres ajunt: *Sic enim & pii Principes complacebunt*, qui tanquam Legem Tuæ Sanctitatis Judicium firmaverunt. Edixerant Cæſares, ut repugnare nullus auderet Chalcedonenſi Concilio. Ipſum verò Concilium affirmat, *hac Lege firmatum fuiſſe Leonis Judicium*. Concilium igitur profitetur, in ipſo Leonis Judicio totam fuiſſe Synodum conſtitutam, quæ Pontificiam Sententiam, velut Infallibile Oraculum, adoraverat, & ab ea definiendi *Legem* acceperat. Firmari autem dicitur à Concilio Pontificia Sententia non quia abſque Concilio infirma in ſeipſa foret, ſed ut firmaretur in aliis, qui in Fide Catholicæ verita-

ritatis parum firmi erant : vel firmari dicitur quoad majorem publicationis Solennitatem, non quoad maiorem Certitudinem veri. Hæc autem interpretatio ex univerſo Volumine manifeſtè patens promicat ex hoc ipſo Textu, in quo Leonis *Judicium* appellatur *Lex*.

325. Ita demum Epiſtolam claudunt: *Omnem vobis geſtorum vim inſinuavimus ad comprobationem noſtræ ſinceritatis*, & AD EORUM, QUÆ A NOBIS GESTA SUNT, FIRMITATEM, & *conſonantiam*. Geſtorum ergo rationem reddunt Pontifici Maximo, ut ab illius COMPROBATIONE Synodalibus Decretis FIRMITAS accedat; ideoque fatentur, hac Synodum Superioris ſui Confirmatione indigere, ut inconcuſſa perpetuò maneat. Hinc porrò non ſolùm evincitur Præcellentia ſupra Concilium, ſed etiam Pontificia Infallibilitas, quia ſi hæc abſque Apoſtolicæ Sedis Confirmatione non viget omnino ineluctabilis in ipſo Concilio, enimverò, ſi eidem quoque deeſſet Apoſtolicæ Sedi, tutum nihil, & omnino certum ſupereſſet in Eccleſia Dei: aut ſi ad habendam firmitatem rurſus à Pontifice confugiendum eſſet ad Synodum, & ab hac ad Pontificem, vitioſo circulo laboraretur. Has autem nugas fieri noluit Sapientiſſimus Eccleſiæ Inſtitutor, ſed omnino voluit, certiſſimum eidem adeſſe Magiſterium veritatis. Hoc ergo ineſt Pontifici Maximo, à quo ſemper Concilia Confirmationem obſequentiſſimè petiverunt. pag. 441

CAPUT

Digitized by Google

CAPUT QUINQUAGESIMUMNONUM.

S. *Leonis ad Anatolium Epiſtola Leges præſcribit Cæſareæ Urbis Antiſtiti, & reiicit Canonem de ipſius Primatu, licet ſancitus à Concilio (cui Leo antecellebat) perhibeatur.*

326. Eloquentiſſimæ, ac ſonoro, ut ſemper, verborum, ac ſententiarum ambitu circumductæ, ideoque Scriptoris majeſtatem ſpirantis, Epiſtolæ initium oſtendit, pertinere ad ipſum Leonem Explicationem Fidei. *Manifeſtato, ſicut*
pag 444 *optavimus, per gratiam Dei lumine Evangelicæ veritatis, & ab Univerſali Eccleſia pernicioſiſſimi erroris nocte depulſa, ineffabiliter gaudemus in Domino, quod* CREDITÆ NOBIS DISPENSATIONIS LABOR AD DESIDERATUM PERVENIT EFFECTUM. Eidem ergo Leoni creditus erat labor imbuendi omnes Catholicæ Fidei doctrinâ, & errorum nocte depulſa veritatis ſolem animis afferendi. Neque hoc ſolùm Maximus ipſe Pontifex aſſeverat, ſed etiam aſſirmaverat Anatolius, de quo
pag. 444 ſubdit Leo: SICUT ETIAM EPISTOLÆ TUÆ TEXTUS ELOQUITUR.

327. Revocat deinde in memoriam Anatolii Electionem ipſius ad Conſtantinopolitanas Inſulas non admodum honorificam, eumque graviſſimè hortari incipit ad animi
pag 444 moderationem. *Deceſſore enim tuo beatæ memoriæ Flaviano propter defenſionem Catholicæ veritatis ejecto non immeritò credebatur, quod Ordinatores tui contra Sacrorum Canonum conſtituta viderentur ſui ſimilem conſecraſſe; ſed adfuit miſericordia Dei, in hoc te dirigens, atque confirmans, ut malis principiis bene utereris, & non te judicio hominum, ſed Dei*

pro-

provectum benignitate monſtrares. Quod verè ita accipiendum eſt, ſi hanc Divini muneris gratiam alia offenſione non perdas. Virum enim Catholicum, & propriè Domini Sacerdotem ſicut nullo errore implicari, ita nulla oportet cupiditate violari. Dicente quippe Scriptura Sancta: Poſt concupiſcentias tuas non eas, & à voluntate tua avertere: multis mundi hujus illecebris, multis vanitatibus reſiſtendum eſt, ut vera continentiæ obtineatur integritas, cujus prima eſt labes Superbia, initium tranſgreſſionis, & origo peccati; quoniam MENS POTENTIÆ AVIDA, NEC ABSTINERE NOVIT A VETITIS, NEC GAUDERE CONCESSIS, *dum inordinato pravoque progreſſu, impunitarum tranſgreſſionum augetur exceſſus, & crebreſcunt culpæ, quæ toleratæ ſunt ſtudio Fidei reparandæ, & amore concordiæ.* An non Pater, Magiſter, Paſtor, & Judex Conſtantinopolitani Præſulis hoc ſermonis pondere Romanus patet? Aureis præterea his verbis præclarè pingit ambitionis progreſſum, quo Byzantinus Epiſcopus, Eracleotæ per Trecentos annos Metropolitano ſubjectus, in omnium paulatim Orientalium Antiſtitum capita inſilivit.

328. Apertius deinde partes Judicis exercet Pontifex Maximus cenſuram ferens de malè geſtis à Secunda Synodo Epheſina, atque ipſo Anatolio. *Poſt illa itaque Electionis tuæ non inculpata principia, poſt conſecrationem Antiocheni Epiſcopi, quam tibimet contra Canonicam Regulam vindicaſti, doleo etiam in hoc Dilectionem tuam eſſe prolapſam,* UT SACRATISSIMAS NICÆNORUM CANONUM CONSTITUTIONES CONARERIS INFRINGERE. pag. 444

329. Tum ipſo etiam legitimo, & Sacroſancto Chalcedonenſi Concilio, à quo ſui honoris amplificationem extorſerat Anatolius, Superiorem ſe præſtat Leo, affirmans reiici à ſe poſſe quidquid illicitè tot Præſulum multitudo decreverit. *Quibus inauditis & numquam ante tentatis ita præveniris exceſſibus, ut Sanctam Synodum ad extinguendam ſolùm Hæreſim, & confirmationem Fidei Catholicæ ſtu-* pag. 444

Digitized by Google

ſtudio Chriſtianiſſimi Principis congregatam in occaſionem ambitus trahas, & ut conniventiam ſuam tibi dedat, impellas: TANQUAM REFUTARI NEQUEAT, QUOD ILLICITE VOLUERIT MULTITUDO.

330. Decernit exinde, nil à numeroſiore Concilio poſſe ſanciri contra Nicænas Conſtitutiones. Hoc autem indicat, Romanum Synodis Epiſcopum antecellere, qui Nicænos à ſe confirmatos Canones vetabat infringi. Cæteroqui enim, utcumque Nicæna Fides immutari nequiret, infringi tamen potuiſſent illa, quæ Nicæni Patres quoad
pag. 444 diſciplinam, & peculiarium privilegia Eccleſiarum ſtatuerant. NULLA SIBI DE MULTIPLICATIONE CONGREGATIONIS SYNODALIA CONCILIA BLANDIANTUR, *neque Trecentis illis decem atque octo quantumlibet copioſior numerus Sacerdotum vel comparare ſe audeat, vel præferre; cum tanto Divinitus privilegio Nicæna ſit Synodus conſecrata, ut ſive per pauciores, ſive per plures Eccleſiaſtica judicia celebrentur*, OMNI PENITUS AUCTORITATE SIT VACUUM, *quidquid ab illorum fuerit conſtitutione diverſum*. Quod autem hoc eſt PRIVILEGIUM, QUO NICÆNA SYNODUS DIVINITUS CONSECRATUR, niſi Decretum Pontificis Maximi Synodis antecellentis? Num alioqui una reliquis Generalibus Synodis præſtat? Num Divina Sacris in Literis, aut Traditionibus, Revelatio extat, Nicænos quoad Diſciplinam, & Sedium Ordinem Canones mutari vetans?

Speravit ne Petrus Suavis comburenda omnium Acta Synodorum, & Literas ad Concilia pertinentes, eorumque, qui eas legiſſent, ex memoria penitus obliterandas, cum ſcripſit, Occidentalibus tantùm Conciliis Ro-
pag. 149. manum ſe Pontificem immiſcuiſſe! Cui nam in Occidente habito illuſtrius per ſuos Legatos, quàm Chalcedonenſi, præſedit, cui plura præſcripſit, de quo, tanquam ſibi ſubjecto, apertius, ac dilucidius fuit locutus?

331. Mox in ovem ſuam Conſtantinopolitanum Anti-

ſtitem

ſitem Univerſalis Eccleſiæ Paſtor exerens virgam Sacerdotii Regalis aut depravatum, aut deterritum ab illo fuiſſe Concilium affirmat, adeoque Anatolium graviſſimè obiurgat. *Nimis ergo hæc improba, nimis ſunt prava, quæ* pag.445
Sacratiſſimis Canonibus inveniuntur eſſe contraria. In totius Eccleſiæ perturbationem ſuperba hæc tendit elatio, quæ ita abuti voluit Concilio Synodali, ut Fratres, in Fidei tantummodo negotium convocatos, & definitione ejus cauſa, quæ erat curanda, perfunctos, ad conſentiendum ſibi AUT DEPRAVANDO TRADUCERET, AUT TERRENDO COMPELLERET.

332. Suos præterea Legatos Concilii Præſides jure obſtitiſſe communi ſtudio ſuffragantium Anatolio, decernit Leo, ideoque ſe à Nunciis repræſentatum præcellere Synodo certò præſumit. *Inde enim Fratres noſtri ab Apo-* pag.445
ſtolica Sede directi, QUI VICE MEA SYNODO PRÆSIDEBANT, *probabiliter atque conſtanter illicitis auſibus obſtiterunt, apertè reclamantes, ne contra Statuta Nicænæ Synodi præſumptio reprobæ novitatis aſſurgeret.*

333. Diſertè profitetur magnanimus Pontifex à ſe nunquam confirmandum ſuperbum Canonem, & nullius proinde ponderis futurum, licet à Generali Concilio, quod Leoni ſuberat, ſancitus fuiſſet. *Temetipſum, quod eis* (vi- pag.445
delicet Pontificiis Legatis) *parere nolueris, dum illicita moliris, accuſas, ſuperfluè non concedenda appetens, & inſalubriter contraria concupiſcens,* QUÆ NULLUM UNQUAM POTUERUNT NOSTRUM OBTINERE CONSENSUM. *Abſit enim à conſcientia mea, ut tam prava cupiditas meis ſtudiis adjuvetur.*

334. Poſt alia deinde ſidereis characteribus digniſſima monita ſubvertit Canonem, qui Secundæ Synodo tribuebatur, ideoque, huic quoque præſtare ſe, docet. *Per-*
ſuaſioni enim tuæ IN NULLO PENITUS SUFFRAGATUR QUORUMDAM pag.445
EPISCOPORUM *ante ſexaginta, ut jactas, annos facta* SUBSCRIPTIO, *numquamque à Prædeceſſoribus tuis ad Apoſtolicæ Sedis tranſmiſſa notitiam, cui ab initio ſui caducæ, dudumque*

collapſæ, ſera nunc, & inutilia ſubiicere fulcimenta voluiſti, eliciendo à Fratribus ſpeciem conſenſionis, quam tibi in ſuam injuriam verecundia fatigata præberet. Tributum diximus Canonem illum Secundæ Synodo, quia, conditum ab illa fuiſſe, nonnulli audent affirmare. Sed nec ipſe Anatolius eò temeritatis progreſſus fuerat: ipſumque ſolùm ſcripſiſſe, à QUIBUSDAM fuiſſe *Epiſcopis* comprobatum, liquet ex hac Leonis Magni reſponſione. Profectò enim conditus non fuit, dum ipſa Synodus coram Gregoriis Theologo, ac Nyſſeno, aliiſque Sanctiſſimis Patribus haberetur, ut conſtabit ex alio Polemicæ hujus Hiſtoriæ Libro. Expendendum pariter eſt id, quod affirmat Leo, qualemcumque videlicet Canonem illum numquam Romam fuiſſe tranſmiſſum à Conſtantinopolitanis Antiſtitibus Anatolii Deceſſoribus: non à Nectario, gloriæ cæteroqui ſtudioſo, non à Sanctis Joanne Chryſoſtomo, Proclo, Flaviano, non à ſuperbiſſimo Neſtorio, qui tamen quouſque ſperavit, ſe non damnandum à Cæleſtino Pontifice, dedignatus non fuit, pro aliis cauſis ad Apoſtolicam Sedem confugere. Spretum igitur illum fuiſſe Canonem ab omnibus, tum Sanctitate, tum nequitia inclytis, manifeſtiſſimum eſt.

335. Confirmat deinde Patriarchalium Sedium jura, quæ ab Arbitrio Petri manaſſe indicat, & ſuo nos id ipſum opportunè loco ſtatuimus, agentes de Sacroſancto Nicæno Concilio. NIHIL ALEXANDRINÆ SEDI *ejus, quam per S. Marcum Evangeliſtam Beati Petri Diſcipulum meruit,* PEREAT DIGNITATIS: *nec Dioſcoro impietatis ſuæ pertinaciâ corruente, ſplendor tantæ Eccleſiæ tenebris obſcuretur alienis. Antiochena quoque Eccleſia, in qua primùm prædicante Beato Apoſtolo Petro Chriſtianum nomen exortum eſt,* IN PATERNÆ CONSTITUTIONIS ORDINE PERSEVERET, *& in gradu tertio collocata numquam ſe fiat inferior.* Pag. 445

336. In Epiſtolæ fine paræneſim addit ad charitatem,

&

& animi moderationem, iiſque utitur verbis, quæ loquentem cum Filio Patrem, cum ſubjecto ſibi Principem deceant: ac narrans, Lucianum Epiſcopum, & Baſilium Diaconum pro extorquenda confirmatione Canonis, ab Anatolio expetita, omni ſtudio inſtitiſſe, certos nos facit obſequii Pontifici Maximo exhibiti à Præſule Conſtantinopolis, qui non ſolùm ſupplices ad Leonem Literas dederat, ſed ſuos etiam ad eumdem Nuncios legaverat. Et Æqualitatem cum Romano ſomniare potuit Cæſareæ urbis Antiſtes, qui Romanum pro gratia obtinenda convenit obſequentiſſimè: quique Romanum ipſum anteriorem Generali Synodo apertè fatetur, dum oſtendit, nullas fore vires Conciliari Decreto, niſi à Romano firmetur? *Hæc tibi ſcribens, Frater in Domino, hortor ac moneo, ut, depoſito ambitionis deſiderio, ſpiritu potius ſerveas Charitatis, ejuſque virtutibus, ſecundùm doctrinam Apoſtolicam proficienter orneris. Eſt enim patiens, & benigna, & non æmulatur, non agit perperam, non inflatur, non eſt ambitioſa, non quærit, quæ ſua ſunt. Unde ſi Charitas non quærit propria, quantum peccat, qui concupiſcit aliena?* A QUIBUS VOLO, UT TE PRORSUS ABSTINEAS, *memorque ſis ejus Sententiæ, quæ dicit: Tene, quod habes, ne alius accipiat coronam tuam. Nam ſi inconceſſa quæſieris, ipſe te tuo opere, atque judicio,* UNIVERSALIS ECCLESIÆ PACE PRIVABIS. *Frater autem & Coepiſcopus noſter Lucianus, & filius noſter Baſilius Diaconus, quantum in ipſis ſunt, ſtudiosè his, quæ eis injunxeras, adſuere; ſed actioni eorum juſtitia negavit effectum.* Pag 445

CAPUT SEXAGESIMUM.

Conſtantinopolitanus in Oriente Primatus iterum evertitur in Pontificiis ad Marcianum, & Pulcheriam Literis, in quarum primæ Inſcriptione ſe Leo dicit Epiſcopum Romanæ, & Univerſalis Eccleſiæ.

337. CUm Marcianus Imperator Leoni Anatolium commendaſſet, reſcripſit eidem Maximus Pontifex hunc præfigens Epiſtolæ Titulum: *Leo Epiſcopus Romanæ, &* UNIVERSALIS ECCLESIÆ *Marciano Auguſto*. Non ſolùm igitur hac illum appellatione frequenter in Synodo Patres illuſtrarunt, ſed ipſe quoque opportunè eamdem identidem adhibuit.

pag. 445

Si à conſiliis Leoni fuiſſet Petrus Suavis, vehementiſſimè contendiſſet, ut Epiſcopum ſe potius nuncuparet *Romanæ, ac Suburbicariarum Eccleſiarum*. Curſim animadvertere juvat id, quod nefarius hic Scriptor attexit præſagio de Hiſtoria ſua quamprimùm emoritura. *Certus*,
pag. 301. ait, *poſteritatem prout res, ac tempora ſeſe dabunt, de ea judicaturam*. Prout videlicet proſpera, vel infauſta futura eſſent tempora Hæreſi, quam propugnabas: prout eamdem, juxta enixa tua vota, exceptura ſinu fuiſſet Italia, cujus linguam in virulento Opere ſcribendo adhibuiſti: hoc enim dato rerum eventu, candidum tibi ſperabas ferendum ſuffragium. Si verò ſecus contigiſſet, ut favente Divino Numine contigit, meritis te diris devovendum ex vero præſagiviſti.

Poſt

Digitized by Google

338. Poſt laudes in optimum Imperatorem congeſtas ob illius fervidum ſtudium Catholicæ Fidei, ſermonem aggreſſus de Præſule Ceſareæ Urbis hæc inter cætera inquit: *Nos veſtræ Fidei, & interventionis habentes intuitum,* pag. 446 *cum ſecundum ſua conſecrationis Auctores* (hi porrò fuerant Præſules Epheſinæ Synodi Prædatoriæ in errorem lapſi, de quibus ſupra dixerat Leo: *Ordinatorum ſuorum errorem deſerens*) *ejus initia titubarent*; BENIGNIORES CIRCA IPSUM, QUAM JUSTIORES ESSE VOLUIMUS. Profitetur igitur, ſibi jus fuiſſe abrogandi Epiſcopatum Anatolio tributum ab Univerſali Concilio, adeoque huic Romanum Pontificem anteire. Sed ſua poteſtate uti ſe noluiſſe, *quò perturbationes* pag. 446 *omnes, quæ operante Diabolo fuerant excitatæ, adhibitis remediis leniremus: quæ illum modeſtum magis, quàm immoderatum facere debuerunt.*

339. Securim deinde malignæ arboris radici infigens affirmat, fruſtra jactari gloriam Imperialis Urbis, cujus faſtigium inflavit Byzantinorum Præſulum animos, & Romanæ amplitudinem Cathedræ non à Civitatis fulgore, ſed à Divina in Petro Inſtitutione fluxiſſe. *Habeat, ſicut* pag. 446 *optamus, Conſtantinopolitana Civitas gloriam ſuam, ac protegente dextera Dei, diuturno clementiæ veſtræ fruatur Imperio. Alia tamen ratio eſt rerum Secularium, alia Divinarum*: NEC, PRÆTER ILLAM PETRAM, QUAM DOMINUS IN FUNDAMENTO POSUIT, STABILIS ERIT ULLA CONSTRUCTIO.

340. Confirmatum deinde à ſe Sacro in Solio Anatolium dicit: ex quo & Vetuſtus Mos comprobatur petendi ab Urbe Roma hujuſmodi Confirmationem, & novo Argumento ſtatuitur Pontificia Præſtantia ſupra Synodum, à qua electus Anatolius à Leone reiici potuiſſet: *Satis ſit* pag. 446 *prædicto, quod veſtræ pietatis auxilio, &* MEI FAVORIS ASSENSU *Epiſcopatum tantæ Urbis obtinuit.*

341. Quorumdam deinde ſomnia difflat, qui Byzantinam Sedem inſeſſam ab Apoſtolo Andrea fuiſſe opinati,

eamdem

Digitized by Google

eamdem appellari poſſe cenſebant Apoſtolicam, ut Epheſinam Joannis, Hieroſolymitanam Jacobi. *Non dedignetur Regiam Civitatem*, QUAM APOSTOLICAM NON POTEST FACERE SEDEM, *nec ullo ſperet modo, quod per aliorum poſſit offenſiones augeri*.

pag 446

342. Religioſum poſtea ſe Nicænorum Canonum Cuſtodem fore aſſeverat, adeoque ſubjectarum ſibi Synodorum Defenſorem. *Privilegia enim Eccleſiarum Sanctorum Patrum Canonibus inſtituta, & Venerabilis Nicænæ Synodi fixa Decretis, nulla poſſunt improbitate convelli, nulla novitate mutari. In quo opere, auxiliante Chriſto, fideliter exequendo*, NECESSE EST, ME PERSEVERANTEM EXHIBERE FAMULATUM, QUONIAM DISPENSATIO MIHI CREDITA EST, *& ad meum tendit reatum, ſi Paternarum Regula Sanctionum, quæ in Synodo Nicæna ad totius Eccleſiæ Regimen Spiritu Dei inſtruente ſunt condita, me (quod abſit) connivente, violentur, & major ſit apud me unius fratris voluntas, quàm univerſa domus Domini communis utilitas*.

pag 446

343. Stolidè malignus Suavis opinaretur, conſultius à me locum hunc prætermittendum fuiſſe, ex quo argui diceret, Nicænos à Romano Pontifice Canones non poſſe convelli, ideoque ipſum Conciliis non anteire. Sed generatim in primis pernego, Textum à me ullum diſſimulari, qui tela præbere queat hoſtibus Romanæ gloriæ: & affirmo, omnia in illos retorqueri à nobis poſſe, ac porrò retorqueri. Quid deinde de hoc ipſo blateraret loco Epiſtolæ Pontificiæ? Ubi nam valorem defuturum dicit ſuæ Nicænorum Canonum abrogationi? *Diſpenſationem ſibi creditam* ait, & de *reatu* ſolùm loquitur, quem incurreret, ſi Nicænos Canones infirmaret, *magis connivens voluntati Anatolii, quàm de univerſæ Eccleſiæ utilitate ſolicitus*. Licita ergo non fuiſſet (quod ultro fatemur) everſio Canonum abſque juſta cauſa, non tamen invalida. Nullo igitur pacto hinc poteſt inferri, quod Pontifex Maximus Conciliis

non

non antecellat; imò contrarium eruitur ex eo, quod DISPENSATIO IPSI CREDITA dicatur, & NECESSE SIT, eumdem Eccleſiæ Præſidem cavere, ne Sanctiones Paternæ à Chalcedonenſi Concilio convellantur. Quomodo enim huic Leo frænum Synodo poſſet iniicere, niſi eidem præſtaret?

344. Demum Anatolium iuſtè perſtringens, quod munus conſecrandi Antiochenum Epiſcopum uſurpaſſet, adiicit incurrendæ ab illo Excommunicationis diſcrimen, niſi ab ambitu reſiliret. *Agite, quod & Chriſtianæ eſt probitatis, & Regiæ, ut prædictus Epiſcopus pareat Patribus, conſulat paci, neque ſibi æſtimet licuiſſe, quod Antiochena Eccleſia ſine ullo exemplo, contra ſtatuta Canonum, Epiſcopum ordinare præſumpſit*: QUOD NOS AMORE REPARANDÆ FIDEI, ET PACIS STUDIO, RETRACTARE CESSAVIMUS. *Abſtineat ergo ab Eccleſiaſticarum injuria Regularum, & illicitos declinet exceſſus*, NE SE AB UNIVERSA ECCLESIA, DUM INIMICA PACI TENTAT, ABSCINDAT. *Quem opto magis irreprehenſibiliter agentem diligere, quàm in hac præſumptione, quæ illum ab omnibus ſeparare poterit, perdurare.* Pag. 446.

345. In hujus quoque Literæ fine, ſicut & alterius ad Pulcheriam Auguſtam, ſuo egregiè perfunctos munere Pontifex dicit Lucianum Epiſcopum, & Baſilium Diaconum: ex quo liquet, eoſdem non ſolùm Anatolii, ſed etiam Imperatorum Nuncios extitiſſe, cum compertum omnibus eſſet, nihil commodare Conſtantinopolitanæ Sedis honori poſſe Chalcedonenſe Decretum, niſi ab, eidem præcellente, Romano Pontifice comprobaretur. Idcirco Cæſares, ſuæ Urbis Eccleſiæ decus optantes, non ſolùm Literis, ſed & Legatis illud extorquere conniſi fuerunt. *Frater autem, & Coepiſcopus meus Lucianus, qui cum filio meo Baſilio Diacono* CLEMENTIÆ VESTRÆ AD ME SCRIPTA PORTAVIT, *omni devotione partes ſuſceptæ Legationis implevit: qui non eſt æſtimandus negotio deſuiſſe, quem potius cauſa deſeruit.* Pag. 446.

Ita

Ita clauditur Litera ad Marcianum. In alia verò ad Pulcheriam hæc habentur: *Prolixitatem itaque Epiſtolæ meæ, qua neceſſe habui explicare, quid ſentiam, rogo, ut per fratrem, & Coepiſcopum meum Lucianum, qui, quantum in ipſo eſt, ſolicitudinem ſuſceptæ Legationis eſt fideliter executus, & per Filium meum Baſilium Diaconum, pietas veſtra dignanter accipiat.*

346. Conglobamus nonnulla ex iis, quæ in Epiſtola
pag.447 data ad Pulcheriam Argumenta continentur. *Anatolius parum conſideravit, quanto pietatis veſtræ beneficio, &* MEI FAVORIS ASSENSU *Conſtantinopolitanæ Eccleſiæ Sacerdotium fuerit conſecutus*. Extortam deinde vocat ſubſcriptionem
pag.447 Præſulum illius ambitionem foventium: *Credens, huic tam intemperanti cupiditati poſſe prodeſſe, quod ei quorumdam conſenſum præbuiſſe dicitur extorta ſubſcriptio*. Nullius hanc roboris fuiſſe declarat, cum illi repugnaverint ſui Legati
pag.417 Concilio præſidentes: *Cum tam deſtruendis mox conatibus contradictio Fratrum, & Coepiſcoporum meorum vicem meam agentium fideliter, & laudabiliter obviaret*. Fruſtra niti Anatolium affirmat Canone, qui Secundæ Synodo tribue-
pag.447 batur: *Superbum nimis eſt, & immoderatum &c. quorumdam Epiſcoporum proferre conſenſum, cui tot annorum ſeries negavit effectum. Nam ſexageſimus ferè annus hujus jactantiæ eſſe jactatur, qua ſe prædictus Epiſcopus æſtimat adjuvari, fruſtra cupiens id ſibi prodeſſe*, QUOD, ETIAMSI QUISQUAM AUSUS EST VELLE, NULLUS TAMEN POTUIT OBTINERE. Jactationes igitur, ut nunc inquit Curia, jactationum appellat ſuffragia, quæ Anatolius à Secunda Synodo mutuabatur. Ex hoc autem Pontificiæ Literæ loco manifeſtiſſimè liquet, rejectum ab ipſis Orientis Præſulibus fuiſſe Canonem illum, nec ullum ex Cæſareæ Urbis Epiſcopis uſum eòuſque fuiſſe Privilegiis, quæ Sedi ſuæ ab illo conferri Canone videbantur. Quis ad Auguſtam ea ſcribi potuiſſe dicat à Leone Magno, quæ veritatis compertiſſima nequaquam eſſent?

eſſent? Apoſtolica demum Auctoritate irritum, ac nullum eiſe ſtatuit Chalcedonenſe Decretum, adeoque Superiorem ſe Generali Synodo præſtat. *Conſenſiones verò Epiſcoporum Sanctorum Canonum apud Nicæam conditorum Regulis repugnantes, unita nobiſcum veſtræ fidei pietate,* IN IRRITUM MITTIMUS, ET PER AUCTORITATEM BEATI PETRI APOSTOLI GENERALI PRORSUS DEFINITIONE CASSAMUS. Pag 417

Solùm à vulgo mortalium legendum ſe profectò credidit Petrus Suavis, qui evectam in majus fuiſſe dicit poſt Undecim ab adventu Domini Secula Pontificiam Poteſtatem. Si ea paulatim, inſtar humani corporis, adoleviſſet, qua nunc gigantea altitudine in Cælum ferretur? Enimverò aſpectabilem Eccleſiæ Monarcham perpetuo Auctoritatis exercitamento adeo ſe præſtitit Leo Magnus Seculo Quinto, ut nullus noſtra, & parentum ætate vividius exercere potuerit virgam Sacerdotalis Imperii.

Digitized by Google

CAPUT SEXAGESIMUMPRIMUM.

Confirmatur Synodus à Leone in Literis ad ipſum Concilium, ad Maximum Antiochenum, & ad Marcianum datis, quoad Fidem tamen ſolummodo, non quoad Canonem de prærogativa Conſtantinopolitanæ Cathedræ, multiplici iterum ratione ſubverſum à Pontifice Maximo, Conciliis omnibus præcellente, ac Epiſcopo Univerſalis Eccleſiæ.

347. ANtequam Leonis Epiſtolas expendere adoriamur, ex Imperatorum ad Provinciarum Præſides Litera, loquente de Synodo Chalcedonenſi ab omnibus excipienda, hæc delibamus. *Venerabilis Synodus innumerabilium penè Sacerdotum Chalcedonem conveniret, quæ dum Fidem diligenter inquirit*, AUCTORITATE BEATISSIMI LEONIS EPISCOPI ÆTERNÆ URBIS ROMÆ, ET RELIGIONIS FUNDAMENTA CONSTITUIT: ſive, ut habet verſio Græca, CONFIRMAT. Inquiſitio igitur Fidei in eo ſita fuit, ut AUCTORITATE BEATISSIMI LEONIS RELIGIONIS FUNDAMENTA CONFIRMARENTUR. An non, Magiſtrum, & Ducem Concilii fuiſſe Romanum Pontificem in declaranda Catholica Veritate, Imperator affirmat? Nova perpetuò gliſcunt Argumenta oſtendentia, nihil aliud pro Fide ſtabilienda præſtitum à Concilio fuiſſe, niſi ut Leonis Epiſtolam, veluti credendi Normam, omnibus latiſſimè populis oſtentaret. Hoc porrò Univerſalis Synodus minimè præſtitiſſet, niſi cujuslibet Erroris periculo exemptam putaſſet Apoſtolicam Sedem.

pag. 456.

Et Marciano Suavis adjudicavit Præfecturam Concilii

lii

lii Chalcedonenſis, cujus vim omnem Leoni Pontifici Maximo Marcianus idem attribuit?

348. Quam ab ipſo Leone obſequentiſſimè Synodus flagitaverat, ita reſpondens omnibus Epiſcopis, qui eidem Concilio interfuerant, Pontifex Maximus Confirmationem indulget. *Fraterna Univerſitas, & omnium fidelium corda cognoſcant, me non ſolùm per Fratres, qui vicem meam executi ſunt, ſed etiam per* APPROBATIONEM GESTORUM SYNODALIUM PROPRIAM VOBISCUM INIISSE SENTENTIAM, *in ſola videlicet Fidei cauſa (quod ſæpe dicendum eſt) propter quam Generale Concilium, & ex præcepto Chriſtianorum Principum, & ex conſenſu Apoſtolicæ Sedis placuit congregari.* Neſtorium deinde, ac Eutychetem graviſſimis iterum verbis damnat, & ad Catholicæ Fidei tutelam Præſules omnes hortatur, abigens è conſortio credentium novarum Hæreſum ſectatores. *Si quis umquam auſus fuerit, vel Neſtorii perfidiam tueri, vel Eutychetis, ac Dioſcori impium dogma defendere*, A CATHOLICORUM COMMUNIONE RESECETUR, *nec habeat ejus corporis participationem, cujus abnegat veritatem, Fratres chariſſimi.* Ut præſtans igitur Synodo ea ex ipſa eligit, quæ ſibi probantur, videlicet Fidei Declarationes, ac ſeparat ab iis, quibus addere negat ineluctabile Pontificiæ pondus Auctoritatis, ſcilicet Decretis quoad Diſciplinam, ne inter hæc complectatur Canonem Conſtantinopolitanæ Sedis dignitati faventem. An non ſi ex Conſtitutionibus editis à Senatu quaſdam Rex confirmet aliis improbatis, ex hoc arguitur, ipſi Regem Senatui antecellere?

pag. 464

pag. 464

349. Apertius deinde invehitur in Canonem contrarium Nicænis Decretis. QUANTUMLIBET ENIM EXTORTIS ASSENTATIONIBUS SESE INSTRUAT VANITATIS ELATIO, ET APPETITUS SUOS CONCILIORUM ÆSTIMET NOMINE ROBORANDOS, *infirmum, atque irritum erit quidquid à prædictorum* (locutus fuerat de Nicænis) *Patrum Canonibus diſcreparit.* Veriſſimè af- pag. 464

firmat, *extortum* fuiſſe ſuperbum Canonem, & projectè *aſſentatos* Anatolio fuiſſe illius conditores. Dum autem ſtatuit, fruſtra *Conciliorum nomine roborandos appetitus* tumidi Antiſtitis, optimo jure præſumit Sanctiſſimus, & Sapientiſſimus Pontifex Conciliis ſe omnibus antecellere; cæteroqui enim non incaſſum Conciliorum Auctoritate fretus Anatolius fuiſſet. Quis autem jactantiæ Leonem Magnum inſimulabit? Quis ita ſermonem inſtitui potuiſſe credat ab illius ſapientia, omnes Orientis Præſules alloquente, niſi notoria tunc omnibus fuiſſet Pontificia Præſtantia ſupra Concilia?

350. Scribens autem ad Maximum ſic orditur: Leo
pag 465 Catholicæ Ecclesiæ Episcopus *Maximo Chariſſimo Fratri Epiſcopo Antiocheno*. In aliis ad Marcianum Auguſtum da-
pag 445 tis dixerat ſe *Epiſcopum Romanæ*, & Universalis Ecclesiæ; nunc autem, peculiari ſua Romanæ Urbis Eccleſia prætermiſſa, Universalis (nam hoc ipſum ſonat Catholica) ſolummodo meminit ſibi Divinitus attributæ. Et opportunè quidem hanc præfert ſui Muneris Appellationem, cum Conciliorum Decreta partim confirmare, partim diffingere, & omnium aggreditur ordinare jura Eccleſiarum.

351. Per Marinianum Presbyterum, & Olympium Diaconum delatas ad ſe dicit Literas Maximi, conqueſti ſu-
pag.465 pereſſe quoſdam *ſolo, & vacuo nomine Chriſtianos non habentes intelligentiam, qua errorem ab errore diſcernant, & blaſphemiam Neſtorii ab Eutychis impietate diſtinguant*. Erudire autem incipiens Antiochenum Patriarcham Romanus hæc
pag 465 deinde ſubdit: Catholicæ Fidei Petra, cujus cognomen Beatus Apostolus Petrus sumpsit a Domino, nullum recipit ab utraque impietate vestigium, *ſed* &c. Catholicæ mox Fidei contra utramque hæreſim uberius explicat veritatem, quam defendi jubet à Maximo. Animadverſione dignum videtur mihi, quod cum dicere uno verbo potuiſſet Leo, ſtandum eſſe Epheſinis, & Chalcedonenſibus contra

Neſ-

Neſtorium, ac Eutychetem Decretis, non parcè iterum ipſe Divinæ Incarnationis Myſterium pandat. Ex hoc Magiſterio, quod exercet Pontifex optimus de Arcanis paulò ante declaratis in Generalibus Conciliis, infertur, innotuiſſe Leoni, non minorem certè, ac majorem fortaſſe, apud Maximum, & omnes Orientales fore ſuis, quàm Synodorum dictis Auctoritatem. Dum autem *reprobari utramque impietatem dicit* A PETRA CATHOLICÆ FIDEI, *cujus cognomen Beatus Petrus ſumpſit à Domino*, indicat, æquè certam eſſe ſuam, ac Petri Doctrinam, cum Inſtaurator humani generis ſuam ſupra Petri ſoliditatem ſtatuens Eccleſiam, nullis unquam arietibus, aut baliſtis Tartari diruendam, ipſis etiam Petri Succeſſoribus è Cathedra Chriſtianum Orbem erudientibus Privilegium numquam errandi efficaciſſimis à Patre precibus exoraverit. pag.465

352. Admoneri ſe Fidei Cuſtodem jubet à Maximo, ſecum pro illius defenſione laborante, de iis, quæ contra veram Religionem tentaret impietas. *Summâ itaque vigilantiâ, cautum te eſſe convenit, ne quid ſibi hæretica pravitas audeat vindicare, cum te deceat his Sacerdotali auctoritate reſiſtere*, NOSQUE SÆPIUS DE PROFECTU ECCLESIARUM TUIS RELATIONIBUS, QUID AGATUR, INSTRUERE. *Dignum eſt enim, te Apoſtolicæ Sedis in hac ſolicitudine conſortem, & ad augendam fiduciam Privilegia tertiæ Sedis agnoſcere, ut in nullo cujuſquam ambitione minuantur*. Ita ſubjectus oculis Paſtorum Princeps alloquitur Antiſtitem in Tertia (nam Prima erat Romana, Alexandrina verò Secunda) Sede conſtitutum; utcumque jactaret Anatolius Conſtantinopolitanum, & Chalcedonenſem Canonem, à quo Secundus ſibi eſſet locus adjudicatus. pag.465

353. Ad ſe, ut Magiſtrum, & Arbitrum deferri præcipit Leo dubia, & controverſias, quæ forſitan exorirentur. *Unde cum aliquid pro Antiochenæ Eccleſiæ Privilegiis dilectio tua agendum eſſe crediderit, propriis Literis ſtudeat* pag.465

ex-

explicare, UT ET NOS CONSULTATIONI TUÆ ABSOLUTE, ET CONGRUE RESPONDERE POSSIMUS.

354. Damnans exinde Canonem, extortum ab Anatolii ambitione, conqueritur, frequenter in Synodis contingere, ut cupiditas improborum aliquid appetat non congruens æquitati: atque hoc confirmat exemplo Juvenalis, in Epheſino Concilio conati extorquere Palæſtinæ Provinciæ Principatum: *Subrependi enim occaſiones non prætermittit ambitio, & quoties ob intercurrentes cauſas generalis Congregatio facta fuerit Sacerdotum*, DIFFICILE EST, UT CUPIDITAS IMPROBORUM NON ALIQUID SUPRA MENSURAM SUAM MOLIATUR APPETERE. *Sicut etiam in Epheſina Synodo, quæ impium Neſtorium cum dogmate ſuo perculit, Juvenalis Epiſcopus ad obtinendum Palæſtinæ Provinciæ Principatum credidit ſe poſſe ſufficere, & inſolentes auſus per commentitia ſcripta firmare. Quod ſanctæ memoriæ* CYRILLUS *Alexandrinus Epiſcopus meritò perhorreſcens*, SCRIPTIS SUIS MIHI, QUID PRÆDICTA CUPIDITAS AUSA SIT, INDICAVIT, ET SOLICITA PRECE MULTUM POPOSCIT, UT NULLA ILLICITIS CONATIBUS PRÆBERETUR ASSENSIO. Duo hìc expendenda ſunt: & primò quidem diſcrimen Eccleſiaſtici ordinis pervertendi ab improborum ambitu in Generalibus Conciliis, quæ proinde non expedit, adeo frequenter haberi ob hanc, aliaſque plurimas cauſas à Gregorio Theologo, Ambroſio, aliiſque Sanctiſſimis viris allatas. Si autem rarò Synodi Generales cogendæ ſunt, neceſſarium profectò eſt in Eccleſia Divina Infallibile aliquod Tribunal veram Fidem declarans, & damnans Hæreſes frequenter naſcentes, cum illas ex Apoſtoli Oraculo *eſſe oporteat* ad explorandam piorum conſtantiam. Quod autem hoc erit Tribunal errare impos, niſi Apoſtolorum Principis Cathedra? Cum porrò celebrantur Concilia, ſubjecta tanto ſeditionis periculo, enimverò neceſſe eſt in officio Epiſcopos contineri à Pontificiis Legatis, ideoque anteriorem Synodis eſſe Apoſtolicam Sedem. Alterum, quod

quod è ſuperiori textu colligimus, eſt honor habitus Pontifici Maximo à S. Cyrillo Alexandrino, imo ab Univerſa, cui Cyrillus præſidebat, Synodo Epheſina, quæ temeritatem Juvenalis, non ſatis compreſſam ab ipſo Concilio, contundendam penitus credidit, ſi eidem major Synodis Romanus Pontifex obluctaretur.

355. Quia numero Chalcedonenſium Patrum ſibi aſtipulantium Anatolius gloriabatur, declarat Leo, à ſe præferri Nicænos, utcumque pauciores; ideoque, ut Arbiter Conciliorum, Sententiam fert de illis, quæ, quoad ordinem Sedium pugnantia, in utraque Synodo fuerant decreta. HOC PROPRIUM DEFINITIONIS MEÆ EST, *ut quantumlibet numerus Sacerdotum amplior aliquid per quorumdam ſubreptionem decernat, quod illis Trecentorum decem, & octo Patrum Conſtitutionibus inveniatur adverſum*, ID JUSTITIÆ CONSIDERATIONE CASSETUR. pag. 465.

356. Demum, ſicut Præſulum omnium, & Patriarcharum quoque Moderator, præcipit Antiocheno, ſuas ut Sanctiones Epiſcopis aliis indicat: ac velut aſpectabile Eccleſiæ Caput decernit, ut reliqua membra ſua ſe in ſtatione contineant. *Quantâ verò hoc* (ſcilicet Nicænum Decretum de Sedium ordine) *diligentiâ cuſtodiatur à nobis, exemplaribus ejus Epiſtolæ, quam ad Conſtantinopolitanum Epiſcopum* REFRÆNANTES IPSIUS CUPIDITATEM DIREXIMUS, INSTRUERIS: QUAM IN OMNIUM *Fratrum, & Conſacerdotum noſtrorum* FACIAS NOTITIAM PERVENIRE ETC. *Cum in Eccleſia Dei omnia ordinata eſſe conveniat, ut in uno Chriſti corpore, & excellentiora membra ſuum officium impleant, & inferiora ſuperioribus non repugnent.* pag. 466.

357. In Epiſtola ad Marcianum Auguſtum innuit Leo, alioqui manſuetiſſimus, Cenſuris, ſi neceſſe fuerit, à ſe compeſcendam ſubjecti ſibi Anatolii ſuperbiam. *Si verò, quæ Deo, & pietati veſtræ diſplicent, pertinaci intentione delegerit, ſalvâ manſuetudinis veſtræ reverentiâ, utar* pag. 466.

cum

cum omnibus, & pro omnibus, vobis quoque annitentibus, adverſus ſuperbientem liberiore conſtantia, quem (quod ſæpe dicendum eſt) mallem pro ſanctis actibus fraterna charitate complecti.

358. Ut Supremus in Cauſis Fidei Judex admonet Imperatorem de mittendo in remotiores ab Urbe Cæſarea partes Eutychete, adhuc venena profundente in ſui Exilii loco. PLENUM ITAQUE RATIONIS ÆSTIMO, UT VESTRA CLEMENTIA AD LONGINQUIORA EUM JUBEAT, ET SECRETIORA TRANSFERRI.

pag.466

359. Cuſtodem Fidei, adeoque illius Magiſtrum ſe eſſe profitetur narrans juſſum à ſe, ne quid Religio detrimenti capiat, excubare Conſtantinopoli Julianum Epiſcopum, à cujus directione pendere debeat novus Archimandrita impio Eutycheti ſuffectus. *Is, qui Monaſterio præpoſitus eſſe dicitur, à ſocietate veneratoris veſtri Juliani Epiſcopi*, QUEM IN SPECULIS PROPTER FIDEM ILLIC ESSE CONSTITUI, *non recedat, cujus aſſidua viſitatione profectus Servorum Dei illic habitantium poſſit augeri.*

pag.466

360. In exorta demum Controverſia de die, quo Paſcha conſequenti anno celebrandum eſſet, cum ad Leonem Epiſcoporum Principem ſpectaret ſolicitudo, ne ulla in hoc Eccleſia exerraret, abolendam dicit Conſtitutionem Theophili Alexandrini, Præſulis alioqui ſapientiſſimi, & celeberrimi, ſeque à Cæſare de omnibus, quæ de hac quæſtione emergerent, admonendum. *Petitionem autem de Feſtivitate Paſchali gaudeo ita à veſtra pietate ſuſceptam, ut confeſtim Nectarium agentem in rebus Alexandriam mitteret de errore removendo, quem ſanctæ memoriæ Theophili Conſtitutio videtur inferre. De qua re, ſicut ſcribere dignamini, quidquid ad pietatis veſtræ notitiam perlatum fuerit,* JUBETE ME NOSSE; *ut de obſervantia, quam non licet eſſe diverſam, quid potiſſimum ſit tenendum Eccleſia Univerſalis agnoſcat.*

pag 466

CAPUT

CAPUT SEXAGESIMUM SECUNDUM.

Sanctus Leo curam gerit Orientalis Eccleſiæ exagitatæ à Timotheo Alexandrino oſore Chalcedonenſis Concilii, & in Literis ad Leonem Auguſtum, qui ad ipſum, ut communem Chriſtianorum omnium Paſtorem, certumque veritatis Magiſtrum, confugerat, eamdem ſibi ineſſe profitetur, quam Chriſtus Dominus Petro tradidit Auctoritatem ſupra Univerſam Eccleſiam.

361 Cum ereptus quamprimùm fuiſſet è conſortio mortalium Marcianus Religioſiſſimus Princeps, egregius Defenſor Concilii Chalcedonenſis, erupit Alexandriæ impia conſpiratio fautorum Dioſcori ejus olim Urbis Antiſtitis, quem ab ea Synodo damnatum ægerrimè ferentes Hæretici violentas manus injecerunt in S. Proterium Patriarcham, duce Sicariorum Timotheo Æluro, qui Sacras Infulas per vim, & nefas invaſit. Synopſim narrationis excerpimus ex Epiſtola Ægyptiorum Epiſcoporum, & Cleri Alexandrini ad Leonem Auguſtum tunc imperantem, ut pateat, quæ hominum monſtra fuerint rebelles Apoſtolicæ Sedi, quam veritus nequaquam fuit Timotheus.
Dum commotio, & irrationabilis ira pro Timotheo meditaretur ab aliquibus contra ſanctæ memoriæ Proterium, nihil aliud erat, quod ſaceret ille beatæ memoriæ, quàm ut locum daret iræ, ſecundùm quod ſcriptum eſt, ut ad Sacrum Baptiſterium ſe conferret &c. Neque in illis intemeratis locis eum ſalvare volentes, neque cultum loci metuentes, nec tempus, cum eſſet Pag.470

Digitized by Google

ſalutaris Paſcha Feſtivitas, nec ipſum Sacerdotium paveſcentes, quod eſt mediatio Dei, & hominum, percuſſerunt inculpabilem virum, eumque crudeliter occiderunt, etiam cum aliis ſex, & circumducentes ejus ubique cadaver vulneratum, crudeliterque trahentes per omnia penè Civitatis loca inſenſibile corpus, plagis ſine miſericordia verberabant, dividentes membratim eum, & NEQUE INTERIORA MORE CANUM GUSTARE PARCENTES *illius viri, quem nuper habere ſe mediatorem Dei, & hominum putaverunt: tradenteſque reliquum ejus corpus igni, etiam diſpergebant ejus cineres in ventos, ferocitatem beſtiarum omnium tranſcendentes. Horum ſiquidem omnium auctor fuit, & ſapiens, ſi Deo placet, architectus Timotheus, primò ſiquidem adulter, poſtea etiam homicida, penè manibus propriis hoc nefas efficiens, & propterea condemnandus, quando agenti, qui jubet malum fieri, in ſupplicio proximus eſt. Adjecit etiam his malis ſine timore pejora, dum iniquè contra Regulas operatur. Hactenus agit Sacra Myſteria, qui neque Laicorum communionem habere Sanctis Canonibus poteſt. Et gubernat quidem auctoritate ſua Sanctam Alexandrinorum Eccleſiam, res autem ejus, ut viſum fuerit ei, malè devaſtat, & habentes alimenta pauperes ab Eccleſia ejus ſolatio privat omnimodis, aliis hæc ſceleratiſſimis expendendo. Et apertè quidem Epiſcopos condemnatos quatuor, aut quinque, contrarios Orthodoxæ Fidei, ſicut diximus, exiſtentes, alios quidem ſecum habet, alios verò per Civitates mittit, ut in eis Epiſcopos Orthodoxos perſequantur; ſed & alios ordinare non ceſſat. Eos autem, qui regulariter conſiſtunt, velut communicatores Sancti, & Univerſalis Concilii, & ſanctæ memoriæ Proterii, anathematizavit &c.* En quos hoſtes Apoſtolica Sedes fuit ſortita. Ipſis videlicet Ethnicis ferociores, & humani generis probra. Nullo apud hæc portenta in pretio fuere Generalia Præſulum ſupra Sexcentorum, paulò ante in Oriente celebrata, Concilia: ut proinde mirum non ſit, quod hi Hæreticorum nequiſſimi, qualeſcumque leges exoſi, jugum

etiam

etiam Alexandriâ diſtantis Romani Paſtoris excuſſerint.

362. Ex Epiſtola quorumdam Epiſcoporum Ægypti Timotheo Æluro adhærentium ad Leonem Auguſtum conſtat, ab iis cum duce ſuo non ſolùm Chalcedonenſem, ſed & Conſtantinopolitanam Synodum reiici; ſuſcipi autem utramque Epheſinam, videlicet Secundam quoque Latrocinalem habitam à Dioſcoro; ſic enim inquiunt: *Noſtram ſententiam facimus manifeſtam, quoniam communicat Eccleſia Synodis in Epheſo celebratis. Synodum autem Centum quinquaginta* (ideſt Conſtantinopolitanam) *neſcimus &c. Synodum enim Chalcedonenſem Eccleſia maxima Civitatis Alexandrinæ non ſuſcipit.* Promicat hìc in primis Hæreticorum inſania, ſe veritatis, & Conciliorum Judices conſtituentium, ac proinde certum quodcumque Tribunal execrantium. Et mirabimur, ſe Romano Pontifici non ſubiicere hujuſmodi homines, qui Judicem quemlibet perhorreſcunt? Indagamus præterea cauſam, ob quam hi Eutychianæ hæreſi addicti Synodum Conſtantinopolitanam deteſtantur, quæ ſuum contra Magiſtrum decreverat nihil. Suſpicari licet, odium hoc exortum ex eo fuiſſe, quod illi Synodo tribueretur Canon Alexandrino præferens Cæſareæ urbis Epiſcopum. Et hac fortaſſe de cauſa Catholici Epiſcopi Ægyptii hæreticis adverſati perhonorificis, & abſonis titulis Anatolium compellaverant in Epiſtola ad ipſum data, ut apud Leonem Auguſtum contra Timotheum ſtrenuè pugnaret. Sed hæc Agnomina illi tributa ab unius, vel alterius Provinciæ Præſulibus audita non fuerant in Concilio Chalcedonenſi, in quo ne Patriarcha quidem appellari cæpit Conſtantinopolitanus Antiſtes.

363. Ad hæc certamina compeſcenda Imperator Leo Leonem Magnum Pontificem Maximum per literas ſupplex adivit, qui reſponſionem ad Cæſarem ſic fuit exorſus. *Literas clementiæ tuæ plenas virtute Fidei, & lumine veri-*

 tatis

pag 474
pag 475

ratis veneranter accepi, quibus cuperem etiam in eo, quod præſentiam meam pietas veſtra neceſſariam exiſtimat, obedire, ut majorem fructum conſpectu veſtri ſplendoris aſſequeter; ſed magis id vobis arbitror placiturum, quod eligendum ratio demonſtravit. Nam cum ſancto, & ſpirituali ſtudio in univerſo mundo pacem Eccleſiæ muniatis, nihilque ſit convenientius Fidei defendendæ, quàm his, quæ per omnia inſtruente Spiritu Sancto irreprehenſibiliter definita ſunt, inhærere, IPSI VIDEREMUR BENE STATUTA CONVELLERE, ET AUCTORITATES, QUAS ECCLESIA UNIVERSALIS AMPLEXA EST, AD ARBITRIUM HÆRETICÆ PETITIONIS INFRINGERE, ATQUE ITA NULLUM COLLIGENDIS ECCLESIIS MODUM PONERE, SED DATA LICENTIA REBELLANDI DILATARE MAGIS, QUAM SOPIRE CERTAMINA. Plura ex hoc ſapientiſſimo Exordio proferuntur in lucem, ac primò quidem conſtat, cognitum ab Imperatore fuiſſe Leonem Univerſæ Moderatorem, ac Magiſtrum Eccleſiæ, quem proinde Cæſar optaverat in Orientem contendere, ut ſedaret Fidei Controverſias. At enim ſacris Cæſarea in urbe præerat Anatolius, Oecumenicus in Oriente Archiepiſcopus dici ambiens. Cur igitur, ab illo ſatis compeſci poſſe Fidei perduelles, non putavit Auguſtus? Cauſam inquiris? Ironicæ illam interrogationi nullo negotio ſubiicimus. Quia Leo Imperator ſpernebat, ac ſperni ab omnibus evanidum illud, de quo Anatolius muſſitabat, Oecumenici Agnomen, compertum habebat: ideoque ad unicum verè Univerſalem Eccleſiæ Paſtorem confugiendum ſibi eſſe, ut Romanus idem Paſtor à noxiis Orientales oves ſuas pabulis prohiberet.

364. Novum præterea Concilium exoptatum ab Auguſto fuiſſe liquet, quod Chriſtianæ Reipublicæ non expedire Pontifex cenſet. Et habitum quidem nequaquam eſt, quia illud fieri non probavit Apoſtolica Sedes. Ad hanc igitur ſpectare Conciliorum Juſſionem, aut ſaltem Permiſſionem, veluti rem in Eccleſia notiſſimam, verbo,

&

& facto ipſo confeſſus eſt Leo Imperator. Quod ſi è Leonis Magni ſententia, comprobata ab obſequio Cæſaris recedentis à novæ Synodi poſtulatione, non expedit, frequenter celebrari Concilia, non incongruè Pontificia ex hoc infertur Infallibilitas, ſi fateamur, bene proviſum à Chriſto Domino fuiſſe Eccleſiæ ſuæ. Non enim raro emergunt Hæreſes, ſicuti raro habendæ ſunt Synodi. Ne illæ igitur invaleſcant, quamprimùm ab eo ſunt condemnandæ, cui certa fides à Chriſtiano populo præſtanda ſit.

Quid ad hæc, non ſemel à nobis, nec fruſtra, inculcata, Suavis reponeret? Nihil certè reſponderet, quod noſtrorum nervos argumentorum ſuccideret. Sed ad alia, & inepta quidem, digreſſus vim in eo faceret, quod Leo Magnus cupidum ſe obediendi Cæſari profiteatur. Quid tum? An idcirco in Sacrorum Adminiſtratione Præſes Eccleſiæ Cæſari ſubjectus erat? An officioſa verba tollenda de medio ſunt? Ineptiam & ego, ſi in his inflatæ vento aquæ bullis diſſlandis ulterius immorer. *Neceſſariam præſentiam Leonis* cenſuerat Imperator ad Orientales hæreticos opprimendos. Illum tamen ad Cæſaream urbem ſolummodo ſupplex invitaverat, non autem ſuſcipiendum omnino iter eidem præſcripſerat. Quemadmodum igitur Pontifici Maximo non præceperat Cæſar, ita huic *obedire* Supremus Antiſtes minimè tenebatur; licet magnanima demiſſione animi Sapientiſſimus Pontifex hoc *obtemperandi* verbum uſurpet. pag.473

365. Hortatur deinde Eccleſiæ Moderator Auguſtum ad defenſionem Chalcedonenſis Concilii: *Unde quia poſt illas Epheſina Synodi* (videlicet Secundæ Latrocinalis) *impietates, quibus Dioſcori ſcelere Fides Catholica refutata, & perverſitas Eutychiana ſuſcepta eſt, nihil ad confirmationem Fidei Chriſtianæ utilius potuit ordinari, quàm ut prædicti facinus Sancta Synodus Chalcedonenſis aboleret &c. quid probabilius, quid religioſius poterit pietas veſtra decernere, quàm* pag.475

ut,

ut, quæ non tam humanis, quàm Divinis ſunt ſtatuta decretis, nullus ultra ſinatur impetere, ne verè digni ſint tantum Dei munus amittere, qui de veritate ipſius auſi fuerint dubitare? Cum ergo Univerſalis Eccleſia per illius principalis Petræ ædificationem facta ſit Petra, & Primus Apostolorum Beatissimus Petrus voce Domini dicentis audierit: Tu es Petrus, et super hanc Petram ædificabo Ecclesiam meam: quis est, nisi Antichristus, aut Diabolus, qui pulsare audeat inexpugnabilem firmitatem? Cur ſtatim poſt commendatam Synodum Chalcedonenſem, & adjectas minas *amittendi tanti Dei muneris*, ſcilicet Chriſtianæ Fidei, ab illis, qui de veritate ipsius Chalcedonenſis Concilii ausi fuerint dubitare: commemorat Leo supra Petram a Christo Domino fundatam Ecclesiam? Enimverò ideo Petrum Concilio ſubnectit, ut oſtendat, à Petri ſoliditate, nullis Antichriſti, aut Diaboli impulſibus quatienda, oriri certitudinem veritatis, qua Synodus fruebatur. Idcirco igitur veriſſima credenda erat Concilii Fides, quia datam à Succeſſore Petri Epiſtolam obſequenter exceperat, veluti certiſſimum Magiſterium veritatis: & quia à Petri Cathedra Synodus eadem fuerat confirmata.

366. At Infallibilitas Pontificia ex hoc ipſo Evangelii loco adeo manifeſtè infertur, teſte Leone, ut Antichristus, aut Diabolus cenſeatur, qui pulsare audeat inexpugnabilem firmitatem Petri, supra quam Petram Ecclesia ædificata fuit. Et vasa iræ appellantur, qui, poſt Romanas de Fidei Articulis Declarationes, de his audent dubitare. Sic enim inquit Leo de inſtituentibus quæſtionem

pag. 475 rerum, quas ipſe à Concilio juſſerat publicari. *Qui in malitia ſua inconvertibilis perſeverans*, ſcilicet Timotheus Ælurus, per Vasa Iræ *ſuæ apta fallaciæ falſo diligentiæ nomine, dum veritatem ſe mentitur inquirere, mendacia deſiderat ſeminare.*

367. Geminum deinde oraculum pauciſſimis hiſce verbis

Digitized by Google

verbis complectitur Leo, de Synodo loquens Chalcedonenſi: In qua nullo modo contingere potuit, ut a nobis pag. 475
contra Sanctam Nicænam Synodum ſentiretur, quod hæretici mentiuntur. Primum porrò eſt, quod ſe disertè dicat impotem falli, dum affirmat, contingere nullo modo potuiſſe, ut a ſe contra Nicænam Synodum ſentiretur: contra quam ſentiendo in Explicatione Fidei miſſa Chalcedonem profectò exerraſſet. Alterum eſt, Præſumptio, quod recenter habita Synodus nihil aliud præſtiterit, quàm ut ſe ſubſcriberet Epiſtolæ Pontificiæ. Neque enim dicit: *nullo modo potuit contingere, ut à Synodo Chalcedonenſi*; ſed, Ut a nobis *contra Nicænam ſentiretur*; ipſe enim unus fuerat Animus, & Vita Concilii, hoc autem Organum, ac Tuba Pontificis Maximi. Ergo Leonis quoque Antecellentia ſupra Concilium hinc comprobatur; præſtat enim profectò Animus Inſtrumento, quo utitur.

368. Narrat poſtea Pontifex optimus, ad ſe miſſos ab Imperatore ſupplices Catholicorum & Hæreticorum libellos, de quibus ſententiam fert, poſtquam Cæſarem fuit hortatus, ut ſe Divinæ clypeum Eccleſiæ oſtendat eſſe. *Debes incunctanter advertere, Regiam poteſtatem tibi* pag. 478
non ſolùm ad Mundi regimen, sed maxime ad Ecclesiæ præsidium esse collatam, *ut auſus nefarios comprimendo, &, quæ bene ſunt ſtatuta, defendas, & veram pacem his, quæ ſunt turbata, reſtituas: depellendo ſcilicet pervaſores juris alieni, & antiquæ Fidei Sedem Alexandrinæ Eccleſiæ reformando &c. Oblatæ ſunt glorioſiſſimæ Pietati veſtræ preces,* quarum exempla vestris literis subdidistis. *Sed in his, quæ Catholicorum ſunt deplorantium, ſubſcriptio continetur &c.* Ut Univerſæ igitur Eccleſiæ Rector per Cæſarem Leo providet Alexandrinæ: & ad illum, ut omnium in Fidei Cauſa Judicem, poſtulationes utriuſque partis dirigit Imperator. Et contra hæreticos quidem rugitus edit flagrantiſſimus Leo.

De-

369. Demum ipſi etiam proſpicit Eccleſiæ urbis Cæſareæ, in quam hæretici quidam irrepſerant, contra quos Auguſtum incendit, eique ſuos Nuncios, Defenſores Fi-
pag. 475 dei Conſtantinopoli conſtitutos, enixè commendat: *Conſtantinopolitanæ Eccleſiæ puritatem peſtilentes obſcurant, in qua inveniuntur quidam Clerici hæreticorum ſenſui conſonantes, & intra ipſa Catholicorum viſcera aſſertionibus ſuis hæreticos adjuvantes. In quibus deturbandis ſi Frater meus Anatolius, cum nimis tempori parcit, ſegnior invenitur*, DIGNAMINI PRO FIDE VESTRA ETIAM ISTAM ECCLESIÆ PRÆSTARE MEDICINAM, *ut tales non ſolùm ab ordine Clericatus, ſed etiam ab urbis habitatione pellantur, ne ulterius Sanctus Dei populus perverſorum hominum contagio polluatur. Cultores autem pietatis tuæ Julianum Epiſcopum, & Aetium Presbyterum mea petitione commendo*, UT SUGGESTIONES EORUM PRO CATHOLICÆ DEFENSIONE FIDEI PLACIDE DIGNERIS AUDIRE. Imperatorem igitur ſuum quodammodo delegatum eſſe jubet Leo in abigendis hæreticis ab Altari: perque Vicarios ſuos Orientalem Eccleſiam erudit, ac moderatur.

370. Alios plurimos expiſcari uniones liceret ex Literis, quas Provinciarum Metropolitæ, adjectis etiam aliorum ab ipſis pendentium Epiſcoporum nominibus, dederunt ad Leonem Auguſtum. Eos ille conſuluerat de Chalcedonenſi, cui adfuerant, Synodo, deque nova ab hæreticis poſtulata. Hoc autem præſtiterat Catholicus Princeps, nihil cæteroqui ambigens de veritate, ad os perduellium occludendum. Sed cum hic nobis præ manibus excreverit Liber (ſi tamen longa eſſe queunt, quibus nihil eſt, quod demere poſſis) tantummodo conglobamus rationes quaſdam ab illis allatas contra Conciliorum frequentiam, ex quibus colligitur neceſſitas alterius perpetuò apertæ Cathedræ ſinceram Fidem tutò explicantis. INSIGNIS POMPA CONCILII (ſcribunt Epiſcopi Piſidiæ)
pag. 490 OCCASIO QUIDEM MULTIS CONTEMPTUS SACRÆ FIDEI, ET DETRACTIO-

NIS

NIS EXISTIT; *frequentiâ verò multorum indiſcretè loquentium Paganorum, aut Infidelium, & præcipuè Hæreticorum, plurimi, quod abſit, ſimplicium trahuntur ad lapſum, qui dum illi putentur quidem, de quibus volunt, honeſtè loqui, ad varias autem blaſphemias rectæ Fidei dogma perducunt. Cur enim hoc capitulum eligunt, qui hactenus, quod ſapiunt, ita neſciunt, ut pro ſua Fide frequenter egeant convenire?* Et Epiſcopi Helleſponti ſubiiciunt: *Nihil aliud ſtudent, qui optant Synodos congregari, niſi ut vaſa ſacra plurimi Sanctorum Epiſcoporum vendentes pro ſumptibus, & expenſis, & ſubvectionibus animalium, pretia univerſa conſumant, & aliqui eorum in peregrinatione, aut mari vitæ hujus luce privati onus hoc, atque peccatum congregantibus Concilium providere noſcantur.* At Paphlagoniæ Antiſtites ſuam ita cauſam Imperatori commendant: *Deprecamur autem, & veſtram pietatem totis viribus exoramus, ut Apoſtolicam Doctrinam, in quam creditis, immobilem conſervetis &c. & ut eis, qui inaniter alia Concilia fieri deſiderant, reſiſtatis.* Veteris autem Epiri Præſules in frequentium Synodorum cupidos acrius invehuntur. *Quieſcant igitur, quieſcant, & hoc per te, piiſſime, qui modicum bonum putant munus taciturnitatis ex ſtere. Quieſcant confundere, & Dei Eccleſias conturbare, & curioſis ſermonibus auditus perſonare ſimplicium: vel tuam rectam Fidem, ſi metum futuri judicii non habent, erubeſcant. Cur ventis ſermonum tranquillitatem ſanctæ Fidei noſtræ conturbant?* CUR CONCILIA ADVERSUS DEUM IN OMNI LOCO, ET GENTE FACIUNT RESIDERE VILISSIMA? *Cur telà contra nos Dæmonibus ſubminiſtrant? Cur certant, ſuâ ſcientiâ ſecundùm Adam fieri velut Dei, qui adhuc nec, quæ ſunt hominum, agunt? Cur lenem noſtram, mollemque pacem impugnant?*

Pag. 509

Pag. 507

Pag. 511

Suavis poſt relatam Aquenſis Epiſcopi Apoſtolici Nuncii Legationem, ait. *Ad hæc illi*, ſcilicet Proteſtantes, *accuratè reſpondent, ſimul cauſas afferunt, quibus* Pag. 18

Digitized by Google

adducti Pontificem, ſuoſque in rebus Fidei Judices averſantur, citatis in eam rem Sanctorum Patrum Exemplis, qui priſcis temporibus Concilia recuſarunt. At ea certè non fuit Sanctis Patribus cauſa Synodos recuſandi, quòd Pontificem, ejuſque aſſeclas in rebus Fidei Judices averſarentur; imo quia ſatis veritati conſultum à Pontificiis Definitionibus exiſtimabant, ſupervacanea cenſebant eſſe Concilia. Extant Magni Baſilii Literæ, quibus Damaſi ſe ſtaturum declarationi profitebatur. Extant Athanaſii à Generali Concilio Antiocheno damnati Appellationes ad Julium: & Nazianzenus, in oratione ad centum quinquaginta Patres egregius pictor diſcriminum, quibus Concilia obiiciuntur, Romanam ſemper integerrimam Fidem concelebrat. Infinitus ſim in cæteris recenſendis. Hoc unum ſubiicio, rejectam hìc à Græcis Præſulibus fuiſſe novæ Synodi mentionem, quia Chalcedonenſis Leoni obtemperans definitam ab illo Catholicam veritatem fuerat amplexa. Non ſolùm igitur diſparatam non Cauſam pro Cauſa Proteſtantes afferunt, ſed per ſummam, & non ferendam nequitiam affirmant, Cauſam recuſandi Concilia fuiſſe Patribus averſionem à Pontificia Sententia, cum vera Cauſa fuerit eximium erga eamdem Pontificiam Sententiam obſequium.

371. Dum hæc venarer loca, ex quibus promicat neceſſitas certæ, ac Infallibilis Declarationis Arcanorum Fidei, opportunè contra novas hæreſes prodeuntis ab Apoſtolica Sede (quandoquidem frequentia Concilia nequaquam conducunt Eccleſiæ bono) in oculos incidit Atteſtatio gemina Epiſcoporum Europæ, ac Meſiæ Secundæ de Romano in Sacris Primatu, quam non libuit omittere. Synodos eòuſque celebratas dum enumerant Europæi, *Necnon etiam*, inquiunt, *Epheſinum Concilium, quod* ſub beatæ memoriæ Cælestino Succeſſore Sancti, et Venerandi, et Custodis clavium Regni Cælorum Petri congregatum eſt.

Sed

Sed alii: *In Chalcedonenſium*, aiunt, *Civitate multis Sanctis Epiſcopis convenientibus* PER JUSSIONEM LEONIS ROMANI PONTIFICIS, QUI VERE CAPUT EST EPISCOPORUM.

Sed præſtat narrationis Polemicæ vela contrahere, nec immorari in iteratis Chalcedonenſis Concilii Confirmationibus, quibus alii poſt Leonem Pontifices illud ornarunt, alia nobis Argumenta ſuggerentes exercitæ à ſe Supremæ Auctoritatis. Illud ſolummodo retorquendum in Suavem ſupereſt, quod ineptè deſumitur à narrationibus SS.Gregorii Magni, ac Sophronii Hieroſolymitani dicentium, relictam veſpere quodam à Leone fuiſſe ſupra Apoſtolorum Sepulchro Literam, quam ſcripſerat ad Flavianum, & mane repertam non uno in loco immutatam. Ex hoc inferret, errores in eamdem irrepſiſſe, quos neceſſe fuerit cælitus à Petro deleri, adeoque deceptioni ſubjectum fuiſſe Romanum Pontificem, qui per eam Epiſtolam aggreſſus fuerat Univerſam Eccleſiam edocere, illamque deinde Literam, ut Fidei Normam, à Generali Synodo confirmari præſcripſit. Propemodum pudore corripimur, quod has larvas, ne pueris quidem metum incuſſuras, in ſcenam produxerimus. Sed Suavem interrogo, unde nam ſit expiſcatus, quod Petrus deleverit errores in Fide, quibus Epiſtola illa ſcateret? Et non potius quædam diffinxerit, quæ planè dilucida nequaquam eſſent? Vel, quæ conſultius eſſet, contrahere, vel prolatare? Vel novis eorum vim confirmationibus augere; quamvis alioqui vera eſſent omnia, nullaque ex parte à ſincera Fide abhorrerent? Ex illo præterea inquiro, unde compererit, quod Leo jam ex Cathedra pronunciaſſet, quia exemplum illius Epiſtolæ privatim exaraverat? Incertum illum fuiſſe, utrum optimè in omnibus illa ſe Litera haberet, liquet ex hoc ipſo, quod eamdem ſuperimpoſuerit tumulo Apoſtolorum. Perinde ac ergo divinitus Viro Sanctiſſimo ſuggeſtum fuit, ut inſuetam hanc viam iniret: ita ſine prodigio

immutationis Cæleſtis, diuturniori ſua animadverſione, aliorumve conſilio pervidiſſet id, quod immutandum fuiſſet; licet in aliquo, dum ſcribebat Autographon revocandum ad limam, erraſſet. Divinæ Sapientiæ, quæ nunquam defecturam ſpopondit Petri, eique ſuccedentium, dum Eccleſiam erudiunt, Fidem, mille ſuppetunt ſemitæ, quibus eoſdem ducat ad veritatem abſque ullo erroris diſcrimine conſequendam. Non ſolùm igitur ex hac nihil narratione lucratur, qui allatrat Magiſterium Apoſtolicæ Sedis, ſed idem præterea divinitus oſtenſum videt, quod ſe illius Infallibili Veritati tuendæ, ac vindicandæ Cælum immiſceat.

CAPUT

Digitized by Google

CAPUT ULTIMUM.

ANACEPHALEOSIS,

Qua oſtenditur, ex Chalcedonenſi Concilio patere omnia illa, quæ de Pontifice Maximo prægloriοſiſſima à Romanis dicuntur, ac præcipuè, quod ſit Succeſſor Petri, Chriſtianorum omnium Pater, Rector, Paſtor, Magiſter, ac Supremus à quovis alio ad ſe appellantium Judex, Epiſcopus Eccleſiæ Univerſalis, præſtantior Generalibus Conciliis, & Infallibilis in declaranda Fide: nulliſque ab Epheſina Synodo vinculis irretitus, ne nova Symbolo verba inſcri jubeat.

A Deo deſperandum eſt, in compendium hìc poſſe redigi penè innumera, quæ Chalcedonenſis Hiſtoria Concilii pro vindicanda Maximi Pontificis Auctoritate nobis, breviſſimum perpetuò iter urgentibus, argumenta ſuggeſſit, ut ne loca quidem, & Numeri deſignari poſſint, quibus eadem argumenta continentur, quin hoc in moleſtiſſimam Caput abeat longitudinem. Uberrimus Index non ſine apta, ut ſperamus, methodo indicabit, undenam ſacra hæc arma petenda ſint. Suprema hìc ſolùm attingimus rerum capita, quæ oſtendunt, magnum referendum pretium operæ à perſcrutantibus ditiſſimas hujuſce Synodi aurifodinas.

Si fons Pontificiæ Dignitatis eſt Divina in Petro ejuſdem Inſtitutio, de hac frequenter Synodus loquitur: de Petro interpretatur ea Chriſti Domini verba: SUPER HANC

PETRAM

Digitized by Google

Petram ædificabo Ecclesiam meam: Tibi dabo claves Regni Cælorum etc. Diſertiſſimè non ſemel affirmat, Leonem tunc imperantem Pontificem Petro successisse: illius ore Petrum eumdem locutum: illi, ut Petro, suæ Vineæ, Univerſæ videlicet Eccleſiæ, custodiam a Salvatore fuisse commissam etc.

Si amantiſſimum, quod Romano Epiſcopo antonomaſticè tribuitur, Papæ Nomen indicat, ipſum eſſe Sacrum Chriſtianorum omnium Patrem: adeo Synodus præſumit, ſingulos ſeorſum à reliquis acceptos illius filios cenſeri, ut omnes quoque in Concilio congregati, & Univerſam Eccleſiam repræſentantes, Antiſtites Patrem ſuum obſequentiſſimè Leonem appellent.

Si perhonorificum eſt Romani Præſulis decus, quod à Florentino Concilio Totius Ecclesiæ Rector nuncupatus fuerit, & Gubernator, jure ad hos alioſque hujuſmodi Titulos illi deferendos profeſſi Florentiæ fuerant Latini, & Græci Patres impelli ſe ab aliis Synodis, per ea verba: Sicut et in Actis Æcumenicorum Conciliorum continetur, quia hoc v. g. Chalcedonenſe à Leone Regi ſe, ac gubernari, gloriatum eſt: illi ſemper obtemperavit: ad ejus nutum proſcripſit Hæreticos, Dioſcorum expulit à ſubſelliis, Theodoretum recepit, nec in ipſis incrementis honoris Conſtantinopolitano Epiſcopo indultis à Leonis præcepto reſilire ſe credidit. Quidni ergo ſingulorum Rector ſit, quem omnes in Synodo congregati Moderatorem agnoſcunt? Ab illius præterea Regimine pendentem vidimus Flavianum Conſtantinopolis Præſulem, perque illius Nuncios Sacra Jura Cæſareæ Urbi præſcripta, non minus quàm Romanis ſuburbiis.

Pastor Ecclesiæ ſacris in precibus ad ipſas aras Romanus Pontifex appellatur: atque hæc certè Nuncupatio decet Succeſſorem Petri, juſſi ab Inſtauratore humanæ ſalutis *ſuas oves paſcere*? Ad illius Ovile ſpectantes Agnos

ſe

ſe eſſe Cæſares, omneſque, ex Oriente quoque, Chriſti cuſtores profeſſi ſunt, & Agnorum matres Oves, videlicet Præſules, etiam ampliſſimi. Imo ipſe omnium Senatus, ſcilicet Ovile in unum collectum, Romani Paſtoris virgam reveritum eſt, & ea eſſe credidit utilia pabula Veræ Doctrinæ, quæ illi Paſtor indigitabat. Ad eumdem paulò ante confugerat Flavianus, ut veneno infectas herbas eſſe declararet Eutychetis inſanias: ad illum doctiſſimus Theodoretus, ad illum Marcianus & Leo Religioſiſſimi Cæſares.

An non Supremus Chriſtianorum Judex cenſeatur, qui omnium ſit Pater, Gubernator, & Paſtor? Neque verò Judicem ſe ſolummodo exhibuit Leo in Cauſa Eutychetis, Dioſcori, ac Prædatoriæ Synodi Epheſinæ, ſed illius etiam, veluti legitimo, & divinitus inſtituto, Judicio ſtetit Univerſale Concilium Chalcedonenſe.

Quidni ad Supremum hunc Judicem appellari queat ab omnibus, qui ſe ab aliis læſos minoribus Judicibus arbitrentur? Vel ipſe ſuperbiſſimus Hæreſiarcha Eutyches à Flaviano, & habita ſub illo Synodo, ad Leonem Pontificem Maximum provocavit. Quid, palmaris illa ejuſdem Flaviani Appellatio à, Latrocinali quidem, ſed certè Univerſali, Concilio Secundo Epheſino ad Apoſtolicam Sedem? Quid, ardor Chalcedonenſium Patrum contra Dioſcorum, qui, ea Provocatione contempta, Flavianum damnavit? Quid, exclamatio illa: Hac hora damnavit, hac hora damnetur: ſcilicet ipſe Dioſcorus Pontificium Tribunal minimè veneratus?

At Episcopum Universalis Ecclesiæ in ſingulis ferè Sacroſanctæ Synodi Chalcedonenſis Actionibus non ipſius tantùm Legati, ſed plurimi quoque Orientales Leonem appellarunt, nullo Præſulum hiſcere auſo contra præclaram hujuſmodi nuncupationem.

Jam verò ſi comparatio Summum inter Pontificem, ac Generale Concilium inſtituatur, quod hujus convoca-

tio

tio ad illum pertineat, Marcianus, atque Pulcheria declararunt in Literis ad Leonem Magnum, Eo Auctore celebrari Synodum flagitantes. Idipſum omnes Concilii Antiſtites docuerunt in Epiſtola ad eumdem Leonem, illo pariter Auctore ſe Chalcedone conveniſſe teſtati. Cumque prius à Pontificio Legato audiviſſent, nec licere, nec unquam factum fuisse, ut Synodi, præſertim Generales, haberentur inconſulto Romano Pontifice, hanc nullus veritatem in controverſiam revocavit. Atque hac quidem Achillæâ confodiuntur haſtâ (præter alia plurima, quibus impetuntur, tela) Magdeburgenſes, qui (quæſitam meritis ſumere ſe poſſe ſuperbiam arbitrati, ſi ex innumeris Sacræ Hiſtoriæ monumentis uni, aut alteri tenebras audeant offundere) pernegant, conſcium, ne dum juſſorem fuiſſe Damaſum Secundi Generalis Concilii. Aliâ extinctis ſarisſâ inſultemus. Nefas videtur Chalcedonenſibus Patribus, quod Dioſcorus auſus fuiſſet celebrare Secundam Synodum Epheſinam ſine facultate Apoſtolicæ Sedis. At certè Sacrilegam minimè crediderunt Primam Conſtantinopolitanam, cui frequenter plauſere, quamque proinde conſcio, aut connivente ſaltem Damaſo, habitam fuiſſe, præſumptum ab omnibus fuit.

Cum enimverò præcipuus Auctor Synodi Chalcedonenſis fuerit Leo, eademque tamen ſemper Actionum initio celebrata dicatur *per Juſſionem Cæſaream*, hinc liquet, quænam vis hujuſmodi verbis inſit, cum in aliis quoque Conciliis uſurpantur. Convocatores enim dicuntur Cæſares honoris gratiâ, quia Sacros illos Cœtus non vetabant, imo, ut haberentur, ſuis aliquando precibus Eccleſiæ Hierarcham urgebant, equos præterea, & aurum frequenter Præſulibus ſuppeditabant. Neque tamen eo modo loquendi Maximi Pontifices, præcipui ſcilicet Conciliorum Auctores, excluduntur.

Qui Synodos cogi jubet, iiſdem per ſe, vel ſuos Legatos

gatos præeſt. Adeo autem non præſederunt Chalcedonenſi Cæſarei Adminiſtri, ut neque idoneos ſe eſſe, qui in Cauſa Fidei Sententiam poſt omnes Epiſcopos ferrent, fuerint ampliſſimè proteſtati. Ad Synodum autem, ut exterius illam ornans Corona, non ut interius illam conſtituens Membrum, Marcianus Imperator acceſſit.

Non Primas tantùm Sedes, & Concilii Regimen Pontificiis Nunciis Chalcedonenſes Epiſcopi præbuerunt; ſed etiam inter immania Dioſcori crimina numerarunt, quod vetuerit Epheſi legi Leonis Epiſtolam ab illius Legatis, *quâ non lectâ ſcandalum, & læſionem Eccleſiæ perpeſſæ ſunt*: quodque, ipſis Legatis debitum, Concilii moderamen Alexandrinus Antiſtes tyrannicè invaſerit.

Nuſquam innuitur in Actis Chalcedonenſibus, quod à Divino ipſo Spiritu, abſque interventu Pontificiæ Auctoritatis, acceperit Synodus vires, & poteſtatem declarandi Fidem, & cenſuram in hæreſes inferendi. Imo cum AUCTOREM SYNODI AC DUCEM, A QUO POTESTATEM EVELLENDI ET PLANTANDI PATRES IPSI SUMPSERINT, Leonem dicant Epiſcopi conciliariter congregati, ſeque appellent illius FILIOS, ROMANI CAPITIS MEMBRA, & Inſtrumenta, quibus utitur Leo pro publicanda Catholica veritate, & hæreticis labefactandis, oſtendunt, ab illo profluere omnem, qua pollebat Synodus, facultatem, eiuſdemque Miniſterio Divinum Spiritum uti in eadem Generalibus Conciliis tribuenda, cum certus adeſt Eccleſiæ Pontifex. Nam toto cælo diverſa ratio eſt, cum Pontifex eſt nullus, aut dubius: ut agentes de Conſtantienſi Concilio, auſpice Divino Numine, ſtatuemus.

Et nihil quidem à ſe præſtandum fuiſſe, niſi ut Leoni obtemperans, declarata ab illo Catholicæ Veritatis Arcana per Orbem terræ latè vulgaret, fateri non rarò Synodum, ſolidiſſima ratiocinatione non ſemel evicimus.

Legatorum minis de irritando Concilio Chalcedo-

nenſi, & alio in Italia convocando, acceſſit Imperiale ſuffragium, Leoni vindicans omnem transferendi, abrumpendi, & cogendi Synodos Poteſtatem.

Nec ſine Sapientiſſimo Divinæ Providentiæ Conſilio permiſſi ſunt ſemel, iterumque Patres non illico parere Pontificiis Nunciis (cum tamen à Leonis Juſſionibus diſcedere ſe nequaquam opinarentur) ut anſa daretur Nunciis iiſdem eam exerendi, qua pollebant ad diſſolvendam Synodum, Auctoritatem.

Quod neceſſaria Generalibus Conciliis, ut certum robur obtineant, ſit Pontificia Confirmatio, patuit ex Epheſina Secunda damnata à Leone, & omnium deinde diris devota: & ex ea, quam Chalcedonenſes Epiſcopi à Pontifice Maximo ſupplicabundi petiverunt, Decretorum ſuorum Comprobatione.

Antecellere Univerſalibus Synodis Romanum Pontificem tam ſæpe manifeſta illatione confecimus, nulla ut Veritas crebrius in hoc Libro appareat, atque extet. Illam idcirco referandam in pleriſque, ne dicam ferè omnibus, Capitum Inſcriptionibus non ineptè ſpondemus. Ac certè (ut hoc ſolùm ex centum affluente dapibus convivio in menſam reponam) minorem ſe Synodus exhibuit Leone, cui, plurima, & graviſſima jubenti, cultu religioſiſſimo obtemperavit.

Nec infrequentius, videlicet ferè ſemper, Epigraphe Capitum Lectori promittit demonſtrandam Pontificiam in proponenda Chriſtianis populis Vera Fide Infallibilitatem, quam à Synodo fuiſſe præſumptam, velut in Eccleſia notiſſimam, pluſquàm centies colligimus, dilucidè, ac ineluctabiliter ratiocinando.

Ludibrio traducuntur ſomnia Schiſmaticorum jactantium vetitam ab Epheſino Primo Concilio fuiſſe novorum Symbolo inſertionem verborum, ac recentem Explicationem Fidei; cum utramque licere, ac aliquando neceſ-

ceſſariam eſſe, Chalcedonenſes Patres edicant: atque Decreto Epheſino ſolùm compeſci doceant Hæreticorum audaciam, NON PROHIBERI A VERITATIS DEFENSIONE PASTORES.

Cum in S. Cyrilli Epiſtolis, quas in ſuas celebrata primùm Epheſi Sanctiſſima Synodus adoptavit, ferè quadragies affirmetur Proceſſio Divini Spiritus etiam à Filio (ut altero in Libro diſſeremus) atque his Literis, velut integerrimâ doctrinâ refertis, plaudat Chalcedonenſe Concilium, ei quoque Catholicæ de Divinis Emanationibus Sententiæ ſuffragatur.

Omnes ergo Synodus hæc interimit communes Schiſmaticorum Errores. Communes dixi, quia pauci nunc inficiantur Purgatorias Pœnas, & Divinum Vultum à Sanctis ante Supremum mortalitatis Diem clarè ſpectatum: de quibus Articulis occaſio nulla fuit Chalcedonenſibus Patribus ferendi cenſuram. Sed qui nobis in iis refragantur, næ illi peregrini ſunt in Græcorum Liturgia, quæ paſſim preces inſtituit pro iis, quorum animi poſt mortem expiantur; neque enim orari poteſt pro addictis jam ab Æterno Judice Beatitati, aut numquam perituro Supplicio. At Sanctos jam frui uſurâ coram à ſe viſæ Divinitatis, identidem iterant Sacra Græcorum Volumina, quæ in templis, & ad aras adhibentur.

Satis ergo ſuperque eſt hoc unum Concilium ad ſubvertendos miſeri, ac ſuperbi Schiſmatis Sectatores. Quid de recentibus dicam Hæreticis, quorum Errores omnes Chalcedone peſſumdati ſunt, cum certiſſimus Catholicæ Veritatis Judex notoriè præſumptus eſt Pontifex Maximus, à quo cuncta Hæreticorum deliria proſcribuntur.

At Fundamenta Babilonicæ ſubſtructionis, quam pugnaturus in Vaticanum Petrus Suavis excitavit, cum ſuum Opus aggreſſus eſt, &, quæ de Vetuſtis Conciliis, & Ariſtocratico Eccleſiarum Regimine pronunciavit, ita ſub-

Digitized by Google

verſa ſunt, ut Moles univerſa, licet nullis aliis ictibus impetita, neceſſariò ruinam trahat.

Quod Cæleſte Armamentarium Chalcedon nobis aperuit! Et Suavis à Synodo ibidem habita nihil lucrari Romanos affirmat, imo læſos eos ab illa lethaliter fuiſſe, quia Conſtantinopolitanum erexerit in Oriente Primatum? Quid larvas ulterius inſectamur? Capti omnino ſunt oculis, aut eos conſultò claudunt, qui meridianum, nullaque nube velatum, ſolem non intuentur.

FINIS.

Digitized by Google

INDEX RERVM.

Duas plerumque Notas reperiet Lector, quarum prima Paginam, Marginalem altera Numerum repræſentabit, numquam prætermiſſum, cum hic poſt Hiſtoricam Synopſim incipit præfigi Polemicis Illationibus.

A

ABysſini plurimi Dioſcoro miſerum in modum addicti. *pag*.176. *num*.154.

Acclamationes Patrum quę vim habeant in Concilijs. *pag*.241. *num*.208.

Acta Græca Concilij Chalcedonenſis cur non recenſuerint Titulum *Catholici Papæ* tributum S. Leoni. *p*. 169. *n*. 145.

Ægyptij Epiſcopi Catholici cur abſonis titulis Anatolium cõpellauerint, qui ne *Patriarcha* quidem dictus fuerat à Concilio Chalcedonenſi. *pag*. 363. *n*. 362.

Æqualitas cum Romano non tributa Præſuli Conſtantinopolitano ab intruſo Canone Chalcedonenſi, vt euidentiſſimè demonſtratur à *pag*.313. *n*.291. *vſque ad p*.320. *n*.297.

Albaſpinei Notas in Concilia intactas relinquimus. *p*.16. & *p*.325. *n*.299.

Alexandrina in Vrbe ortæ Hæreſes. *pag*.39. Alexandrini, & Antiocheni Patriarchæ fines ampliſsimi. *p*.282.*n*.252. Alexandrino Præſuli iniurius eſt Canon intruſus de Conſtantinopolitano Primatu. *p*. 301. *n*.277.

Alexander Cardinalis Farneſius calumniam à Suaui paſſus. *p*.46. *n*.5.

S. Ambroſius non probat frequentia Concilia. *p*.358. *n*.354.

Anaſtaſium Nicænum in ius vocat Eunomius Nicomedienſis. *p*.277. *n*.248.

Anatolius Archiepiſcopus Conſtantinopolitanus iubetur ſuæ fidei Profeſsionem Romam mittere. *p*.98. *n*.75. Probatur Catholicus Epiſcopus, quia ſequitur fidem Sancti Leonis. *p*.104. *n*.81. Obtemperat Pontifici Maximo. *pag*.104. *nu*.82. Non pręcipit Concilio Chalcedonenſi, vt Pontificij Legati. *p*.171. *n*.148. Confirmat ea, quæ Legati dixerant perhonorifica Apoſtolicæ Sedi. *p*.191. *n*.167. Eius Decreta infringit Synodus Chalcedonenſis. *p*. 227. *n*.196. & *ſeq*. Lapſus dicitur in ſacrilegium. *p*. 233. *nu*.200. Fatetur Pontificiam Præſtantiam ſupra Synodos. *p*.272. *n*.243. Cenſet argumentum

tum

tum certiſsimum Catholicæ Fidei eſſe, ſi quis Apoſtolicæ Cathedræ ſe Diſcipulum profiteatur. *p.*274. *nu.*245. Idem auctor Canonis inruſi Concilio Chalcedonenſi de Conſtãtinopolitanæ Eccleſiæ Primatu in Oriente reſpicere nõ potuit ad alium Canonem tributum Secundæ Synodo. *pag.* 286. *nu.* 255. *& ſeq.* Detegitur eius Aſtus, quo intruſit Canonem de ſuæ Sedis primatu. *p.*298. *n.* 275. *& p.*300. *n.* 276. Fatetur ſpectare ad Leonem totius Eccleſiæ Magiſterium. *p.*342. *n.* 326. Anatolij Pater, Magiſter, Paſtor, & Iudex patet S. Leo Pont. Max. *p.*342. *nu.*327. Anatolius non audet tribuere Secundæ Synodo Canonem de Conſtantinopolitano Primatu in Oriente, qui vulgô iactatur. *p.*345. *nu.*334. Supplex à S. Leone per literas, & Legatos petiuit Confirmationem ſuperbi Canonis, quem à Concilio ſtatutũ præſumebat. *p.*346. *n.*336. Ab eodem Leone flagitauit Confirmationem in Archiepiſcopatu Cæſareæ vrbis, licet electus fuiſſet à Synodo Generali Epheſina Secunda. *p.*349 *n.*340. Eidem Excommunicationem minatur S. Leo. *p.*359. *n.* 357. Idem ne Patriarcha quidem dictus eſt à Concilio Chalcedonenſi. *p.*363. *n.*362.

S. Andreas Apoſtolus non ſedit Epiſcopus Byzantij. *pag.*349. *n.*341.

Antiochenum Concilium. *Vide. Concilium Antiochenum.*

Antiocheno Patriarchæ reſtituitur in Concilio Chalcedonenſi potior Sedes illi per vim ablata à Hieroſolymitano in Conciliabulo Epheſino. *p.*113. *n.*92. Antiocheni, & Hieroſolymitani Pręſulis fines. *p.*255. *nu.*236. Antiocheno Præſuli iniuriam infert intruſus Canon de Conſtantinopolitano Primatu in Oriente. *pag.* 301. *n.* 277. Eidem præcipit S. Leo. *p.*359. *n.*356.

Apoſtoli à Concilio Chalcedonenſi docuiſſe dicuntur ea, quæ S. Leo ſcripſit ad S. Flauianum. *p.*150. *n.*130.

Apoſtolica Sedes. *Vide. Pontificia Poteſtas, Pontificatus, Pontifex, S. Leo.*

Apoſtolicæ dictæ ſunt aliæ quoque Eccleſiæ, in quibus Apoſtoli conſederunt, ſed non antonomaſticè, vt Romana. *p.*114. *n.*95.

Apoſtolicus vocatur Romanus Pontifex. *p.*114. *n.* 94. Et eius Munus *Apoſtolatus. ibid. &* 114. *num.* 95. Apoſtolicus dicitur S. Leo in Concilio Chalcedonenſi. *p.*194. *n.*169.

Appellatio ad Summum Pontificem licet ex quacumque parte terrarum. *p.*44. *n.*3. Appellationes Tranſmarinæ omnibus permiſſæ ad Apoſtolicam

cam Sedem. *p.*45. *n.*3. Appellatio Eutychetis Hæreſiarchæ ad S. Leonem manifeſtiſſima eſt. *p.*47. *n.*7.

Appellandi ad Romanum Pontificem Ius vnde oriatur. *p.*47. *nu.*7. Ab Inſtitutione Diuina. *ibid.* Concilium Nicænum, & Sardicẽſe hoc agnouerũt. *ibid.*

Arcana dici poteſt hæc Hiſtoria Concilij Chalcedonenſis. *p.*15.

Ariminenſe Concilium. *Vide. Concilium Ariminenſe.*

Ariſtocraticum nunquam fuit Eccleſiæ Regimen. *p.* 49. *n.* 9. *& ſeq. & per totum Opus.* A Suaui ſomniata Eccleſiæ Antiquæ Ariſtocratia. *p.*169. *n.*145. *& p.*273. *n.*243. *& vbique.*

S. Athanaſij fides ſemper defenſa ab Apoſtolica Sede, ſæpè damnata à Concilijs. *pag.* 75. *n.* 45. Idem à Concilio Generali appellat ad S.Iulium P.M. *p.*370. *n.*370.

Athanaſius S.Cyrilli Alexandrini ſororis filius Dioſcori Accuſator. *p.*181. *n.*157.

Athanaſij, & Sabiniani de Perrhænorum Epiſcopatu altercatio. *p.*279. *n.*250.

Athei euerſi in alio Auctoris Opere. *p.*16.

Atticus Epiſcopus Nicopolitanus, *Dominum, & Patrem noſtrum* dicit S. Leonem in Concilio Chalcedonenſi. *pag.* 159. *n.*138. Petit reſcindi Imperialia de Metropolitis Edicta. *p.*231. *n.*199.

Auaritia peperit quaſdam vetuſtas Hæreſes, recentes plerumque Laſciuia. *p.*260. *n.*231.

Auctoritatis Pontificiæ Exercitium maius in Vetuſta, quàm in Recenti Eccleſia. *p.*38.

S. Auguſtinus quam viam iniuerit in Libris de Conſenſu Euangeliſtarum. *p.*157. *n.*135.

Aurelianus Ethnicus Imperator Epiſcoporum Cauſas remittit ad Romanum Pontificem. *p.*290. *n.*261.

B.

Balſamon Schiſmaticorum Signifer non adeo contrarius Pontificiæ Auctoritati, vt Suauis. *p.*169. *n.* 145. Idem poſteris tradidit intruſum Canonem de Conſtantinopolitanæ Eccleſiæ Primatu in Oriente. *p.* 282. *nu.*252. Eidem nequiſſimo Interpreti Decreti Epheſini multò minor fides adhibenda, quàm Concilio Chalcedonenſi diuerſam illi interpretationem tribuenti. *p.*329. *n.* 305.

Barſumas Archimandrita Eutychianus Sicariorum Dux. *p.* 73. *n.*44.

S. Baſilius Magnus ſpondet ſe ſtaturum Declarationi S. Damaſi Pontificis Maximi. *pag.* 370. *n.*370.

Baſilius Seleuciæ Epiſcopus Dioſcori redargutor. *p.*74. *n.*44.

Baſſiani, ac Stephani de Epheſino Epiſcopatu contentiones. *p.*276. *n.*247.

Binij Notæ in Concilia nullum nobis argumentum ſuppeditarunt. p. 16. & p. 325. n. 299.

Bonifacius Presbyter Pontificius Legatus in Concilio Chalcedonenſi pręfertur ipſis Orientalibus Patriarchis. p. 112. n. 92.

C

S. Cæleſtini Pont. Max. Auctoritas mirifica in dãmnãdo Neſtorio. pag. 38. Idem Epheſini Primi Concilij Confirmator. p. 141. nu. 121. Eius Cõprobatio vim addit Epheſino Cõcilio è ſententia Chalcedonenſis. p. 250. nu. 217. & p. 251. n. 218. & 219.

Cæſareæ Epiſcopo ſubeſſe Hieroſolymitanum iubet Concilium Nicænum. p. 282. n. 252.

Cæſares. *Vide Imperatores.*

Caluinus peſſimus Interpres verborum Chriſti Domini: *Tu es Petrus.* p. 191. n. 166.

Canones Nicæni ab Hæreticis combuſti Auctore S. Athanaſio. p. 79. n. 50. Nicæni appellantur Canones Sardicenſes. *ibid.* Canon Nicænus de Ordinationibus Epiſcoporum ſeruari iubetur à Concilio Chalcedonenſi. p. 277. n. 248. Canones Nicænos ſeruari iubet Synodus Chalcedonenſis, cui tribuitur à Schiſmaticis eorumdem euerſio. pag. 282. n. 252. Iidem vetant mutari antiquas conſuetudines. *ibid.*

Canon vulgò tributus Concilio Conſtantinopolitano de illius Eccleſiæ Primatu contemnitur à S. Proclo Cæſareæ Vrbis Antiſtite. p. 279. n. 250. Idem non receptus vſu vſque ad Synodum Chalcedonenſem. p. 304. n. 281. Per ſummũ Aſtum permixtus Definitionibus Fidei: contrarius Nicænis, qui ſeruari iubentur: & licet non eſſet ſubreptitius, tamen non indulgeret Antiſtiti Conſtantinopolis ea, quæ illi tribuuntur ab Anatolio. pag. 306. nu. 285. Nec ab ipſo Anatolio iactatur. p. 345. nu. 334. Idem ſpretus ab omnibus ante Anatolium tum ſanctitate, tum nequitia inclytis Præſulibus. *ibid.*

Canon Chalcedonenſis de illius Eccleſiæ Primatu in Oriente expenditur à p. 281. n. 251. *vſque ad* p. 324. n. 299. Intruſum eſſe hunc Canonem apparere incipit ex ipſo Titulo Actionis Decimæquintæ. pag. 281. n. 251. Pugna inter vnum, & alterum huius Actionis Canonem. p. 281. nu. 252. Non extat in antiquis Collectionibus. p. 283. n. 253. Ex abſurdo initio Canonis huius conſtituentis Conſtantinopolitanũ in Oriente Primatum euertitur Primatus idem, & vnius Romani Antiſtitis ſupra Vniuerſam Eccleſiam Auctoritas ſtabilitur. p. 285. nu. 254. *vſque ad* p. 289. n. 261. Eſt neceſſariò ſubreptitius. p. 295. n. 270. 271. & 272.

& 272. Licet non eſſet, nullam tamen vmbram iuris tribueret Præſuli Conſtantinopolis ad Oecumenici Appellationem, imo ne Patriarchæ quidem. *p.*297.*n.*274. Reiectus à Pontificijs Legatis. *p.* 301. *n.* 277. *& ſeq.* Eius extorquendi occaſio. *p.*302. *nu.* 278. Eſt contrarius Canoni Nicæno. *p.*303. *nu.*280. Solùm ſubijcit certas quaſdã Prouincias Præſuli Conſtantinopolis, vt liquet ex Patrum ſubſcriptionibus, ideoq; dolosè ab Anatolio fuit inſerta eidem Canoni Æqualitas Priuilegiorum cum Romano, & honor Primæ in Oriente Sedis. *p.* 308. *n.*286. *vſque ad p.* 320. *nu.* 297. Quod non decernat Vniuerſalitatem, & Æqualitatem cũ Romano euidentiſſimè demonſtratur à *p.*313. *n.*291. *vſque ad p.* 320. *n.* 297. Euſebius Epiſcopus Dorylæi teſtatur, nihil aliud fuiſſe in Canone Chalcedonenſi de Priuilegijs Eccleſiæ Conſtantinopolitanę, quàm id, quod probauerat coram ſe S. Leo, qui certè non probauerat Vniuerſalitatem, & Æqualitatem cum Romano. *ibi.* Licet non eſſet intruſus, non tamen indulgeret Primatum maiorẽ alijs Orientalibus. *p.*318.*nu.*294.*& p.*319. *n.* 295. Summam perniciem Græcis intulit. *p.* 322. *nu.* 298. Omnem Conſtantinopolitano Epiſcopo præcidit ſpẽ Æqualitatis cum Romano. *p.* 338. *nu.*319. Euertitur à S. Leone. *p.*353. *n.*345.

Caput Epiſcoporum eſt Romanus Pontifex, & Eccleſia Romana Caput Omnium Eccleſiarum. *p.*294. *n.*269.

Caroli Magni Succeſſores non tribuerunt Romanis Pontificibus ius celebrandi Concilia, vt ſomniat Suauis. *p.*115.*n.*97.

Cathedræ Romanæ Priuilegia non fluxerunt à Patribus intuitis amplitudinem Vrbis imperantis, ſed ab Inſtitutione Diuina Chriſti Domini. *p* 289. *nu.* 261. *& ſeq. Vide. Pontificatus Maximus à Chriſto inſtitutus, & Pontifex Maximus Petro ſuccedit.*

Catholicæ Religionis Signum infallibile eſt Suſceptio Epiſtolæ Pontificiæ ex ſententia ſacri, & profani fori. *pag.* 249. *num.*215.

Cecropius Epiſcopus Sebaſtopolis, cui Vniuerſa Synodus Chalcedonenſis conſentit, negat licere Concilio formare aliam Expoſitionem Fidei, poſtquam Forma credendi præſcripta fuit à S. Leone. *p.* 138. *n.* 116.

Cerularius Michael Schiſmaticus Patriarcha Cõſtantinopolis nequiuit interpretari melius Epheſina Decreta, quàm Synodus Chalcedonenſis. *pag.* 329. *nu.* 305.

Chalcedon euecta in Metropolim

Digitized by Google

lim ob Synodum ibi habitam. *p.* 264. *n.* 235.

Chalcedonenſe Concilium. *Vide. Concilium Chalcedonenſe.* Chalcedonenſis Canon de Conſtantinopolitanę Eccleſiæ Primatu. *Vide. Canon Chalcedonenſis, & Conſtantinopolitanæ Eccleſiæ Primatus.*

Chriſti Domini Incarnatio hæreticè explicata à Neſtorio, & Eutychete. *p.* 37. Chriſti Domini verba illa *Super hanc Petram*, quomodo interpretetur Concilium Chalcedonenſe. *p.* 191. *n.* 166.

Chriſtianus Lupus. *p.* 47. *n.* 7.

Chryſaphius Eunuchus, aliique Theodoſium Minorem decipiunt. *p.* 94. *n.* 73.

Circulus vitioſus, quo laboraret Eccleſia, niſi Summus Pontifex eſſet infallibilis, & Conciliis maior. *p.* 341. *n.* 325.

Cluniacenſibus, & Ciſtercienſibus ineptè tribuit Suauis Pontificiæ Auctoritatis Incrementa. *p.* 273. *n.* 243.

Columna Veritatis aduerſus Hęreticos vocatur à Conc. Chalcedonenſi Epiſtola S. Leonis ad S. Flauianum. *p.* 256. *n.* 225. & 227.

Conciliorum Editionem quam ſequimur in hac Hiſtoria cōtexenda. *p.* 13. & *p.* 40 Conciliorum Aſſumpta, ſeu Præſuppoſita ſunt expendenda. *p.* 15. Concilia antiqua non inſtituerunt quæſtionem de Pontificia Infallibilitate, & Pręſtantia ſupra Concilia, quia hæ Veritates tunc erant notoriæ. *p.* 15. Concilia omnia Generalia teſtantur apertè Pontificium Regimen, & Infallibile Magiſterium Vniuerſalis Eccleſię etiam in Synodis congregatæ ex ſententia Concilij Florentini. *p.* 17. Conciliorum Hiſtoria quomodo à nobis diuidenda. *pag.* 20. Concilia vetuſta gubernata non fuiſſe à Summis Pontificibus calumniatur Suauis. *p.* 25. Synodi antiquæ penitus euertunt Hæreſes etiam recentes. *p.* 39. Licet nihil ab illis lucrari nos poſſe contra ſuum Magiſtrum dicat mendaciſſimus Lutheranus. *p.* 39. Coactæ ſunt ad damnandas Hæreſes exortas in præcipuis Orientis Vrbibus. *p.* 39. & 40. Concilia ſequentia Chalcedonenſem Fidem confirmant. *p.* 43. Concilia cogendi præcipua cauſa, vt hæretici conuincantur. *pag.* 56. *nu.* 21. & 22. & 23.

Concilia frequenter fieri non expedit Eccleſiæ. *p.* 57. *n.* 16. Eorum frequentia improbatur à S. Gregorio Nazianzeno. *p.* 237. *n.* 203. & *p.* 358. *n.* 354. & à S. Ambroſio, & alijs. *ibid.* Conciliorum frequentiam damnant Orientales Epiſcopi. *p.* 368. *n.* 370. Conciliorum frequentiam auerſabantur Patres, quia ſatis conſultum veri-

rita-

ritati putabant à Pontificia definitione. *p.* 369. *n.* 370.

Concilia frequenter fieri cum haud expediat, & frequenter naſcantur Hæreſes, neceſſarium eſt fixum Tribunal errori exemptum eſſe in Eccleſia, ſcilicet Apoſtolicam Sedem. *p.* 358. *n.* 354. *Vide. Pontificia Infallibilitas.*

Concilia celebrari nequeunt ſine facultate Apoſtolicæ Sedis ex ſententia Synodi Chalcedonenſis. *p.* 115. *nn.* 97. Cogi nequeunt à ſolis Imperatoribus ſine Pontificia facultate. *p.* 118 *n.* 98. Concilia cur aliquando dicantur celebrata per Iuſſionem Cęſaream, cum ſemper iuſſa, vel ſaltem permiſſa fuerint à Romano Pontifice. *p* 376. *Vide. Pontifex Maximus Concilia conuocat.*

Concilijs præſident Pontificij Legati. *p.* 194. *n.* 169. Et niſi ab illis regantur, degenerant in cætus latrocinales. *pag.* 122. *nu.* 101. Concilia cum ſubiecta ſint ſeditionis periculo, neceſſe eſt illis pręſidere Pontificem Maximum, vel eius Legatos. *p.* 358. *n.* 354. *Vide. Pontifex Maximus Concilijs præeſt per ſe, vel per ſuos Legatos.*

Concilia à Pontificiis Legatis transferri poſſunt. *p.* 111. *n.* 91. *Vide. Pontifex Maximus Concilia transfert.*

Concilia, etiam Generalia, non directa à Pontifice Maximo errare poſſunt, vt errauit Secunda Epheſina. *p.* 71. *n.* 42. & aliæ non rarò. *p.* 75. *n.* 45. Improbarunt S. Athanaſii Fidem. *ibidem.*

Conciliorum Magiſter eſt Romanus Pontifex. *p.* 190. *n.* 163. Concilia ſequi debent Pontificium Magiſterium. *p.* 151. *n.* 132. & *p.* 161. *n.* 140. & *p.* 166. *n.* 144. *V. Pontifex Maximus Conciliorum, & Eccleſiæ Magiſter.*

Concilia ſolùm publicant Pontificias Definitiones, ſi hæ ante Synodos prolatæ ſunt è Cathedra. *p.* 332. *n.* 308. & *p.* 333. *n.* 309. *Vide. Concilium Chalcedonenſe.*

Concilia Generalia coguntur ſequi Pontificias definitiones ex ſententia Synodi Chalcedonenſis. *p.* 123. *n.* 105. *Vide. Concilium Chalcedonenſe.*

Concilia quid proſint Eccleſiæ, licet Hæreſes ab Apoſtolica Sede damnatæ ſint. *p.* 60. *n.* 30. Non inutilia, licet coacta ſequi Pontificias Definitiones. *p.* 103. *n.* 80.

Concilijs adeſt Diuinus Spiritus, cum ſe ſubijciunt Pontifici Maximo. *p.* 258. *n.* 228.

In Concilijs etiam Epiſcopi definiunt, ſed ſubiecti Pontifici Maximo. *p.* 61. *n.* 31.

Conciliis Poteſtatem attribuit Pontifex Maximus, ſeu potius per illum Deus, non autem ſine illo tanquam Diuinitatis Inſtrumento. *p.* 336. *n.* 316. Concilia

cilia atteſtantur Pontificiam Præſtantiam ſupra Synodos Generales. *Vide. Concilium Nicænum, Sardicenſe, Epheſinum, Chalcedonenſe. Vide. S. Leo P. M. Vide. Pontificia Præſtantia ſupra Concilia.*

Concilia certiſſimam credunt Pontificię Cathedrę Eccleſiam docentis Infallibilitatem. *Vide. Concilium Nicænum, Sardicenſe, Epheſinum, Chalcedonenſe. Vide. S. Leo P. M. Vide. Pontificia infallibilitas.*

Concilia non admittunt quemquam è ſecularibus hominibus ad ſententiam in rebus Fidei ferendam. *p.* 128. *nu.* 109 Somnia Suauis de Concil. Hieroſolymitano. *p.* 130. *nu.* 109 *Vide. Iudices ſeculares.*

Concilia omnia Romanæ Sedi obſequentiſſima. *p.* 292. *n.* 265. Nullum viuentium appellant *Patrem* præter Romanū Pontificem. *p.* 274. *n.* 224. Conciliorum Acta Pontificem Maximum dicunt *Rectorem, & Gubernatorem totius Eccleſiæ. p.* 374.

Concilijs tanquam Inſtrumento ſuæ Poteſtatis vtuntur Pontifices Maximi. *p.* 190. *nu.* 165.

Concilia decernunt Auctoritate Romani Pōtificis. *p.* 105. *n.* 83. etiam quo ad ea, quæ ſunt facti, neque ſolùm Iuris. *ibid.*

Concilia amplificare nequiuerunt Poteſtatem Romani Pōtificis. *p.* 290. *n.* 262. Conciliorum declarationes de Priuilegijs Romanæ Cathedræ non fuerunt eorumdem Priuilegiorum Inſtitutiones. *pag.* 290. *nu.* 261. *& p.* 292. *nu.* 265. Concilia quomodo declarent id, quod manat ab Inſtitutione Diuina. *p.* 78. *n.* 50.

Concilia, quomodo diſcutiant iterum Articulos iam definitos ab alijs Concilijs, illos in dubium non reuocando. *pag.* 109. *nu.* 87. *& p.* 157. *nu.* 135. *& p.* 204. *poſt n.* 180.

Concilia nulli Epiſcopo rationem reddunt, niſi Summo Pontifici Superiori ſuo. *p.* 332. *n.* 308.

Concilia cur indigeant Pontificia Confirmatione. *pag.* 217. *nu.* 188. Eadem Confirmatio omnino neceſſaria eſt ex Sententia Synodi Chalcedonenſis. *p.* 250. *n.* 217. *& p.* 251. *n.* 218. *&* 219. Eamq; petunt *p.* 336. *n.* 317. *& p.* 341. *n.* 325. *& p.* 378.

Conciliorum Canones quo ad diſciplinam mutari poſſunt à Summo Pontifice. *pag.* 343. *n.* 329.

Concilia cum obediunt Pontifici Maximo Seculares Principes habent obſequentes. *pag.* 234. *n.* 202.

Concilia Vltramontana nō ſunt odioſa Pontifici Maximo, vt mentitur Suauis. *p.* 162. *n.* 141.

Concilia vel ſpernunt Hæretici, vel peruerſam illis interpretationē attribuunt. *p.* 127. *n.* 107.

Ijdem

IidemHæretici contemptores Pontificiæ Auctoritatis nullo in pretio habent Concilia. *p.*163.*n.*142.*&* 143. Conciliorum veterum Definitiones in ſuorum errorum tutelam Hæretici peruerſa interpretatione trahunt. *p.*131. *n.*110.

Concilia quàm iniqua Lutherani optabant,non impugnati à Suaui. *p.*124. *n.* 105. In quibus ſolus Sac.Scripturæ Textus iuxta propriam cuiuſque interpretationem allegaretur. *ibidem*.

Concilium Antiochenum, licet Generale, quia ab Apoſtolica Sede reiectum, non recipitur ab Eccleſia. *pag.* 80. *nu.*51. Damnat Catholicam S.Athanaſij Fidem. *p.* 75. *nu.* 45. Qui appellat ad S. Iulium Pontificem Maximum. *p.*370.*n.*370.

Concilium Ariminenſe, quia ab Apoſtolica Sede reiectum, nullo in pretio eſt in Eccleſia. *p.* 80. *n.* 51.

Concilij Chalcedonenſis Hiſtoria cur noua cenſenda ſit. *p.*13. *& ſeq.* Illius iucunditas. *p.* 18. Cur hanc edamus in lucem ante alias aliorum Conciliorum. *p.* 19. Quomodo ex hac Hiſtoria Petrus Suauis euertatur. *p.*25. Idem ex ea palmarium mendaciorum arguitur. *p.* 27. Eorumdem rei oſtenduntur Proteſtantes.*p.*34 Ex illa recentes omnes Hæreſes impugnātur.*p.*39.*& p.*378. *Vide. Hiſtoria Concilij Chalcedonenſis*.

Concilium Chalcedonēſe exercitam ſupra ſe maiorem a S. Leone Magno Auctoritatem expertum eſt,quàm Tridentinum ab alijs Pontificibus.*p.*26.*et p.*108.*n.*86.*et* 87.

Concilium Chalcedonenſe obſequentiſſimum erga S. Leonem Pontificem Maximum. *pag.*38.

Concilij Chalcedonenſis Synopſis hiſtorica. *p.*40. Quæ cauſa illius cogendi. *ibid.* Solummodo editas ab illo Definitiones Fidei perpetuò coluit Eccleſia. *p.*41.

Concilium Chalcedonēſe, prius indictū Nicææ, migrat Chalcedonem ita volentibus Pontificijs Legatis. *p.*111. *n.*91.

Concilio Chalcedonenſi præſident Pontificij Legati. *p.*263. *nu.*233. Obtemperat Synodus ijſdem Legatis. *p.* 117. *nu.* 98. Libentiſſimè fert Pontificium Legatorum Imperium.*p.*178. *nu.*155. *V. Legati Apoſtolici, & S. Leo Pontifex Maximus*.

Concilio Chalcedonenſi non præfuit Marcianus Imperator. *p.*377. *V. Marcianus Imperator, & Iudices Seculares*.

Concilium Chalcedonenſe neceſſariò præſupponit licere Pontifici Maximo Concilijs antecellenti, falliqne impoti, transferre Synodos Generales.*p.*243.*n.*210. *& p.*244.*n.*211.

Con-

Concilium Chalcedonenſe fatetur Pontificiam Præſtantiam ſupra Synodos Generales. *p.* 86 *n.* 60. *&* *p.* 110. *n.* 90. *&* *p.* 123. *n.* 104. *&* 105. *&* *p.* 118. *n.* 99. *&* *p.* 119. *n.* 100. *&* *p.* 125. *n.* 106. *&* *p.* 133. *n.* 111. *&* *p.* 137. *n.* 115. *&* *p.* 137. *n.* 115. *&* *p.* 137. *n.* 116. *&* *p.* 138. *n.* 117. *&* *p.* 139. *n.* 118. *&* 119. *&* *p.* 141. *n.* 121. *&* *p.* 142 *n.* 122. *&* *p.* 159. *n.* 138. *&* *p.* 174. *n.* 152. *&* *p.* 175. *n.* 153. *&* *p.* 188. *n.* 161. *&* *p.* 189. *n.* 162. *&* *p.* 190. *n.* 163. *&* *p.* 191. *n.* 165. *&* *p.* 194. *n.* 168. *&* *p.* 201. *n.* 177. *&* 178. *&* *p.* 209. *n.* 181. *&* *p.* 212. *n.* 186. *&* *p.* 217. *n.* 189. *&* *p.* 272. *n.* 243. *&* *p.* 295. *n.* 270 *&* *p.* 304. *n.* 282. *&* *p.* 332. *n.* 308. *&* *ſeq.* *&* *p.* 336. *n.* 316. *&* *p.* 339. *n.* 322. *Vide. S. Leo Pontifex Maximus, et Pontificia Præſtantia ſupra Generalia Concilia.*

Concilium Chalcedonenſe certiſſimam eſſe cenſet Pontificię Cathedrę Infallibilitatem. *p.* 45. *n.* 5. *p.* 110. *n.* 90. *p.* 123. *n.* 104. *&* 105. *p.* 125. *n.* 106. *p.* 137. *n.* 115. *&* 116. *&* *p.* 138. *n.* 117. *&* *p.* 139. *n.* 118. *&* 119. *&* *p.* 140. *n.* 120. *&* *p.* 141. *n.* 121. *&* *p.* 142. *n.* 122. *&* *p.* 144. *n.* 123. *&* *p.* 149 *n.* 129. *&* *p.* 150. *n.* 130. *&* *p.* 190. *n.* 163. *&* *p.* 200. *n.* 175. *&* *p.* 201. *n.* 177. *&* 178. *&* *p.* 202 *n.* 179. *&* *p.* 211. *n.* 185 *&* *p.* 212. *n.* 186. *&* *p.* 215. *n.* 187. *&* 188. *et p.* 217. *n.* 189. *et p.* 218. *n* 190. *et p.* 219. *n.* 192. *et p.* 221. *n.* 193. *et p.* 255. *n.* 225. *et p.* 256. *n.* 226. *et* 227. *et* 228. *et p.* 295. *n.* 270. *et p.* 300. *n.* 276. *et p.* 324. *n.* 299. *et ſeq. et p.* 328. *n.* 304. *et p.* 332. *n.* 308. *et ſeq. et p.* 341. *n.* 323. *et ſeq. Vide. S. Leo P. M. et Pontificia Cathedra Infallibilitas.*

Concilium Chalcedonenſe credit conuenire Pontifici Maximo Titulum *Vniuerſalis Eccleſiæ Papæ. p.* 167. *n.* 145. *et p.* 173 *n.* 151. *et p.* 194. *n.* 169. *et p.* 201. *n.* 176. *et p.* 263. *n.* 233. *et p.* 268. *n.* 240. *et p.* 295 *n.* 272. *et p.* 320. *n.* 297. *et p.* 332. *n.* 308. *et p.* 333. *n.* 309. *et p.* 335. *n.* 313. *et p.* 338. *n.* 319. *et p.* 348. *n.* 337. *et p.* 356. *n.* 350. *et p.* 375.

Concilium Chalcedonenſe declarat licere, Noua Symbolo Apoſtolorum inſeri verba. *p.* 242. *n.* 209. *et p.* 324. *n.* 299. *et ſeq. et p.* 326. *n.* 302. *vſque ad p.* 330. *n.* 306. Confirmat Proceſſionem Sancti Spiritus etiã à Filio, & profligat omnes communes Schiſmaticorum Errores. *p.* 379

Concilium Chalcedonenſe affirmat ſuæ Vincę, ideſt totius Eccleſiæ, cuſtodiam traditam à Chriſto Domino fuiſſe Sancto Leoni. *p.* 86. *n.* 60. *et p.* 334. *n.* 312. *et p.* 335. *n.* 313. *et* 314.

Concilium Chalcedonenſe fatetur, S. Leonẽ ſuccedere S. Petro. *p.* 191. *n.* 166. *et p.* 192. *n.* 167 *et p.* 256. *n.* 227. *et p.* 326. *n.* 301. *Vide. Pontificatus Maximus à Chriſto inſtitutus, et Pontifex Maximus S. Petro ſuccedit.*

Con-

Concilium Chalcedonenſe *Dominum, et Patrem Noſtrum* appellari in Synodo Leonem libenter audit. *p.*159.*n.*138. Et *Catholicum*, ideſt Vniuerſalem, Papam, neque ſolùm *Epiſcopum Vniuerſalis Eccleſiæ.p.*167. *n.*145. Et tamen ſolùm quinque Latini Præſules ei Synodo intererant.*p.*170.*n.*147. Et *Patrem Noſtrum, et Sacrorum Principem.p.*209.*n.*181. Et *inuictum Fidei Propugnatorem, et cuilibet errori impenetrabilem, ipſique Synodo ad Victoriam praparatum* Leonem dicit. *p.*325. *n.*299. & *Synodi Ducem, Magiſtrum, Caput, Patrem.p.*332.*n.*303 *et ſeq.*& *Interpretem Vocis B Petri p.*332.*n.*308.*et ſeq.* Et *Concilii Caput. p.*334.*n.*310.*et p.*339. *n.*322.

Concilium Chalcedonenſe pro declaranda Fide ſolùm publicare debuit Pontificiam Definitionem, cui neceſſariò à ſe ſubſcribendum eſſe fatetur. *p.*123. *nu.*104. *&* 105. *& p.*125. *n.*106.*& p.*138.*n.*115. *& p.*201. *n.*177. *&* 178. *& p.* 219. *n.*191. *& p.*324.*n.*299. *& p.*332.*n.*308. *& p.*333.*n.*309.

Concilium Chalcedonenſe pluris facit ſententiam S.Leonis, quàm Synodi Generalis.*p.*118. *n.*99.*& p.*119.*n.*100. Exclamat contra Dioſcorum, qui non admiſit Appellationem S.Flauiani à Synodo Secunda Epheſina ad S.Leonem.*p.*133.*n.*111. Eidem Leoni plaudit. *p.* 134. *num.*112. Damnandum cenſet Dioſcorum, licet alia crimina deeſſent, ob contemptam Appellationem ad S.Leonem. *p.*134.*n.*112. Non audet exponere Fidem iam expoſitam à S.Leone. 137.*n.*115. Et negat, licere nouam Expoſitionem Fidei, poſtquam Forma credendi præſcripta fuit à S.Leone.*p.*138.*n.*115. Plurima nobis tela ſuppeditat contra hoſtes Fidei.*p.*140.*n.*120. Non minorem in S. Leone, quàm in Concilio Nicæno, agnoſcit Auctoritatem.*p.*140.*n.*120. Ipſum Nicænum Concilium non aliter excipitur à Chalcedonenſi, quàm iuxta interpretationem Leonis. *p.*141.*n.*121. Nec aliter Epheſinum Primũ. *p.*142.*n.*122. Excommunicationem fert Synodus Chalcedonenſis in illos, qui à Leonis Fide diſcedunt. *p.* 144. *n.*123. Miris laudibus proſequitur Epiſtolam S.Leonis ad S.Flauianum. *p.*149.*n.*129.*& p.*150. *n.*130. *&* 131. *& p.*151. *n.* 132. Non minori eam in pretio habet, quàm Nicænam, & Epheſinam Primi Sacri Concilij Fidem.*p.*149.*n.*129. Dicit in Cælo ſcriptam à S.Petro fuiſſe. *p.*150. *n.*130. Ex ea non lecta ortam affirmat ruinam Conciliabuli Secundi Epheſini. *p.* 151. *n.*132. Excommunicationem fert in diſſentientes. *p.*149.

*p.*149.*n.*129. Præferri ſibi Leonem æquo animo fert. *p.*174. *n.*152. & *p.*175. *n.*153. Fatetur, Leonem eſſe Rectorem, ac Iudicem totius Eccleſiæ. *p.* 189. *n.* 162. Conciliorum Magiſtrũ Leonem agnoſcit. *p.*190. *n.*163. Cenſet crimen omnium maximum eſſe rebellionem ab Apoſtolica Sede. *p.*190. *n.*164. Libenter audit, ſe dici Inſtrumentum Pontificiæ Poteſtatis. *p.*190. *n.*165. & *ſeq.* Ex Leonis Epiſtola non lecta Epheſi ortam putat Eccleſiarum ruinam. *p.*195. *n.*170. Cenſet crimen grauius hæreſi, & hæreſis Patrocinio Excommunicationem latam in S. Leonem. *p.*196. *n.*173. Negat, quidquam addi poſſe Expoſitioni Fidei traditæ à Leone. *p.*201. *n.*177. & 178. Romanorum Fidem laudari libenter audit. *p.* 210. *n.* 183. Æquè infallibilem cenſet S. Leonem, ac Nicænum, & alia Concilia. *p.*211. *n.*185. Imo plus tribuiſſe videtur Pontificiæ, quàm Synodali Auctoritati. *p.*212. *n.*186. Veræ Fidei certiſſimum Interpretem Leonem agnoſcit. *p.*215. *n.*187. & 188. Excommunicatos cenſet auſos impugnare Doctrinam S. Leonis. *p.*218. *n.*190. Non ideo ſuſcipiendam cenſet Leonis Epiſtolam, quia vera doceat, ſed ideò veram credendam eſſe præſumit illius Epiſtolæ Doctrinam, quia eſt Pontificia. *p.*219. *n.*192. & *p.*221. *n.*193. Diuerſimode excipit Synodus Chalcedonenſis Epiſtolam S. Leonis, ac Epheſina illas S. Cyrilli *p.*221. *n.*193. Neceſſaria putat ad extinguendam hæreſim Eutychetis plurima, quæ non continentur explicitè in Sacris Literis. *p.*258. *n.*228. Hæreticos cenſet illos, qui doctrinã Leonis Papæ reijciunt. *pag.* 300. *n.*276. Leoni, vt infallibili veritatis Magiſtro, ampliſſimè plaudit. *p.*324. *n.*299. & *ſeq.* Ideo relatam à Synodo dicit victoriã de Hæreticis, quia ſecuta fuit doctrinam Leonis. *p.*326. *n.*330. Per hyperbolem dicit, S. Leonem decertaſſe feruentiore, quàm olim fecerit S. Petrus, affectu. *p.*326. *n.*301. Eandem Poteſtatem declarandi Fidem agnoſcit in S. Damaſo P. M. quàm in Generalibus Concilijs. *p.*328. *n.*304. Leoni, vt Superiori ſuo, rationem omnium geſtorũ Synodus reddit. *p.*332. *n.*308. & *ſeq.* Fatetur, Poteſtatem ſibi tributam fuiſſe à Leone. *p.*336. *n.*316. *Vide. S. Leo P. M.*

Concilium Chalcedonenſe nũquam dubitauit de veritate Pontificię doctrinæ, ſed ſolùm hæretici nonnulli. *p.*153. *n.*133. & *ſeq.* Cur eorum dubia ſoluta non ſint confugiendo ad Pontificiam Infallibilitatem. *p.* 156. *n.*135. & *p.*158. *n.*136 Cur Concilium Chalcedonenſe dixerit: *Petimus, Patres ſimul*

ſimul perſcrutari. p.160. n.139. Epiſtolam S. Leonis in dubiũ non reuocauit. ibid & p.197. n. 174. vſque ad p.209. n.181. Neq; potuit reuocare. ibid. Si de Veritate Pontificię Doctrinæ dubitaſſet, Synodus ſeipſam præcipitis temeritatis accuſauiſſet. p.202. n.179. Cur vberem contra Neſtorium, parcam contra Eutychetem Definitionem primò parauerit. p.238. n.294. Concilium vix quidquam profuiſſet Eccleſię Diuinæ, niſi ſe penitus conformaſſet voluntati S. Leonis. p.247. n.213. Synodus obedit Leonis Legatis Fidem explicando iuxta Formam Epiſtolæ Põtificiæ. p.255. n.225. Leonis Epiſtolam inſigni præconio effert. ibid. Et maiori, quàm Epiſtolas S. Cyrilli adſcitas in ſuas ab Epheſino Primo Concilio. p.256. n.226. Illam Epiſtolam congruentẽ dicit confeſſioni S. Petri, cuius Leo ſucceſſor erat. p.256. n.227. Leonis, vt Magiſtri, verbis vtitur Synodus in Fide explicanda. p.256. n.228.

Concilium Chalcedonenſe ſolicitum ſua ſponte non fuit de Priuilegijs Eccleſiæ Conſtantinopolitanę. p.264. n.235. Audire noluit conſuetudines Nicæno Canoni repugnantes. p.278. n.248. Facto, & verbis ipſis, dum Fidem contra Hæreticos declarabat, oſtendit, non potuiſſe deinde decerni, vt Conſtantinopolitanus Pręſul eſſet æqualis Romano, & Oecumenicus. p.293. n.266. vſque ad p.298. n.275. Concilio Chalcedonẽſi tributus Canon ſolùm ſubijcit certas quaſdã Prouincias Præſuli Conſtantinopolitano, vt liquet ex Epiſcoporum ſubſcriptionibus; ideòque dolosè ab Anatolio fuit inſerta eidem Canoni Æqualitas Priuilegiorum cum Romano, & honor Primæ in Oriente Sedis. p.308. n.286. vſque ad p.320. n. 297. Synodus Leonis ductum ſequi ſe credidit in condendo Canone amplificante honorem Præſulis Cõſtantinopolitani. p.305 n.282. Euidentiſſimè demonſtratur, decretam non fuiſſe à Cõcilio Chalcedonenſi Antiſtiti Conſtantinopolitano Vniuerſalitatem, & Æqualitatem cum Romano. p.313. n.291. vſque ad p.320. n.297. In eo, quod ſolum decreuit, Synodus non putauit, ſe diſcedere ab obſequio erga S. Leonem. p. 321. n. 298. Petiuit ab illo Confirmationẽ Canonis Cõſtãtinopolitano Archiepiſcopo fauentis. p.332. n.308. vſque ad p.342. n.326. Qualemcumque illum Canonem credidit Synodus non ingratum fore Leoni. p.337. n.318. Omnem Conſtantinopolitano Præſuli præcidit ſpem Æqualita-

Ddd tis

tis cum Romano. *pag.* 338. *num.*319.

Concilium Conſtantinopolitanum celebratum non eſt ſine facultate Apoſtolicæ Sedis è ſententia Synodi Chalcedonenſis.*p.*115.*n.*97. Eidem Apoſtolicę Sedi obſequentiſſimū. *p.*291. *n.*261. *ibid.* Noua Symbolo Niczno verba inſeruit. *p.*327.*n.*303.

Concilium Epheſinum Primum obſequentiſſimū erga S. Cæleſtinum Pontificem Maximum. *p.*38. Non prohibuit nouam Explicationem Fidei. *p.*131.*n.*110.*et p.*138.*n.*116. Neque vetuit nouorum Symbolo inſertionem verborum. *p.* 326. *n.*302. *et ſeq. et p.*378. Non aliter excipitur Concilium Epheſinum à Chalcedonenſi, quàm iuxta interpretationem S. Leonis. *p.* 142. *n.* 122. Synodus Epheſina diuerſimode excepit Epiſtolas S.Cyrilli, quàm Chalcedonenſis illam S.Leonis.*p.*221.*n.*193. Eadem Apoſtolicæ Sedi obſequentiſſima.*p.*291.*n.*264. Solùm Hæreticis interdixit Explicationem Fidei, & nouorum Symbolo inſertionem verborum, non autem Eccleſiæ Paſtoribus, è ſententia Synodi Chalcedonenſis. *p.*329. *n.*305. Validius à S.Leone, quàm ab ipſo Concilio contundendam credidit temeritatem Iuuenalis.*p.*358.*n.*354.

Concilium Epheſinum Secundum Latrocinale, ſiue Satanicum, Suaui eſt Idea omnium Conciliorum. *p.*25. *et p.*180. *n.*156. Et Proteſtantibus à Suaui in ſcenam inductis. *p.* 72. *n.* 43. Idem coactum permittente S.Leone.*p.*55.*n.*201. Licet eius conuocator dicatur Theodoſius Minor Imperator.*p.*59.*n.*27. Huius Conciliabuli Hiſtoria à *p.*65 *n.*36. *vſque ad p.* 80. *n.*51. Euaſit Latrocinale, quia non obtemperauit S.Leoni.*ibid.* Confirmauit Hęreſim Eueychetis. *p.*71. *n.*42. Huius Conuentus enormia ſcelera. *p.*76 *n.*45. Negare tamen auſum non fuit Pontificiam Præſtantiam ſupra Concilia. *p.*77.*n.*48. Quia reiecta fuit hæc Synodus à S.Leone, reijcitur ab Eccleſia. *pag.* 80. *n.* 51. Eius Decretum contra Theodoretū reſciſſum à Pontifice Maximo. *p.*118. *n.*99. E ſententia Concilij Chalcedonenſis in præceps actus fuit Cœtus Epheſinus, quia in eo non fuit lecta Epiſtola S.Leonis.*p.*151.*n.*132. Ipſo etiam Synodi nomine ſpoliandus eſt. *p.*271.*n.*242.

Concilium Florentinum conſilium Auctori indidit huius Hiſtorię ſcribendę. *p.*17. Quid cenſeat de Pontificia Infallibilitate, & Præſtantia ſupra Concilia, & de Pontificio Regimine Vniuerſalis Eccleſię, & de

de ſententia aliorum Conciliorum quo ad has veritates. *ibid.et p.374.*

Concilij Hieroſolymitani ſuffragia à Suaui ſomniata. *p.130 n.109.et p.137.n.114.*

Concilium Nicænum confeſſũ fuit Ius appellandi ad Pontificem Maximum manare ab Inſtitutione Diuina. *p.47. n.7.* Eius Decreta ſtolidè interpretatur Suauis. *p.50.n.12.* Illius Canones de Appellatione omnibus permiſſa ad Pontificem Maximum non ſunt noui Iuris inſtitutio, ſed declaratio Iuris manantis ab Inſtitutione Diuina. *p.78.n.50.* Nicænum, & alia omnia Concilia celebrata ſunt cum facultate Apoſtolicæ Sedis è ſententia Synodi Chalcedonenſis. *p.115.n.97.* Non aliter Nicænum excipitur a Chalcedonenſi, quàm iuxta interpretationem S.Leonis. *pag.140. n.121.* Huius Concilij Canonem inſanum in modũ Suauis interpretatur. *p.170.n.145.* Nicænos Canones ſeruari iubet Synodus Chalcedonenſis, cui à Schiſmaticis tribuitur eorumdẽ euerſio. *p.285.n.254.* Nicæna Synodus Romanæ Cathedræ obſequentiſſima. *p.290.n.262.* Eius exemplum oſtendit, licere, & aliquando neceſſariam eſſe Explicationẽ Fidei, & nouorum Symbolo inſertionem verborum. *pag.326.nu.302.vſque ad p.330. n.306.*

Concilium Quintum ſummo cultu proſequitur Vigilium Pontificem Maximum *p.172. n.149.*

Concilium Sardicenſe faſſum fuit, Ius appellandi ad Pontificem Maximum fluere ab Inſtitutione Diuina. *p.47.n.7.* Eius Canones de Appellatione omnibus permiſſa ad Apoſtolicam Sedem non ſunt noui Iuris inſtitutio, ſed declaratio Iuris manantis ab Inſtitutione Chriſti Domini. *pag.78. n.50.* Idem Romanę Cathedrę obſequentiſſimum. *pag. 290. num.262.* Eius Dux à Synodo Chalcedonẽſi dictus fuit Hoſius Pontificius Legatus. *p.338.n.304.*

Concilio Tridentino maior indulta fuit Libertas à Summis Pontificibus tunc regnantibus, quàm Chalcedonenſi à S. Leone Magno. *p. 26.* Hanc Synodum, vt minimè liberam, calumniatur Suauis, & nullum tamen Articulum profert, cuius definiendi legem ab vrbe Roma Tridentini Patres acceperint. *ibidem.* Nouæ in idem Concilium Suauis calumniæ. *p. 53. n. 17.* Illud Suauis optaſſet regi, vt Secũdum Epheſinum Latrocinale. *p.73. n.43.* Concilium Tridentinum vidit excitari controuerſias ignotas Anti-

Digitized by Google

quis Concilijs. *p.*174. *nu.*151. Summa Libertate potitum fuit ex confeſſione extorta à Suaui ſibi ipſi contradicente. *p.* 218. *n.* 189.

Conſtantini tempore aucta non fuit Pontificia Poteſtas. *p.* 91. *n.* 67.

Cõſtãtinopoli erupit hęreſis Neſtorii, & Eutychetis, aliæque. *p.*39.*&* 40. Conſtantinopolim olim mittebantur Legati Põtificij. *p.* 54. *n.* 18. Qui ea in Vrbe excubabant pro tuenda Catholica Fide. *p.*360. *n.* 359. Illam gubernabant Sacro Regimine Pontifices Maximi. *p.*368. *n.*369.

Conſtanrinopolitana Eccleſia gubernata, & docta à S. Leone. *p.* 83. *n.* 55. *&* 56. *&* *p.* 84. *nu.* 57. *&* 58. *&* *p.* 85. *nu.* 59. Eadem Eccleſia Summum Pontificem præfert Concilijs Generalibus, eumque cenſet Infallibilem. *p.*84. *n.*58. Illius Eccleſiæ Priuilegia non quæſita à Patribus Chalcedonenſibus. *p.* 264. *n.* 235. Conſtantinopolitanas conſuetudines Nicæno Canoni repugnantes audire nõ vult Synodus Chalcedonenſis. *p.*278. *n.*248. Illius Eccleſiæ Iura incerta erant, nec niſi ad vnius, vel alterius Prouinciæ fines protendi poterant. *p.*279. *n.* 249. Eius Eccleſiæ tenuiſſima initia. *p.* 295. *n.* 273. Dici nequit Apoſtolica. *p.* 349. *n.*341.

Conſtantinopolitani Præſules Hæreſiarchæ. *p.*39. *&* 40. Eius Eccleſiæ Antiſtes Iudicem ſuum Romanum Pontificem venerari debet. *p.* 44. *nu.* 2. *&* *p.* 45. *nu.* 4. Eidem Romano ſubiectus. *ibid.* Iubetur ſuæ Fidei Profeſſionem mittere Pontifici Maximo. *p.*98. *n.*75. A quo confirmandus erat, licet electus fuiſſet à Generali Concilio. *p.* 98. *n.* 75. Probatur Catholicus, quia ſequitur Romani Põtificis Fidem. *p.*104. *nu.* 81. Cæſareæ Vrbis Præſules, ſiue Sanctitate, ſiue ambitione inclyti Romano Antiſtiti ſubiectos ſe eſſe fatentur. *p.*105. *n.*82. Non dicti à Conciliis Patriarchæ ante Synodum Quintam. *pag.*134. *n.*112. *&* *p* 363. *n.*362. A Chalcedonenſi Anatolius ſolùm dictus fuit Archiepiſcopus. *ibid.* Deinde non ſine audaciæ portento dici voluerunt Oecumenici Patriarchæ. *p.* 174. *n.*151. *&* *p.* 295. *n.*273. *&* *p.*297. *n.* 274. Obtemperarunt Romanis Pontificibus, nec in ipſo Oriente exercuerunt ius extra Prouincias ipſis præfinitas. *p.* 296. *n.* 273. Eorum Primatum in Oriente cur diù impugnauerint Romani Pontifices. *p.* 301. *n.* 277. Eorumdem Priuilegia intra quarumdam Prouinciarum fines coarctata ſunt à Canone, qui tribuitur Concilio Chalcedonenſi,

nenſi, vt conſtat ex Patrũ ſubſcriptionibus. *p.* 308. *nu.* 286. *vſq; ad* 320. *n.* 297. Illis decretam nõ fuiſſe à Synodo Chalcedonenſi Vniuerſalitatem, & Æqualitatem cum Romano euidentiſſimè demonſtratur. *p.*313.*n.*291.*vſq; ad p.*320. *n.*297. Quinam Primatus illis indulgeretur à Canone huius Concilii, licet non eſſet intruſus. *p.*318. *n.*294. *& p.*319. *nu.* 295. Conſtantinopolitani Epiſcopi parua initia, & ſuperbiſſimi progreſſus. *p.* 342. *n.* 327. Primatum in Oriente tanquam ſtatutum à Secunda Synodo nulli eius Vrbis Præſules iactare auſi ſunt ante Concilium Chalcedonenſe. *pag.* 345. *nu.* 334. A Romano Pontifice Confirmationem petebant. *p.* 349. *n.* 340.

Conſtãtinopolitanus Canon. *V. Canon Conſtantinopolitanus, & Cõſtantinopolitana Eccleſia. Conſtantinopolitani Præſules.*

Contarenus Cardin. quid Proteſtantibus obtulerit. *p.* 222. *nu.* 194. Eius dicta ſplendidè mendax Suauis impugnat. *p.* 239. *n.* 212.

Controuerſiæ Fidei non à ſolis Conciliis diſſolutæ ſunt, ſed etiam à Romanis Pontificibus. *p* 46. *n.*5.

S. Cyrillus Patriarcha Alexandrinus præſedit Epheſino Primo Concilio ſolùm vt Pontificius Legatus. *pag.*67. *nu.*37. *&* *p.*183. *n.*157. Eius Doctrina in ſuam accepta à Concil. Epheſino. *p.*141. *n.* 121. Laudatus à Chalcedonenſi. *p.*143. *n.*122. Eius Auctoritas cur allegata ad ſoluenda dubia Hæreticorum de Doctrina S. Leonis. *p.*157. *n.* 135. Apoſtolicæ Sedi obſequentiſſimus. *p.*183. *n.*157. Illius Epiſtolæ diuerſimode exceptæ à Concilio Epheſino, ac illa S. Leonis à Chalcedonenſi. *p.* 221. *n.*193. Eius Doctrina in ſuam adoptata à Concilio Epheſino. *pag.* 250. *nu.* 217. S. Cyrillus maiorem in S. Leone, quàm in Generali Primo Concilio Epheſino fore credidit Auctoritatem ad compeſcendam temeritatem Iuuenalis Hieroſolymitani Præſulis. *p.*358. *n.*354.

D

S. Damaſus P. M. cognitus à Concilio Chalcedonenſi non minus infallibilis in declaranda Fide, quàm Synodi Generales. *p.*324. *n.*304. Et infallibilis creditus à S. Baſilio Magno. *p.*370. *n.*370.

Declaratio Fidei. *V. Fidei Explicatio.*

Deiparę Titulum inſeri Symbolo petiuit Concilium Chalcedonenſe. *p.*242. *n.*209.

Dioſcorus Patriarcha Alexandrinus Eutychetis Vexillifer peruertit Epheſinã Synodum Secundam. *p.*66. *n* 36. Primam Sedem per vim, & nefas inuadit.

uadit. *p.*66. *n.*37. Vetat in Synodo legi Pontificias literas, licet ad hoc ſe iureiurando obſtrinxiſſet. *p.*68. *n.*38. Hinc orta ruina illius Cœtus, qui degenerauit in Satanicum. *ibid. vſque ad n.*51. Vim ſacrilegam infert Patribus Epheſinis. *p.*73. *n.*44. *& ſeq. & p.*121. *n.*101.

Dioſcorus ipſe diffiteri non audet Pontificiam Præſtantiam ſupra Concilia. *p.* 77. *n.* 48. *& p.*165. *n.*144. Stare iubetur à Pontificijs Legatis iudicandus à Synodo. *p.*113. *n.*93. Illi obijcitur veluti magnum crimen, quod Synodum Secundam Epheſinam celebraſſet ſine Auctoritate Apoſtolicę Sedis, quod numquam licuit, numquam factum eſt. *p.*115. *n.*97. Diſcedit à ſubſellijs iuſſu Romanorum Legatorum, & audire cogitur accuſationes ſuas. *p.*117. *n.*98. Damnandus cenſetur à Patribus ob contemptam Appellationem S. Flauiani à Synodo Generali ad S. Leonem, licet alia crimina deeſſent. *p.*134. *n.*112. Accuſationes in illum allatæ. *pag.* 173. *n.*151. *& ſeq. & p.*176. *& ſeq.* Vocatus non obedit. *p.*171. *n.*148. *& ſeq.* Idem Alexandrinus Patriarcha vocatur à tribus tantùm Epiſcopis; Vigilium P.M. ſupplices adeunt tres Patriarchæ, ac ſeptemdecim Epiſcopi, vt pręſidere dignetur Quintæ Synodo. *p.*172. *n.*149. Dioſcorum etiam nunc plurimi ſecuntur perditiſſimè, præſertim in Abyſſino Imperio. *pag.* 176. *n.*154. Idem decem tantùm Epiſcopos lucrari potuit, qui Apoſtolicæ Sedi rebellarent. *p.*177. *n.*154. Eius odium in S. Cyrillum. *p.*181. *n.*157. Illius ſuperbiæ inflicta pœna. *p.*185. *n.*159. Eius contumacia. *pag.*186. *n.*160. Idem immanis criminis reus dicitur à Concilio Chalcedonenſi, quia prohibuit Epheſi legi Pontificiam Epiſtolam. *p.*195. *n.* 170. Illi Anathema dicitur in Concilio Chalcedonenſi. *p.*263. *n.*234.

Domno Antiocheno prouidet Maximus eius Succeſſor ab Apoſtolica Sede receptus *pag.* 275. *n.*246.

E

Eccleſia Chriſti numquam à Pontificia Fide receſſit. *p.*60. *n.*30. Eccleſia Primitiua non indiguit tam frequenti exercitio Pontificię Poteſtatis *pag.* 86. *n.*60. Eccleſia Exercitui, ac Naui comparata, vbi vnus tantùm eſt Rector, à S. Hieronymo. *pag.* 89. *n.*62. Eccleſiæ Nutricij eſſe debent Seculares Principes. *p.*97. *n.*74.

Eccleſiarum omnium Caput eſt Romana è Sententia Concilij Chalcedonenſis. *p.*113. *n.*93. *& p.*114. *n.*94.

Eccleſiæ antiquæ Regimen Ariſtocraticum ſomnians Petrus Sua-

Suauis proteritur. *p.*169.*n.*145. *& p.*273.*n* 243.*ac per totũ Opus.*

Eccleſia Antiqua Romano Pontifici obſequentiſſima. *p.*174. *n.*152. Eccleſia fundanda ſupra Petrum ipſum, & non ſolùm ſupra eius, aut aliorum Fidem. è ſententia Synodi Chalcedonenſis. *p.*191.*n.*166. Eccleſia vitioſo Circulo laboraret, niſi Summus Pontifex eſſet Infallibilis, & Concilijs Maior. *p.*341.*n.*325. Ad Sacras Aras dicit Romanum Pontificem Paſtorem ſuum. *p.*374.

Eccleſię Orientalis Cauſę ad Romanum Pontificem deferendæ ſunt. *p.*44. *n.*2. *& p.*45.*n.*4. *V. Conſtantinopolitana Eccleſia. Conſtantinopolitani Præſules.*

Encyclopœdię Exemplar in Sfortia Cardinali Pallauicino. *p.*21.

Epheſinum Primum Concilium. *V. Concilium Primum Epheſinũ.*

Epheſinum Concilium Secundum. *Vide. Concilium Secundum Epheſinum.*

Epheſinum Epiſcopatum ſibi vindicant Stephanus, & Baſſianus. *p.*276.*n.*247.

Epiphanij Patriarchæ Conſtantinopolitani audacia. *pag.*296. *n.*273.

Epiri Præſules inuehuntur in frequentia Concilia. *pag.*369. *n.*370.

Epiſcopi in Concilijs definiunt, ſed ſubiecti Pontifici Maximo. *p.*61.*n* 31. Epiſcopi lapſi in Conciliabulo Epheſino reſipiſcunt in Chalcedonenſi. *p.*121.*n.*101.

Epiſcopalis Iuriſdictionis Originem, & Incrementa ſomnians Suauis euertitur. *p.*184.*n.*158.

Epiſcopatuum antiqua communitas à Suaui ſomniata. *p.*231. *n.*198.

Epiſcoporum Poteſtas in ipſos à Chriſto per Pontificem Maximum eius Vicarium manat. *p.*336.*n.*316.

Epiſtolæ S. Leonis ad S. Flauianum Examen initum fuiſſe à Concilio Chalcedonenſi dici nequit abſque inſania. *p.*197. *n.*174.*vſq; ad p.*209.*n.*181. *Vide. Sanctus Leo.* Eiuſdem Epiſtolæ laudes eximiæ. *p.*255.*n.*225.*&* *pag.*256.*n* 226. *&* 227. *&* 228. *Vide. S.Leo.*

Epiſtolas eas tantùm S. Leonis conſulimus, quæ ſunt inſertæ antiquæ Collectioni Conciliorum. *p.*324.*n.*299.

Eracleotæ Metropolitæ per trecentos annos ſubiectus fuit Epiſcopus Byzantinus. *p.*342. *n.*327.

Ethnici debellati in alio Opere Auctoris. *p.* 16. Ethnicis Imperatoribus regnantibus Vniuerſale fuit Pontificium Regimen. *p.*91. *n.*67.

Eudocia decepta in errorem impulit Theodoſium Iuniorem Imperatorem. *p.*94.*n.*73.

Eugenium Quartum P. M. iniquiſſimo liuore carpit Suauis. *p.*333.*n.*309.

Euno-

Digitized by Google

Eunomij Nicomedienſis de Anaſtaſio Nicæno querelæ. *p.277. n.248.*

Europæi Epiſcopi teſtantur Romanum Epiſcopum S. Petro ſuccedere. *p.370.n.371.*

Euſebius Epiſcopus Ancyranus etiam ipſum quoſdam Metropolitanos conſecrandi priuilegium in controuerſiam reuocat Præſuli Conſtantinopolitano. *p.314.n.292.*

Euſebius Epiſcopus Dorilæi Eutychetis accuſator. *p.40.* Per ſummum nefas Epheſi damnatus. *p.70. n.42.* A Dioſcoro in vincula coniectus. *pag. 77. n. 49.* Iterum Dioſcorum accuſat. *p.117.n.98.* Affimat, nihil aliud indultum fuiſſe Præſuli Conſtantinopolitano, quã id, quod probauerat S. Leo. *p.313.n.291.*

Euſtathij Beryti Epiſcopi cum Photio Tyri controuerſia. *p.227.n.196.*

Eutychetis hæreſis in quo ſita eſſet. *p.37.* Eius à Neſtorio diſcrimen. *ibid.* Permiſſa diuinitus ad ſtatuẽdum triumphum Pontificiæ Auctoritatis. *p.38.* Conſtantinopoli erupit. *p.39.* Eutyches ad S.Flauianum Cæſareæ Vrbis Epiſcopum delatus. *p.40.* Ad Apoſtolicam Sedem appellat. *p.47.n.7.* Pontificiæ Sententiæ ſe ſtaturum ſpondet. *pag.57.n.24. & p.62. n.36.* Iniquiſſimè abſolutus à Conciliabulo Epheſino. *p.70. n.42.* Contemptor Sanctorum Patrum, & Conciliorum. *p.127.n.107.* Cur mitius primò impetitus à Concilio Chalcedonenſi, quàm Neſtorius. *pag. 238.n.294.* Eius deliria. *p.257. n. 228.* Illi Anathema dicitur in Concilio Chalcedonenſi. *p.263.n.234.*

Eutychianorum Monachorum impietas. *p.74.n.44.* Eutychiani patent nonnulli, qui dubitare potuerunt de quibuſdam ſententijs Epiſtolæ Pontificię. *pag.153.n.133. & ſeq.*

Eutychianis iniquior Suauis. *p.214.n.186.* Eutychiani Monachi maiori veſania in Synodũ Chalcedonenſem, quàm in Romanum Pontificem inuehuntur. *p.224.n.195.* Cur Eutychiani Alexandrini reiecerint Secundam Synodum. *pag. 363.n.362.*

Examen Epiſtolæ S. Leonis ad S. Flauianum, quaſi errori ſubijci potuiſſet, neque initum fuit, neque potuit iniri à Cõcilio Chalcedonenſi. *p.197. n.174. vſque ad pag.209. n.181.*

Excommunicatio lata ab inſania Dioſcori in S. Leonem cenſetur à Concilio Chalcedonenſi crimen maius hæreſi, & hæreſis patrocinio. *p. 196. n.173.*

Excommunicatio lata à Concilio Chalcedonenſi in auſos diſſentire Epiſtolæ S. Leonis. *p.258.n.229.*

Exer-

Exercitui Eccleſia comparata à S.Hieronymo: *p.89.n.62.*

Explicatio Fidei. *Vide. Fidei explicatio.*

F

FArneſius Cardinalis. *V. Alexander Cardinalis Farneſius.*

Fidei Controuerſiæ non à ſolis Concilijs diſſolutæ, ſed etiam à Sūmis Pontificibus. *pag. 46. num. 5.*

Fidei Expoſitio non vetita à Concilio Primo Epheſino, vt ſomniant Schiſmatici, & olim Dioſcorus. *p.131. n. 110.* Permiſſa, & aliquando neceſſaria. *p.326. n.302. vſque ad p.330. n. 306.* Fidem exponere licet, & noua Symbolo verba inſerere, & aliquando neceſſarium eſt, è ſententia Concilij Chalcedonenſis. *p.326. nu. 302. vſque ad p.330.n.306.* Fidei Expoſitio fieri nequit à Concilijs poſtquā facta eſt à Romano Pōtifice *p.137. n.115. & 116.* Fides explicata à Concilio Chalcedonenſi ex norma S. Leonis Epiſtolæ. *p.256. n.228.*

Fidei Profeſſio Romam mittenda ab Antiſtite Conſtantinopolis. *p.99. n.76.*

Fidei veræ certiſſimus Interpres agnitus S.Leo P. M. à Concilio Chalcedonenſi. *pag. 215. n. 187. & 188.* Fidei veræ Signum infallibile eſt obſequiū præſtitum Apoſtolicæ Sedi. *p.212. n.186.*

Fidei veræ manifeſta Signa in alio Auctoris Opere recenſita. *p. 16.*

Filij duo Diuini hæreticè ficti à Neſtorio. *p.37.*

S. Flauianus Conſtantinopolis Præſul excipit accuſationem contra Eutychetem. *p.40.* Pontifici Maximo obſequentiſſimus. *p.49.n.9.* Se purgat apud S.Leonem. *ibid.* Eum agnoſcit Iudicem, ac Paſtorem totius Eccleſiæ, etiam Orientalis. *ibid. vſque ad n.17.* Opportuna non cenſet frequentia Concilia. *p.51. n.16.* Infallibilem putat S. Leonem. *p.51. n. 14. 15. & 16.* A Conciliabulo Epheſino per ſummam iniuriam damnatus. *p.70.n.42.* A S.Leone defenſus. *p.76.n.45.* Appellat ad S. Leonem, vt Generali Synodo ſuperiorem. *pag. 77. n.47.* A Dioſcoro in vincula conijcitur, eò quòd à Generali Concilio ad S. Leonem appellaſſet. *p.77.n.49. & p.133. n.111.* Eidem habiti poſt mortem honores oſtendunt, prælatam fuiſſe Pontificiam Synodali ſententiæ. *p.105. n.84.* Eius Fides à Concilio Chalcedonenſi cenſetur Catholica; quia conformis erat Pontificiæ Definitioni. *p. 122. n.102. & 103. & p.124. n. 106.* Idem contemptor Canonis de Cōſtantinopolitanæ Eccleſię Primatu in Oriente. *p.346. n.334.*

Florentij Patricij, & Iudicis Religio in Concilio Chalcedonenſi,

nenſi. *p.*128. *n.*109. Idoneum ſe non eſſe aſſirmat ad expendenda Fidei dogmata. *ibid.*

Florentinum Concilium. *V. Concilium Florentinum.*

Fundamentum Eccleſiæ Petrus ipſe futurus erat, & non ſolùm Petri, & aliorum Fides è Sententia Synodi Chalcedonenſis. *p.* 191. *n.*166.

G

GAlla Placidia Auguſta ex notiſſimo Eccleſiæ ſenſu affirmat, ſpectare ad Romanum Pontificem, qui falli nequit, Declarationem Fidei, & ad eundem, vt Synodis præſtantẽ, pertinere Conciliorum Regimen, &, ſi errauerint, condemnationẽm. *p.*86. *n.*60. *& ſeq.*

Galli Epiſcopi in Synodo Nationali profitentur, cordi ſuo inſcriptam eſſe Leonis Epiſtolam, vt Symbolum Fidei, & ab Apoſtolicæ Sedis fonte manaſſe veram Religionẽm. *pag.* 207. *poſt n.*180.

Gangrorum Præſulum conſecratio num adConſtantinopolitanum ſpectaret. *p.*314. *n.*292.

S. Gelaſius Papa ſpretor Canonis Conſtantinopolitano Antiſtiti fauentis. *p.* 295. *n.*273.

Gothorum Reges non indulſerunt, vt blaterat Suauis, Romanis Pontificibus ius conuocandi Concilia, quod ipſis Diuinitus fuerat attributum. *p.*115. *n.*97.

Græca Acta Concilij Chalcedonenſis cur non recenſuerint Titulum *Catholici Papæ* tributum S. Leoni. *p.*169. *n.*145.

Græci omnes, præter quinque ſolùm Præſules Latini Ritus, interérant Concilio Chalcedonenſi, quod ſummo cultu proſecutum fuit Pontificem Maximum. *p.*170 *n.*147. Græci tribuũt magnæ laudi S. Cyrillo Alexandrino, quod fuerit Pontificius Legatus. *p.*183. *n.*157. Græcis prodeſſe flagrãtiſſimè cupit Auctor. *p.* 322. *num.* 298. Intruſus Canon de Orientali Primatu Conſtantinopolitanæ Eccleſiæ ſummã perniciem Græcis intulit. *ibid.* Græcorum Patrum de Romanæ Sedis amplitudine, & Vniuerſali Eccleſiæ Regimine ſplendidiſſimæ Atteſtationes. *p.*332. *n.*308. *& ſeq.* Græcorum Vnio cum Latinis in Concilio Florentino veriſſima fuit, contra id, quod mẽtitur Suauis. *p.* 333. *num.* 309. Græcorum Liturgia manifeſtè probat Purgatorium, & Viſionem Diuinam conceſſam Sãctis ante diem Iudicij. *p.*379.

S. Gregorius Magnus de quibus Canonibus Chalcedonẽſibus loquatur. *p.* 43. Reijcit Canonem de Conſtantinopolitanæ Eccleſiæ Primatu in Oriente. *p.*295. *n.* 273. Eius narratio de Epiſt. S. Leonis impoſita Sepulchro S. Petri. *p.*371. *n.*371.

S. Gregorius Nazianzenus improbat frequentia Concilia. *p.*237. *n.* 203. *& p.* 358. *n.* 354. Celebrat Fidem Romanorũ. *p.*370. *n.*370.

H

HÆreſes frequenter ab Apoſtolica Sede dãnatę ſine Cõcilijs. *p.*46. *n.*5. Omnes olim à ſolis SS. Pontificibus condemnatæ. *p.*291. *n.* 262. Damnandæ ſtatim ſunt à Pontifice Maximo, ne, dum Synodi expectantur, Errores inualeſcant. *p.*46. *n.*6. Omnes naſcuntur à contemptu Apoſtolicæ Sedis. *p.*177. *n.*154. *& p.*335. *nu.* 315. Hæreſes omnes deteſtantur, qui ſe ſubijciunt Pontificiæ Auctoritati. *p.* 212. *num.* 186. Quędam antiquę hęreſes partæ ab Auaritia. *p.*260. *nu.* 231. Cum frequenter emergãt hęreſes, nec expediat frequenter haberi Synodos, neceſſariò infallibilis eſt Apoſtolica Sedes. *p.* 364. *n.*364.

Hæreſis Eutychetis, & Neſtorij. *V. Eutyches, & Neſtorius.*

Hæretici in alio Auctoris Opere inſaniæ redarguti. *p.*16. Hæreticæ hydræ capita quomodo vnico ictu truncari poſſint. *p.*39. Hæretici ſibi tribuũt Infallibilitatem, quam negant Apoſtolicæ Cathedræ. *p.* 127. *n.*107. Et Concilia pro arbitrio probant, aut damnant. *ibid.* Numqnam ſententiam ferunt in Synodis. *p.*130. *n.* 109. Vetantes Explicationem Fidei conſopiri volunt in impietate Populos. *p.*131. *n.*110.

Hæretici ſoli dubitare potuerũt de Veritate Pontificiæ Doctrinæ. *p.*153. *nu.* 133. *& ſeq.* Vel cedunt, vel fingunt ſe cedere Pontificiæ Auctoritati. *p.*159. *n.* 137. Detrectantes Pontificium Tribunal ſpernunt etiã Generalia Concilia. *pag.* 163. *n.*142. *&* 143. Cur negant Pontificiam Infallibilitatem. *p.*165. *nu.*143. Hæretici Recentiores vlterius in temeritate progreſſi, quàm Antiqui. *p.*166. *n.*144. Iam ab Apoſtolica Sede damnati excutere nequeunt illius Tribunal, contra id, quod Suauis obgannit. *p.* 166. *nu.* 144. Hæretici ſimul cum Pontificio Cęſareum quoque iugum excutiunt. *p.*183. *n.*158. Hæreticorũ blaſphemias nunquam Suauis impugnat, imo plerumque defendit. *p.*339. *n.*322.

Hæretici ſoli repugnare poſſunt Pontifici Maximo è ſententia Synodi Chalcedonenſis. *p.*254. *n.* 222. Hæretici cenſentur ex eiuſdem Concilij ſentẽtia, qui Leonis doctrinam non recipiunt. *p.* 300. *nu.* 276. Hæretici oſores Apoſtolicæ Sedis, quæ hominum monſtra eſſent. *pag.* 361. *n.* 361. Iidem ſpernebant Generale Concilium Chalcedonenſe. *ibid.* Iudicem quemlibet perhorreſcunt. *pag.* 363. *n.*362. Per ſummam inſaniam pro-

probant, aut reijciunt Synodos. *p. 363.n.362.*
Hæreticorum Recentium Errores omnes profligati à Concilio Chalcedonenſi. *p.378.*
Hæreticorum Senſus ab Apoſtolica Sede damnatus. *pag. 207. poſt n. 180.*
Hæreſiarchę ipſi ad Apoſtolicam Sedem appellant. *p.47.n.7.*
Hebræi impugnati in alio Auctoris Opere. *p.16.*
Helleſponti Epiſcopi non probant frequentia Concilia. *p.369. n.370.*
Henrici Octaui Angliæ Regis iniqua laus apud Suauem. *p.213. n.186.*
Hermannus Colonienſis Antiſtes ad Lutheranos tranſiens à Suaui vocatur *Emendator Eccleſiæ. p.142.n.121.*
S. Hieronymus calumniam à Suaui paſſus. *p. 44.n.2.* Per calumniam à Suaui allegatus. *p.88.n.62.* Affirmat, à cultu in Apoſtolicam Sedem pendere Eccleſiæ Vnitatem, & illo imminuto tot futura Schiſmata, quot Sacerdotes: Et Vnum ex Apoſtolis electum fuiſſe in Caput cæterorum ad Schiſmata vitanda: & Vnum eſſe Eccleſiæ Ducem, ac Gubernatorem. *p 89.n.62.*
Hieroſolymitanum Concilium. V. *Concilium Hieroſolymitanum.*
Hieroſolymitanæ Eccleſię honorē amplificat Synodus Nicæna, ſed nomine tenus. *pag. 282. n.252.* Hieroſolymitanus Præſul præripit Antiocheno potiorem locum in Conciliabulo Epheſino. *p.67.n.37.* Eius, & Antiocheni Præſulis fines. *p.265.n.236.*
Hilarus Diaconus Apoſtolicus Legatus in Conciliabulo Epheſino contradicit Dioſcoro. *p.133.n.111.*
Hiſtoria hęc Concilij Chalcedonenſis cur Noua ſit. *pag.13. & ſeq.* Quæ certitudo veritatis inſit huic Hiſtoriæ. *p.14.* Argumentorum copia deprompta ex hac Hiſtoria. *ibid.* Cur hæc Hiſtoria appellari poſſit *Arcana p.15.* Expendit Aſſumpta, ſeu Præſuppoſita Vetuſtæ Eccleſiæ. *ibid.* Quæ argumenta profetimus ex hac Hiſtoria, non mutuamur ex Binio, Syrmundo, Albaſpineo, Labbè, aut alijs. *p. 16.* Hiſtoriæ huius Vtilitas. *p.16. & p.174. n.152.* Iucunditas. *p.18.* Cur Auctor potius ſcripſerit Hiſtoriam, quàm Controuerſiarum Tractatum. *p. 18.* Hoc iucundior Hiſtoria: præſertim ſi omnes Capitum Tituli promittant res magnas. *ibid.* Prælia, quæ gratam hanc Hiſtoriam redditura ſint. *p. 19.* Hiſtoria hæc inuentioni Fodinarum, & Vnionum piſcatui comparata. *ibid.* Cur ante illas aliorum Cōciliorum edatur in lucem. *p. 19.* Hiſtoria Conciliorum quot in partes à nobis tribuēda

da ſit. *p.* 20. Hiſtoria Concilij Chalcedonēſis quomodo Suauem euertat. *p.* 25. *& ſeq.* Quot mendaciorum reum illum oſtendat. *p.* 27. *& ſeq.* Et Reos pariter oſtendat Proteſtantes. *p.* 34. Recentes quoque omnes hæreſes profligabit. *p.* 39.

Hiſtoriam hāc impugnaturi ſpecimen ſumant reſponſionis à nobis afferendæ. *pag.* 203. *poſt n.* 180. *vſque ad p.* 209. Hiſtoriæ legem ſeruamus, nihil vt falſi dicere audeamus, nihil veri non audeamus. *p.* 246. *n.* 213. *& p.* 350. *n.* 343.

Hoſius Pontificius Legatus dictus à Concilio Chalcedonenſi *Dux* Concilij Sardicenſis. *p.* 328. *n.* 304.

Hydræ hæreticæ capita quomodo vnico ictu truncari poſſint. *p.* 39.

I

IBas Edeſſenus Epiſcopus conqueritur de Accuſatoribus ſuis. *p.* 269. *n.* 241. Legitur in Concilio Chalcedonenſi Tyria Synodus illi fauens. *ibid.* & Berytenſis. *p.* 270. *n.* 242. Legi Acta Latrocinij Epheſini contra Ibam vetant Pontificij Legati. *ibid.* Ab Anatolio, & alijs abſoluitur Ibas, quia conſentit Epiſtolę S. Leonis. *p.* 274. *n.* 245. Decies millies Neſtoriū anathematizat. *ibid.*

Ilias noſtri temporis appellatur Tridentinum Conc. à Suaui impoſtore nequiſſimo. *p.* 53. *n.* 17.

Illyriciani quidam hæretici dubitant de Doctrina S. Leonis. *p.* 134. *n.* 156. Eorum ſeditio in Concilio Chalcedonenſi. *p.* 163. *n.* 143. Dioſcoro apertè fauent. *ibid.* Reſiliunt ab Hęreſi, ſeque Pontifici Maximo veræ Fidei Magiſtro ſubijciūt. *p.* 209. *n.* 181.

Imperatores humanæ Imperij fælicitati conſulunt, ſi Fidem defendant. *p.* 82. *n.* 54. Ipſi, alijque Seculi Principes prohibere non debent Romanū Pontificē à Sacræ Poteſtatis Exercitio. *p.* 87. *n.* 61. Eſſe nequiuerunt Auctores Pontificiæ Poteſtatis. *p.* 91. *n.* 67. *& pag.* 192. *n.* 167. *& ſeq.* Eorum declarationes de Priuilegijs Romanæ Cathedrę non fuerunt eorumdem Priuilegiorum inſtitutiones. *p.* 290. *n.* 261. Frequenter inſcij rerum, quæ Vulgo notæ ſunt. *p.* 96 *n.* 73. Imperatores ipſos contemnunt, qui obſequentes non ſunt Apoſtolicæ Sedi. *p.* 183. *n.* 158.

Imperatores, & Reges non coegerunt Concilia ſine facultate Apoſtolicæ Sedis. *p.* 115. *n.* 97. *Et* cogere nequeunt. *p.* 118. *n.* 98. Cur tamen aliquando dicantur Conuocatores Conciliorum, quæ ſemper iuſſa, vel ſaltem permiſſa ſunt à Romano Pontifice. *p.* 111. *n.* 91. *& p.* 376.

Imperatores non præſunt Concilijs. *p.* 107. *n.* 85. Nullam in

iis

ijs decernendi poteſtatem habent. *p.* 264. *n.* 235. V. *Iudices Seculares*.

Imperatorum Pragmaticæ Literæ abolentur. *p.*231. *n.* 199.

Imperium Seculare tributum Cæſaribus à Romano Pontifice ex Gallæ Placidiæ Auguſtæ ſententia. *p.*94.*n.*72.

Incarnatio Chriſti Domini hæreticè explicata à Neſtorio, & Eutychete. *p.*37.*& ſeq.*

Infallibilitas Pontificia. V. *Pontificia Infallibilitas*.

S. Ioannes Papa, & Martyr retundit audaciã Epiphanij Antiſtitis Conſtantinopolitani. *p.*296.*n.*273.

S. Ioannes Chryſoſtomus nunquam iactauit Subreptitium Canonem de Conſtantinopolitano Primatu. *p.*346.*n.*334.

Ioannes Germaniciæ Epiſcopus reclamat contra Definitionem præparatam à Concilio Chalcedonenſi, quia non erat integra. *p.*238. *n.* 204. In illum inuehuntur plerique. *pag.*245. *n.* 213.

S. Irænei de Romanæ Sedis potentiori Principalitate atteſtatio. *p.*291.*n.*262.

Iſchyrion Dioſcori Accuſator. *p.*178.*n.*156.

Iudices Seculares præferunt ſententiam S. Leonis Vniuerſali Synodo. *p.*119. *n.*100. Præeſſe non debent Concilijs. *p.* 122. *n.* 101. In illis diſquiſitioni Fidei ſe non immiſcent. *p.* 128. *n.*109. Cur Concilijs olim aliquando intereſſent. *p.* 130. *n.* 109. Sententiam non ferebant, doceri petentes ab Epiſcopis. *p.*136. *n.* 114. Se non immiſcebant Eccleſiaſticis Cauſis. *p.* 171. *n.*148. Illos moderatos ferè omnia fuiſſe In Concilijs palmare Suauis Mendacium eſt. *p.*234.*n.*202.

Iulianus Epiſcopus Hypæpenſis fatetur Pontificiam Præſtantiam ſupra Concilia. *pag.*188. *n.*161.

S. Iulius Pontifex Maximus excipit Appellationem S. Athanaſij à Generali Concilio. *p.* 370. *n.*370.

Iulius Tertius P. M. multò minus Auctoritatis exercuit in Concilium Tridentinum, quã S. Leo in Chalcedonenſe. *pag.* 108. *n.* 86. *&* 87. *& p.*110.*n.*90. Illum maligno iurgio traducit Suauis. *p.*333.*n.*309.

Iuriſdictionis Epiſcopalis Initia, & Incrementa fabuloſè comminiſcitur Suauis. *p.*184.*n.*158.

Iuuenalis Hieroſolymitani Præſulis temeritas à S. Leone retuſa. *p.*43. Præripit Antiocheno potiorem locum in Conciliabulo Epheſino. *p.*67.*n.*37. Afflatus fulmine Pontificiæ Auctoritatis ad Catholicos cũ ſuis accedit in Concilio Chalcedonenſi. *p.* 124. *n.* 106. Orthodoxus dicitur, quia reipſa fatetur neceſſitatem impoſitam Synodis ſubſcribendi Põtifi.

tificiæ Definitioni,vt infallibili, & Concilijs præſtanti. *ibid.* Flagrat ſtudio dominandi. *p.* 265. *n.* 236. Anatolio ſuffragatur. *p.*302.*n.*278.

L.

L'Abbè' Philippi Notas intactas relinquimus, dum in hac Hiſtoria noſtras afferimus. *p.*16.*&* *p.*324.*n.* 299. Eius laus, *ibid.*

Lainium Iacobum iniquè perſtringit Suauis. *p.*336.*n.*316.

Laſciuia plerumque parit Recentes Hæreſes, quaſdam ex Antiquis Auaritia. *pag.* 260. *n.*231.

Latini ſolùm quinq; intererant Concilio Chalcedonenſi. *p.* 170. *n.* 147.

Legati à Latere Pontificio mitti etiam olim conſueuerunt. *p.* 54. *n.* 18. Etiam Conſtantinopolim. *ibid.*

Legati Pontificij primo loco ſedent in Concilijs. *p.*136.*n.*114. Concilijs præſident.*pag.*194.*n.* 169. *&* *p.* 263. *n.* 233. Legatorum Imperium Cōcilio Chalcedonenſi gratiſſimum.*p.*178. *n.*155. Iidem vtuntur Synodo veluti Inſtrumento Pontificiæ Poteſtatis.*p.*190.*n.*165. Bis animo commoti in Synodo Chalcedonenſi. *p.*236.*n.*203. Maiori honore affecti à Marciano Auguſto,quàm omnes Græci Patres.*p.*259.*n.*230. Illis iubentibus Concilij nomen non tribui Latrocinio Epheſino omnes obediunt. *p.*273.*n.*244. Legatorum ſententiam omnes ſecuntur. *p.*275. *n.*246. Legati reijciunt Canonem de Conſtantinopolitano Primatu in Oriente. *p.* 301. *n.* 277. *&* *ſeq.* Contradicunt eidem Canoni intruſo ab Anatolio. *p.* 320. *n.*297. Illis ſemel non obtemperans Synodus non putauit ſe à Leonis obſequio diſcedere. *p.* 321. *n.*298.

S. Leo Magnus P. M. maiori vtitur Auctoritate ſupra Concilium Chalcedonenſe, quàm alij ſupra Tridentinum. *p.* 26. Eius mirifica Auctoritas in damnando Eutychete Hæreſiarcha. *p.* 38. Idem retundit temeritatem Iuuenalis Hieroſolymitani. *p.* 43. Eius ad S. Flauianum Epiſtola quo nomine inſignita à Sexta Synodo. *p.* 43. S. Leo affirmat ſibi neceſſariò incumbere onus regendi Orientalem quoque Eccleſiam. *p.*44.*n.*1. Iubet, ad ſe, vt Iudicem, deferri Cauſas Fidei. *p.* 44. *n.* 2. *&* *p.* 45. *n.* 4. Infallibilem Fidei Magiſtrum ſe dicit. *p.*45.*n.*5. Imperat Cōſtantinopolitano Antiſtiti. *pag.* 45.*n.*4. Eum ſe Fidei Iudicem profitetur, ad quem liceat ab omnibus appellare. *p.*48. *nn.*8. Et Infallibilem. *ibid.* Totius Eccleſiæ, etiam Orientalis, Rectorem, & Iudicem. *p.*49. *n.* 9. *&* 10. Idem creditur Infallibilis à S. Flauiano. *p.* 51. *n.*14.

n.14. 15. *&* 16. Infallibilem ſe Fidei Magiſtrum oſtendit. *p*.53.*n*.17. Mittit ſuos Legatos Conſtantinopolim, vt totius Eccleſiæ Magiſter, & Iudex. *p*.54. *n*.18. Iudicem ſe præſtat Orientalium. *p*.54. *n* 19.

S. Leo permittit celebrari Secundam Synodum Epheſinã, in qua nulla quæſtio circa Fidem agitanda erat, ſed Pontificia ſolùm Definitio publicanda. *p*.55. *n*. 20. *& ſeq.* Infallibilem ſe, & Generali Concilio Maiorem præſumit. *p*. 56. *num*. 22. *&* 23. Suos Legatos Epheſum mittit. *p*. 57. *nu*. 25. *& p*.58. *n*. 26. Epheſino Concilio Secundo leges præſcribit de damnanda Eutychetis hæreſi. *p*.59. *n*. 27. *& ſeq.* Eius cogendi facultatem indulſerat Theodoſio Minori. *Ibid.* In Literis ad Concilium laudat Confeſſionem S. Petri, & Sponſionem Diuinam illi factam, à qua oritur Pontificia Infallibilitas. *p* 59. *n*. 28. *& p*. 60. *nu*. 29. Imperat Epheſino Concilio, vt Infallibilis, & Maior Synodis. *pag*.61. *nu*. 31. *& p*. 62. *n*. 32. Iubet, Controuerſias Orientales ad ſe deferri. *p*.63. *n*.33.

S. Leo cognitus Infallibilis à S. Petro Chryſologo. *p*.63. *n*.34 *& p*.64. *n*.35.

S. Leoni quia non obediuit Secunda Synodus Epheſina, euaſit Conciliabulum Latrocinale, ac Satanicum. *p*. 65. *nu*.36. *vſque ad p*.80.*n*.51. Quod in ea Synodo vetita ſit lectio Epiſtolæ S. Leonis, videtur Concilio Chalcedonẽſi ſcelus quocumque alio maius. *p*.69.*n*.39. Ab eodem Concilio Chalcedonenſi S. Leo cum S. Petro comparatur. *p*.69. *n*.40.

S. Leo defendit S. Flauianum Epheſi damnatum. *p*.76. *n*. 46. Ad illum vt Superiorem Generali Concilio S. Flauianus appellat. *p*. 77. *nu*. 47. Cur ad tuendam Flauiani ad ſe Appellationem Leo allegauerit Canones Nicænos, aut Sardicenſes. *p*.78. *n*.50.

S. Leo reijcit Epheſinam Synodum Secundam, & pro ſtabilienda Catholica veritate aliã celebrari contendit. *p*.80.*n*.51. *&* 52. *& p*.81. *n*. 53. *&* 54. Infallibilem ſe, ac Generali Synodo Superiorem, dicit. *ibid.* Curam gerit Eccleſiæ Conſtãtinopolitanæ. *p*.83.*n*.55.*& ſeq.* Illam erudit Apoſtolico ritu. *p*.85. *n*.59.

S. Leo ita Sacram Iuriſdictionem exercet, vt eiuſdem Monarchici Iuris Exercitium augeri nequiuerit per conſequentes ætates. *p*.87. *n*.60. Noui Concilij Arbiter futurus erat etiã ex Imperiali ſententia. *p*. 89. *p*. 64. Eius Præſtantia ſupra Concilia, & Infallibilitas Notoria erat in Antiqua Eccleſia. *p*.90. *n*.66. Fidei Vindex agni-

tus

tus ab Imperatrice. *p.93. n.70.* Iubet, ad ſe mitti Profeſſionem Fidei ab Anatolio Antiſtite Conſtantinopolitano. *p.98. n. 75. & ſeq.* Suos Legatos Conſtantinopolim mittit. *p.99. n.77.* Formam Fidei Cõſtantinopolitano Antiſliti pręſcribit. *p.99. n.77.* Cognitus à Marciano Auguſto Eccleſiæ Princeps, Auctor, & Dux Cõciliorum, illis præſtantior, & infallibilis. *p.101. n.78. & ſeq.* Illi obedit Anatolius Cõſtãtinopolitanus. *p.104. n.82.* Illo Auctore decernenda erant omnia in Concilio. *pag. 105. num. 83.*

S. Leo indicit Concilium primò Nicææ, deinde Chalcedone, eique plurima præcipit, vt Superior, & Infallibilis. *p.107. nu.85. vſque ad p. 112. num.92.* Multò minorem Libertatem relinquit Concilio Chalcedonenſi, quàm Paulus, Iulius, Pius Tridentino. *p.108. n. 86. & 87. & p.110.n.90.* Infallibilem ſe profitetur *p.109. n. 87.* Sententiam fert de Epiſcopis contra id, quod Vniuerſale Concilium decreuerat. *p.109. n.88.* Condemnat iterum Neſtorium, iubetq; Synodo Condemnationem Eutychetis. *pag. 110. n. 89.* Præcipit, à Synodo Chalcedonenſi damnari condemnatores Flauiani, & Epheſinum Conciliabulum. *p.123. num.104.* Illi obedit Synodus, ideoque eum infallibilem, & Concilio maiorem agnoſcit. *p.123. n.105.*

S. Leonis Legati primas habent Sedes in Concilio Chalcedonenſi. *p.112. nu. 92.* Iubent, è ſubſellijs diſcedere Dioſcorum Alexandrinum Patriarcham, cui exprobrant, quod Synodum celebraſſet ſine facultate Apoſtolicæ Sedis, *quod nunquam licuit, nunquam factum eſt. p.113. n.93. & ſeq.*

S. Leonis munus vocatur *Apoſtolatus*, & Romana eius Eccleſia *Caput omnium Eccleſiarum*, & ipſe dicitur Concilio præcipere, nemine reclamante. *p.113. n.93. & p.114. n.94. 95. & 96.* Leonis Legatis obtemperat Synodus, negans Dioſcoro Sedem inter Epiſcopos, eamque tribuens Theodoreto, licet damnato à Generali Concilio, quia reſtituto in priſtinum honoris gradum à Leone, qui Concilijs anterior erat. *p.117. n.98. & ſeq.* Leonis Auctoritas agnoſcitur Infallibilis, & præſtantior Definitione Synodi Vniuerſalis. *p. 122. n.102. & ſeq.* Eius Infallibilitati, & Præſtantiæ ſupra Synodos Generales ſuffragatur Cõcilium Chalcedonenſe. *p.125. n.106.* Ad illum, vt maiorem Generali Concilio, appellat S. Flauianus damnatus Epheſi. *p.133. nu.111.* Patres Chalcedonenſes exclamantes contra

tra

tra Dioſcorum fatentur, legitimam fuiſſe Appellationem illam, ideoque Leonem præſtare Concilijs. *ibid.* Illi plaudit Synodus Chalcedonenſis. *p.*134.*n.*112. Exponere Fidem non audet Chalcedonenſe Concilium, poſtquam expoſita fuit à S. Leone. *pag.* 137. *n.*115. Negat, licere ſibi formare nouam Expoſitionem Fidei, poſtquam Forma credendi præſcripta fuit à S. Leone. *p.*138. *n.*116. Leo creditur Infallibilis, & Maior Synodis à Concilio Chalcedonenſi. *p.*137. *n.*116. *&* *p.*138. *nu.*117. *&* *p.*139. *n.*118. *&* 119. S. Leonis Auctoritas Auctoritati Cõcilij Nicæni comparatur à Synodo Chalcedonenſi. *pag.*140. *n.* 120. Certus Interpres Concilij Nicæni agnoſcitur à Synodo Leo. *p.* 140. *nu.* 121. Et Epheſini Primi. *p.*142. *n.* 122. Iterum Leo iubet Concilio Chalcedonenſi. *p.*147. *n.* 127. Eius ad S. Flauianum Epiſtola miris laudibus afficitur à Cõcilio. *p.* 148. *n.* 128. *&* *p.* 149. *n.*129. *&* *p.*150. *n.*130. *&* 131. *&* *p.*151. *nu.* 132. Non minori in pretio habita, quàm Nicæna, & Epheſina Primi Concilij Fides. *p.*149. *nu.* 129. Dicitur, in Cælo ſcripta à S. Petro. *p.* 150. *n.* 130. Ex ea non lecta creditur orta ruina Epheſini Conciliabuli. *p.*151. *n.*132. Excommunicatio fertur in diſſentiẽtes eius Epiſtolæ Doctrinæ. *p.* 149. *nu.* 129. S. Leo præfertur S. Cyrillo iam in Cælo regnanti. *p.*150. *n.*131.

S. Leonis Epiſtolæ doctrinam non reuocauit in dubium Synodus Chalcedonenſis, ſed ſolùm Hæretici quidam. *pag.* 153. *n.*133. *& ſeq.* Cur eorum dubia ſoluta non ſint confugiendo ad Pontificiam Infallibilitatem. *p.* 156. *nu.* 135. *&* *p* 158. *n.*136. Eius Epiſtola ad Examen non reuocata. *ibid.* *&* *p.*165, *nu.*144. De veritate Doctrinæ Leonis Epiſtolæ nõ dubitauit Synodus Chalcedonenſis. *p.*197. *nu.* 174. *vſque ad* *p* 209. *n.*181. *&* *p.* 211. *nu.* 184. Neque potuit dubitare. *ibid.* *&* *p.*200. *n.* 175. In quo ſenſu in Epiſtola ad Theodoretum S. Leo vſurpet Vocabula Examinationis, & Examinis. *pag.* 203. *poſt n.*180. Eius Epiſtolam non vocauit ad Examen Synodus Mediolanenſis. *p.* 205. *poſt n.*183.

S. Leo *Dominus*, *&* *Pater Noſter* dicitur in Concilio Chalcedonenſi. *p.*159. *nu.* 138. Et *Catholicus* ideſt Vniuerſalis *Papa*, nemine reclamante. *pag.* 167. *n.*145. Præfertur ipſi Concilio. *p.*174. *n.* 152. *&* *p.*175. *n.* 153. Inſana Excommunicatio in illum lata à Dioſcoro cenſetur nefas quouis alio maius. *p.*177. *n.*154. *&* *p.*190. *nu.* 164. Etiam hæreſi, & hæreſis pa-

tro-

trocinio. *p.*196. *n.*173. Totius Eccleſiæ Rector, & Iudex agnitus à Concilio Chalcedonenſi. *p.*189. *nu.*162. Ex illius Epiſtola non lecta Epheſi ruinam Eccleſiarum natam Synodus cenſet. *p.* 190. *nu.* 163. & *p.*195. *n.*170.

S. Leo dicitur in Concilio vti eadem Synodo tamquam Inſtrumento ſuo, ideoque ipſi Concilio præfertur. *pag.* 190. *n.*165. S. Petri Succeſſor agnoſcitur. *p.*191. *nu.*166. & *p.*192. *nu.*167. & *ſeq.* *Pater Noſter* dicitur in Concilio, ideoque illo maior oſtenditur. *pag.* 194. *n.*168. Vocatur *Vniuerſalis Eccleſiæ Papa, & Apoſtolicus*. *pag.* 194. *n.* 169. Infallibilis præſumitur. *p.*200. *nu.* 175. Iterum dicitur *Vniuerſalis Eccleſiæ Papa*. *p.*201. *nu.* 176. Nihil illius Expoſitioni Fidei addi à ſe poſſe Synodus profitetur, adeoque illum cenſet Infallibilem, & Synodo maiorem. *p.*201. *nu.* 177. & 178. Ait, ſe præſcripſiſſe Concilio Chalcedonenſi, quid credendum eſſet. *p.*207. *poſt n.*180.

S. Leo cenſuram fert de Senſu Eutychetis. *p.*207. *poſt nu.*180. Eius Epiſtolam cordi ſuo inſcriptam profitentur Epiſcopi in Synodo Gallicana, vt Symbolum Fidei. *p.*207. *poſt n.*180. *Sanctiſſimus Pater Noſter, & Sacrorum Princeps* dicitur Leo in Concilio Chalcedonẽſi, adeoque ipſo Concilio maior. *pag.* 209. *nu.* 181. Æquè Infallibilis cenſetur à Synodo Chalcedonenſi ac Nicænum, & alia Concilia. *p.* 211. *nu.* 185. Imo plus tribuiſſe videtur Synodus Auctoritati Leonis, quàm Generalium Conciliorum. *p.* 212. *nu.*186. Certiſſimus veræ Fidei Interpres cognoſcitur à Synodo. *p.*215. *nu.*187. & 188. Infallibilis, & maior Synodis agnoſcitur à Concilio. *p.*217. *nu.* 189. Excommunicati cenſentur, qui eius Definitiones vltro non excipiunt. *pag.* 218. *nu.* 190. Eius ſolùm Epiſtola fuit à Synodo publicanda. *p.*219. *n.*191.

S. Leonis Epiſtola non ideo ſolùm ſuſcipienda erat, quia vera doceret, ſed vera cenſenda eo ipſo, quod eſſet Pontificia. *p.*219. *n.*192. & *p.*221. *nu.* 193. Niſi ſe penitus illius voluntati cõformaſſet Synodus Chalcedonenſis, vix quidquam profuiſſet Eccleſiæ Diuinæ. *p.*247. *n.*213. Illius Epiſtolę ſuſceptio eſt teſſera Catholicæ Religionis è ſententia Sacri, & Profani Fori. *p.*249 *nu* 215. Ab illo abrumpi poſſe Concilium Chalcedonenſe, & aliud in Occidente celebrari, adeoque Maiorem ipſum eſſe Generali Concilio cenſet Marcianus Imperator. *p.*242. *nu.* 220. Illi obedit Synodus Chalcedonenſis Fidem explicando iux-

Digitized by Google

ta Formam Epiſtolæ Pontificiæ. *p.*255. *n.*225. Eam Epiſtolam miris prçconiis effert. *ibid.* Maioribus, quàm Epiſtolas S. Cyrilli, adſcitas in ſuas à Concilio Primo Epheſino. *p.*256. *n.*226. *Congruentem* dicit *Confeſſioni S. Petri*, cuius Leo Succeſſor erat. *p.* 256. *nu.* 227. Eius, vt Magiſtri, verbis vtitur Synodus in explicanda Fide. *p.* 256. *n.* 228. Æquè infallibilis, ac Generalia Concilia, & illis Maior creditus à Marciano Auguſto. *pag.* 261. *n.*231. Plauſus illi dati à Synodo Chalcedonenſi. *p.* 267. *nu.* 238. Cenſet Synodus, ad Leonem appellari ab omnibus poſſe, etiam à damnatis à Concilio Generali, adeoque iiſdem præſtare Pontificem Maximum. *p.* 266. *nu.* 238. & *p.*267. *n.* 239. Theodoretum, præcipuè quia à Leone abſolutum, inſerit Eccleſiæ Doctorum choro. *p.*266. *nu.* 238. Maximus recipitur in Patriarcham Antiochenum, quia à Leone confirmatus erat, non quia à Generali Cõcilio Epheſino Secũdo. *p.*270. *n.*242. & *p.* 272. *n.*243. Maior Synodis prçſumitur Leo. *ibid.* Eius Epiſtolę ſuſceptio cenſetur argumẽtum certiſſimum Catholicæ Veritatis. *p.* 274. *nu.* 245. Ipſi prius, ac deinde Concilio, ſupplicatur. *p.*279. *n.*250.

S. Leo dicitur *Cuſtos Chriſti Vineæ*, ideſt Eccleſiæ, Succeſſor S. Petri, certus Fidei Magiſter, per quem S. Petrus loquitur, Fidei Cuſtos, Pater, & Caput Epiſcoporum. *p.*293. *n.*266. & *p.*294. *n.*267. & 268. & 269. Eius vt Synodo prælati, & infallibilis, Confirmationem neceſſariam dicit Concilium Chalcedonenſe. *p.*245. *n.* 270. Ipſe verbis, & facto exhibet ſe vnicum Vniuerſalis Eccleſię Pręſidem, *p.*296. *nu.* 273. Omnes Orientis Præſules, & idem Anatolius, eidem obtemperant. *ibid.* Eius Doctrinam nõ recipientes cenſentur hæretici à Synodo Chalcedonenſi. *pag.* 300. *nu.* 276. Maior habetur Generali Concilio. *pag.* 304. *n.*286.

S. Leonis ductum ſequi ſe putauit Synodus Chalcedonenſis in condendo Canone amplificante honores Pręſulis Conſtantinopolitani. *p.*305. *n.* 282. Euſebius Epiſcopus Dorylæi teſtatur, nihil aliud fuiſſe in Canone illo, quàm quod probauerat S. Leo, qui certè non probauerat Vniuerſalitatem, & Æqualitatem Conſtantinopolitani, & Romani. *pag.* 213. *n.*291. *vſque ad p.* 320. *nu.* 297. A Leonis obſequio diſcedere ſe non credidit Synodus Chalcedonenſis ſemel non obtemperans Legatis Apoſtolicis. *p.*321. *n.*298.

S. Leo *inuictus Fidei Propugnator*,

&c

Digitized by Google

& cuilibet errori impenetrabilis dicitur à Concilio Chalcedonenſi, *ipſique Synodo ad victoriam præparatus.* p. 325. nu. 299. *&* p. 326. nu. 300. S. Petri Succeſſor *feruentiore, quàm S. Petrus, affectu decertaſſe* per hyperbolē dicitur à Synodo. *pag.* 326. *nu.* 301.

S. Leoni, aliiſque Pontificibus licere Nouam Fidei Expoſitionem, & verborum quorumdam Symbolo inſertionem, imo aliquando neceſſariam eſſe, affirmat Synodus Chalcedonenſis, contra id, quod Schiſmatici negant, mēdaciſſimè obtendentes Epheſinam prohibitionem. *p.*326. *n.*302. *vſque ad p.* 330. *n.*306.

S. Leo in Literis Concilij ad ipſum Leonem appellatur *Synodi Dux, Magiſter, Caput, Pater*, ideoque Synodo ipſa Maior, Infallibilis in Fide declaranda, & Epiſcopus Vniuerſalis Eccleſiæ. Ab eodem petitur Confirmatio geſtorū omnium, & etiam Canonis Conſtantinopolitano Archiepiſcopo fauentis. *p.*332. *n.*308. *vſque ad p.*342. *n.*326. Leoni, vt Superiori ſuo, rationem reddit Synodus. *p.*332. *n.*308. Idem dicitur *Interpres vocis S. Petri*, cuius erat Succeſſor: Et veritatem aperuiſſe Concilio, cui nihil aliud præſtandum fuit, quàm vt eā publicaret. *p.*332. *n.*308. *&* p.333. *n.*309. Et *Caput Epiſcoporum* conſtantium Synodum Generalém. *p.*334. *n.*310.

S. Leoni *ſuæ Vinea*, ideſt totius Eccleſiæ, *Cuſtodia tributa* dicitur *à Saluatore*, tanquam Petri Succeſſori. *p.*334. *nu.*312. *&* p.335. *nn.*313. *&* 314. Ab ipſo Poteſtatem ſibi tributam fuiſſe, Concilium profitetur. *p.*336. *nu.*316. Synodi Patres affirmant, perſuaſum ſibi fuiſſe, comprobandum à Leone Canonem fauentem Præſuli Conſtantinopolitano. *p.*337. *nu.*318. Creditur à Concilio Leo Synodis præſtans. *p.*338. *nu.*320. *Pater* Synodi dicitur. *p.*339. *n.*322. Et *Caput*, adeoque Synodis maior. *ibid.* Ab illo Confirmationem petit Synodus. *p.*341. *n.*325.

S. Leonis ad Anatolium Epiſtola Leges præſcribit Cæſareæ Vrbis Antiſtiti, & reiicit Canonem de ipſius Primatu in Oriente, licet ſancitus à Concilio, cui Leo antecellebat, perhibeatur. *p.*342. *n.*326. *vſque ad p.*348. *n.*337. Leoni creditus labor imbuendi omnes Catholica veritate ex confeſſione Anatolij. p.342. *n.*326. Leo ipſius Anatolij Pater, Magiſter, Paſtor, & Iudex patet. *p.*342. *n.*327. Et Iudex Conciliabuli Epheſini. *p.*343. *n.*328. Et maior Sacro Concilio Chalcedonenſi. *p.*343. *n.*329. Profitetur, mutari à ſe

poſ-

poſſe Canones Conciliorum, *p.*343.*n.*329. Vetat mutari Nicænos. *p.*344. *n.*330. Maiorem Synodo ſe præſtat. *p.*345. *nn.* 333. & 334. Confirmat Iura Patriarchalium Sedium. *p.* 346 *nn.*335. Vt Pater Filium, vt Princeps ſubiectum ſibi Anatolium alloquitur, qui ab eodem ſupplex petiuerat ſuperbi Canonis confirmationem. *p.*346. *n.*336. S. Leo in Literis ad Marcianum, & Pulcheriam iterum euertit Canonem illum, in quarum primæ inſcriptione ſe dicit *Epiſcopum Romanæ, & Vniuerſalis Eccleſiæ.* *p.*348. *nu.*337. *vſque ad p* 354. *n.*347. Profitetur, à ſe abrogari poſſe Anatolio Epiſcopatum ipſi tributum ab Vniuerſali Concilio. *p.*349. *nu.*338. Pontificiam Poteſtatem ortam dicit ab Inſtitutione Diuina, non ab imperantis Vrbis fulgore. *p.*349.*n.*339. Confirmatum à ſe dicit Anatoliũ, quem reijcere potuiſſet, licet electum à Synodo Generali. *p.*349 *n.*340. Excommunicationem Anatolio minatur. *p.*351. *n.*344. Iactationes iactationum appellat Canonem tributum Secundæ Synodo, quo nullus eò vſque vſus fuerat. *p.*352. *n.*346. Irritum, & nullum eſſe decernit alium Canonem intruſum Concilio Chalcedonenſi de Conſtantinopolitano Primatu in Oriente. *ibid.*

S. Leo confirmat Synodum Chalcedonenſem in Literis ad ipſum Concilium, ad Maximum Antiochenum, & ad Marcianum datis, quò ad Fidem tamen ſolummodo, non quò ad Canonem de prærogatiua Conſtantinopolitanæ Cathedræ multiplici iterum ratione ſubuerſum à Pontifice Maximo Conciliis omnibus præcellente, & Epiſcopo Vniuerſalis Eccleſiæ. *p.* 354. *n.*347. *vſque ad p.*361. *nu.*361. Dicit, Auctoritate ſua confirmatam fuiſſe Fidem à Concilio. *p.*354. *n.*347. Eamdem Fidem iterum ſtatuit ac reijcit Canones, ideoque ſe Superiorem Synodo præſtat. *p.*355. *n.*348. & 349. Se dicit *Epiſcopum Catholicæ*, ideſt Vniuerſalis, *Eccleſiæ.* *p.*356. *n.*350. Admoneri ſe iubet à Maximo Antiocheno de iis, quæ contra Fidem emergerent. *p.*357. *n.*352. Et ad ſe deferri Controuerſias. *p.*357. *n.*353. Affirmat, Concilia ſubiecta eſſe periculo ſeditionum. *p.*358. *n.*354. Se rogatum ab Epheſino Primo Concilio, vt compeſceret temeritatem Iuuenalis duabus Paleſtinis inhiantis. *ibid.* Præfert Nicænos Canones Chalcedonenſibus. *p.*359. *n* 355. Iubet Antiocheno, ſuas vt ſanctiones aliis indicat. *p.* 359. *n.*356. In Literis ad Marcia-

cianum minatur Excommunicationem à ſe in Anatolium ferendam. *p.*359. *n.*357. Admonet Imperatorem de mittendo in longinquius Exilium Eutychete. *p.*360. *n.*358. Vt Fidei Cuſtos delegatum ſuum excubare iubet Conſtantinopoli. *p.* 360. *nu.* 359. Abolendam dicit Conſtitutionem Theophili Alexandrini de conſequenti Paſchate. *p.*360. *n.*360.

S. Leo curam gerit Orientalis Eccleſiæ exagitatæ à Timotheo Alexandrino oſore Chalcedonenſis Concilij, & in Literis ad Leonem Auguſtum, qui ad ipſum, vt communem Chriſtianorum omnium Paſtorem, certumque Veritatis Magiſtrum, confugerat, eamdem ſibi ineſſe profitetur, quã Chriſtus Dominus Petro tradidit Auctoritatẽ ſupra Vniuerſam Eccleſiam. *p.*361. *n.*361 *vſque ad p.*368. *n.*368. Improbat frequentia Concilia. *p.*363. *n.*363. Quia nouam Synodum à Leone Auguſto exoptatam Leo P. M. improbauit, coacta non eſt, ideoque ad Romanũ Pontificem ſpectat Iuſſio, aut ſaltem Permiſſio Conciliorum. *p.*364. *n.*364. Cur officiosè Leo dicat, obedire ſe non poſſe Imperatori. *p.*365. *n.* 364. Nihil illi præceperat Cæſar, ſed ſolùm flagitauerat eius aduentum in Orientem ad ſedandas Fidei Controuerſias. *ibid.* S. Leo affirmat, a Priuilegio Diuino, quo S. Petrus electus eſt in Eccleſiæ Fundamentum, oriri Infallibilitatem Concilii, adeoque Pontificiam Infallibilitatem diſertè aſſerit. *p.*366. *n.*365. & 366. & 367. Rectorem, ac Iudicem ſe oſtendit Orientalis etiam Eccleſiæ. *p.*367. *n.*368. & *p.*368. *nu.*369. Caput Epiſcoporũ dicitur à Mæſiæ Epiſcopis. *p.*371. *n.*371. Eius Infallibilitas diuinitus comprobatur. *p.*371. *n.*371.

Leonis Decimi Definitio contra Lutherum nullam ademit Libertatem Patribus Tridentinis. *p* 109. *n.*87.

Leo Imperator à S. Leone Pontifice Maximo compeſci flagitat hæreſes Orientalem Eccleſiam exagitantes. *pag.* 363. *n.*363. Verbis, & facto ipſo fatetur, celebrari non poſſe Cõcilia ſine Iuſſione, aut ſaltem Permiſſione Pontificia. *p.*364. *n.*364.

Libertas maior viguit in Concilio Tridentino, quàm in Chalcedonenſi. *p.*26. ſumma fuit. *p.*108. *n.*86. & 87. & *p.*110 *n.*90. Articuli nullius definitio præſcripta fuit Patribus Tridentinis, ſicut à S. Leone Chalcedonenſibus. *ibid.* Eadem omnimoda Libertas oſtenditur. *p.*218. *n.*189.

Liturgia Græcorum manifeſtè pro-

probat Purgatorium,& Diuinam Viſionem Sanctis indultam ante diem Iudicii.*p.*379.

Lucentius Epiſcopus Eſculanus, ſiue Aſculanus, Pontificius Legatus in Concilio Chalcedonenſi. *p.*112.*n.*92. Eius Dilemma contra intruſum Canonem de Conſtantinopolitano Primatu. *p* 304.*n.*281.

Lutheri mortem vecordi epiphonemate Suauis proſequitur.*p.*142.*n.*121.Lutherus peſſimus Interpres verborum Chriſti Domini: *Tu es Petrus, & ſuper hanc Petram ædificabo Eccleſiam meam* *p.*191.*n.*166.

Lutheranis multò maior Indulgentia oblata fuit à Summo Pontifice, quàm Eutychianis. *p.*222.*n.*194.

M

MAhometanorum inſania in alio Auctoris Opere demonſtrata. *p.*16.

Maimburgi mendacium impugnatum. *p.*236.*n.*203.

S. Marcellinum P. M. Sinueſſana Synodus iudicare non audet.*p.*289.*n.*261.

Marciani Imperatoris erga Apoſtolicam Sedem obſequium. *p.*97.*n.*74. Auguſtus veneratur S. Leonem, vt Eccleſiæ Vniuerſæ Principem, Auctorem,ac Ducem Conciliorum, illis præſtantiorem, & infallibilem, cuius de Fide Definitiones debeant neceſſariò à Synodo publicari. *p.*101.*n.*78. *& ſeq.* Eius Religio. *pag.*231. *n.*199. *& pag.*233.*n.*202. Idem cenſet, à Leone abrumpi poſſe Concilium Chalcedonenſe, & aliud in Occidente celebrari, adeoque maiorem ipſum eſſe Synodo Generali. *p.* 252. *n.* 220. Prius Latinè in honorem Leonis, & eius Legatorum, deindè Græcè Chalcedonenſem Synodum alloquitur. *p.*259.*n.*230. Eius Oratio. *p.*260.*n.*231. Infallibilem, & Concilio maiorem Marcianus cenſet Romanum Pontificem. *pag.*261.*n.*231. Plauſus illi, vt nouo Conſtantino, dati, à Synodo. *p.*262. *n.*232. *&* 233. *& p.*263.*n.*234. Proponit Concilio tres Canones.*p.*264. *n.*235. Nullum Ius in Synodo exercet. *p.*259. *n.*230. *vſque ad p.*265.*n.*236. Eius, & Pulcheriæ Auguſtę Nuncij à Leone, vt præſtante Concilijs, ſupplices petiuerunt Confirmationem Canonis Conſtantinopolitano Archiepiſcopo fauentis.*p.*351.*n* 345.*& p.*352.*n.*346. Idem nullatenus præfuit Concilio Chalcedonenſi. *p.*377.

Marcus Eugenicus Epiſcopus Epheſinus iniquiſſimus Interpres Decreti Synodi Primæ Epheſinæ obmuteſcere cogitur à Concilio Chalcedonenſi. *p.*329.*n.*305.

Marię Virginis Diuinam Maternitatem negat Impius Neſtorius Hæreſiarcha. *p.*37.

Maria

Maria Catholica Britanniæ Regina à Suaui per ſummam iniuriam traducta. *p*.142.*n*.121.

Marinianus Epiſcopus Synnadenſis contra Dioſcorum Teſtis. *p*.76.*n*.45.

Martino Quinto P.M. arcanum Imperij à Suaui ineptè tributum. *p*.252.*n*.220.

Materiales Hæretici difficilius, quàm Schiſmatici, reperiuntur. *p*.74.*n*.44.

Maximus Patriarcha Antiochenus Catholicam cenſet S. Flauiani Fidem, quia conformē Pontificiæ. *p*.124. *n*.106. Fatetur Pontificiam Præſtantiam ſupra Concilia. *pag*.188. *n*.161. Apoſtolicæ Sedi obſequentiſſimus. *p*.194.*n*.168 Eius conniuentia erga Iuuenalem Hieroſolymitanum. *pag*.265. *n*.236. Idem cognoſcitur Antiochenus Præſul, quia confirmatus à S. Leone, non quia à Synodo Generali, qua maior Leo. *p*.272.*n* 243.

Mediolanenſe Concilium non inſtituit Examen Epiſtolę Sancti Leonis ad S. Flauianum. *p*.205. *poſt n*.180.

Meſiæ Epiſcopi teſtantur, S. Leonem eſſe Caput Epiſcoporum. *p*.371 *n*.371.

Metropolitas tantùm quoſdam conſecrandi facultas tributa Præſuli Conſtantinopolitano à Concilio Chalcedonenſi. *pag*.308. *n*.286. *vſque ad p*. 320. *n*.297.

Monachorum Eutychianorum impius furor in Epiſcopos Epheſinæ Synodi Secundę. *p*.73. *n*.44. Monachi Schiſmatici ne ſuis fidant precibus, & ieiunijs. *p*.74.*n*.44. Eutychiani quàm iniqui eſſent. *p*.224.*n*.195. Maiori veſania in Synodū Chalcedonenſem, quàm in Romanum Pontificem inuehuntur. *ibid*.

Monarchiæ Sacræ vſus maior in antiquis Pontificibus, quàm in recentibus. *pag*.108.*n*.86. & 87. & *p*.110.*n*.90 Monarcham Eccleſiæ adeo ſe S. Leo Magnus exhibuit, vt augeri deinde nequiuerit Exercitium Pōtificiæ Poteſtatis. *p*.353. *n*.346.

Monarchicum ſemper fuit Eccleſiæ Regimen. *pag*.49.*n*.9. & *ſeq*. & *p*.273.*n*.243. *ac per totum Opus. V. S. Leo, Pontificatus, Pontifex, Pontificia Præſtantia ſupra Concilia, Pontificia Infallibilitas, Pontifex Maximus eſt Paſtor Ouilis Dominici, Rector totius Eccleſiæ, Magiſter Eccleſiæ, Iudex Chriſtianorum omnium, ad quem ab omnibus appellare licet: aliosque huiuſmodi Titulos.*

N

Naturas duas in Chriſto Domino negabat Eutyches hęreſiarcha. *p*.38.

Naui Eccleſia cōparata à S. Hieronymo, cuius vnus tantùm eſt Gubernator. *p*.89.*n*.62.

Nectarius non fuit vſus intruſo Canone de Conſtantinopoli-

tano Primatu in Oriente. *pag.* 346.*n.*334.

Neſtorij hæreſis quænam eſſet. *p.*37.*&* 38.*&* *p.*257.*n.*228. Eius ab Eutychete diſcrimen. *p.*37. *&* 38. Permiſſa diuinitus, vt anſa daretur Exercitio Pontificiæ Auctoritatis. *ibid.* Conſtantinopoli erupit. *p.*39. Neſtorius à Romana Sede damnatus. *p.*84. *n.*57. Cur acrius, quàm Eutyches, proſciſſus fuerit in Definitione primò parata à Concilio Chalcedonenſi. *p.* 238. *n.*204. Illi anathema dicitur in Concilio Chalcedonenſi. *p.*263.*n.*234. Licet ſuperbiſſimus, nunquam tamen fidit intruſo Canoni Secundæ Synodi de Conſtantinopolitano Primatu. *p.*346.*n.*334. Aliquãdiù confugit ad Apoſtolicam Sedem. *ibid.*

Nicęæ prius indictum Conciliũ, quod deinde migrauit Chalcedonem, hoc volentibus Põtificijs Legatis. *p.*111.*n.*91.

Nicęnus Canon de non celebrãdis Concilijs ſine Auctoritate Apoſtolicæ Sedis. *p.*115. *n.*97. Nicæni quò ad diſciplinam Canones ſolùm ob Confirmationem Pontificiam præſtant illis aliorum Generalium Cõciliorũ. *p.*344.*n.*330. Nicænorum religioſus Cuſtos S. Leo, quos tamen validè potuiſſet infringere. *p.*350.*n.*342.*&* 343. Pręfert illos Chalcedonẽſibus. *p.*359.*n.*355. *V. Canon Nicænus.*

Nicænum Concilium. *V. Concilium Nicænum.*

Nilus Theſſalonicenſis Schiſmaticus non adeo coarctat Pontificiam Poteſtatem, vt Suauis. *p.*169.*n.*145.

Notoria olim erat Pontificia Præſtantia ſupra Concilia, & Pontificia Infallibilitas. *V. Pontificia Præſtantia ſupra Concilia, & Pontificia Infallibilitas.*

Nouitas quæ inſit huic Hiſtoriæ Concilij Chalcedonenſis. *p.*13. *& ſeq.*

O

OCcidentis Eccleſiæ non ſolæ, ſed ſimul cum omnibus terrarum, ſubiectæ ſunt Pontificio Regimini. *pag.*44. *n.*1. *ac per totum Opus.*

Oecumenicus dici voluit Pręſul Conſtantinopolitanus non ſine audaciæ portento. *pag.*174. *n.*151. *&* *p.*296.*n.*273. *&* *p.*297. *n.* 274. Hunc Titulum tributũ illi non fuiſſe ab intruſo Canone Chalcedonenſi euidentiſſimè demonſtratur. *p.* 313. *n.*291. *vſque ad p.*320.*n.*297.

Oneſiphorus Iconij Epiſcopus Dioſcori redargutor. *pag.* 75. *n.*45.

Orientalis Eccleſia. *V. Eccleſia Orientalis.*

Orientis Patriarchales Sedes hæreſibus obnoxiæ. *p.*39. *&* 40.

P

PAlæſtini quidam heretici dubitant de doctrina S. Leonis. *p.*153.*n.*133. Eorum ſeditio in

Con-

Concilio Chalcedonenſi. *pag.* 163. *n.* 143. Dioſcoro apertè fauent. *ibid.* Reſiliunt ab hæreſi, ſeque Pontifici Maximo verę Fidei Magiſtro ſubijciũt. *p.*210.*n.*182.

Pallauicini Sfortiæ Cardinalis Præconium. *p.*21. *& ſeq.* Ille Suauem egregiè protriuit. *ibid.* Semper inſtitit veſtigiis Colubri. *p.*23. Quid poſt illum ſuperſit contra Suauem vtiliter præſtandum. *p.*23. *& ſeq.*

Paphlagoniæ Antiſtites auerſantur frequentiam Conciliorũ. *p.*369.*n.*370.

Parabalani quid ſint. *p.*74.*n.*44.

Paſchaſinus Epiſcopus Lilibætanus Primus Pontificius Legatus in Concilio Chalcedonenſi. *p.*112. *n.*92. Vt Synodi Moderator ſtare Dioſcorum iubet. *p.*113 *n.*93. Arbiter Synodi. *p.*222. *n.*194. Concilio præſidet. *p.*263.*n.*233. Eius pęnè propheticũ lumen. *p.*301. *n.*277.

Pater in Concilio nullus viuentium dictus eſt præter Romanum Pontificem. *p.*254.*n.*224. Pater Epiſcoporum eſt Pontifex Maximus *p.*294.*n.*269.

SS. Patres contempti ab Eutychete. *p.*127.*n.*107. In quo ſenſu dixerit Synodus Chalcedonenſis: *Petimus Patres ſimul perſcrutari*. *p.*160.*n.*139. Patres olim auerſabantur frequentiam Synodorum, quia ſatis conſultũ veritati putabant à Pontificia Definitione, contra id, quod mentitur Suauis. *p.*369. *n.*370.

Patriarcha totius Orbis Chriſtiani dicitur S. Leo à Concilio Chalcedonenſi. *p.*134.*n.*112.

Patriarchales Orientis Cathedræ ab hæreſibus non immunes. *p.*39. *&* 40. Patriarcha dictus non eſt Præſul Conſtantinopolitanus à Chalcedonenſi Cõcilio. *p.*297. *n.*274. Patriarchalis Poteſtas à Romana Conceſſione originem duxit. *p.*306. *n.*284. Patriarcharum Orientalium ab Occidentali diſcrimen. *p.*318. *n.*294. Patriarchalium Sedium, quæ ab arbitrio S. Petri fluxere, iura confirmat S. Leo. *p.*346. *n.*335.

S. Paulus commendat Fidẽ Romanorum. *p.*210. *n.*183.

Paulus Tertius P. M. multò minori vſus Poteſtate in Concilium Tridentinum, quàm S. Leo in Chalcedonenſe. *p.*108. *p.*86. *&* 87. *& p.*110. *n.*90. Eidem arcanum Imperij Suauis ineptè tribuit. *p.*252. *n.*220. Illius iniquiſſimus Cenſor Petrus Suauis. *p.*333. *n.*309.

Paulus Samoſatenus hæreſiarcha inuadit ædes Patriarchæ Antiocheni. *p.*290. *n.*261.

Pelagius Primus P. M. quos Chalcedonenſes Canones admittat. Reiicit illum de Conſtantinopolitano Primatu in Oriente. *p.*43.

S. Petri Confeſſio laudata à S. Leone. *p.*59. *n.*28. *& p.*60. *n.*29.

S. Petrus etiam nunc regnat, & Eccleſiam docet in Succeſſoribus ſuis. *p.86. n.60.* Cur elegerit Romanam Sedem. *pag.91. n.67. & p.292. n.265.* S. Petrus dicitur à Concilio Chalcedonenſi ſcripſiſſe in Cælo Epiſtolam S. Leonis ad S. Flauianum. *p.150. n.130.* Appellatur *Petra, & Crepido Catholicæ Eccleſiæ. p.190. n.165. & p.191. n.166.* Supra Petrum ipſum è Sententia Synodi, & non ſolùm ſupra Petri, & aliorum Fidem Eccleſia fundanda erat. *p.191. n.166.* S. Petri Succeſſor, cuius ore Petrus loquitur, eſt Romanus Pontifex. *p.293. nu. 266. & p.294. n.267. & 268. & 269.* Eidem S. Petro ſucceſſiſſe Leonem iterum fatetur Synodus. *p.326. n.301.* S. Petrus inſtituit Iura Patriarchalium Sedium. *p.346. n.335.* Eius, & Succeſſorum ex Cathedra loquentium, Priuilegium Diuinum numquam errandi. *p.356. nu. 351.* S. Petrus Eccleſiæ Fundamentum, & Errori non obnoxij eius Succeſſores. *p.366. nu. 365. & 366.* S. Petri Sepulchro admota Epiſtola S. Leonis. *pag. 371. n.371.*

S. Petrus Chriſologus, à S. Petro Apoſtolorum Principe in ſua Sede præſtari ſemper, quærentibus Fidei veritatem, affirmat. *p.63. n.34.* Et S. Petri Succeſſorem eſſe Infallibilem. *p.64. nu. 34.* Et nulli permitti ſe immiſcere Cauſis Fidei Romam delatis. *p.64. n.35.*

Petrus Suauis Polanus. *Vide. Suauis.*

Photij Pſeudopatriarchæ Conſtantinopolitani illuſtre mendacium de Anatolij ſimul cũ Legatis Romanis Præfectura in Synodo Chalcedonenſi. *p. 231. n.198. & pag.299. nu.275.* Idem non potuit eſſe melior Interpres Decreti Epheſini, quàm Synodus Chalcedonenſis. *p.329. n. 305.*

Photij Tyri Epiſcopi cum Euſtathio Beryti Controuerſia. *pag. 227. n.196.*

Piſidiæ Epiſcopi improbant frequentia Concilia. *p.368. n.370.*

Pius Quartus P.M. multò maiorem libertatem reliquit Concilio Tridentino, quàm S. Leo Chalcedonenſi. *p.108. n.86. & 87. & p.110. n.90.*

Plauſus Patrum qui vim habeat in Concilijs. *p.241. n.208.*

Polanus. *Vide. Suauis.*

S. Polycarpus pro ſoluendis Fidei Controuerſijs Romam accedit. *p.291. n.262.*

Polycronius Epiſcopus Epiphaniæ Ciliciæ Fidem Romanorum commendat. *p.210. n.183.*

Pontificatus Maximus à Chriſto Domino inſtitutus in S. Petro. *p.78. n.50. & p.86. n.60. & p.88. n.62. & p.94. n.71. & p.115. n.97. & p.170. n.147. & p.191. n.166. & p.192. n.167. & ſeq. & p.293. n.266. & p.330. n.305. & p.334. n.312.*

Digitized by Google

*n.*312. *&* *p.*335. *n.*313. *&* 314. *&* *p.*349. *n.*339. *&* *p.*356. *n.*351. *&* *p.*366. *n.*365. *&* 366. *&* *p.*373.

Pontificatus Maximi Auctor Chriſtus Dominus; non Cæſares. *p.*191. *n.*166. *&* *p.*192. *n* 167. *&* *ſeq.* Eius Priuilegia non oriuntur ex eo, quod conſtitutus ſit in Vrbe olim imperante. *p.*334. *n.*312. *&* *pag.*335. *n.*313. *&* 314. *&* *p.*349. *n.*339. *V. Pontificatus Maximus à Chriſto inſtitutus: & Pontifex Maximus Petro ſuccedit.*

Pontifex Maximus Petro ſuccedit. *p.*60. *n.*28. *&* 29. *&* *pag.*69. *n* 40. *&* *p.*78. *n.*50. *&* *p.*81. *n.*52. *&* *p.*86. *n.*60. *&* *ſeq.* Notorium hoc ſemper fuit in Eccleſia. *ibid.* *&* *p.*88. *n.*62. *&* *p.*91. *n.*67. *&* *p.*94. *n.*71. *&* *p.*150. *n.*130. *&* *p.*190. *n.*165. *&* *p.*191. *n.*166. *&* *p.*192. *n.*167. *&* *ſeq.* *&* *pag.*256. *n.*227. *&* *p.*294. *n.*266. *&* 267. *&* 268. *&* 269. *&* *p.*331. *n.*307. *&* *p.*332. *n.*308. *&* *p.*334. *n.*312. *&* *p.*335. *n.*313. *&* 314. *&* *p.*349. *n.*339. *&* *p.*356. *n.*351. *&* *p.*366. *n.*365. *&* 366. *&* *p.*370. *n.*371. *&* *p.*373.

Pontificia Poteſtas non creuit à paruis initijs, vt Suauis criminatur. *p.*52. *n.*17. Niſi ab Inſtitutione Diuina proflueret, eſſet prodigium, quo maius nullum excogitari poſſet. *pag.*271. *n.*242.

Pontificia Auctoritas tenuiſſima olim erat, & nulla ſupra Concilia, iuxta inſanam Suauis Calumniam. *pag.*25. Sed in hoc Opere demonſtratur, non minorem fuiſſe illam, quæ fuit exercita mille ducentis ab hinc annis, quàm quæ viget in præſens. *p.*26. *ac per totam Hiſtoriam.*

Pontificiam Poteſtatem auctam fuiſſe affirmare Suauis nequiuit abſque inſania. *p.*86. *n.*60. *&* *p.*174. *n.*152. *ac per totam Hiſtoriam.* Eius exercitium augeri nequiuit poſt tempora S. Leonis Magni. *p.*86. *n.*60. *pag.*353. *n.*346. Eadem aucta non fuit in recentibus Concilijs. *p.*20. Augeri non potuit à Concilijs. *p.* 290. *n.*262. Illuſtre illius Exercitium in damnando Neſtorio, & Eutychete. *p* 38. Eius Exercitium cur tam frequens non fuerit in Primitiua Eccleſia. *p.*86. *n.*60. Maximum tamen fuit. *p.*174. *nn.*152. Pontificiæ Poteſtatis incrementa à Suaui ſomniata. *p.*273. *n.*243. Pontifices, qui regnarunt ante celebrata Generalia Concilia, Maximã Poteſtatem exercuerũt. *p.*290. *n.*262. Illis tributam fuiſſe Supremam Iuriſdictionem in Vniuerſam Eccleſiam à Chriſto Domino, & exercitam ab iiſdem ante inſertam Symbolo particulam *Filioque* fatentur plerique Schiſmatici. *p.*330. *n.*305.

Pontifex Maximus Papa olim dictus. *p.*63. *n.*34. & *Dominus*, & *Pater Noſter* in Concilio Chalcedonenſi. *p.*159. *n.*138. *&*

Digitized by Google

& p.194. n.168. & p.209.n.181. & p.254. n.223.& 224.& p.339. n.322.& p.373. Eſt Pater Epiſcoporum in Synodo vnitorũ. p.339. n.322. Maiori cultu afficitur in Concilio Chalcedonenſi, quàm ipſum Concilium. p.174. n.152.

Pontifex Maximus eſt Caput Epiſcoporum in Synodo vnitorum, repręſentantium Vniuerſalem Eccleſiam, adeoque ipſius Eccleſiæ, ex Sententia Cõcilij Chalcedonenſis. pag.334. n.310. & p.339.n.322.& p.340. n.323.

Pontifex Maximus eſt Rector totius Eccleſiæ, etiam Orientalis, neque ſolùm Primus in Ordine. p.44. n.1. p.49. 50. 51. 52. n.9. & 10. 11. 12.13. 14.15. & 16. & p.73. n.44. & pag 76. n.46.& p.83.n.55.& ſeq.& p.85. n.59. & p.87. n.61. & 62. Vbi etiam dicitur *Sacrorum Princeps* & p.89. n.62. & p.90. n.65. & p.91. n.67. & 68. & p.93. n.70, & p.94. n.75. & p.101. nu.78. & p.107. n.85. & p.108. nu.86. & 87. & p.119. n.100. & p.133. n.111. & p.134. n.112. & p.138. n.116. & 117. & p.152. n.132. & p.170. n.145.& 147.& p.189. n.162.& p.195.n.170. & p.196. n.173. & p.293. n.266. & ſeq. & p.336. n.317. & p.338.n.319. & p.342 n.327. & p.349.n.340. & p.359. n.356. & p.360.n.360. & p.361. n.363.& p.367.n.368. & p.368. n.369. & p.374. Pontificia Vniuerſæ Eccleſiæ Præfectura mirificè fulget in hac Hiſtoria.p.39. *ac per totum Opus.*

Pontifex Maximus eſt Paſtor totius Ouilis Dominici. p. 50. n.13. & p.76. n.46 & p.83.n.55. & ſeq.& p.89.n.62 & p.98.n.75. & p.119. n.100. & p.133.n.111. & p.146. n.125. & p.170.n.145. & p.201.n.177.& 178.& p.342. n.327.& p.344. n.331.& p.359. n.356. & p.360. n.359.& p.363. n.363. & p.374.

Pontifex Maximus eſt Magiſter totius Eccleſiæ, etiam in Synodis congregatæ. p.45. n.5.& p.85.n.59. & p.87.n.61.& p.89. n.62. & p.93.n.70. & p.99.n.77. & p.107. n.85.& p.108. n.86.& 87. Concilia diſputare vetantur contra Pontificias Definitiones è Sẽtentia Synodi Chalcedonenſis. p.108. n.87. Pontifex eſt Magiſter Eccleſiæ etiam congregatæ. p.123. n.104. & 105. & p.135. n.113. & p.137. n.115. & p.138. n.116. & 117. & p.139. n.119. & p.140. n 120. & 121.& p.142.n.122.& p.146. n.124. & p.149.n.129. & p.151. n.132. & p.161.n.140 & p.190. n.163. & p.212.n.186.& p.215. n.187. & 188. & p.217. n.189. & p.218. n.190. & p.219.n.191. & 192.& p.221.n.193.& p.250. n.117. & p.251. n.218. & 219. & p.256. n.228. & p.261.n.231. & p.266. n.237. & p.267.n.239. & p.268. n.240. & p.325.n.299. & p.326. n.300. & p.336 n.317. &

& p.340. n.323. & p.342. n.326. & 327. & p.354. n.347. & p.356. n.351. & p.357. n.352. & 353. & p.360. n.359. & p.363. n.363. & p.366. n.365. & 366. Ideo ſtatim admonendus eſt de nouis Erroribus. p.146. n.125.

Pōtifex Maximus eſt Iudex Cauſarum Fidei, & Chriſtianorum omnium, etiam Orientalium. p.44. n.2. & p.45. n.4. & p.49. 50. 51. & 52. n.9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. & 16. & p.54. n.18. & 19. Cognitus Iudex ab ipſo Eutychete hæreſiarcha. p.57. n.24. & p.63. n.33. & p.84. n.57. & p.86. n.60. & ſeq. & p.87. n.61. Eſt Iudex etiam Generalium Conciliorum: atque hoc notorium erat in Antiqua Eccleſia p.90. n.65. & p.93. n.70. & p.94. n.71. & p.98. n.75. & p.109. n.88. Illius Iudicium detrectare nequeunt hæretici iam ab illo damnati. p.119. n.100. & p.166. n.144. Eſt Iudex etiam Conciliorum. p.133. n.111. & p.166. n.144 & p.189. n.162. & p.266. n.237. & 238. & p.267. n.239. & p.268. n.240 & p.271. n.242. & p.290. n.261. & p.334. n.311. Vbi, quod ſit Iudex etiã Orientalium magis, quàm Antiſtes Conſtantinopolis, & Synodi Orientales. & p.342. n.327. Iudex etiam Conciliorum. p.343. n.328. & 329. & p.359. n.357. & p.360. n.358. & p.367. n.368. & p.370. n.370. & pag. 373. Hæreſes frequenter damnatæ à ſolis Summis Pontificibus abſque Synodis. p.46. n.5.

Ad Pontificem Maximum omnes appellare poſſunt, & idem excipit omnium, etiam Orientalium, Appellationes. p.44. n.3. p.47. n.7. vbi, quod ipſe Eutyches Hæreſiarcha hoc fatetur. Vnde oriatur hoc Ius, & an Apoſtolicæ Sedi tributum fuerit à Concilio Nicæno, aut Sardicenſi. Fluxit ab Inſtitutione Diuina, & hoc confeſſæ ſunt Synodi. ibid. & p.48. n.8. & p.49. n.11. & p.77. n.47. & 48. Ius appellandi ad Pontificem Maximum etiam à Generalibus Cōcilijs fatetur Dioſcorus ipſe, ac Latrocinale Conciliabulum Epheſinum: ibid. Notorium olim erat hoc Ius ibid. Cur ad illud tuendum S. Leo Nicænos, aut Sardicenſes Canones allegauerit. p.78. n.50. & p.89. n.63. S. Flauianus Præſul Conſtantinopolitanus à Concilio Generali appellat ad S. Leonem. p.133. nn.111. Ideoque licent Tranſmarinæ Appellationes. p.134. n.111. & p.266. n.237. & 238. & p.267. n.239. & p.268. n.240. & p.370. n.370. vbi, quod ad ipſum appellatur etiam à Generalibus Concilijs. & p.375.

Pontifex Maximus eſt Cuſtos Chriſti Vineæ, Succeſſor Petri, Magiſter Fidei, cuius ore Petrus loquitur, Cuſtos Fidei

Petri

Petri Interpres, Pater, & Caput Epiſcoporum. *p.293.n.266. & p.294.n.267.* 268. & 269 Illi rebellare eſt Crimen omniũ maximum è Sententia Synodi Chalcedonenſis. *p.190. n.164.* Decem ſolummodo Rebelles Apoſtolicæ Sedi lucrari potuit Dioſcorus ex illis ipſis, qui lapſi fuerant in hæreſim Eutychetis in Conciliabulo Epheſino. *p.177. nu.154.* Eius Contemptores in hæreſes omnes labuntur. *p.177. n.154.* Eam ſpernentes hæretici contemnunt quoque Generalia Concilia. *p.163. n.142. &* 143. Et rebellãt etiam Seculi Principibus. *p.183. nu.158.* vbi, quod Pontificiæ Poteſtatis decus eſt, quod illam hæretici inſectentur. *p.183. n.157.* Solus Pontifex Romanus admittere poteſt in communionem illos, qui ab alijs damnati ſunt. *pag.* 195. *n.172.* Imperat Conſtantinopolitano Præſuli, & non ſolùm habet Primatum Ordinis, ſed exercet veram Iuriſdictionem. *p.45. nu.4. V. S. Leo Magnus. S. Flauianus. Pontifex Maximus eſt Rector totius Eccleſiæ.* Cur diu Pontifices Maximi improbauerint Conſtantinopolitanum in Oriente Primatum. *p.311. n.277.* Iubere poſſunt, noua Symbolo inſeri verba. *p.242. n.209. V. Symbolum.*

Pontifex Maximus conuocat Concilia, etiam Orientalia. *p.55. n.20. & ſeq.* vbi, quod S. Leo permiſit celebrari Secundam Epheſinam, in qua tamen nulla Quæſtio circa fidem agitanda erat, ſed Pontificia ſolùm Definitio publicanda. Eius Synodi conuocandæ facultatem Theodoſius Minor Imperator à S.Leone petiuerat. *p.59. n.27.* Licet Synodi Auctor Cæſar ipſe dicatur. *ibid. & p.81. n.54.* In quo ſenſu eas congregare dicantur Cæſares. *ibid. & pag.* 101. *nu.79.* Pontifice Maximo Auctore Concilia cogenda ſunt. *ibid. & p.105. n.83.* Celebrari non poſſunt Concilia ſine Pontificia Auctoritate è ſententia Synodi Chalcedonẽſis: Neque vnquam celebrata ſunt abſque illa. *p.115. n.97. & p.118. n.98. & p.364. n.364. & p.375.* Pontifex, & eius Legati Concilia transferre poſſunt. *p.111. n.91. & p 243. n.210. & p.244. n. 211. & p.377. & 378.*

Pontifex Maximus Cõcilijs præcipit. *p.108. n.86. & 87. & p. 109. n.88. & p.110. nu.89. & p.113. n.93. & p.114. n.96. & p.119. n.98. & p.123. n.104. & 105. & p.135. n.113. & p.170. n.147. & 148. & p.173. n.150. V. Pontificia Praſtantia ſupra Cõcilia.* Pontificis Maximi Regimen Concilijs neceſſarium. *p.247. n.213.*

Pon-

Pontificij Legati primo loco in Concilijs nominantur, & ſedent, licet non ſint Epiſcopi. *p.*112.*n.*92. Et Concilijs,etiam Generalibus,præſident,& præcipiunt Pontificio nomine. *p.*57. *n.*25. & *p.*58. *n.*26. Niſi Concilia illis obediant, euadunt Latrocinalia, & Satanica Conciliabula, vt patuit ex Epheſino Secundo. *p.*65. *n.*36. *vſque ad p.*80. *n.*51. Pontificijs Legatis negata Prima Sedes per ſummam iniuriam in Cōciliabulo Epheſinò *p.*66. *n.*37. Quę ſemper illis tributa fuerat in legitimis Concilijs: *ibidem*. Quia non obtemperauit Pontificijs Legatis, ea Synodus hęreſim Eutychetis confirmauit. *p.*70. *n.*41. & *ſeq.* Neceſſaria Concilijs eſt Pontificia per ſe, vel Legatos Præfectura. *p.*72. *n.*43. Pontifex Maximus præſcribit Concilijs formam Fidei definiendæ. *p.*81. *n.*53. & *p.*89. *nu.*64. Synodi coguntur ſequi Pontificiam Definitionem. *pag.* 102. *n.*80. Notorium hoc erat in Vetuſta Eccleſia. *ibid.* & *p.*107. *n.*85. & *p.*113. *nu.*93. & *p.*117. *n.*98. & *p.*147. *n.*128. & *p.*151. *n.*132. & *p.* 170. *n.*146. & 147. Ad hoc Imperium ſupra Synodos etiam Oriētales exercendum nullæ Romano Pontifici vires eſſe potuerunt, niſi Diuinæ. *p.*170. *n.*147. & *p.*188. *n.*162. & *p.*194. *n.*169. & *p.*222. *n.*194. & *p.*224. *n.*195. & *p.*232. *n.*200. & *p.*254. *n.*224. & *p.*261. *n.*233. & *p.*345. *n.*332. & *p.*352. *nu.*346. Pontificium Magiſterium ſequi debent Concilia. *p.*151. *n.*132. & *p.*161. *n.*140. & *p.*166. *n.*144. Pontificiorum Legatorum Imperium Concilio Chalcedonenſi gratiſſimū. *p.*178. *n.*155.

Pontifex Maximus eſt Magiſter Conciliorum. *p.*195. *n.*170. & *p.*195. *n* 172. & *p.*201. *n.*177. & 178. & *p.*204. *poſt n.*180 & *pag.* 207. *poſt n.*180. & *p.*221. *n.*193. & *p.*291. *n.*262. & *p.*294. *n.*267. 268. & 269. & *p.*354. *n.*347. *V. Pontifex Maximus eſt Magiſter totius Eccleſiæ.*

Pontifex Maximus Poteſtatem tribuit Generalibus Concilijs. *p.*336. *n.*316. & *p.*377. Pontifex Maximus certus cum eſt in Eccleſia, illo vtitur Sanctus Spiritus in Poteſtate Concilijs tribuenda. *pag.*377. Sæpe Fidei Decreta condit ante Generales Synodos, à quibus ea confirmari præcipit. *p.*46. *n.*5. Concilia decernunt eius Auctoritate non ſolùm quoad ea, quæ ſunt Iuris, ſed etiam Facti. *p.* 105. *n.*83. Pontificiam Definitionem ſolùm publicant Synodi, etiam Generales. *pag.*339. *n.*321. & *p.*340. *n.*323. & 324. & *p.*354. *n.*347. & *p.*367. *n.*367. & *pag.*377. Pontificii Legati vtuntur Synodis, etiam Generalibus, tamquam Inſtrumēto Pōtificię Poteſtatis. *p.*190. *n.*165.

Pontifex Maximus mutare poteſt Canones Conciliorum, quoad diſciplinam. & Sedium Ordinem. *p.* 343. *n.*329.

Pontificia Confirmatione indigent Concilia, etiam Generalia, eamque petunt. *p.*80. *n.*51. & 52., vbi, quod Epheſinum Secundum, & Ariminenſe, quia reiecta ab Apoſtolica Sede, nullo in pretio ſunt in Eccleſia. & *p.*250. *n.*217. & *p.*251. *n.*218. & 219. & *p.*336. *n.*317. & *p.*341. *n.*325. & *p.*378.

Pontifex Maximus falſas Synodos reijcit. *p.*80. *n.*51. & 52. & *p.*81. *n.*53. & 54.

Pontifex Maximus eſt Epiſcopus, vel Papa Vniuerſalis Eccleſiæ. *p.*167. *n.*145. vbi, quod dictus eſt *Catholicus*, ideſt Vniuerſalis, *Papa* nemine reclamante in Concilio Chalcedonenſi: in quo modo loquendi maior vis eſt, quàm ſi dictus fuiſſet *Epiſcopus Eccleſiæ Vniuerſalis*; & *p.*173. *n.*151. & *pag.* 194. *n.* 169. & *p.*201. *n.*176. & *p.*263. *n.*233. & *p.*268. *n.*240. & *p.*295. *n.*272. & *p.*320. *n.*297. & *p.*332. *n.*308. & *p.*333. *n.*309. & *p.*335. *n.*313. & *p.*338. *n.*319. & *p.*348. *n.*337. & *p.*356. *n.*350. & *pag.*375.

Pontificia Præſtantia ſupra Generalia Concilia. Hæc diſcuſſa non fuit à Vetuſtis Concilijs, quia erat Notoria. *p.*15. Præſuppoſita fuit à Concilio Florentino. *p.*17. Nemo de illa dubitabat in Antiqua Eccleſia. *p.*56. *n.*22. & 23. & *p.*61. *n.*31. & *p.*62. *n.*32. & *p.*77. *n.*47. & 48. Vbi, quod illam non negauit ipſe Dioſcorus, & Conciliabulum Epheſinum. & *p.*79. *n.*50. & *p.*80. *n.*51. & 52. & *p.*81. *n.*53. & *p.*84. *n.*57. & 58. & *p.* 86. *n.*60. & *p.*87. *n.*61. & *p.*89. *n.*63. & 64. & *p.*90. *nu.*66. & *p.*92. *n.*69. & *p.*94. *n.*71. & *p.*96. *n.*73. & *p.*98. *n.*75. & *p.*102. *n.*80. & *p.*105. *n.*84. & *p.*109. *n.*88. & *p.*110. *n.*89. & 90. & *p.*114. *nu.* 94. & *p.*118. *n.*99. & *p.*119. *nu.* 100. & *p.*122. *n.*102. & 103. & *p.*123. *n.*104. & 105. & *p.*125. *n.*106. & *p.*128. *n.*108. & *p.*133. *n.*111. & *p.*138. *n.*116. & 117. & *p.*140. *n.*121. & *p.*142. *n.*122. & *p.*147. *n.*127. & *p.*159. *n.*138. & *p.*174. *n.*152. & *p.*175. *n.*153. & *p.*188. *n.*161. & *p.*190. *n.*165. & *ſeq.* & *p.*194. *n.*168. & 169. & *p.*195. *n.*170. & *p.*201. *n.*178. & *p.*209. *n.*181. & *p.*217. *n.*189. & *p.*224. *n.*195 & *p.*243. *n.*210. & *p.*244. *n.*211. & *p.*250. *n.*217. & *p.*251. *n.*219. & *p.*252. *n.*220. & *p.*254. *n.*224. & *p.*261. *n.*231. & *p.*262. *n.*237. & *p.*268. *n.*239. & *p.*271. *n.*242. & *p.*272. *n.*243. & *p.*295. *n.*270. & *p.*304. *n.*282. & *p.*305. *n.*283. & *p.*331. *n.*307. & *p.*332 *n.*308. & *p.*334. *n.*310. & 312. & *p.*335. *n.*313. & *p.*336. *n.*316. & 317. & *p.*338. *n.*320. & *p.*339. *n.*322. & *p.*340. *n.*323. & *p.*341. *n.*325. & *p.*343. *n.*329. & *p.* 344. *n.*330. & *p.*345. *n.*332. 333.

Digitized by Google

333. & 334. & *p.346. n.336.* & *p.349. n.338.* & 340. & *p.350. n.342.* & 343. & *p.351. n.345.* & *p.355. n.348.* & 349. & *pag.* 358. *n.354.* & *p.366. n.366.* & *p.378.*

Pontificia Infallibilitas declarans Fidem ex Cathedra Apoſtolica. Hæc diſcuſſa non fuit à Vetuſtis Concilijs, quia erat Notoria. *p.15.* Euertit omnes errores. *p.17.* & *p.39.* Quomodo aſſerta à Concilio Florentino. *ibid.* Præclarè nitet in hac Hiſtoria. *p.39.* Erat Notoria in Antiqua Eccleſia. *p.45. n.5.* & *p.46. n.6.* & *p.48. n.8.* & *p.51. n.14.* 15. & 16. & *p.52. nu.17.* & *p.55. n.20.* & *p.56. n.21.* 22. & 23. & *p.60. n.29.* & *p.61. n.* 31. & *p.62. n.32.* & *p.63. n.34.* & *p.64. n.35.* & *p.69. n.39.* & *p.71. n.42.* & *p.75. n.45.* & *p.* 80. *n.52.* & *p.84. n.57.* & 58. & *p.86. n.60.* & *p.87. n.61.* & *p.89. n.64.* & *p.90. n.66.* & *p.92. n.69.* & *p.94. n.71.* & *p.96. n.73.* & *p.99. n.76.* & *p.102. nu.80.* & *p.109. n.87.* & *p.110. n.89.* & 90. & *p.114. n.95.* & *p.122. n.* 102. & 103. & *p.123. nu.104.* & 105. & *p.125. n.106.* & *p.128. n.108.* & *p.132. n.110.* & *p.135. n.113.* & *p.137. n.115.* & *p.138. n.116.* & 118. & *p.139. n.119.* & *p.140. n.120.* & 121. & *p.142. n.122.* & *p.149. n.129.* & *p.150. n.130.* & *p.161. n.142.* & *p.195. n.170.* & 171. & *p.200. n.175.* & *p.201. n.176.* & 177. & *p.202. n.180.* & *p.211. n.185.* & *p.212. n.186.* & *p.215. n.187.* & 188. & *p.217. n.189.* & *p.218. n.190.* & *p.219. n.191.* & 192. & *pag.* 221. *n.193.* & *p.237. n.203.* & *p.243. n.210.* & *p.244. n.211.* & *p.250. n.217.* & *p.251. n.218.* & 219. & *p.256. n.227.* & *p.* 261. *n.231.* & *p.262. n.232.* & *p.274. n.245.* & *p.295. n.270.* & *p.300. n.276.* & *p.325. n.299.* & *p.326. n.301.* & *p.328. n.304.* & *p.331. n.307.* & *p.332. n.308.* & *p.334. n.310.* & *p.341. n.325.* & *p.355. n.351.* & *p.358. n.354.* & *p.364. n.364.* & *p.366. n.365.* 366. & 367. & *p.368. n.370.* & *p.371. n.371.* & *p.378.*

Prçfecturæ Imperij aliquid indulſerunt Præſulibus Vrbium, in quibus Prçfecti reſidebant iuxta Suauis ſomnia. *p.169. n.145.*

Pragmaticæ Imperatorum Literæ abolentur. *p.231. n.199.*

Presbyterij conſilium non regebat Antiquam Eccleſiam contra id, quod Suauis fabulatur. *p.88. n.62.* & *p.169. n.145. ac per totam Hiſtoriam.*

Primatus qui tributus fuit Præſuli Conſtantinopolitano ab intruſo Canone Chalcedonenſi. *p.318. nu.294.* & *pag.319. num.295.*

Primitiua Eccleſia. *V. Eccleſia Antiqua.*

Principes Seculares obſequentes ſunt Concilijs, cum hæc obediunt Pontifici Maximo. *pag.* 234. *n.202.*

S.Procli Cōſtantinopolitani Antiſtitis Epiſtola ad Domnum Antiochenum oſtendit, nullum, aut ſurreptitium fuiſſe Canonem de Conſtantinopolitano Primatu in Oriente, qui Secundæ Synodo tribuebatur. *p. 279. n. 250.* Idem nunquam fuit vſus eo Canone. *pag.346. num.334.*

Profeſſio Fidei Romam mittenda à Pręſule Conſtantinopolis. *p.99. n.76.*

S. Proterius Patriarcha Alexandrinus per ſummum nefas interemptus ab hoſtibus Concilij Chalcedonenſis. *pag. 361. num.361.*

Proteſtantium Hæreticorū mendacia ab hac Hiſtoria coarguuntur. *p. 34.* Eorum poſtulatio de Sententia à ſe in Concil. Tridentino ferenda inſanum in modum à Suaui defenſa. *p.130.n.109.* Dementia eorumdem cupientium Epiſcopos in Concilijs ſolui à Iuramento Fidei ſeruandæ Romano Pontifici. *p. 139. n.118.* Iidem à Leone Decimo P. M. damnati excutere non poterant Concilium, in quo Summus Pontifex Iudicis partes ageret. *p.166. n.144. Vide. Hæretici.*

S. Pulcheria Marcianum in conſortium ſolij, nō thalami vocat. *p.101. n.78.*

Purgatorium manifeſtè probatur à Græcorum Liturgia, *p.379.*

R

Reges nullam decernendi Poteſtatem habent in Concilijs. *p.264. n.235.*

Rhetorica Theologiæ coniungenda. *p.21.*

Roma Veritatis Magiſtra. *p.39.* Regina Vrbium dicta ob Apoſtolicam Sedem. *p.91. nu. 68.* Et Conſtantinopoli prælata. *p.92. n.69.* Cur electa à S. Petro pro perpetua Sede. *p. 292. n.265.* Romana Eccleſia Caput eſt omnium Eccleſiarum. *p.113. n.93. & p.114. n.94.* Ex Sententia Synodi Chalcedonenſis. *ibid. & p.294. n.269.* Eius præconium. *p.195.n.169.* Eius Fides celebrata in Concilio Chalcedonenſi Auctoritate S. Pauli. *p.210. n.183.* Eadem commendata à S. Gregorio Nazianzeno. *p.370. n.370.*

Romana Sedes non prælata cæteris, eò quòd eſſet in Vrbe imperante. *p.91. n.67. V. Pontificatus Maximi Auctor Chriſtus Dominus, non Cæſares.* Eius Priuilegia à Concilijs, & Cæſaribus declarata, non ab ipſis Concilijs, & Cæſaribus, ſed à Diuina Inſtitutione fluxerunt. *p.290. n.261. & p.292. n.265.*

Romanam Sedem nemo iudicat. *p.289. n.261.* Eius Primatus ſuper Vniuerſam Eccleſiam. *p.306. n.284. V. Monarchia Sacra, & Pontificatus Maximus à Chriſto inſtitutus &c.*

Sabi-

S

SAbiniani, & Athanaſij altercatio de Perrhęnorum Epiſcopatu. *p.* 279. *n.* 250.

Sardicenſis Canon de Concilijs non celebrandis ſine facultate Apoſtolicæ Sedis. *pag.* 115. *n.* 97. *Vide. Concilium Sardicenſe.*

Schiſmatici impugnati in alio Auctoris Opere. *p.* 16. Schiſmatici Monachi ne ſuis fidant precibus,& ieiunijs. *p.* 74. *n.* 44. Schiſmata tot futura, quot Sacerdotes, Auctore S. Hieronymo, vbi deſit cultus erga Romanum Pontificem, *p.* 89. *n.* 62. Eiuſdem Schiſmatis periculum ex imminuto obſequio erga Apoſtolicam Sedem. *p.* 92. *n.* 69. Schiſmatici vetantes Explicationem Fidei volunt Populos in errore conſopiri. *p.* 131. *nu.* 110. Affirmantes,à Concilio Epheſino vetitam eſſe nouam Explicationem Fidei manifeſti mendacij coarguuntur. *p.* 138. *n.* 116. Iidem negantes poſſe inſeri Symbolo noua verba, ſilere iubentur à Conc. Chalcedonenſi. *pag.* 142. *nu.* 209. *&* *p.* 326. *n.* 302. *vſque ad p.* 330. *n.* 306. Eorum pleri que fatentur, Romano Pontifici tributam fuiſſe in S. Petro à Christo Domino Supremam Iuriſdictionem in Vniuerſam Eccleſiam, & ab illo exercitam fuiſſe ante inſertam Symbolo particulam *Filioque*. *pag.* 330. *n.* 305. Deliria negantium, eam particulam inſeri Symbolo potuiſſe, & ob eam inſertam Romanum Pontificem excidiſſe à Sacra Orientalis quoque Eccleſiæ Præfectura, præſenſiſſe videtur Synodus Chalcedonenſis. *p.* 329. *n.* 305. Hic error, alijq; Schiſmaticorum communes profligati ab hac Hiſtoria. *p.* 378. *&* 379.

S. Scripturæ aptos Interpretes ſe ſolos cenſent Lutherani apud Suauem. *p.* 124. *nu.* 105. Eius loca expendentes Theologi Examen de illis non inſtituunt. *p.* 204. *poſt n.* 180. S. Scriptura non continet explicitè omnia, quę neceſſaria ſunt ad hæreſes extinguendas. *p.* 258. *n.* 228.

Seculares Iudices. *Vide. Iudices Seculares.*

Senſus hęreticorum ab Apoſtolica Sede damnatus. *pag.* 54. *n.* 19. *&* *p.* 56. *n.* 22. *&* *p.* 61. *n.* 31. *&* *p.* 207. *poſt n.* 180.

Sfortia Cardinalis Pallauicinus. *Vide. Pallauicinus Cardinalis.*

Signa Veræ Fidei in alio Auctoris Opere allata. *p.* 16.

S. Silueſtri P. M. Poteſtas maior non fuit, quàm Prædeceſſorum. *p.* 91. *n.* 67.

S. Sixtus Tertius P.M. Epheſinæ Synodi Confirmator. *p.* 141. *n.* 121. Eius comprobatio vim addit Epheſino Concilio è ſen-

ſententia Chalcedonenſis. *pag.* 250. *num.*217. *& p.*251. *nu.*218. *&* 219.

S. Sophronij Hieroſolymitani narratio de Epiſtola S.Leonis. *p.* 371. *n.* 371.

Sophronius Dioſcori Accuſator. *p.* 183. *n.* 158.

Spiritus Sancti Diuinitas melius declarata in Symbolo Conſtantinopolitano. *p.*327. *n.*303. Spiritum Sanctum procedere etiam à Filio declarari potuit appoſita Symbolo particula *Filioque* è ſententia Concilij Chalcedonenſis. *p.*242. *n.*209. *& p.*326. *n.* 302. *vſq; ad p.*330. *n.*306. Eadem S.Spiritus Proceſſio etiam à Filio confirmata in Cōcilio Chalcedonenſi. *p.*379. Spiritum Sanctum ſubmiſſum fuiſſe per curſorios equos Roma Tridentum blaſphemio cachinno dixit Suauis. *p.* 109. *n.* 87.

Stephanus Epiſcopus Epheſinus Dioſcoro exprobrat violentiam. *p.* 121. *n.* 101. Stephani eiuſdem, ac Baſſiani de Epheſino Epiſcopatu contentiones. *p.* 276. *n.* 247.

Suauis ſomniat in recentioribus Concilijs plus nimio fuiſſe tributum Auctoritati Pontificiæ. *p.* 20. Num idem ſatis euerſus ſit à Sfortia Cardinali Pallauicino? *p.*21. *& ſeq.* Eiuſdem Suauis Idea pernicioſiſſima in Pſeudohiſtoria Concilij Tridentini. *p.* 23. Triplex armorum genus ab illo adhibitum ad Eccleſiam impugnandam. *ibid.* Quam viam ineamus ad eum profligandum. *p.* 25. Idem mendaciorum feraciſſimus præcipuè dum loquitur de Vetuſtis Cōcilijs. *ibid.* Pernicioſiſſimus in ijs, quæ vecordi audacia fingit de Ariſtocratico Antiquę Eccleſię Regimine. *p.*25. Idem criminatur Concilium Tridentinum, vt minimè liberū, & nullum tamen Articulum profert, cuius definiendi lex ab Vrbe ſubmiſſa fuerit. *p.* 26. Eidem omnium Cōciliorum norma eſt ſecunda Latrocinalis Synodus Epheſina. *ibidem.* Eius manifeſta mendacia redarguta ab hac Hiſtoria. *p.* 27. Idem affirmans, Pontificium Regimen contineri intra Occidentales, & Suburbicarias Eccleſias apertus impoſtor. *p.* 44. *n.* 1. Falſæ illius Hiſtoriæ quam editionem ſequamur. *ibid.* Idem S.Hieronymi Calumniator. *p.* 44. *n.* 2. Negans licere tranſmarinas Appellationes mendacij reus. *p.*45. *n.*3. Alexandrum Cardinalem Farneſium criminatur. *p.*46. *n.*5. Idem Suauis de alijs, quæ per ſummam temeritatem falſa effutiuit, apertiſſimè conuictus. *pag.* 48. *nu.* 7. *&* 8. *& p.*49. *n.*9. *& p.*50. *n.*11. *&* 12. *& p.*52. *nu.*16. *& p.* 54. *nu.* 18. *& p.*55. *nu.* 20. *& p.* 57. *nu.*23. *& p.*58.

*& p.*58.*n.*25.*&* 26.*& p.*61.*n.*31. *& p.* 62. *nu.*32. *& p.*64. *nu.* 34. *& p.* 66. *nu.*36. *& p.* 68. *nu.*38. *& p.* 69. *nu.*40. *& p.*72. *nu.*43. *& p.* 76. *nu.* 45. Dioſcoro nequior. *& p.* 77. *nu.*48. *& p.*78. *nu.*49. *& p.*81. *nu.* 53. *& p.*86. *nu.*60. *& p.* 88. *nu.* 62. *& p.*90. *nu.*64. *& p.* 91. *nu.* 67. *& p.*93. *nu.*70. *& p.*96. *nu.*73. *& p.*100. *nu.*77. *& p.* 102. *nu.* 79. *& pag.* 103. *nu.* 80. *& p.* 105. *nu.* 82. *& p.* 106. *nu.* 84. *& pag.* 107. *nu.* 85. *& p.* 108. *nu.* 86. *&* 87. *& pag.*110. *nu.* 90. *& pag.* 114. *nu.* 96. *& p.*115. *nu.* 97. *& pag.* 118. *nu.* 98. *pag.* 120. *nu.* 100. *& pag.* 122. *nu.* 101. *&* 103. *& pag.* 124. *nu.* 105. *& pag.* 128. *nu.* 108. *& pag.* 130. *nu.* 109. *& pag.* 134. *nu.* 111. *& p.* 137. *nu.* 114. *& pag.* 139. *nu.* 118. *& pag.* 142. *nu.* 121. Quæ illius cordi Religio ineſſet. *ibidem. & p.* 143. *nu.* 123. *& pag.* 150. *nu.* 129. *& pag.* 151. *num.* 132. Eutychete, ac Dioſcoro audacior. *& p.* 158. *nu.* 136. *& pag.* 162. *nu.* 141. *& pag.* 165. *num.* 144. Nequior Dioſcori aſſeclis: *ibid.* Peior Balſamone, ac Nilo Theſſalonicenſi Schiſmaticorum Signiferis. *& pag.* 169. *nu.* 145. *& p.* 170. *nu.* 147. *& pag.* 174. *nu.* 152. *& p.* 180. *nu.* 156. *& p.* 184. *nu.* 158. *& pag.* 188. *num.* 160. *& pag.* 189. *nu.* 161. *& p.* 191. *nu.* 165. *& p.* 196. *nu.* 173. *& p.* 198. *nu.*174. *& ſeq. & p.*202. *nu.* 180. *& pag.* 213. *nu.* 186. Eutychianis iniquior. *& p.*214. *nu.* 186. *& pag.* 218. *nu.* 189. *& pag.* 222. *nu.* 194. *& p.* 226. *nu.* 195. *& pag.* 231. *num.* 198. *& pag.* 234. *nu.* 202. *& p.* 237. *nu.* 203. *& pag.* 247. *nu.* 213. *& p.* 250. *nu.* 217. *& pag.* 252. *nu.* 220. *& p.* 258. *nu.* 228. *& pag.* 262. *nu.* 231. *& pag.* 264. *nu.* 235. *& pag.* 267. *num.* 238. *& pag.* 271. *nu.* 242. *& p.* 273. *nu.* 243. *& pag.* 283. *nu.* 252. *& pag.* 286. *nu.* 254. *& p.* 294. *nu.* 266. Ominatur, ſuam Hiſtoriam citò interituram. *ibid. & pag.* 307. *num.* 285. *& pag.* 323. *nu.* 298. *& pag.* 325. *nu.* 299. *& pag.* 326. *num.* 301. *& pag.* 333. *nu.* 309. *& p.* 336. *num.* 316. *&* 317. *& pag.* 339. *num.* 322. *& p.*344. *nu.* 330. *& pag.* 348. *nu.* 337. *& pag.* 350. *nu.* 343. *& pag.* 353. *num.* 346. *& pag.* 354. *nu.* 347. *& p.* 365. *nu.* 365. *& pag.* 369. *nu.* 370. *& pag.* 371. *nu.* 371. *& p.* 379. *&* 380.

Suburbicariæ Eccleſiæ non ſolæ ſubiectæ ſunt Pontificio Regimi. *pag.* 44. *nu.* 1. Earum ſolummodo curam Pontifici Maximo indulgens Suauis centies à Chalcedonenſi Concilio arguitur inſani Mendacij,& præſertim. *p.*134. *nu.* 111. *& p.*169. *nu.* 145. *ac per totam Hiſtoriam.*

Symbolo inſeri poſſunt alia verba è ſententia Concilij Chalcedo-

Digitized by Google

cedonenſis. *p.* 242. *nu.* 209. & aliquando neceſſarium eſt, vt eadem Synodus affirmat. *pag.* 326. *nu.* 302. *vſque ad pag.* 330. *nu.* 306. *& p.* 378.

Synodus. *Vide. Concilium*.

Synodus Quinta. *Vide. Concilium Quintum*.

Syrmundi Notas nequaquam attingimus in hac Hiſtoria contexenda. *pag.* 16. *& pag.* 325. *num.* 299.

T

THeiſtæ peſſumdati in alio Auctoris Opere. *pag.* 16.

Theodorus Dioſcori Accuſator in Concilio Chalcedonenſi. *p.* 176. *n.* 154.

Theodoretus Epiſcopus Cyri reſtitutus ſuæ Sedi à Concilio Chalcedonenſi, licet damnatus ab alio Concilio Generali, quia abſolutus à S. Leone. *p.* 118. *n.* 99. *& p.* 119. *n.* 100. Idem Aſſertor Pontificię Doctrinæ. *p.* 155. *n.* 133. Iubetur iterum anathematizare Neſtorium. *p.* 265. *nu.* 237. Certum Fidei Magiſtrum Leonem cenſet. *ibid.* Nihil contra illũ mouendum videtur, quia à Leone fuerat abſolutus. *ibid.* Illi, vt Orthodoxo Doctori, Synodus plaudit præcipuè ob ſententiam S. Leonis. *p.* 266. *n.* 238. *& p.* 267. *n.* 239. Eidem ſuam Sedem reſtitui Legati præcipiunt. *p.* 268. *n.* 240.

Theodoſius Magnus Imperator erga Apoſtolicam Sedem obſequentiſſimus. *p.* 92. *n.* 69.

Theodoſius Minor Imperator quomodo Synodum Secundam Epheſinam coegerit cõſentiente S. Leone P. M. *p.* 82. *n.* 54. Idem non negat Pontificiam Pręſtantiam ſupra Concilia, etiam cum S. Leoni obſecumdare detrectat. *pag.* 93. *num.* 70. *& ſeq.* Deceptus ab Vxore, & Eunuchis. *pag.* 94. *nu.* 73. Pœna ob hanc repugnantiam eidem inflicta. *p.* 97. *nu.* 74. Eius Decreta infringit Synodus Chalcedonẽſis. *p.* 227. *nu.* 196. *& ſeq.*

Theologia Rethoricæ coniungenda. *p.* 21. Theologi expendentes loca Sacræ Scripturæ illa non vocant ad Examen. *p.* 204. *poſt n.* 180.

Theophili Alexandrini Conſtitutionem de Paſchate immutat S. Leo. *p.* 360. *n.* 360.

Timotheus Ælurus inuaſor Alexandrini Patriarchatus Hæreſis Patronus, & Sycariorum Dux. *p.* 361. *n.* 361.

Tranſmarinæ Appellationes ad Apoſtolicam Sedem permiſſæ. *p.* 134. *n.* 111. *Vide. Ad Pontificem Maximum omnes appellare poſſunt*.

Tridentinum Concilium maiorem habuit, quàm Chalcedonenſe, Libertatem. *pag.* 108. *nu.* 86. *&* 87. *& pag.* 110. *nu.* 90. *Vide. Concilium Tridentinum*.

Valen-

V

VAlentinianus Imperator ex notiſſimo Eccleſiæ ſenſu affirmat, ſpectare ad Romanum Pontificem, qui falli nequit, Definitionem Fidei, & ad eundem, vt Synodis præſtantem, pertinere Conciliorum Regimen, &, ſi errauerint, Condemnationem. p.86. n. 60. & ſeq.

Vaticinium Suauis de ſua Hiſtoria citò interitura. p.348. n.337. Aliud eiuſdem vaticinium. p. 294. n. 266.

S. Victor P. M. excommunicat Aſiæ Minoris Epiſcopos. pag. 291. nu. 262.

Vigilio P. M. honor habitus à Quinta Synodo. p.172. n.149.

Vinea Chriſti, ideſt Eccleſia Vniuerſa, tributa Cuſtodiæ S. Leonis è ſententia Synodi Chalcedonenſis. p.334. n.312.

Viſio Diuina conceſſa Sanctis ante diem Iudicij clarè probatur à Græcorum Liturgia. p. 379.

Vniuerſalis Eccleſiæ Papa dicitur S. Leo in Concilio Chalcedonenſi. p.194. n.169. *Vide. Pontifex Maximus eſt Vniuerſalis Eccleſiæ Papa.*

Vniuerſalitas non tributa Præſuli Conſtantinopolitano a præſumpto Canone Chalcedonenſi; vt euidentiſſimè demonſtratur. p.313. n.291. vſq; ad p. 320. n.297.

Z

ZVinglij Hæreſiarchæ mors quàm impiè à Suaui expenſa. pag. 142. num 121.

ERRA-

E R R A T A.

Pag. 19. *lin.* 22. adſpirante, *lege* aſpirante. *Pag.* 22. *lin.* 1. hoſtem̃, *lege* hoſtem. *Pag.* 66. *lin.* 22. Ponrifex, *lege* Pontifex. *Pag.* 71. *lin.* 28. iucluctabilibus, *lege* ineluctabilibus. *Pag.* 72. *lin.* 23. ſcænam, *lege* ſcenam. *Pag.* 82. *lin.* 6. aus, *lege* aut. *Pag.* 128. *lin.* 5. Ephcſi, *lege* Epheſi. *Pag.* 144. *lin. antepen.* adſtipulatur, *lege* aſtipulatur. *Pag.* 170. *lin.* 31. Afios, *lege* Afros. *Pag.* 193. *lin.* 12. Synodur, *lege* Synodus. *Pag.* 238. *lin.* 7. & 8. poſt ea, *lege* poſtea. *Pag.* 243. *lin.* 2. locuntur, *lege* loquuntur. *Pag.* 246. *lin.* 26. Conceſſio, *lege* Concilio. *Pag.* 254. *lin.* 31. tribuendi, *lege* tribuendus. *Pag.* 256. *lin.* 8. Iuterlocutione, *lege* Interlocutione. *Pag.* 264. *lin.* 16. preeibus, *lege* precibus. *lin.* 20. Bizantini, *lege* Byzantini. *Pag.* 285. *lin.* 11. quod, *lege* quòd. *Pag.* 312. *lin.* 1. comprobationem, *lege* comprobatione. *Pag.* 333. *lin.* 10. Authographo, *lege* Autographo. *Pag.* 335. *lin.* 7. hic, *lege* hic. *Pag.* 339. *lin. antepen.* nuaquam, *lege* nunquam. *Pag.* 346. *lin. penult.* numquam, *lege* nunquam. *Pag.* 364. *lin.* 3. & 4. aſſequeter, *lege* aſſequerer. *Pag.* 371. *lin.* 2. Ber, *lege* Per. *Pag.* 374. *lin.* 19. Æcumenicorum, *lege* Oecumenicorum.

Digitized by Google

LECTORI.

ERit fortaſſe, qui miretur, Græca à me Actorum, & Literarum verba Latinis adjecta nequaquam fuiſſe, præſertim cum frequenter vim latentem in Græcis ipſis verbis expenderim. Sed ſi perpetuò appingendus fuiſſet eorum contextus reſpondens Latino, plerumque in longum producto, ac in ſingulis ferè Paginis allegato, moles Voluminis nimium quantum excreviſſet. Supervacaneus viſus fuit hic labor, cum Paginas Græcolatinæ Conciliorum Editionis ex Typographia Vaticana Anni 1609., quam ſequutus fui, deſignaverim. Illam conſulat, qui hujuſce Collationis inſtituendæ ſtudioſus eſſet, & inveniet, optima me fide inſtitiſſe illi, quam ſummo ſtudio in lucem protulere Sapientiſſimi Viri Pontificio juſſu poſt Examen Veritatis initum exploratis, præter Latinos, plurimis, magnamque auctoritatem meritò adeptis, Codicibus Græcis.

Digitized by Google

Digitized by Google

[illegible]-3